

Nọa Nhược Vui Sống (Nọa Nhược Đích Khoái Nhạc)

Contents

Nọa Nhược Vui Sống (Nọa Nhược Đích Khoái Nhạc)	2
1. Chương 1: Cuộc Tái Ngộ Như Sấm Sét Giữa Trời Quang 1	2
2. Chương 2: Cuộc Tái Ngộ Như Sấm Sét Giữa Trời Quang 2	4
3. Chương 3: Đêm Động Phòng Hoa Chúc 1	6
4. Chương 4: -đêm Động Phòng Hoa Chúc 2	8
5. Chương 5: Chủ Nhân Đã Đến Đây 1	11
6. Chương 6: Chủ Nhân Đã Đến Đây 2	14
7. Chương 7: Nai Con Xem Mắt Ký 1	19
8. Chương 8: Nai Con Xem Mắt Ký 2	24
9. Chương 9: Carrot Của Nai Con 1	29
10. Chương 10: Chân Tướng Rõ Ràng 1	36
11. Chương 11: Chân Tướng Rõ Ràng 2	40
12. Chương 12: Nai Con Ra Oai 1	46
13. Chương 13: Nai Con Ra Oai 2	48
14. Chương 14: Thu Hồi Tài Nguyên	52
15. Chương 15: Tâm Sự Của Nai Con	60
16. Chương 16: Biển Tình Dậy Sóng 1	66
17. Chương 17: Biển Tình Dậy Sóng 2	70
18. Chương 18: Báo Ứng Của Nai Con	78
19. Chương 19: Sự Thực Bị Hé Lộ 1	84
20. Chương 20: Sự Thực Bị Hé Lộ 2	89
21. Chương 21: Lúc Tỉnh Mộng	92
22. Chương 22: Nai Con Lưu Lạc Ký	98
23. Chương 23: Nai Con Lưu Lạc Ký 2	103
24. Chương 24: Chuyện Cũ Ngấm Lại Mà Kinh	108
25. Chương 25: Ngày Kỷ Niệm Kinh Hoàng	115
26. Chương 26: Ngày Kỷ Niệm Kinh Hoàng	120
27. Chương 27: Sơn Vũ Dục Lại	124
28. Chương 28: Quên Cả Đất Trời	132
29. Chương 29: Ước Hẹn Trước Mộ 1	139
30. Chương 30: Ước Hẹn Trước Mộ 2	142
31. Chương 31: Chủ Nhân Vắng Nhà 1	146
32. Chương 32: Chủ Nhân Vắng Nhà 2	152
33. Chương 33: Đối Mặt Với Tình Định 1	155
34. Chương 34: Đối Mặt Với Tình Định 2	159
35. Chương 35: Phản Đồ	164
36. Chương 36: Mỹ Nhân	168
37. Chương 37: Thủy Tích Bất Lậu	173
38. Chương 38: Thủy Tích Bất Lậu 2	175
39. Chương 39: Đại Chủ Xuất Chinh 1	177
40. Chương 40: Đại Chủ Xuất Chinh 2	181

41. Chương 41: Đoàn Viên Ký 1	186
42. Chương 42: Đoàn Viên Ký 2	190
43. Chương 43: Hoàng Tử Bé	191
44. Chương 44: Bộ Đồ Mới Của Nai Con	195
45. Chương 45: Vỹ Thanh : Pháo Hoa Cuộc Đời	198

Nọa Nhược Vui Sống (Nọa Nhược Đích Khoái Nhạc)

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ hiện đại; cường công nhược thụ; niên hạ công; nhất thụ nhất công. H 80-90%. HE. Thật sự thảm rồi,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noa-nhuoc-vui-suong-noa-nhuoc-dich-khoai-nhac>

1. Chương 1: Cuộc Tái Ngộ Như Sấm Sét Giữa Trời Quang 1

“Ba không đồng ý! Năm nay con mới tròn mười tám tuổi, sao lại nói chuyện kết hôn ở đây được? Con... con điên rồi sao?”

“Ba, ba làm gì có tư cách nói con, chính ba cùng mẹ cũng sinh con ra năm mười tám tuổi, con chỉ ít cũng không phải vì chịu trách nhiệm với con người ta mà kết hôn như ba.”

Một thiếu nữ thanh tú động lòng người bắt chéo đôi chân ngồi trên sofa phòng khách.

“Ba... ba...”

Phan Tuấn Vỹ thực sự rất muốn nói với con, ai biết rằng chuyện nó sẽ ra như thế, ném thử trái cấm có một lần rồi trúng giải luôn, khi còn sống đã hại mình một đàng... Ai...! Nhưng đối diện với đứa con hoàn toàn át vía mình y như mẹ nó, anh biết nếu như cực lực phản đối, nhất định sẽ chết rất thê thảm!

“Con mặc kệ, dù sao đi nữa coi như con đã chính thức thông báo với ba rồi. Chờ chút nữa bạn trai con sẽ đến cửa cầu hôn đó, nếu ba dám từ chối, con sẽ bỏ trốn cùng anh ấy!”

Phan Mỹ Mỹ khoanh tay trước ngực, bình thần nhìn ông ba trời sinh tính cách nhu nhược của mình, đoán chắc mình nói một ba tuyệt không dám nói hai.

“Chờ chút nữa sẽ đến cầu hôn? Vậy sao bây giờ con mới nói cho ba biết? Ba ăn mặc như thế này...”

Phan Tuấn Vỹ sợ đến nhảy dựng, cúi đầu nhìn cái áo Tshirt cũ cùng cái quần sóc nhiều nếp nhăn, gương mặt đỏ ửng.

“Con quên ý mà, anh ấy cũng vừa có nói cho con biết, con vội đi gọi đầu, đâu có thời gian quan tâm đến ba? Dù sao đàn ông cũng chẳng cần trang điểm.”

Phan Mỹ Mỹ cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay.

“Con xem chừng năm phút nữa thôi đó.”

“Năm phút thôi sao? Con... ý con là... năm phút nữa cậu ta đến rồi?”

Phan Tuấn Vỹ thấy con gái trừng mắt nhìn mình với vẻ ‘ba ngốc, còn phải hỏi sao?’, anh lập tức quay lưng chạy ừa vào phòng ngủ.

Qua quýt mặc đại lên người cái áo sơ mi cùng bộ comple tối màu, đeo thêm một cái cà vạt màu đỏ sậm, Phan Tuấn Vỹ cố ý mặc sao cho nhìn có vẻ trưởng thành đáng kính một chút. Nhưng hình ảnh trong gương rất cuộc vẫn là một thằng ranh con cố gắng ăn mặc cho có vẻ già dặn đứng đắn, thật đúng là chả đâu vào đâu cả, gương mặt trắng nõn và nhả nhận của anh cùng với bộ trang phục người lớn quả là không hợp nhau.

Phiên chết được, phụ huynh nhà gái chắc là nên nói cái gì đó chứ ha? Bây giờ anh quả là có chút hoài niệm bà xã đã qua đời, nếu cô ấy vẫn còn, khẳng định anh chẳng cần phải nói một câu, dù sao đi chăng nữa trong cái gia đình này anh luôn luôn không hề có quyền lên tiếng. Nhưng từ khi bà xã qua đời ba năm trước đây do tai nạn, đến phiên Mỹ Mỹ tiếp quản bảo tọa của nữ vương, trình độ độc tài chuyên chế so với nữ vương trước đây chỉ có hơn chứ không hề kém.

Sống nhàn nhã nhiều năm như vậy, nếu bây giờ bảo anh đứng ra chủ trì hôn lễ, quả thực là ngồi không yên nổi.

“Anh yêu, mau vào, papa đang đợi anh đó.”

“Bác trai, xin chào, đã lâu không gặp rồi.”

Đã lâu không gặp? Mình với cậu ta gặp nhau lần đầu cơ mà, sao lại lâu không gặp được? Phan Tuấn Vỹ thấy cả người không thoải mái, đang cúi đầu không ngừng kéo kéo chỉnh chỉnh cái cà vạt nghe vậy không khỏi hiếu kỳ ngẩng đầu lên.

“Á ”

Vừa nhìn gương mặt của đối phương, Phan Tuấn Vỹ đột nhiên hét to một tiếng, sợ đến nỗi ba hồn bay mất hai phách, nhất thời té từ trên sofa xuống đất.

“Ba! Ba đang làm gì vậy?”

Thấy ông già mình có cái tư thế cực kì bất lịch sự quỳ sấp trên thảm, Phan Mỹ Mỹ tức giận đến giơ chân.

“Bác trai, bác có khỏe không?”

Âu Dương Đạo Đức lập tức xông xáo lao lên, đem Phan Tuấn Vỹ ôm ôm bế bế ngồi trên sofa.

Vừa tiếp xúc với thân nhiệt của người đó, gương mặt đang trắng bệch của Phan Tuấn Vỹ lập tức như diễn viên chuyên biểu diễn thay đổi sắc mặt, trong một giây chuyển thành Quan Công mặt đỏ.

“Ba, ba làm con tức chết, ba đang làm cái gì thế?”

Nhìn ông già vừa câm như hến vừa biến mặt từ trắng thành đỏ, Phan Mỹ Mỹ cuống đến chẳng biết phải làm như thế nào. Vạn nhất Đạo Đức hiểu nhầm gia đình bọn họ có bệnh tâm thần di truyền thì làm sao bây giờ?

“Tôi... ba...”

Phan Tuấn Vỹ đã kinh hoàng hoảng sợ từ nãy, căn bản không nói nổi nên lời.

Chết rồi! Con rể tương lai của ta sao lại là cái tên siêu cấp biến thái đêm nào cũng gây cho mình toàn ác mộng thế này? Không, không được! Anh không thể gả Mỹ Mỹ cho cái loại đàn ông đáng sợ thế này được, anh tuyệt đối không muốn có một tí ti quan hệ gì với cái tên này!

“Mỹ Mỹ, con nghe ba nói ”

“Mỹ Mỹ, cha em và anh không phải gặp nhau lần đầu đâu.”

Âu Dương Đạo Đức cắt đứt lời anh, tặng anh một nụ cười cực kì ngây thơ vô tội.

“Trước đây ở rạp chiếu phim đã từng gặp qua một lần...”

Dừng! Không được nói vào chi tiết, van cầu cậu, đừng có nói thêm! Phan Tuấn Vỹ gào thét trong lòng, hai mắt thương cảm hề hề ngược mắt nhìn người đàn ông trước mắt, cực kì sợ cái bí mật đó bị vạch trần trước mặt con gái.

“Quên đi, chuyện này lúc nào rảnh rồi nói tiếp.”

Âu Dương Đạo Đức cúi đầu liếc nhìn đồng hồ đeo tay.

“Sắp đến giờ hẹn của em với nhà thiết kế trang phục rồi đó, em đi thử lễ phục trước đi, anh với bác trai có nhiều chuyện cần nói lắm. Bác nói có phải không? Bác.trai.”

“Ai nha, Đạo Đức, bây giờ anh nên gọi là ba được rồi đó, chúng mình sắp thành người một nhà rồi mà!”

Phan Mỹ Mỹ thấy Đạo Đức không có ý thủ tiêu hôn ước, nhất thời hài lòng vô cùng, đem tất cả khó chịu vừa nãy quên sạch bách.

“Không cần! Không... không cần gọi vội như thế...”

Phan Tuấn Vỹ thấy một con sói đội lốt cừu gọi mình là ba, cả người nổi da gà đến rụng đầy đất.

“Không, cháu cũng nên đổi cách gọi thôi. Ba ba, sau này mong ba chỉ dạy nhiều thêm, con nhất định sẽ ‘hiếu thuận’ với ba mà.”

Âu Dương Đạo Đức nheo nheo mắt cười nhìn anh, nhưng Phan Tuấn Vỹ nhận ra trong mắt hắn ta lóe lên một tia tà ác.

“Thật tốt quá, ba, nói chuyện với Đạo Đức giúp con, con phải mau đi thử lễ phục đây, bye bye!”

Phan Mỹ Mỹ tựa như một con chim nhỏ sung sướng bay ra ngoài.

2. Chương 2: Cuộc Tái Ngộ Như Sấm Sét Giữa Trời Quang 2

“Cậu... cậu... đừng có tới đây!”

Phan Tuấn Vỹ thấy trên mặt Âu Dương Đạo Đức hiện lên nụ cười *** tà mà anh vẫn thấy trong các cơn ác mộng hằng đêm, nhất thời sợ đến liên tiếp bước lùi ba bước.

“Tôi... tôi sẽ không gả Mỹ Mỹ cho cậu đâu... Cậu... cậu đừng có hòng...”

“Cưng sẽ đồng ý, nếu như cưng không muốn Mỹ Mỹ biết chuyện cái lần đó...”

“Không được nói nữa! Tôi... tôi đồng ý, cái gì cũng đồng ý...”

Ô... nếu để con gái biết mình chẳng biết liêm sỉ đạt được cao trào trong tay một người đàn ông, anh thà chết còn hơn!

“Nai con, đến đây.”

Âu Dương Đạo Đức dùng đôi mắt thuần dài đầy dã tính nhìn thẳng vào anh.

“Không... tôi... tôi...”

Không thèm! Ai là nai con của mi a, ta ngu hay sao mà tự chui đầu vào lưới, chết cũng không thèm! Nhưng chết tiệt thật, sao mình không có đủ dũng khí để nói thành lời...

“Đến đây! Đừng để ta nói lần thứ hai.”

Phan Tuấn Vỹ nhận ra sự lãnh liệt trong lời nói của hắn ta, không khỏi rùng mình, hai chân không tự chủ hướng về phía hắn.

Âu Dương Đạo Đức một tay kéo mạnh nai con vào lòng, nắm tóc anh giật mạnh về sau

“A! Đau quá... đau quá ”

Phan Tuấn Vỹ đau đến rơi nước mắt.

“Vĩnh viễn đừng bao giờ khiêu chiến sức nhẫn nại của ta! Tính nhẫn nại của ta ít lắm... rất ít...”

Âu Dương Đạo Đức vươn đầu lưỡi, tấn công phía sau tai của nai con, không may đó lại là nhược điểm trí mạng của anh.

“A... Ân ân... A... cứu... mạng...”

Phan Tuấn Vỹ bị liếm một cái toàn thân đã xụi lơ, anh thấy tứ chi mình từ trên xuống dưới hoàn toàn mềm nhũn, nhưng có một chỗ lại cứng ngạnh đến chết người! Chết tiệt, anh kết hôn đã hơn mười lăm năm, sao lại không biết mình có một chỗ mẫn cảm chết người đến thế này?

Âu Dương Đạo Đức vươn một tay mở cúc áo sơ mi của anh, ngón tay tàn nhẫn lần ngay được một đầu nhũ màu nâu nhạt xinh xắn, liền dùng sức véo mạnh một cái

“A ”

Một đạo bạch quang lóe lên trước mắt, Phan Tuấn Vỹ sung sướng đến run rẩy toàn thân...

“Sướng không? Ta thấy cương sắp nhịn không được rồi, kiên nhẫn cho ta, không được sự cho phép của ta mà cương dám bắn ra, thì trình tiết bên dưới của cương hôm nay khó giữ được đó...”

Phan Tuấn Vỹ thiếu tí nữa bị dọa chết, hai tay phản xạ che cái mông của mình.

“Yên tâm, chưa đến lúc, ngày hôm nay cương dùng miệng hút ra trước cho ta đi.”

Giọng nói bình thản của Âu Dương Đạo Đức tựa như hắt một cốc nước lạnh vào mặt nai con.

“Hút... hút ra...?”

Không... không được... chỉ cần tưởng tượng anh cũng đã đổ mồ hôi lạnh rồi, vạn nhất để ‘cái kia’ cảm và miệng mình thật, anh nhất định là buồn nôn đến ụa ra mất!

“Nhanh lên đi! Nếu cương để ta mất nhẫn nại, ta sẽ trực tiếp thưởng cương đó!”

“Đừng mà! Được... được rồi... tôi... tôi hút là được...”

Nước mắt khuất phục đảo quanh viền mắt anh, Phan Tuấn Vỹ đã sớm đem mười tám đời tổ tông của hắn ra mắng đến mấy lần.

Ngươi là đồ cầm thú! Tiếc cho cha mẹ ngươi còn đặt cho ngươi một cái tên chính khí đứng đắn đến thế Âu Dương ‘Đạo Đức’. Ta khinh! Ta xem ra tên ngươi gọi là Âu Dương ‘Vô Sĩ’ mới đúng! Nhưng nghĩ lại, mình cũng chẳng hơn gì, Phan ‘Tuấn Vỹ’, ô... anh chẳng có một tí nào đáng đáng đến “Anh hùng tuấn vĩ” hết.

Hừ, coi như ta xui mới gặp cái tên đại ma đầu như ngươi! Phan Tuấn Vỹ bất đắc dĩ quỳ xuống, đưa tay cởi cái quần xip của hắn ra, ngay tức khắc đã bị vật khổng lồ từ bên trong nảy ra bật trúng mặt!

Thật... thật bự! Phan Tuấn Vỹ chưa có từng gặp qua nam căn nào lớn như vậy, lại thô như thế, nghĩ đến làm anh rợn hết cả người, đem cái của dọa chết người đó cắm vào trong thân thể, hẳn là anh sẽ đi đời nhà ma chứ còn gì nữa? Ô... xem ra mình nên biết điều chút, thả giúp hắn hút ra còn tốt hơn.

Đáng ghét, anh đến từng này tuổi còn chưa có kinh nghiệm khẩu giao, đừng nói là giúp người ta hút ra, ngay cả kinh nghiệm được người ta hút cũng chẳng có. Ô... nghĩ đến lần ‘ngậm’ đầu tiên của mình lại là dâng hiến cho một tay đàn ông đáng ghét, anh đã muốn khóc rồi.

Trong lòng tuy rằng ngàn lần không muốn, nhưng thân thể lại phản ứng không chậm chạp, Phan Tuấn Vỹ viền mắt rưng rưng cúi đầu, chậm rãi đưa phần đầu tiên vào miệng...

“Chuyển động đầu lưỡi, đúng, lại nhẹ nhàng hút một chút, nga... nga... giỏi lắm... cương đúng là có tư chất đó, dạy một lần là biết, tốt, để thưởng cho cương, sau khi kết hôn, sáng sủa ta sẽ cho cương uống ‘sữa đậu nành’ của ta, đảm bảo cả ngày cương đều tràn trề sinh lực, thần thanh khí sảng.”

Sau khi kết hôn? Mỗi ngày? Sữa đậu nành?

Đừng mà! Phan Tuấn Vỹ muốn nói vài câu phản đối sự tàn nhẫn vô nhân đạo của cái ‘kế hoạch bữa sáng’ đó, nhưng cái miệng vừa mở một chút, cái kia lập tức tận dụng thời cơ, tựa như một con rắn không hề biết tiết tháo, chạy sâu vào trong tận yết hầu của anh, nghẹn đến mức anh rơi cả nước mắt, nước miếng chảy ròng ròng, thiếu chút nữa hút thở không thông mà chết.

Ô... cái tên đại ác ma này!

“Nga... nai con... hút mạnh nữa lên... Cáp a... sướng quá... đúng... là như thế... A a... ta... ta muốn bắn ra rồi”

Âu Dương Đạo Đức dùng hai tay vò chặt mái tóc của nai con, điên cuồng chạy trong vòm miệng nóng ẩm mà ẩm ướt. Chỉ chốc lát sau, cả người hấn căng lên, đem một lô ‘sữa đậu nành’ bắn mạnh vào khoang miệng ẩm nóng của nai con

“Không được phép nhổ ra! Nuốt hết không chứa một giọt cho ta!”

Phan Tuấn Vũ bị hấn ta quát lớn tiếng đến thế, sợ đến không cẩn thận nuốt ực toàn bộ dịch thể tanh nồng qua cổ họng.

Ừa! Anh vừa nuốt, vậy mà anh vừa nuốt cái thứ của tên ác ma đó?

Ồ... anh không muốn sống nữa...

3. Chương 3: Đêm Động Phòng Hoa Chúc 1

Đỉnh đỉnh

“A lô...”

Giọng nói ngái ngủ đầy uể oải, Phan Tuấn Vũ lần lần tìm cái điện thoại trong bóng đêm.

“Ba, là con.”

“Mỹ Mỹ?”

Phan Tuấn Vũ mở ngọn đèn đầu giường, cầm chiếc đồng hồ báo thức lên nhìn, nhận ra mới mười hai giờ rưỡi.

“Có chuyện gì vậy? Sao muộn thế này rồi còn gọi? Con ở Malaysia ổn không?”

“Không ổn, chẳng ổn tí nào, ba, mau mặc quần áo ra khỏi giường, con muốn ba lên xe chạy ngay đến nhà Đạo Đức cho con.”

“Cái gì?”

Phan Tuấn Vũ nghe cái tên với mình còn khủng bố hơn cả Bin Laden, nhất thời hết cả buồn ngủ, cả người run lên bần bật

“Ba, ba chuẩn bị quần áo đi, trước khi con về nước, con muốn ba ở nhà Đạo Đức giúp con theo dõi anh ấy, quyết không thể để con hồ ly tinh nào tranh thủ được hết.”

“Mỹ Mỹ... con... con nói cái gì thế? Ba... ba chẳng hiểu con nói gì cả?”

Ông trời phù hộ, không biết công phu giả vờ ngớ ngẩn của mình có tiến bộ hay chưa?

“Ba, con cảnh cáo ba nha, đừng có giả vờ ngớ ngẩn với con, con chẳng có tâm trạng đùa với ba đâu. Cơ sở ngầm con sắp đặt bên cạnh Đạo Đức báo cho con hay, sáng sớm hôm nay con vừa bước chân lên máy bay, lập tức có năm sáu đứa con gái không đứng đắn quần lấy anh ấy không rời, quả thực làm con cuống chết được! Ba, mấy ngày này ba phải giúp con quản anh ấy, tuyệt không cho anh ấy có cơ hội lảng nhăng lêu lổng với mấy con hồ ly kia!”

“Mỹ Mỹ, nếu... nếu cái tên... Âu Dương tiên sinh đó lảng nhăng như thế, con tốt nhất là đừng lấy hấn ta nữa, hấn ta tuyệt đối không phải người chồng tốt đâu.”

Không chỉ có thế đâu, hấn còn là một đại sắc ma nam nữ đều ăn!

“Ba, đùa kiểu gì vậy? Ba biết có bao nhiêu đàn bà đánh nhau sứt đầu mẻ trán chỉ vì muốn làm vợ anh ấy không? Không tính cái vẻ bề ngoài mê chết người ấy, có bao nhiêu người đàn ông hai mươi tám tuổi đã sở hữu công ty có cổ phiếu cao ngất ngưỡng vậy đây? Hơn nữa cha mẹ anh ấy sớm qua đời rồi, nếu lấy anh ấy thì chẳng phải hầu hạ cha mẹ chồng nữa, đàn ông điều kiện như thế tìm đâu ra bây giờ? Thôi được rồi, bây

giờ con chẳng có thời gian dài dòng với ba, nếu không có cái chuyến đi du lịch tốt nghiệp chết tiệt này, con cũng chẳng cần ba giúp đỡ đâu, bây giờ ba mau chuẩn bị rồi đến thẳng nhà anh ấy đi.”

“Mỹ Mỹ, bây giờ là nửa đêm, con bảo làm sao ba chạy đến nhà người ta được? Cái tên... Ấu Dương tiên sinh đó sẽ đuổi ba ra khỏi cửa.”

“Chuyện này ba khỏi lo, Phan Mỹ Mỹ con là người như thế nào hử, việc nhỏ ấy sao làm khó được con? Con đã gọi điện cho Đạo Đức rồi, con bảo với anh ấy rằng ba rất nhát gan, không dám ở nhà một mình, vì vậy trước khi con về nước phiền anh ấy cho ba ở nhờ. Đạo Đức vừa nghe con nói như vậy liền lập tức đồng ý, anh ấy còn bảo con yên tâm, nhất định sẽ cẩn thận chăm sóc ba.”

Chăm sóc? Trời ơi đất hỡi, anh thật không dám tưởng tượng cái tên cầm thú khắc nào cũng sẵn sàng động dục kia sẽ “cẩn thận chăm sóc” mình kiểu nào đây?

“Mỹ Mỹ, ba không”

“Được rồi, điện thoại đường dài đừng nói nhiều, chờ lát nữa Ấu Dương Đạo Đức sẽ đến nhà đón ba đi, đừng bắt người ta đợi lâu. Vậy tắt cả con giao cho ba đó, bye bye!”

“A lô? A lô? Mỹ Mỹ, chờ chút đã, a lô ”

Phan Mỹ Mỹ, ba sẽ bị con hại chết!

Xong, mình chết chắc rồi, mỗi lần gặp cái tên kia chưa được vài phút, anh đã bị hành đến khóc lóc sụt mướt thảm hại, bây giờ nếu mà đến nhà hắn, chẳng phải chắc chắn sẽ bị ăn đến cái khớp xương cũng chẳng còn sao?

Trốn thôi, trốn ngay, tranh thủ bây giờ hắn chưa có tới, anh không việc gì phải giúp Mỹ Mỹ đuổi đi mấy cô gái đó, anh còn hận không kịp đến nhà cảm ơn cha mẹ mấy cô nàng hồ ly đó dụ dỗ tên cầm thú đó đi cho xa, cứ để hắn ta dây dưa với mấy cô nàng đó không có tới luôn đi.

Phan Tuấn Vỹ vội vã thay cái áo T- shirt cùng cái quần jean nhẹ nhàng rồi lập tức xông ra cửa, anh bước ba bước đã hết cầu thang, giật mạnh cửa chính

“Ta biết nai con ước gì lập tức được nhào vào vòng tay của ta, nhưng đừng chạy nhanh như vậy chứ, vạn nhất ngã gãy cái cổ đáng yêu này, ta sẽ đau lòng đó.”

Ấu Dương Đạo Đức tựa cạnh xe, ánh mắt lóe ra mấy tia cột nhả, nửa cười nửa không nhìn anh.

“Tôi... tôi không đến nhà cậu đâu... chết cũng không đi!”

“Lên xe!”

“Không lên!”

“Xem ra cưng chưa có ngoan nha, có nhớ ta đã nói với cưng rằng, vĩnh viễn đừng khiêu chiến tính nhẫn nại của ta!”

Ấu Dương Đạo Đức túm lấy nai con kéo vào phía sau xe như điều hâu quắp gà con, hoàn toàn không coi sự chống trả “anh dũng” của anh vào đâu, một vợ hai cào là lột hết quần áo của anh, đem đầu anh đè xuống dục vọng đã ngất cao đầu từ lâu.

“Hút ngay cho ta! Ta nói cho cưng hay, chỉ cần ta giận, tiểu đệ đệ của ta cũng sẽ nổi giận theo, tối nay ta sẽ cho cưng hưởng thụ sự tức giận của chú ấy, ngay cả ta cũng không biết rằng chú ấy giận bao nhiêu lâu đâu nga...”

“Ngô... ngô...”

Phan Tuấn Vỹ vừa hé đôi môi đã bị nam căn vừa to vừa thô nhét đầy, không thể nói được một lời nào, chỉ còn cách chảy nước mắt một cách cực kì hèn nhát!

“Cưng lại khóc sao?”

Ấu Dương Đạo Đức nắm tóc nai con, thấy nước mắt anh giàn giụa, hạ thể lập tức lại cương lên thêm chút nữa.

“Nhìn cưng khóc như thế ta lại càng sướng, ta cũng nên để cưng sướng một chút nha, bắt đầu!”

Âu Dương Đạo Đức đổi tư thế kéo mạnh anh lên, ngậm lấy hạ thể của anh, hút mạnh

“Không!”

Phan Tuấn Vỹ cả cuộc đời lần đầu tiên bị người ta ngậm vào miệng, cảm giác vừa điên cuồng vừa kỳ diệu làm anh nhin không được thét thất thanh, cả người giật mạnh, sợ đến muốn khóc cũng không khóc được.

“Mở miệng ra!”

Âu Dương Đạo Đức dùng hung khí cực to cưỡng bức nai con mở miệng, bắt đầu không nhanh không chậm tiến nhập...

Anh đang nằm mơ...

Phan Tuấn Vỹ cho rằng mình nhất định đang nằm mơ, trong thực tại, sao anh có thể miệng thì ngậm hạ thể dơ bẩn của đàn ông, lại còn dưới sự hút hoang *** vô sỉ của hắn cảm thụ được vui vẻ đến thần hồn điên đảo chưa từng có thể này?

Đúng, nhất định là anh đang mơ... nhất định thế ...

Nhưng trong nháy mắt anh bị đạp trở về hiện thực tàn khốc

Âu Dương Đạo Đức vươn tay cầm lấy hai quả cầu khéo léo tinh tế căng tròn của anh, nhéo mạnh

“A”

Phan Tuấn Vỹ ngửa đầu thét lớn, chỉ cảm thấy máu thịt toàn thân tựa như đều bị đẩy hết ra ngoài, cả người anh không ngừng co quắp, trong miệng ác ma bắn không chứa một giọt...

Âu Dương Đạo Đức nuốt vào chất lỏng ngọt ngào mà hắn chưa từng nếm qua, quay người đưa thân thể mềm nhũn của anh xoay lại, ngồi ở phía trên bắt đầu xoay xoay ra vào cái miệng nhỏ nhắn của anh.

“Ngô ngô... Ân ân...”

Phan Tuấn Vỹ cả người mềm nhũn từ lâu, chỉ có thể vô thức mở lớn miệng, thuận theo bản năng hút, liếm, mút cái sinh vật đang không ngừng nhúc nhích trong miệng...

“Ô... nai con hút giỏi quá... A... Cố sức... A a... quá tuyệt vời... nai con ”

Âu Dương Đạo Đức gầm nhẹ một tiếng, trong miệng nai con phun trào toàn bộ dục vọng...

Xong... mình cũng thành thành phẩm mất rồi, không chỉ trong miệng một tay biến thái đạt cực khoái, còn vui sướng nuốt hết cái thứ dịch buồn nôn của hắn?

Xong... mình xong rồi...

Phan Tuấn Vỹ ngất đi trong nỗi hổ thẹn cực độ...

4. Chương 4: -đêm Động Phòng Hoa Chúc 2

Tại nhà Âu Dương Đạo Đức.

“Tôi phải tố cáo cậu...”

Phan Tuấn Vỹ rống lên tức giận.

“Cùng có chứng cứ không? Không bằng để ta dùng V8 quay rồi ghi ra đĩa nhé, như vậy sẽ không sợ người ta không thụ lý giùm cưng. Cưng xem ta có tốt với nai con không, cưng chờ ta một chút nha.”

“Ghi... ghi ra đĩa?”

Không, không thể nào, ông trời sẽ chẳng tàn nhẫn với anh đến thế, lần đầu tiên có dũng khí phản kháng với quân gian ác, sao lại lâm vào tình cảnh bi thảm thế này?

“Được rồi, cứ xem, chỗ này góc quay vừa đẹp, như thế toàn bộ ‘quá trình bị hại’ của cứng sẽ được quay không thiếu một tí nào. Cứng xem ta có chu đáo không?”

“Đừng mà ” Phan Tuấn Vỹ một lần nữa không nhin được mà khóc òa lên.

“Ô... đừng mà... Đừng mà... Van xin cậu... đừng mà...”

“Nai con cuối cùng cũng khóc...”

Âu Dương Đạo Đức đưa tay vuốt những sợi tóc mềm mại, hai mắt đắm đắm nhìn anh.

“Chính là đôi mắt này... giọt lệ này... tiếng khóc chẳng chút phòng vệ này... khiến ta nhin không được muốn hung hăng chiếm đoạt cứng!”

Âu Dương Đạo Đức nhào xuống người anh, bắt đầu thêm khát thường thức đầu nhũ xinh xắn của anh, hần vừa cắn vừa rút, khiêu khích đến mức Phan Tuấn Vỹ không thể không chế được tiếng rên rỉ của mình, cảm thấy toàn thân tựa như vạn con kiến châm vào, tê dại ngứa ngáy bức anh phát điên rồi...

“A a... đừng cắn... khó chịu quá... A... từ bỏ... ta từ bỏ...”

“Tiểu bịp bợm, nhìn chỗ này xem...”

Âu Dương Đạo Đức cầm phân thân run rẩy của nai con.

“Ngẩng cao đến thế này, cậu ấy thành thực hơn cứng đó, để ta hảo hảo thưởng cho cậu ấy chút.”

Hần tà tà cười, một phát cắn ngang nam căn thẳng đứng của anh, bắt đầu say sưa vừa hút vừa liếm.

Ô... Mình không bắn... không bắn... tuyệt đối không được bắn.... A a... không... không

“Không”

Cùng tiếng kêu tuyệt vọng, Phan Tuấn Vỹ một lần nữa vừa khóc vừa hô bắn ra

Âu Dương Đạo Đức ngậm đầy mật tân trong miệng, đứng dậy hôn lên môi anh, ác ý đem dịch thể trong miệng truyền qua...

“Uống ngon không? Đây là sữa đặc chế mà không ai làm ra được nga. Bất quá sức chịu đựng của cứng hơi bị kém nha, ta chỉ tùy tiện hút một hai cái, cứng đã bắn sạch sành sanh, cái này làm sao có thể khiến đàn bà thỏa mãn đây? Ta thấy tốt nhất cứng nhận mệnh đi, cả đời này đã định là nằm dưới thân ta, làm thú cứng của ta rồi.”

“Ô... tôi không thèm! Tôi... tôi không phải động vật... tôi là người... là đàn ông!”

“Ta không quan tâm cứng là đàn ông hay đàn bà, là người hay động vật, dù sao đi chăng nữa đời cứng đã định thuộc về ta rồi, của ta!”

Âu Dương Đạo Đức không hiểu vì sao mình lại tức giận như thế, hần nhanh chóng mở hai chân anh ra, đem nhục bồng nộ xuyên qua tiểu huyết đóng chặt

“A”

Phan Tuấn Vỹ phát ra tiếng kêu thảm thiết như dã thú bị thương, cái đau do da thịt bị xé rách khiến nước mắt nước mũi cùng nước bọt đều nhạt nhòa, toàn thân co giật mạnh...

Mình sẽ chết... mình nhất định sẽ chết...

Phan Tuấn Vỹ cảm giác được như thứ lợi khí kia muốn đem lực phủ ngũ tạng của mình đảo lộn hết cả lên

“Đau không? Ta muốn cứng nhớ kỹ cái đau đớn này, cái đau đớn đến tận xương tủy, cái đau đớn đến mức khiến cứng không dám ly khai ta nữa!”

Nhục bồng vô tình tiếp tục mãnh liệt công kích tiểu huyết yếu đuối đỏ hồng, mỗi lần điên cuồng ra vào đều dẫn ra vệt máu đỏ điểm lệ tựa nhụy hoa hồng...

“A! Đau quá! Đau quá! Ô... Cứu mạng... tha tôi... tôi... tôi không dám nữa... tôi là của cậu... của cậu... tôi muốn chết... cứu tôi... Ô... cứu tôi...”

Phan Tuấn Vỹ đã đau đến nói năng lung tung lộn xộn, hoàn toàn không nhận ra mình đang nói gì, anh chỉ biết rằng nếu hắn không buông tha anh, anh sẽ chết mất, chết vì đau đớn mất!

“Nai con... nai con của ta... sao ta nữ để cứng chết được...”

Âu Dương Đạo Đức nghe vậy dịu dàng cười với nai con, hắn giảm dần lực đạo nửa người dưới, vươn một tay vỗ về chơi đùa cây hoa nhỏ ủ rũ, đầu lưỡi nóng áp liên tục quần lấy nhũ tiêm mẫn cảm cương cứng...

A... A... hanh hanh... dễ chịu quá... A... sao lại... sao lại thế này... A a...

Một cảm giác tiêu hồn khoái cảm chưa từng trải qua kích động trong cơ thể, thân thể Phan Tuấn Vỹ không thể thích ứng được cái sự chuyển biến cực đoan thể này, anh đang ở trong địa ngục đớn đau, trong chốc lát nhảy lên thiên đường cực lạc, cảm giác quá độ hỗn loạn làm cho thần trí anh mê loạn, thần kinh toàn thân hầu như căng ra đến sắp đứt.

“Sướng không? Ta còn có thể làm cho cứng còn sướng hơn...”

Âu Dương Đạo Đức nhắm vào tuyến tiền liệt tối trí mạng của nam nhân mà đâm mạnh

“A ô ”

Phan Tuấn Vỹ bị khoái cảm tuyệt đỉnh bất thành linh tập kích đến chực lập tức phun trào

“Nhịn xuống cho ta!”

Âu Dương Đạo Đức nhanh tay bắt lấy phân thân đang nảy lên, cương quyết ép cao trào của anh xuống.

“Cầu xin ta!”

Hắn lãnh khốc đóng đưa eo đâm chọc cái điểm mẫn cảm muốn chết.

“A! Van xin cậu van xin cậu... Ô... để tôi đi ra... để tôi đi ra!”

Phan Tuấn Vỹ nhịn không được khóc lớn.

Nghe tiếng khóc thê lương bao hàm dục vọng vô cùng trước nay chưa từng có, Âu Dương Đạo Đức quả thực sắp phát điên rồi!

“Úc cứng là con nai con *** đặng, hôm nay ta tuyệt đối không buông tha cứng!”

Hắn điên cuồng mà trều sáp huyết động vừa nhỏ vừa chặt.

Phan Tuấn Vỹ ôm chặt lấy hắn, cuộn trong lòng hắn bất chấp hình tượng mà gào khóc:

“Ô... giỏi quá... A... thật khó chịu...tôi... tôi không được... cầu cậu cho tôi bắn đi, để tôi bắn đi!”

“Được được, nai con... nai con đáng thương của ta...”

Âu Dương Đạo Đức buông lỏng tay, một dòng dịch thể nóng rực lập tức phun trào ra

“Còn chưa xong đâu, đêm nay ta tuyệt đối sẽ làm cứng cả đời muốn quên cũng không quên được!”

Âu Dương Đạo Đức chuyển thân thể nai con vì vừa qua cao trào mà mềm nhũn, cười từ phía sau lưng anh, bắt đầu tiến công với tư thế khác.

“A a”

Tư thế thay đổi khiến cái thứ vừa cứng vừa nóng của nam nhân đó thâm nhập vào chỗ sâu đến chính mình cũng chưa tưởng tượng qua, Phan Tuấn Vỹ trong sung sướng đến chết đi hốt hoảng cảm giác rằng dường như mình sẽ vĩnh viễn không thể quay về chính mình ngày xưa nữa...

“Úc... cái miệng nhỏ phía dưới của nai con hút đúng là chặt... A a... sướng quá sướng quá...”

Thấy hấn phun ra những từ tục tĩu *** ô không hợp tí gì với gương mặt anh tuấn đó, Phan Tuấn Vỹ không những không cảm thấy buồn nôn, ngược lại còn cảm thấy hưng phấn đến chút nữa bắn đi ra.

Xong... mình đã triệt để biến thành một *** phụ rồi...

Cùng với nỗi sợ hãi tràn lên trong ngực, nội bích Phan Tuấn Vỹ bắt giác co vào thật chặt

“A!”

Âu Dương Đạo Đức lập tức quát to một tiếng, nắm lấy mái tóc nai con, tựa như cưỡi ngựa mà điên cuồng thúc đẩy.

“Úc... cứng đúng là chặt đến chết tiệt... chặt chết tiệt!”

Âu Dương Đạo Đức không chịu nổi sự co rút liên tục trong cơ thể nai con, hấn ra sức đâm vào chỗ sâu nhất một kích, gầm lớn một tiếng, cuối cùng cùng anh leo lên tuyệt đỉnh cao phong của dục vọng

5. Chương 5: Chủ Nhân Đã Đến Đây 1

“A a... từ bỏ... nhẹ... nhẹ một chút... A a...”

Ô... cái tên trời đánh vô địch siêu cấp đại sắc ma này! Từ cái đêm bị hấn “khai bao”, hấn chẳng quản ngày hay đêm liên tục xâm phạm anh, ngay cả cửa cũng không cho anh bước ra một bước. Nhưng thực ra nếu hấn cho phép, thì anh bây giờ bỏ cũng chẳng bỏ nổi, hiện tại cả người anh đều vừa tê vừa đau, tựa như bị ba cái xe tải lăn qua lăn lại, toàn bộ khung xương đều rã hết cả ra, ngay cả muốn động một cái ngón tay cũng không nổi, chứ đừng nói chuyện ra ngoài.

“Nhắc cái mộng cao lên cho ta chút.”

Âu Dương Đạo Đức vuốt vuốt cái mộng trắng nõn của nai con từ phía sau.

“Ngày hôm nay mới có làm có ba bốn lần mà cứng đã chịu không nổi sao? Xem ra chúng ta cần phải tiến hành “đặc huấn thú cưng” nga.”

Đặc huấn thú cưng? Đó... đó là cái trò quỷ quái hành người gì thế a? Đáng ghét, cái tên biến thái chết tiệt, từ cái ngày gặp phải cái tên biến thái chết tiệt này, anh chẳng qua nổi một ngày một đêm an lành. Ô... Mỹ Mỹ, con mau về đi... papa muốn về nhà...

Tựa như đáp lại “tiếng gọi tự đáy lòng” của anh, điện thoại lúc này đột ngột reo vang,

Reng Reng

“A lô?”

Âu Dương Đạo Đức cầm lấy cái điện thoại bên cạnh sofa, nửa dưới vẫn không ngừng đưa đẩy.

“Anh yêu, em đây, anh nhớ em không?”

“Nga, là Mỹ Mỹ à, anh đương nhiên nhớ em rồi, chùng nào em về?”

Âu Dương Đạo Đức mặt không đổi sắc tiếp tục đâm chọc, ngay cả lông mi cũng không chớp lấy một cái. Ngược lại Phan Tuấn Vỹ vừa nghe đến Mỹ Mỹ, nhất thời sợ đến sắc mặt đại biến, ngay cả thở cũng không dám thở lấy một tiếng.

“Ngày mai, ngày mai em sẽ về, papa đâu? Anh có chăm sóc ba có cẩn thận không?”

“Có, đương nhiên là có, mỗi ngày ba bữa, cộng thêm bữa trà chiều và ăn khuya đều cẩn thận “chăm sóc” ba a. Anh đảm bảo khi em gặp ba, em sẽ nhận ra ba đã thay xương đổi cốt rồi.”

Thay xương đổi cốt? Có mà còn một đồng xương thì có? Cái tên ác ma! Phan Tuấn Vỹ quay đầu hung hăng trừng mắt lườm hấn

“A ”

Hung khí thô to đột nhiên không hề báo trước đâm thật mạnh vào trong

“Í? Đó là âm thanh gì a?”

“Nga, là ba đó, dường như ba rất là muốn nói chuyện với em, chờ một chút a.”

Âu Dương Đạo Đức không hề đếm xỉa gì đến sự phản kháng của nai con, kiên quyết đem điện thoại nhét vào tay anh, rồi vươn tay cầm phân thân của anh, bắt đầu ma sát chà chà.

Ồ... cái tên ưa ngược đãi người khác này... Bị hấn trước sau giáp công như thế, anh làm sao mở miệng nói được... A... A...

“Ba? Ba? Ba làm sao vậy? Nói đi.”

“Ngô... Mỹ Mỹ...”

Phan Tuấn Vỹ một tay cầm chặt ống nghe, một tay đặt lên tấm nệm trên sofa, khoái cảm vô tận trong cơ thể tựa hồ như sẽ nuốt chửng anh bất cứ lúc nào, anh thực sự sợ mình sẽ không nhịn được mà *** khiêu trong điện thoại mất.

“Ba, sao thế? Không có con hồ ly tinh nào ở đó quần lấy Đạo Đức đấy chứ? Con đã nói rồi mà, chỉ có Phan Mỹ Mỹ con đây thông minh, đem ba đến nhà anh làm giám sát, cứ như vậy, Đạo Đức sẽ không có cơ hội làm xằng bậy nữa, ha ha ha...”

Nếu như cưỡng hiếp cha vợ của mình lại còn ghi hình làm bằng chứng mà không gọi là xằng bậy, vậy trên đời này làm gì còn thiên lý nữa đây?

“Ngô ngô... Mỹ Mỹ... mau... mau quay về... về”

Ồ... Phan Mỹ Mỹ... đồ đại ngu ngốc đem ba mình đi làm công phẩm! Nếu mà còn không trở về nhanh, con sẽ phải nhặt xác ba mình đó!

A a... không chịu nổi nữa... thân thể cũng bị hấn phá hư rồi... Đừng... đừng vào nữa... Tôi... Tôi muốn...

“Ba, ngày mai con sẽ về, ba bây giờ tạm thời đừng có rời khỏi công việc đó, cố gắng kiên trì đến phút cuối cùng nga, ngày mai gặp, bye!”

Mỹ Mỹ... không được... ba ba không chịu nổi nữa đâu... ba... ba muốn....

“A ”

Trong khắc đầu tiên điện thoại cắt, Phan Tuấn Vỹ rốt cục nhịn không được thét lớn bắn ra.

“Anh mang tất cả đồ dùng cá nhân thu dọn lại, lập tức đi chỗ khác cho tôi!”

“A? Sếp... anh... ý sếp là...”

“Đúng, tôi nói là anh bị đuổi việc rồi! Anh biết rõ công ty bây giờ đang mùa đất hàng, ai cũng bận đến sứt đầu mẻ trán, anh dám bỏ công ty vô cớ nghỉ liền ba ngày, công ty này không cần loại nhân viên vô trách nhiệm như anh.”

Ồ... sếp ơi, tôi đâu có muốn vô cớ nghỉ việc đâu, nếu như tôi bảo sếp tôi bị một tên đại biến thái cưỡng hiếp, không những ngược đãi mà còn giam lỏng, cho nên mới không đi làm nổi, ngài có tha thứ cho tôi không a?

“Tôi... tôi biết rồi... Xin lỗi, mang nhiều phiền phức cho công ty.”

Phan Tuấn Vỹ đối với vị sếp “thuốc súng tân quan” nghiêm khắc này cúi người chào sâu, liền thu thập mấy thứ đồ vật rời khỏi nơi mình làm việc đã nhiều năm.

Ồ... Âu Dương “Vô Sĩ”! Mi quả là sát tinh đời ta mà! Ta kiếp trước chắc là thấp thiếu mấy nén hương, lay thiếu mấy cái khấu đầu mới gặp phải mi kiếp này a?

Ồ... ta hận ngươi! Ta hận ngươi!

“Bị đuổi việc rồi?”

Tiếng thét chói tai cao đến quang tám của Phan Mỹ Mỹ quả là kinh hoàng không tả nổi.

“Đúng...”

Phan Tuấn Vỹ cúi đầu không dám đón ánh mắt có thể bắn xuyên người của “Mỹ Mỹ nữ vương”.

“Ba, ba không thể thất nghiệp! Ba mà thất nghiệp thì con không có tiền mua đồ cưới đâu, đến lúc đó con sẽ mất mặt lắm, lỡ như... lỡ như Đạo Đức mất hứng bỏ hôn ước thì làm sao bây giờ?”

“Bỏ hôn ước thì càng tốt! Ba ghét cái tên đó, ba cực ghét hẳn!”

Phan Tuấn Vỹ vừa nghe đến cái tên làm mình hận thấu xương, oán khí tích tụ mấy ngày lập tức bộc phát!

“Ba! Ba nói lại lần nữa thì coi như con tuyệt giao với ba! Đạo Đức đối xử với ba tốt như vậy, thời gian con xuất ngoại, anh ấy không nói hai lời đón ba về nhà chăm sóc, còn không hài lòng cái gì? Ba nói xem.”

“Hắn... hắn...”

Ồ... tức chết người đi được, tội của cái tên cầm thú hung ác đó ba ngày ba đêm cũng kể không hết, nhưng mà anh... anh chẳng dám nói được câu nào...

“Nói đi? Hừm, nói sao mà được, đứa con rể thân thiết như Đạo Đức ba còn muốn tìm ở đâu? Nếu như ba dám oán hận nữa, xem con còn đếm xỉa đến ba không!”

Thân thiết? Có mà căm ghét thì có! Cái tên đại *** thú kinh khủng nhất lịch sử Đài Loan! Phan Tuấn Vỹ đem hận chửi bới mấy nghìn vạn lần trong lòng, nhưng dưới uy phong của Phan Mỹ Mỹ, ngoài miệng chẳng dám hó hé nửa từ.

Phan Mỹ Mỹ nhìn vẻ rụt rè sợ hãi của ông già, nhất thời thấy bất lực trong lòng. Không được, nếu mà vụ thất nghiệp này kéo dài nữa, đợi đến lúc ông già tự tìm được việc thì xem ra là nhiệm vụ bất khả thi rồi, vì hạnh phúc chung thân của mình, mình nhất định phải nghĩ cho ra biện pháp?...

“Quản lý Phan, phiền anh đem tập tài liệu này đến phòng làm việc của chủ tịch, chủ tịch đang rất cần nó đó.”

“Ai nha, công việc nhỏ thế sao lại phiền đến quản lý được, tôi đi là được rồi, tôi đi.”

“Không không không... chị à, em rất là kính trên nhường dưới, cái việc nhỏ này cứ để em gái em làm là được mà, em đi em đi.”

“Hai người đừng có tranh giành nữa, chủ tịch nói là muốn quản lý Phan tự mình đưa đi.”

“Cái gì thế? Sao mà chẳng nói sớm, hại chúng em sương sương ra nửa ngày, cơ hội gặp được siêu cấp thần tượng đâu phải ngày nào cũng có a.”

“Nói đúng đó nha, quản lý Phan, được gặp chủ tịch như thế, cần phải thay chị em phòng quản lý hành chính này nói tốt vài câu nhé, tốt nhất là nên đề cao mấy đóa hoa của phòng quản lý hành chính nha.”

“Hay hay, ai, nếu như có thể để chủ tịch đẹp trai lắm tiền của chúng ta để ý, chúng mình có thể như Julia Robert từ chim sẻ biến thành phượng hoàng rồi.”

“Các cô đừng có mơ đi, nghe nói bạn gái của chủ tịch nếu chẳng phải là minh tinh thì cũng là người mẫu, ai ai cũng đều là đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương, ngài ấy lí nào lại để ý đến hai con nhóc như các cô?”

“Ồ... nói cũng phải, nghe nói chủ tịch thay bạn gái như thay áo, tốc độ nhanh vô cùng. Nhưng mà lần trước thư kí riêng Trần truyền ra tin tức, chủ tịch tìm được người tình trong mộng rồi, có người nói ngài ấy vì ả mà hủy hết lịch trình ba ngày, hai người ở nhà ba ngày chẳng ra khỏi cửa đó.”

“Ba ngày? Chủ tịch là người cuồng công việc mà vì cô ta ba ngày không đi làm? Xong, xong hẳn, lần này chúng ta tuyệt vọng thật rồi. Bất quá nói đi nói lại, chủ tịch là người công tư phân minh, sao lại có thể cho thư kí Trần biết ngài ấy ở nhà lêu lổng với đàn bà không đi làm được, cái này nghe không hợp lý nha.”

“Đúng đúng, tôi cũng đã hỏi câu y như chị, nhưng mà chị ấy nói là có chút công chuyện, cần phải liên lạc với chủ tịch, vì vậy mới gọi đến nhà chủ tịch, không ngờ chủ tịch đang cùng con đàn bà kia, làm này này nọ nọ... cho nên tiếng rên rỉ trên giường của cô ta là chị ấy nghe được hết, chị ấy còn nói cho tôi nghe nga, cái

gì mà... ‘A... mạnh nữa... đừng có ngừng... mau cho tôi...’ các loại. Nghe nói rên rỉ vừa lảng lơ vừa lớn tiếng, thực sự là mắc cỡ chết đi được.”

“Oa, nói như vậy, chủ tịch đúng là có người trong lòng rồi, ô... tôi không muốn sống nữa...”

Phan Tuấn Vỹ bị mấy bà tám này tôi một câu chị một câu làm cho đầu hoa não trưởng, thiếu chút nữa muốn té xỉu.

Bất quá anh cũng chẳng dám oán hận gì, trên thực tế, anh rất là cảm ơn ông trời, trong cái thời buổi kinh tế trì trệ như thế này, ba ngày đã tìm được một công việc khá khẩm, lương cao dễ dãi, quả thực là Phật tổ hiển minh, thần tích trời cho a!

Nhớ đến cái ngày phỏng vấn, người người tấp nập, đông đúc ra vào, anh căn bản không có hy vọng gì nhiều, không ngờ phía bên kia ngay ngày thứ hai đã thông báo cho anh là đi làm, quả thực làm anh mừng phát điên! Hừm, nghĩ lại, Phan Tuấn Vỹ cũng không kém lắm nha, lần này anh mất ngựa thiên lý lại gặp được Bá Nhạc rồi.

“Quản lý Phan, quản lý Phan, anh cười ngẩn ngơ cái gì vậy? Đi nhanh đi, chủ tịch không chờ anh đâu.”

“Nga, vâng vâng, tôi đi ngay, tôi đi ngay đây.”

Phan Tuấn Vỹ cầm tập tài liệu vội vội vàng vàng đi ngay.

Ấn nút thang máy lên tầng cao nhất, Phan Tuấn Vỹ bắt đầu thấy bối rối trong lòng. Như thế là anh sắp được gặp cái nhân vật trong truyền thuyết kia rồi, không biết mình liệu có cuống đến chẳng nói nên lời hay không đây.

Anh đang làm việc ở công ty “Khoa học kỹ thuật Hoài Đức”, là công ty thiết kế trò chơi máy tính, nghe nói chủ tịch là một kỳ tài máy tính dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, tuổi còn trẻ mà thu được hàng trăm tỷ từ các trò chơi video game ra mỗi năm, vài năm nay các trò chơi do công ty thiết kế còn được tiêu thụ mạnh trên toàn thế giới.

Tuy chỉ là một chức quản lý nho nhỏ ở phòng quản lý hành chính, nhưng có thể làm việc ở một công ty lớn nổi danh thế giới, anh cũng cảm thấy bản thân có được quang vinh sâu sắc a.

“Xin chào, tôi là Phan Tuấn Vỹ từ phòng quản lý hành chính, tôi đến đưa tài liệu cho chủ tịch.”

“À, thì ra quản lý Phan.”

Trần bí thư liếc nhìn anh một cái.

“Đi vào đi, chủ tịch chờ anh lâu rồi đấy.”

“Vâng, tôi vào ngay đây.”

Phan Tuấn Vỹ hít sâu một hơi, cúi đầu mở cửa đi vào —

“Nai con chết tiệt! Dám để ta đợi lâu như vậy!”

Phan Tuấn Vỹ chưa kịp hiểu đầu cua tai nheo gì đã bị người ta đè xuống đất —

“Lần sau dám bắt ta chờ nữa, ta bắt cứng đem làm thịt nai khô đó!”

Giọng nói này.... Cái mùi này... Phan Tuấn Vỹ sửng sốt ngẩng đầu lên —

“Á ”

6. Chương 6: Chủ Nhân Đã Đến Đây 2

Phan Tuấn Vỹ hít sâu một hơi, cúi đầu mở cửa đi vào —

“Nai con chết tiết! Dám để ta đợi lâu như vậy!”

Phan Tuấn Vỹ chưa kịp hiểu đầu của tai nheo gò đã bị người ta đè xuống đất —

“Lần sau dám bắt ta chờ nữa, ta đem cương đem làm thịt nai khô đó!”

Giọng nói này.... Cái mùi này... Phan Tuấn Vỹ sửng sốt ngẩng đầu lên —

“Á ”

Phan Tuấn Vỹ phát ra tiếng thét thảm thiết như heo bị chọc tiết, vội vội vàng vàng đẩy ngay cái tên mà mình còn sợ hơn sợ quý kia ra rồi dùng cả hai chân hai tay bò ra phía cửa.

“Quay lại cho ta!”

Âu Dương Đạo Đức vươn vuốt túm nai con bắt vào lòng.

“Buông! Buông! Cái tên đại biến thái này, tôi sẽ nhờ chủ tịch kêu bảo vệ đuổi cậu ra ngoài! Chủ tịch, chủ tịch, cứu tôi với!”

Phan Tuấn Vỹ sống chết giây giụa, sợ rằng một giây sau mình sẽ chết cực thê thảm.

“Ha ha ha ”

Âu Dương Đạo Đức cười đến lăn lộn trên mặt đất.

“Nai con ơi là nai con, cương đúng là hạt dẻ cười của ta mà. Cương đến bây giờ còn chưa hiểu tình hình của mình sao? Nhìn kĩ coi, trong phòng này ngoài ta và cương ra còn có ai nữa không?”

Phan Tuấn Vỹ nghe vậy sửng sốt, anh đưa mắt nhìn một lượt, căn phòng làm việc rộng một trăm bình, ngoại trừ đồ vật trang trí ra, hoàn toàn vắng vẻ, ngoại trừ... ngoại trừ anh và... và....

“Cậu... cậu nói là... cậu là...”

“Đúng, ta là chủ tịch của cương, là áo cơm cha mẹ của cương, cũng là chủ nhân của cái con nai con ngọc nhà cương đó!”

“Không! Không thể thể được, không thể thể được, cậu không thể”

Phan Tuấn Vỹ tựa như phát điên đấm đá hấn không ngừng.

Ô... anh hận, anh hận lắm! Vì sao đi đâu cũng không thoát khỏi ma chướng của hấn chứ? Oa ... anh không muốn, không muốn oa ...

“Nai con, cương cuối cùng cũng khóc rồi... mấy ngày hôm nay ta đều phải vừa nhớ đến nước mắt của cương vừa tự an ủi mới đạt được cao trào đó nga...”

Âu Dương Đạo Đức vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm đi giọt nước mắt mà với hấn còn quý giá hơn cả đá quý.

Trái tim Phan Tuấn Vỹ không nghe lời đập mạnh một cái, anh chưa từng thấy qua ánh mắt mê người mà dịu dàng của hấn bao giờ, tựa như... tựa như là hấn...

“Úc... ta nhịn không nổi nữa rồi, phải bù hết mấy ngày vừa rồi mới được, hôm nay ta nhất định bắt cương phải quỳ xuống đất xin tha thứ!”

Âu Dương Đạo Đức xé mở áo sơ mi của anh, cúc áo rơi rào rào xuống đất, lộ ra bộ ngực trắng nõn thanh mảnh.

Ô... lại bị lừa... Phan Tuấn Vỹ mày đúng là đồ ngu! Bộ mày tin rằng hấn ta sẽ thấy “thứ này...thứ nọ”... gì gì đó với mày thiệt sao? Một tên cầm thú thì làm sao mà hiểu được “thứ nọ... thứ kia”, hấn chỉ biết phát tiết! Phát tiết!

“Cậu là đồ cầm thú động dục chẳng biết thế nào là yêu đương, buông! Buông! “

Chết tiết! Vừa buột miệng là anh đã hận sao mình không cắn đứt đầu lưỡi luôn cho rồi, sao lại nói ra hai cái chữ đó làm chi? Nghe cứ như kiểu mình đang cầu xin tên ác ma này í? Quả thực là mất mặt chết đi được!

“Yêu đương?”

Âu Dương Đạo Đức nghe vậy có chút sửng sốt, hẩn nhìn nai con chăm chăm, hồi lâu không nói một câu...

Phan Tuấn Vỹ phát hiện mình đang nín hơi chờ đợi, còn trái tim anh lại đập thùng thùng như điên....

“Giữa chủ nhân và thú cưng thì có yêu đương gì?”

Âu Dương Đạo Đức nhú mày vẻ khó xử.

“Ta không biết đâu, ta trước nay chưa có nuôi qua thú cưng, cưng thì sao? Cưng có nuôi chưa?”

“A ”

Phan Tuấn Vỹ quả thực phát điên lên rồi

“Cậu là đồ ngu! Tôi hận cậu! Tôi hận cậu! Cậu cút cho tôi, cút”

“Này, nai con, nhìn cho rõ, đây là địa bàn của ta, dám đuổi ta cút? Ai, làm chủ nhân đúng là không nên chiều thú cưng quá a...”

Âu Dương Đạo Đức lắc đầu vẻ như ân hận tràn trề.

“Chiều tôi? Cậu chiều tôi lúc nào? Cậu chỉ biết phát tiết bản năng cảm thú trên người tôi, làm nhục tôi, bóc lột tôi, bắt kể tôi có muốn hay không!”

“Không muốn? Ta van cưng, là ai lúc bị ta thương thì sướng đến ngất đi vậy? Là ai sống chết kêu ‘A... nữa đi... Đừng có ngừng... mau cho ta...’ vậy a?”

Kỳ ghê, câu này sao mà nghe quen quen? Quan tâm làm gì, dù sao đánh chết anh cũng không nhận!

“Tôi làm gì có, đừng có đem mấy câu bạn gái cậu rên rỉ trên giường chuốc lên đầu tôi! Phan Tuấn Vỹ tôi đây luôn giữ mình trong sạch, là người có nguyên tắc có phẩm hạnh, một công dân tốt đường đường chính chính!”

“Nga... vậy sao? Vậy chúng ta đánh cuộc nha, nếu như trong vòng mười phút, ta không làm cho cưng khóc lóc cầu xin ta, ta đây sẽ không phải chủ nhân của cưng, từ nay về sau, ta tuyệt đối không can thiệp vào tự do của cưng. Ngược lại, nếu cưng thua, cưng phải nghe lời chủ nhân ta đây, trung tâm làm một thú cưng đó nha.”

Trong vòng mười phút? Đáng kể gì, anh không tin rằng đường đường một nam tử hán hơn ba mươi cái xuân xanh lại không chịu được mười phút đồng hồ.

Tự do? Ô... hai chữ làm người ta nhớ nhưng biết bao nhiêu... Bảo bối, chờ một chút, ta đến với em đây!

“Được, nói là làm! Nhưng mà cậu tuyệt đối không được sử dụng thuốc thang gì đâu đấy nhá.”

“Đương nhiên rồi. Đến đây đi, nai con của ta.”

Âu Dương Đạo Đức dắt nai con đến bàn công tác, vung tay một cái quét tất tần tạt mọi thứ trên bàn xuống đất

“Cởi quần áo ra, bò lên trên bàn, giạng chân ra.”

Dưới ánh mắt khiêu khích của Âu Dương Đạo Đức, Phan Tuấn Vỹ đành phải nghiêng chặt răng, tâm không cam lòng không muốn mà làm theo.

Ô... anh thấy mình in chang một con ếch đang nằm yên chờ giải phẫu vậy. Í? Kì ghê sao lại chẳng thấy động tĩnh gì? Đợi lâu đến gần như một thế kỷ, Phan Tuấn Vỹ len lén mở mắt...

“Á ”

Phan Tuấn Vỹ vừa nhìn xuống dưới, sợ đến tí nữa lặn ra khỏi bàn.

“Cậu... cậu... muốn làm gì?”

“Làm gì tự cứng nhìn coi, nai con ngốc, ta chuẩn bị viết thư pháp, chủ nhân của cứng vậy mà trước đây là quán quân thư pháp đó nha.”

Âu Dương Đạo Đức thể hiện một tư thế cầm bút lông chấm vào mực tàu cực kì ưu nhã.

“Viết thư pháp? Cậu... cậu muốn viết ở đâu?”

Phan Tuấn Vỹ đột nhiên có một dự cảm bất hảo là đại nạn sắp lâm đầu.

“Hắc hắc, đương nhiên là viết trên tờ tằm hiếm có trên thế gian này...”

Âu Dương Đạo Đức vươn tay nhẹ nhàng vẽ trên cổ nai con một đường....

“Không... Ô... đừng mà....”

Phan Tuấn Vỹ thấy cái ngòi bút lông mềm mại lướt trên da thịt, lông tơ trên toàn thân lập tức dựng đứng hết cả lên

“Ân... viết gì được nhỉ? A, viết ‘Tương tiền tửu’ có vẻ hay, ta thế mà mê thơ của Lý Bạch tiên sinh số một đó.”

“Đừng đừng mà, bài thơ đó dài như vậy, đổi bài đổi bài, chi bằng... chi bằng viết ‘Tiền sàng minh nguyệt quang, nghi thị địa thượng sương, cử đầu vọng minh nguyệt, đề đầu tư cố hương’ có được không?”

Phan Tuấn Vỹ vất óc cuối cùng cũng nghĩ ra một bài thơ ngũ ngôn tuyệt cú ngắn.

“Chắc, thực là chẳng sáng tạo gì cả, bỏ đi, dù sao nội dung cũng không quan trọng, quan trọng là phải viết đẹp,”

“Đúng đúng đúng, không hổ danh là thư pháp đại sư, đến cách nhìn cũng thật khác người.”

Phan Tuấn Vỹ để giảm nhẹ nhẹ tội, cái gì buồn nôn đến đâu cũng nói được.

“Được, vậy từ giờ trở đi bắt đầu tính mười phút, nai con, cứng chờ tiếp chiêu nha.”

Hừ, ta tuyệt đối sẽ không thua! Phan Tuấn Vỹ vội vã vận thần công hộ thể.

A a... ngứa quá đi... ngứa quá... đầu bút lông mềm mại, mực nước lạnh băng băng khiến da thịt Phan Tuấn Vỹ rơi vào mẫn cảm trước nay chưa từng thấy...

“A ô”

Nhũ tiêm bị đầu bút lông viết ghì mạnh lên sung sướng, kích thích đến mức Phan Tuấn Vỹ nảy bật cả người

“Đừng nóng vội, mới viết xong câu đầu tiên mà thôi, về sau cứng càng sướng nga...”

Âu Dương Đạo Đức tà tà cười với nai con thần sắc mê loạn.

“Tôi... tôi chẳng có cảm giác gì hết...”

Phan Tuấn Vỹ sống chết già mồm, anh nắm chặt hai nắm tay tựa như muốn thêm tí thuốc tê đuổi cái cảm giác sung sướng ấy đi.

Chết tiệt, anh luôn tự nhủ mình có ít hứng thú với “dục”, cho đến bây giờ chưa háo sắc bao giờ, chuyện phòng the với vợ cũng chỉ làm lấy lệ, một tháng không làm cũng không thấy có gì kỳ quái, nhưng vì sao từ khi gặp phải cái tên *** ma này một phát, thân thể trở nên nhạy cảm như thế? Lẽ nào... lẽ nào “biến thái” cũng lây được sao?

“Ai nha ”

Ô... Dừng! Dừng! Cứu... ai cứu mạng với, hần... hần bắt đầu viết đến “chỗ ấy” từ lúc nào vậy? A a... không... không... A....

“Hi, ngồng cao thế, mặt bên trên cũng phải viết a.”

Âu Dương Đạo Đức đổi một cái bút nhỏ hơn.

“Chủ nhân Âu Dương đã đến đây!”

Muốn bắn... thực muốn bắn a....

Âu Dương Đạo Đức biết nai con sắp vỡ òa, hấn cổ ý đem đầu cây bút lông mềm mại miết mạnh lên đầu lỗ nhỏ

“Không ”

Giống như một cửa lớn mở tung, từng dòng nước suối trắng đục phun mạnh từ trong động ra ngoài...

“Gì chứ? Ngại mực màu đen không hấp dẫn nên cố hiển chút mực màu trắng sao? Được, như ý cũng muốn.”

Âu Dương Đạo Đức đem bút lông nhúng đầy chất lỏng trắng trắng, bắt đầu tiến công cái tiểu huyết khiến người ta phát cuồng....

“Trời ơi...”

Thân thể sau cao trào vô cùng nhạy cảm, hậu đình Phan Tuấn Vỹ gặp cái sự chọc ngoáy điên cuồng vô tình, cả người rơi vào *** loạn chưa từng có... A... nữa đi... A a... Lí trí từ lâu chẳng biết đã bay đi đâu, Phan Tuấn Vỹ rên rỉ những câu khiến người ta nghe mà đỏ mặt, anh vô thức giãy giụa thất lưng, muốn đem cái bút vừa đáng yêu vừa đáng hận đó thâm nhập sâu hơn vào cơ thể cơ khát, đầu bút lông cao cấp có vô số lông phết lên nội bích yếu đuối quả thực bức anh điên rồi!

“Đúng là một con nai con *** đang, một cái bút nho nhỏ đã sướng đến mức này, vậy chờ ta đem tuyệt bút lông chính tông lên đài, chẳng phải sướng đến chết sao. Ai nha, không được, không có thời gian chơi với cưng, chỉ còn một phút thôi.”

Âu Dương Đạo Đức đột nhiên bắt ngờ rút đầu bút ra

“Không! Đừng rút ra”

Phan Tuấn Vỹ cuống cuống òa khóc.

“Ô... cầu cậu đừng rút ra...”

Trống rỗng thình lình ập đến làm anh thanh tỉnh lại trong chốc lát, anh mơ hồ nhận ra rằng nếu mình nhịn quá một phút đồng hồ nữa, thân thể rồi loạn chưa thỏa mãn này quả là không chịu nổi... Khó chịu quá...

“Cưng biết ta muốn gì, nói đi, nai con...”

Âu Dương Đạo Đức xấu xa đem nhục bồng đã cương lên từ lâu chà sát ở huyết khẩu đang không ngừng mở ra khép vào, nhưng không chịu tiến nhập.

“Ô... chủ... nhân...”

“Gì nữa?”

Dục vọng cực vĩ đại đẩy mạnh về phía trước một tác rồi dừng lại

“A a chủ nhân.... Cầu xin... muốn tôi! Muốn tôi!”

Phan Tuấn Vỹ cuối cùng không nhịn được khóc lớn, so với cảm giác trống rỗng khổ sở trong cơ thể, thì cái gì gọi là tự do tôn nghiêm đều chẳng đáng một xu.

“Nai con... cưng cuối cùng cũng hoàn toàn thuộc về ta rồi... nai con của ta”

Âu Dương Đạo Đức đẩy mạnh eo về phía trước, côn thịt nóng và cứng như thép nháy mắt biến mất trong huyết động nho nhỏ của anh.

“A ”

Phan Tuấn Vỹ sung sướng đến thét lên, nội bích cơ khát phút chốc đem cái thứ to lớn vừa xâm nhập hấp thụ, không để lại một khe hở nào.

“Úc úc.. hút chặt thật... A a... Nai con... Nai con của ta... ta chỉ muốn một mình cưng... chỉ cần cưng...”

Âu Dương Đạo Đức lần đầu tiên được nghe anh gọi hai tiếng chủ nhân, lần đầu tiên xác nhận anh vĩnh viễn thuộc về mình, không khỏi hưng phấn đến run cả người.....

“A.... mạnh nữa mạnh nữa... đừng rời ra.... Vĩnh viễn đừng rời ra...”

Hai người sống chết quấn lấy nhau, cả hai đều nói những lời mà bản thân mình không rõ, chỉ biết là những lời đó xuất phát từ nội tâm sâu thẳm, nội tâm cũng sung sướng vô cùng.

“A A tôi... tôi không được... A a”

Phan Tuấn Vỹ dưới sự chà xát điên cuồng, cả người co quắp không ngừng, cuối cùng trong lòng hấn lần thứ hai không hề giữ gìn gì mà bắn đầy mặt đất...

“A a... thật sướng... sao lại sướng thế này... Nai con... Nai con của ta... A a...”

Âu Dương Đạo Đức do sự co rút mạnh trong huyết động của nai con, cuối cùng cũng đạt đến cái cao trào khiến kẻ khác bất tỉnh vì sung sướng...

7. Chương 7: Nai Con Xem Mắt Ký 1

“Quản lý Phan, phiền cậu ra đây một chút.”

“Trưởng... trưởng phòng, anh tìm tôi?”

Phan Tuấn Vỹ mới chạy từ ngoài cửa vào phòng làm việc, đến cái ghế còn chưa kịp ngồi yên liền bị sếp điệu qua.

“Quản lý Phan này, hôm nay là ngày thứ ba cậu đi làm muộn trong tuần rồi đấy, là một người đứng đầu, chẳng lẽ cậu không thấy xấu hổ sao? Mong cậu tự kiểm điểm lại mình chút đi.”

“Xin lỗi, trưởng phòng, lần... lần sau nhất định... nhất định sẽ không đến muộn nữa...”

Tuy ngoài miệng thì nói “nhất định” nhưng giọng nói tuyệt đối không chắc chắn, hai người nhìn nhau một cái, đối với câu trả vô cùng bất lực đó, nặng nề mà thở dài một hơi, cùng lúc thở dài bất lực với câu trả lời đó.

“Quản lý Phan, có phải cậu gặp chuyện gì không? Nhìn cậu thấy tinh thần không được tốt lắm, mắt đều thâm quầng rồi kìa. Ài, nghĩ lại một người vừa làm cha vừa làm mẹ đúng là rất vất vả, mỗi ngày chắc là tám phần mười đều không có ăn bữa sáng đúng không? Chẳng trách sắc mặt tái nhợt thế kia, ừ ừ uể oải. Tôi nghĩ đàn ông tốt nhất là nên có một người bầu bạn, ba bữa có người lo liệu, cuộc sống có người chăm lo, đây mới là kẻ lâu dài. Cậu đã gặp kẻ toán Lâm ở phòng tài vụ chưa? Tôi cảm thấy hai người rất là hợp nhau đó, để tôi bố trí thời gian, giúp hai người làm quen một chút, cậu thấy có được không?”

Lỡ tai Phan Tuấn Vỹ từ sau khi tiếp nhận hai chữ “bữa sáng”, ý thức liền tự động bay đến các bữa sáng “cực kì vô nhân đạo” mà mình phải ăn, những lời trưởng phòng nói sau đó, căn bản chẳng có một chữ chui nổi vào tai.

Từ sau cái hôm đánh cược thua cái tên đại ma tinh đó, đời anh bắt đầu chuyển sang “kiếp thú cưng” cực kì bi thảm.

Mỗi ngày, tám giờ sáng, “chủ nhân” sẽ đến đưa anh đến công ty. Vừa lên xe, lớp thủy tinh đen chắn trước sau vừa chạy lên, cái tên *** kia sẽ bắt đầu đút anh ăn “bữa sáng”.

Đầu tiên, hấn sẽ dùng miệng bón cho anh vài miếng “tổ yến”, sau đó, lại móc ra một cây “đại bánh quẩy” để lót dạ Dưới nỗ lực nghẹn đầy nước mắt mà liếm, cắn, hút, mút của anh, một dòng “sữa đậu nành” nóng hổi sẽ chạy thẳng vào dạ dày Sau khi làm bộ tử tế xác định rằng anh đã “ăn uống đầy đủ”, cái tên biến thái kia mới hài lòng vỗ vỗ đầu anh, để anh xuống xe đi làm.

Nhưng không biết vì sao, đôi khi “bánh quẩy” sẽ đặc biệt cứng đầu, để anh ăn đến mức miệng vừa khô vừa khát, cảm cũng suýt trật khớp đến nơi, xe lăn cũng được vài vòng thành phố, cái tên chết tiệt kia chết cũng không chịu giao ra “sữa đậu nành”, hại anh không còn cách nào khác ngoài việc hiến ra “máy ép”, để hấn đi vào quẩy mấy vòng, hấn mới chịu ép cái thứ đó ra...

Chờ đến lúc dùng hết bữa sáng, thì kỉ lục chuyên cần của anh cũng tuyên bố cáo chung luôn. Vì vậy... Ô... Trưởng phòng, nếu mà ông có bản lĩnh thì đi mà chửi cái tên chủ tịch siêu cấp đại biến thái kia kìa, đừng có làm khó nhân viên quên phụng sự việc công này có được không?

“Quản lý Phan? Quản lý Phan? Sao cậu không trả lời thế? Cậu thấy có được không?”

“A? Cái gì?... A, vâng vâng, trưởng phòng nói thì đương nhiên là được, tôi nhất định sẽ làm theo lời trưởng phòng.”

Kỳ thực thì anh chả biết trưởng phòng vừa bảo cái gì, nhưng mà quan tâm làm gì, dù sao thì quan trên nói mình chỉ cần gạt đầu thừa vâng, nhất định không sai, đây là cách sinh tồn mười mấy năm qua tại công ty của anh đó.

“Trưởng... trưởng phòng..., anh khẳng định phải tại... tại cái nơi cao cấp thế này mà dùng bữa sao?”

Ô... hôm nay anh chỉ mang theo người có năm trăm tệ, cái ông trưởng phòng thối này, vậy mà dắt anh đến cái khách sạn năm sao mắc chết người ăn cơm trưa, dù anh có đến muộn hơn quy định tí chút, cũng không cần phải đập anh một đòn đau như thế này chứ.

“Yên tâm, nhà hàng này trả bằng card cũng được. A, cô ấy kia rồi, chúng ta mau đến đó. Kế toán Lâm, xin lỗi, để cô đợi lâu rồi.”

“Không sao đâu, tôi cũng vừa đến mà. Bây giờ chúng ta không ở công ty, xin trưởng phòng cứ gọi tên của tôi là được rồi, như vậy mọi người sẽ thoải mái hơn.”

Một phụ nữ dung mạo xinh đẹp, mười phần đoan trang cười với họ.

“Đúng đúng, cứ như vậy đi. Chúng tôi gọi cô là Thực Cẩm, cô gọi quản lý Phan là A Vỹ là được, như vậy thì khoảng cách giữa hai người thoáng cái đã gần hơn nhiều rồi. A Vỹ, mau gọi người ta một tiếng a.”

“Xin chào, Thực... Thực Cẩm...”

“Ai nha Thực Cẩm, có thấy không, A Vỹ nhà chúng tôi hay ngượng ngùng như thế đó, quả là rất trung hậu thật thà mà, người như thế trong xã hội bây giờ cầm đèn ***g tìm cũng chẳng thấy đâu, nếu tương lai hai người kết hôn, cậu ấy nhất định là một ông xã đạt tiêu chuẩn nhất đó.”

Kết hôn? Chờ chút đã, trời ạ, lẽ nào... lẽ nào hôm nay trưởng phòng dẫn anh đi...

“Anh A Vỹ, nhất định là anh đối lắm rồi, chúng ta gọi vài món đi.”

Lâm Thực Cẩm liếc mắt nhìn vị quản lý họ Phan vừa mới đến công ty này, ấn tượng cũng không tệ lắm. Anh ta tuy tướng mạo bình thường, cá tính hơi mềm yếu, lại còn có một đứa con, nhưng có thể làm lên đến quản lý của công ty “Khoa học kỹ thuật Hoài Đức” thì năng lực làm việc nhất định giỏi, nghe nói chủ tịch còn thường xuyên gặp mặt anh ta, bởi vậy có thể nói tiền đồ rất rạng rỡ. Mình cũng đã ba mươi mấy rồi, nói gì cũng không nên kéo dài nữa.

“A Vỹ, Lâm kế toán của chúng ta vậy mà là mỹ nhân của phòng tài vụ đó nha, khí chất tốt, cư xử với mọi người tử tế, năng lực lại giỏi, những phụ nữ điều kiện tốt thế này, nói thật, chỉ có thể gặp mà không thể cầu a.”

Vương trưởng phòng ra vẻ giới thiệu rất nhiệt tình.

Mỹ nhân? Phan Tuấn Vỹ nhìn người đàn bà trước mặt, thực sự là không thấy cô ấy đẹp ở chỗ nào. Đôi mắt thì không to bằng người kia, mũi cũng chẳng thẳng bằng người kia, môi cũng không gợi cảm bằng người kia, da cũng không nhẵn nhụi bằng người kia, dáng cũng chẳng thon dài bằng người kia, giọng nói cũng chẳng êm tai bằng người kia... Nói tóm lại...

Nói tóm lại cái gì a? Phan Tuấn Vỹ, người đứng là ngu! Sao lại đem một người phụ nữ thiên kiều bá mị so với tên xấu xí vô liêm sỉ đó, óc người là bã đậu sao?

“Anh A Vỹ? Anh định gọi món gì?”

Lâm Thục Cẩm nhìn anh cầm menu trong tay, nhưng hai mắt lại nhìn mình dần ra, không khỏi mừng thầm trong dạ.

“Cái gì? Nga... tôi... tôi...”

“Í? Đó không phải chủ tịch sao? Oa, đại mỹ nữ bên cạnh không phải nữ ngôi sao xinh đẹp Lam Thiên Thiên đó sao?”

Giọng nói trưởng phòng đầy hâm mộ tán thưởng.

Chủ tịch! Phan Tuấn Vỹ nghe cái tên sát tinh đó, nhất thời sợ đến hồn phi phách tán! Xong, chết chắc rồi, nếu như bị “chủ nhân” phát hiện anh ngồi ăn cùng một người phụ nữ, anh khẳng định sẽ bị hắt mồn thành lẫu thối nai!

“Í? Kì quá, ví của tôi hình như rơi đâu mất rồi, đợi tôi tìm một chút nha.”

Phan Tuấn Vỹ cái khó ló cái khôn, tìm đại một lý do, lập tức cả tay cả chân bò xuống dưới bàn tiệc nạn. Hai tay anh chéo thành chữ thập, trong lòng không ngừng cầu nguyện: “A di đà phật, Quan Thế Âm Bồ Tát, Thánh A la, đức mẹ Maria, chúa Jesus cứu thế...”

Ái nha, tóm lại dù thánh thần gì cũng được, chỉ cần có thể giúp con qua cái kiếp nạn này, anh từ nay về sau nhất định ngày cúng bái ba bữa, tuyệt không lười biếng.

“A, trưởng phòng Vương, sao hôm nay có hứng dẫn người đẹp dùng bữa trưa lãng mạn thế này.”

Vừa nghe cái âm thanh làm mình ớn lạnh trong lòng, Phan Tuấn Vỹ lập tức ngừng thở, động cũng không dám động tí nào.

“Chủ tịch, đừng có đùa với ông già này nữa mà, nếu mà bà nhà tôi mà nghe được phong thanh gì, tôi sợ là phải về hưu sớm mất. Thật ra hôm nay tôi đến làm mai đó, quản lý Phan có ý định tìm một người bầu bạn, tôi vì cậu ấy mà giới thiệu cô kế toán Lâm Thục Cẩm của phòng tài vụ, cả hai người đều rất là hài lòng đó.”

“Nga... là vậy sao?”

Xong, chết rồi, trưởng phòng thối, ông già lẩm mồm kia, ông nói bậy cái gì đó a? Ô... tôi sẽ bị ông hại chết thôi!

“Chủ tịch, xin chào.”

Lâm Thục Cẩm vội vã đứng dậy chào, thấy ánh mắt mê chết người của chủ tịch nhìn chằm chằm vào mình, trong lòng không khỏi loạn cào cào.

“Xin chào, đúng rồi, quản lý Phan đâu rồi?”

“Quản lý Phan?”

Lâm Thục Cẩm bị chủ tịch hỏi như thế, lập tức tỉnh táo lại, cô vội vã ngồi xổm xuống tìm kiếm ông chồng tương lai.

“Anh A Vỹ, tìm được ví chưa? Anh mau ra đây đi, chủ tịch đến.”

A! Cái cô ngốc này, đừng có gọi “anh A Vỹ” thân thiết như vậy mà! Ô... Thảm rồi, lại thêm một tội nữa, cái phen này chết còn kinh khủng hơn cả “Mãn Thanh thập đại cực hình” rồi...

“Quản lý Phan, mau ra đi, không khí dưới bàn không tốt đâu, cẩn thận thiếu dưỡng khí mà ngất a.”

Trưởng phòng Vương tử tế nhắc nhở.

Hừ, trưởng phòng thối, bây giờ ở đó mà vờ tử tế làm gì nữa, nếu tôi chết không toàn thây, thành quỷ cũng không tha ông!

“Quản lý Phan...”

Lần này đến phiên Âu Dương Đạo Đức mở miệng.

Ồ... phen này thăm rồi...

Phan Tuấn Vỹ dưới sự “thiên hô vạn hoán” của mọi người, cuối cùng chật vật bò từ gầm bàn bò ra. Anh cúi đầu làm bộ phủi bụi trên người, không có dũng khí ngẩng đầu liếc mắt nhìn “chủ nhân”.

“Thiên Thiên, em về trước đi, anh hôm nay muốn dùng bữa với nhân viên công ty.”

“A? Không được đâu, Đạo Đức, hôm nay em phải bỏ mấy cuộc họp báo mới có thời gian đó, anh nhất định phải chiều em chứ.”

“Ngoan, nghe lời đi, về rồi chờ điện thoại của anh, được không?”

Phan Tuấn Vỹ thấy nhói trong lòng. Hừ, với đàn bà thì nhỏ nhẹ ngọt ngào, đối với mình thì sao, mở mồm ra là toàn những lời *** tà, khác biệt có hơi bị quá hên đó? Phan Tuấn Vỹ tức giận đến ngẩng đầu trừng mắt liếc hần —

Nhưng vừa gặp phải ánh mắt lạnh liệt đủ để người ta đông lạnh thành băng trong ba giây của Âu Dương Đạo Đức, Phan Tuấn Vỹ lập tức hối hận rồi.Ồ... Phan Tuấn Vỹ! Mi chết đến nơi rồi, vậy mà còn đi tính toán mấy cái thứ vật vãnh ấy làm gì, mi nghĩ kĩ lại xem, dùng hỏa táng kinh tế hơn, thay dùng thổ táng thì đẹp mặt hơn?

“Chủ tịch, mời ngồi.”

Vương trưởng phòng ân cần mời mọc.

“Không cần, tôi ngồi bên cạnh quản lý Phan là được rồi.”

Phan Tuấn Vỹ căng cứng toàn thân ngồi bên cạnh Âu Dương Đạo Đức, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

“Nếu hôm nay là quản lý Phan mời, tôi cũng không khách khí nữa. Waiter, cho chúng tôi mỗi người một phần trứng cá muối, một phần tùng lộ, một phần tôm hùm áo bông, cùng với một chai vang đỏ bảy mươi năm mà tôi thường dùng. Ừm, như vậy chắc là được rồi, mọi người còn muốn gọi thêm gì nữa không?”

Những người vừa nghe chủ tịch gọi món, nhất thời sợ đến trừng mắt cứng miệng.

Thảm thật, ăn như vậy, ít nhất cũng đi tong một tháng lương của quản lý Phan sao?

“Ừm... Như vậy là được rồi... được rồi...”

Vương trưởng phòng vội vã lắc đầu trả lời, cùng với Lâm Thục Cầm đưa ánh mắt thông cảm vô hạn cho Phan Tuấn Vỹ sắc mặt trắng bệch ngồi cạnh...

Phan Tuấn Vỹ hai tay lóng ngóng cầm dao nĩa, đúng lúc anh dùng toàn lực hăng hái chiến đấu với con tôm hùm thì...

“Á”

Phan Tuấn Vỹ thét một tiếng sợ hãi, lập tức anh trở thành trung tâm của mọi ánh nhìn.

“Sao vậy? Sao vậy?”

Lâm Thục Cầm bị anh dọa đến tí nữa đổ cả ly rượu.

“Không... không có gì... tôi... tôi thấy có con chuột...”

“Con chuột? Không thể nào, đây là khách sạn năm sao đó.”

“Vậy... vậy... chắc là con gián...”

Mọi người vừa nghe tí nữa lẫn ra xối. Tôi van anh, con chuột với con gián kích thước khác nhau xa như vậy, sao mà nhầm cho được?

Ô... mọi người đừng có nhìn tôi như vậy, tôi không có nhìn thấy con chuột, cũng không có thấy con gián, tôi... tôi thấy một con “*** thú” đó!

A a... Ô... tên *** ma ghê tởm này... tại chốn công cộng như vậy mà dám lôi tiểu đệ đệ của anh ra chơi, nếu như bị người ta nhìn thấy, anh còn sống làm sao được nữa?

Âu Dương Đạo Đức một tay cầm ly rượu tựa như đang ung dung thưởng thức, một tay tàn khốc mà chơi với ngọc hành đang từ từ cương lên của nai con. Hắn vừa chà xát vừa nắn bóp, ba thì năm đoạn lại vôn về hai quả trứng đáng yêu, Phan Tuấn Vỹ sung sướng đến muốn thét thật to—

A a a... Ô... không được... Phan Tuấn Vỹ... Vì anh danh một đời của mi... ngàn vạn lần phải nhịn xuống... phải nhịn xuống... A a...

Hai tay anh run rẩy không cầm được dao nữa nữa, đành phải giả vờ như đưa tay sửa sửa cái khăn ăn ở dưới, chỉ để giấu vẻ hưng phấn cuồng quýt của mình...

“Anh A Vỹ, anh sao thế?”

Lâm Thục Cẩm thấy mặt Phan Tuấn Vỹ đỏ hồng như sắp cháy đến nơi, không khỏi quan tâm hỏi.

Âu Dương Đạo Đức vừa nghe được câu “anh A Vỹ”, lập tức nổi giận, hắn buông phân thân run rẩy của nai con, lần xuống phía dưới tìm huyết khẩu đang khép chặt, đem hai ngón tay nhấn mạnh vào trong—

A ôCứu... ai cứu mạng với.. Đau quá... Đau chết đi được! Phan Tuấn Vỹ cúi đầu cắn chặt môi đến suýt rách mới miễn cưỡng đè được tiếng kêu đau đớn, nhưng hai ngón tay trong cơ thể tựa như muốn khiêu chiến với khả năng chịu đựng của anh, không ngừng xoay tròn đâm chọc, khiến anh tứ chi vô lực, mồ hôi lạnh ròng ròng, nhìn qua rất giống như bị bệnh nặng...

“Anh A Vỹ, anh sao vậy?”

Lâm Thục Cẩm nhìn sắc mặt Phan Tuấn Vỹ đột nhiên hết chuyển từ đỏ như lửa đến xanh xanh trắng trắng, không khỏi càng thêm hoảng sợ. Đừng có nói quản lý Phan này bị cái bệnh ngầm gì phải giấu người ta đấy nhá? Mình phải cẩn thận xem xem mới được.

Ô... Cô.... Cái cô ngốc kia! Đừng có mà gọi nữa! Tôi... tôi bị cô hại chết rồi!

Âu Dương Đạo Đức lạnh lùng cười. Hừ, cũng muốn nhịn, ta nhất định làm cho cưng nhịn không nổi thì thôi! Âu Dương Đạo Đức giảm nhẹ lực, bắt đầu chậm rãi mát xa mật huyết mẫn cảm, lại còn bắt ngờ ấn mạnh điểm trí mạng cực kì yếu đuối kia

Ai nha! Dừng! Dừng! Cứu... ai tới cứu tôi với... Không... Dừng ấn nữa mà! Phan Tuấn Vỹ quả thực không chịu nổi cái cảm giác sung sướng khiến người ta muốn hét lên điên cuồng này, nhưng Âu Dương Đạo Đức lại không chịu ngừng, ngược lại còn ấn càng lúc càng nặng —

A a... Không... Không được...

Âu Dương Đạo Đức cảm thấy nội bích của nai con bắt đầu co rút mạnh, biết rằng anh sắp đến cao trào rồi, liền nhanh chóng rút ngón tay dính đầy niêm dịch ra, cầm chặt đỉnh của anh—

Phan Tuấn Vỹ cũng không nhịn được kêu một tiếng đau đớn, phun dịch thể đầy tay hắn...

Chao đảo trong cực khoái, thần kinh Phan Tuấn Vỹ căng thẳng đến cực điểm từ lâu, vừa mới được thả lỏng ra một giây anh lập tức hôn mê bất tỉnh—

“Ái da, quản lý Phan, anh làm sao vậy?”

Phan Tuấn Vỹ đột nhiên lăn ra ngất, Trưởng phòng Vương sợ đến nhảy dựng.

Âu Dương Đạo Đức hết sức bình tĩnh lấy khăn lau sạch tay, cởi áo khoác phủ trên người nai con che đi hạ thể trần trụi.

“Quản lý Phan thân thể có vẻ không được khỏe, tôi thấy chắc hôm nay không có phúc khí được anh ta mời ăn rồi. Trưởng phòng Vương, hôm nay anh mời vậy nhé. Tôi đưa anh ấy về nghỉ ngơi một chút, công việc buổi chiều của anh ấy anh làm đi.”

Âu Dương Đạo Đức ôm nai con hôn mê bết lên rồi xoay người đi thẳng, thậm chí không thèm quay lại liếc mắt nhìn.

Hừ! Dám đứng ra làm mai làm mối cho nai con, quả thực chán sống rồi, lần này cho ông dùng tiền trả một châu, coi như là tiện cho ông!

Âu Dương Đạo Đức đi đến cửa thì loáng thoáng nghe thấy âm thanh có người “Bình” một tiếng lẫn ra đất bất tỉnh nhân sự...

8. Chương 8: Nai Con Xem Mắt Ký 2

“A”

Một cơn đau bén nhọn như tia sét bổ xuống Phan Tuấn Vỹ, anh kinh hãi mở mắt, nhưng ngay lập tức nhận ra mình đang phải đối diện với một ánh mắt âm hiểm.

“A đau quá, đau quá... Không tôi không muốn, chết cũng không muốn đeo cái này! Rút ra đi, mau rút ra đi!”

Tuy rằng hai tay đang bị trói chặt vào đầu giường, nhưng Phan Tuấn Vỹ vẫn sống chết giãy giụa...

“Mang cái này có gì không được? Đây chính là đặt Cartier đặc biệt làm đồ nga. Ta vốn định yêu cầu làm cho cứng một cái lắc chân, nghĩ rằng lúc ta đề cứng xuống, mỗi khi cái chân này của cứng khẽ động một cái, cái chuông sẽ kêu leng keng, phối hợp với tiếng rên rỉ của cứng nhất định là sướng chết đi được. Nhưng mà”

Âu Dương Đạo Đức đột nhiên nắm tóc anh kéo mạnh.

“Ta đổi ý rồi. Một cái lắc chân có thể khiến cứng muốn cưỡi ra lúc nào cũng được căn bản không đủ nhắc nhở cứng, ta đã đem cái chuông đó sửa thành cái đeo ở đây... không được ta cho phép, cả đời này cứng cũng đừng hòng rút nó ra!”

Hắn vươn đầu lưỡi đùa bỡn cái chuông nho nhỏ trên nhũ tiêm của nai con, tiếng chuông khiến người ta hưng phấn quanh quẩn vang vang...

Vừa nghe được cái âm thanh đáng xấu hổ đó, Phan Tuấn Vỹ lập tức gào lên.

“Đừng mà! Tôi chết cũng không muốn!”

Ô... nếu như cả đời mỗi ngày hai tư tiếng đồng hồ đều phải đeo cái thứ quỷ này đi khắp nơi, vậy anh phải đi như thế nào mới không phát ra âm thanh đây? Ô... chỉ cần tưởng tượng đến ánh mắt hiếu kì của mọi người, anh đã cuống đến phát điên rồi

“Sai rồi, nai con, là chết cũng muốn! Coi như cứng chết đi, nó cũng theo cứng chui vào quan tài! Cứng giác ngộ đi, dám ra ngoài tìm đàn bà, đeo ở vú là tiện nghi cho cứng rồi đó! Ta vốn dự định cho cứng đeo ở đây này...”

Âu Dương Đạo Đức dùng hai ngón tay chạm vào phân thân nho nhỏ mềm mại của anh.

“Nhưng nể tình cứng vi phạm lần đầu, ta tạm thời cho cứng một cái hình phạt nho nhỏ thế này thôi...”

“Thế này mà còn gọi là hình phạt nho nhỏ? Cậu là đồ ác ma! Tôi tìm đàn bà có gì là sai? Tôi vốn thích phụ nữ, nếu không phải cậu ép buộc tôi, tôi chết cũng không thèm dây dưa với loại đàn ông như cậu!”

Phan Tuấn Vỹ đã tức đến nói năng chẳng chút lựa lời.

“Thật sao? Ta biết cứng sẽ nói vậy. Nhưng mà, nai con, cứng thật sự không thể tự mình giác ngộ được đâu. Ta sẽ chứng minh cho cứng coi, thân thể của cứng đã trải qua sự chăm sóc huấn luyện của ta, cả đời này cứng cũng không thể rời khỏi ta đâu. Hơn nữa, cứng vĩnh viễn không có thể đụng vào đàn bà. Lý Sa, em qua đây đi.”

“Ai nha, cuối cùng cũng đến phiên mình lên sân khấu rồi...”

Phan Tuấn Vỹ nghe vậy ngẩng đầu lên nhìn.

Oa, đại mỹ nhân nha, gương mặt thanh lệ thoát tục, làn da trắng ngần trong suốt, mái tóc dài đen óng ả, dáng người tuyệt đẹp với những đường cong hoàn hảo...

OA Phan Tuấn Vỹ anh cả đời chưa có thấy qua mỹ nhân nào đẹp đến thế, cái gì mà Lam Thiến Thiến với chả Hồng Thiến Thiến đều chỉ đáng là nước rửa chân cho nàng thôi.

“Đẹp không?”

“Đẹp... đẹp...”

Phan Tuấn Vỹ đắm đắm ngắm mỹ nhân trước mặt, không biết sống chết mà nói.

“Vậy đi thôi.”

Âu Dương Đạo Đức tháo dây trói trên tay anh, đẩy anh về phía Lý Sa.

“A? Cái gì?”

Phan Tuấn Vỹ chưa kịp hiểu gì cả, chỉ biết toàn thân không mặc gì rất là mất mặt, vội vã dùng hai tay che đây đây bên dưới trần trụi.

“Bây giờ đừng có mà vờ vịt trong sáng cho ta, cứng không phải thích đàn bà sao? Vậy qua đó ôm cô ấy đi, chỉ cần cứng bản được trong vòng tay cô ấy, ta để cứng ra ngoài tự do ***, tuyệt không cấm ép gì cứng hết.”

Tự do ***? Hấn coi anh là cầu đực sao?

Bất quá, nói đi cũng phải nói lại, ôm đàn bà có cái gì là khó? Phan Tuấn Vỹ anh đây mười bảy tuổi bắt đầu ăn mặn, ai dè ăn một cái là trúng ngay giải (nếu mà mua xổ số cũng may như thế chắc đã giàu to rồi), mười tám tuổi phụng mệnh “nữ” nhà người ta mà thành hôn, tuy đời anh chỉ có ôm một mình bà xã, nhưng sống với nhau mười lăm năm, số lần làm tình không đến ngàn cũng hơn một trăm chứ?

Hừ, cái tên đại *** ma kia, đừng có mà coi thường ta, tiểu đệ đệ của ta tuy rằng hơi có tuổi, lại không được hùng vĩ như nhà người, nhưng công năng tuyệt đối kiện toàn, ai dùng qua đều phải tán thưởng! (trên thực tế thì người duy nhất dùng qua đã toi rồi, chẳng có ai mà đối chứng nữa).

“Hừ, ôm thì ôm, ai sợ ai?”

Phan Tuấn Vỹ giận dữ xông lên ôm chặt Lý Sa. A, ôm phụ nữ đúng là nhất, vừa thơm vừa mềm, bộ ngực căng tròn mềm mại áp trên người, thực sự là thoải mái cực kỳ.

Một phút đồng hồ... hai phút...

Í? Kì quái, sao tiểu đệ đệ lại chẳng động tĩnh gì này? Ê, tỉnh tỉnh, đừng có mà giả chết cho ta, bây giờ không phải lúc ngủ, nếu mà người dám bãi công, ta sẽ đến ủy ban lao động tố cáo người đó!

“Àn... Lý Sa... áo váy cô mặc hơi nhiều, tôi giúp cô cởi nhé...”

Phan Tuấn Vỹ thấy Risa nửa cười nửa không nhìn mình, vội vã tìm một lý do lấp liếm.

“Không cần, tự tôi cởi là được.”

Cô vươn tay ra phía sau, kéo khóa xuống, hai vai hơi run lên, bộ váy âu phục liền thân liền trôi xuống đất, lộ ra thân thể trắng như tuyết tuyệt mỹ...

Oa ngực bự ghê! Không phải là giả chứ? Phan Tuấn Vỹ hồ nghi nhìn cô một cái.

“Anh có thể sờ thử coi a...”

Lý Sa cầm tay anh đặt ở một bên ngực.

OA... hàng thật giá đúng a, Phan Tuấn Vỹ hài lòng cười cười với cô. Lý Sa quyến rũ nháy mắt với anh một cái, liền liếc mắt xuống bên dưới của anh...

Chết tiệt! Ê, mau ra khỏi giường, đại mỹ nữ đến thăm ngươi này, còn không mau đứng dậy tiếp khách, cái tên sâu gao hết ăn lại nằm này! Lên chiến trường mới thò cái đuôi là con rùa đen thật cổ à, người ta nói nuôi quân ngàn ngày, dùng quân một giờ, ta lại nuôi công toi ngươi bao nhiêu năm như thế!

“Ừm... cái này... Ừm...”

“Đừng lo, để tôi giúp anh nha...”

Lý Sa vươn đôi tay ngọc ngà thon dài bắt đầu giúp anh chà xát...

Một phút... hai phút...

Ô... toi rồi... Sao lại... Sao lại thế này? Lẽ nào... lẽ nào anh thực sự không ôm đàn bà được nữa thật? OA... Mình không muốn thành loại bất lực đâu! Phan Tuấn Vỹ vừa đau lòng vừa xấu hổ vùi mặt vào lòng bàn tay, sợ gặp phải ánh mắt châm biếm của người đẹp.

A a... thoải mái quá...

Đột nhiên một cảm giác khoái cảm quen thuộc từ tiểu đệ đệ nhanh chóng chạy thẳng đến tứ chi...

Ya! Thành công rồi! Hắc hắc... Ngươi cuối cùng cũng ngẩng đầu ưỡn ngực cho ta, nở mặt nở mày rồi, cứ bảo trì tư thế anh dừng này cho ta, dốc sức vào, dừng cảm tiến lên, giết giặc khiến nó trở tay không kịp, mảnh giáp cũng không được chừa lại!

“Ha ha ha...”

Phan Tuấn Vỹ đắc ý ngửa mặt lên trời cười dài...

“Ha ha cái đầu cứng! Nhìn rõ cho ta, ai làm cho cái thứ nhũn nhèo nhà cứng nhổng lên vừa cao vừa cứng, lại còn sưng đến lệch cả ra nữa?”

Phan Tuấn Vỹ nghe vậy kinh hãi, tiếng cười nghẹn lại trong họng tí nữa sặc chết, anh vội vã vỗ vỗ ngực mấy cái mới thở lại được...

“Học... học... Sao lại... Sao lại... là cậu?”

Anh cúi đầu nhìn thấy đôi tay to thô của Âu Dương Đạo Đức cao cao thấp thấp chà xát phân thân vừa cứng vừa to của mình, anh sợ đến tí nữa thì ngất đi...

Ô... cái tên đáng căm hận kia! Đại mỹ nữ xinh đẹp như thiên tiên vừa chà xát vừa vân vê mà ngươi không thêm phản ứng, không thêm quan tâm gì đến người ta, vậy mà cái tên siêu cấp đại sắc ma kia chỉ sờ có một hai cái, ngươi đã sưng đến lắc đầu vẩy đuôi, chỉ thiếu điều “gâu gâu” hai tiếng mà thôi! Tên phản đồ không phẩm cấp kia! Kể làm huynh ta đây hôm nay nhất định phải trục xuất ngươi ra khỏi gia môn!

“A a... đáng ghét... Buông... Ai nha...”

“Miệng thì nói ghét, sao cái mông cứ lắc liên tục vậy, đúng là nai con *** đang yêu nói xảo! Thừa nhận đi, thừa nhận cứng cán bản không thể ôm đàn bà... Thừa nhận cả đời này cứng chỉ cần một mình chủ nhân ta... Mau, nói mau!”

Âu Dương Đạo Đức vừa liếm láp vành tai mẫn cảm của anh vừa đẩy nhanh động tác ở tay...

“Ha... A...ha... ha... Đừng mà... A a! Không”

Phan Tuấn Vỹ ôm chặt lấy hân, thét chói tai bắn trong vòng tay hân

“Chắc, nhanh vậy sao? Hừ, cứng không nói cũng chẳng sao, ta có biện pháp khiến cho cứng phải nói...”

Âu Dương Đạo Đức đem chất lỏng dính đầy tay đổ lên ngực nai con đang thở hổn hển không xong, rồi đẩy thân thể xụi lơ của anh xuống đất, một tay ôm lấy Lý Sa đang đứng bên cạnh hứng thú dạt dào kéo lên giường.

“Nhìn cho rõ, ôm đàn bà là phải thế nào...”

Âu Dương Đạo Đức bắt đầu đè xuống, vuốt ve thân thể mềm mại của Lý Sa đến khi cô thở hổn hển, rên rĩ không ngừng...

“A... Đạo Đức... anh là giỏi nhất... A... Dễ chịu quá... Mau... mau lên... Mau vào đi... A a...”

Lý Sa dán chặt vào thân thể rắn chắc của hắn, không nén nổi mà giãy giụa ma sát.

Không... Không phải... Đây không phải là sự thực... tất cả đều không phải thực...

Phan Tuấn Vỹ thấy mình dường như sắp chết rồi, ruột gan anh như bị lửa thiêu, lại như bị ai đảo lộn

Ngay khi anh thấy Âu Dương Đạo Đức móc từ trong quần cái thứ mà ngày nào anh cũng phải cắn răng liếm láp hút nút định đâm vào thân thể người phụ nữ kia thì anh không nhịn được thét lên—

“Không! Đừng mà đừng mà... Ừa... Ừa...”

Phan Tuấn Vỹ vừa khóc vừa nôn ra trên mặt đất...

“Nai con”

Âu Dương Đạo Đức thấy vậy gào to một tiếng, kinh hoảng nhào về phía nai con, ôm chặt anh vào lòng, không quan tâm đến mấy thứ tanh hôi mà anh nôn ra dính đầy thân mình.

“Ô... Cậu... không được... không được...”

Phan Tuấn Vỹ sống chết níu lấy hắn, khóc đến không thở nổi.

“Ai... thực sự là không thể nào nắm chặt cứng được... ta hình như đặc biệt có duyên với mấy vụ ới của cứng.”

Âu Dương Đạo Đức bế thốc nai con lên ôm hướng về phía phòng tắm, không quên quay đầu nói một câu:

“Lý Sa, xin lỗi, em về trước đi.”

Âu Dương Đạo Đức mở vòi hoa sen, để dòng nước nóng chảy xuống thân thể trần trụi của hai người...

Hắn mở miệng của nai con, vươn hai ngón tay thâm nhập vào trong đó, dùng nước nóng nhẹ nhàng quấy qua để mấy thứ ứ vật trong đó chảy ra theo dòng nước. Đến khi thấy trên thân thể hai người không còn mùi gì lạ, Âu Dương Đạo Đức bế nai con ra khỏi buồng vòi sen, ngồi vào bồn tắm lớn ngập đầy nước nóng.

“Vì sao không được ôm cô ấy?”

Âu Dương Đạo Đức nâng lấy gương mặt tái nhợt của nai con, hai mắt không chớp đắm đắm nhìn anh.

Vừa nghe hắn nhắc đến cô gái đó, nước mắt Phan Tuấn Vỹ lại lăn xuống...

“Ô... Tôi... Tôi không biết nữa...”

Anh thực sự không biết.

Không biết tại sao lại sợ như thế? Không biết tại sao không thể chấp nhận như thế?

Không biết vì sao trái tim lại đau đến mức muốn ngừng đập? Không biết...?

“Khóc cũng không có tác dụng đâu! Đáp án ta đã nói cho cứng từ trước rồi, còn dám nói với ta cứng không biết?”

Âu Dương Đạo Đức cho rằng anh giả ngu, nổi giận cầm lấy cái chuông nhỏ trên nhũ tiêm của anh kéo mạnh xuống dưới—

“A Đau quá đau quá... Ô... buông tay! Buông tay!”

Phan Tuấn Vỹ vừa khóc vừa đầm đẫm hắn.

“Nói! Không nói thật hết cho ta, đừng có mơ ta tha cho cứng!”

Âu Dương Đạo Đức không hề lỏng tay tiếp tục kéo mạnh.

“Ô... Tôi nói... Tôi nói... Ô... Tôi... Tôi chỉ cần... Chỉ cần... một mình chủ nhân...”

Lẽ nào... lẽ nào đây chính là đáp án của mình? Nếu không tại sao anh vừa nói ra... trong lòng lại dễ chịu đến thế này? Anh không biết... vừa này nôn đến nhẹ bằng cả người... bây giờ hơi nóng mờ ảo đến choáng váng... anh loạn quá... Từ đầu đến chân đều loạn hết cả lên...

“Chúng mình cho ta xem... nai con... chúng mình cũng chỉ cần một mình ta...”

Âu Dương Đạo Đức vươn một ngón tay chạm rãi xen và huyết khẩu đóng chặt của anh...

“A... a...”

Ngón tay của hắn trong thân thể Phan Tuấn Vỹ xoay tròn trên chóc khiến anh sướng đến bay người, anh cuống quýt lay động thắt lưng, cực lực muốn đuổi theo bắt lấy cảm giác sung sướng bay bổng đó...

“Ồ... A a... cầu cậu... cho tôi...Ồ... cho tôi...”

Tiếng chuông *** loạn... Lời cầu xin *** loạn... sự *** loạn của tất cả...

Âu Dương Đạo Đức mặc dù đã cương cứng đến đau đớn từ lâu, nhưng hắn không mềm lòng kiên quyết hỏi.

“Cứng muốn cái gì?”

“Ồ ô... tôi muốn... Muốn chủ nhân...”

“Muốn chủ nhân làm cái gì?”

Ngón tay của Âu Dương Đạo Đức tàn khốc chui vào cái nút nhỏ nhỏ khiến cho người ta phát điên ở sâu trong, dùng móng tay đâm mạnh—

“A! Tôi muốn... muốn chủ nhân tiến vào... muốn chủ nhân hung hăng cắm vào...Ồ... Mau... mau vào, tiến vào!”

Nai con ôm chặt lấy hắn, ghé vào lỗ tai hắn ai ai khóc lóc không ngừng.

Đầu lưỡi liếm láp giọt nước mắt mặn mặn của anh, Âu Dương Đạo Đức thấy máu trong người sôi hết cả lên như bể máu của Đắc Kỷ.

“Nào... cưới lên...”

Hắn dùng giọng khàn khàn ra lệnh.

Vừa được hắn cho phép, Phan Tuấn Vỹ quăng hết cái gì là ngưỡng ngừng, vội vã nâng mông lên, dùng tư thế trúc trắc đưa cái thứ cực đại ngẩng cao đó nhập vào cái động cơ khát của mình...

“A... nóng quá... Nóng quá...”

Nước nóng trong bồn tắm không ngừng xông lên dẫn vào cơ thể thành một cột nước lớn, vô tình tập kích từng tắc một trong nội bích, khiến nai con thần trí trong nháy mắt thành mê loạn...

“Cáp a... ha... a... tuyệt quá... tuyệt quá...Ồ... chủ nhân... tôi... tôi có chết không... Ai nha ai nha.... Ha... a... Tôi... Tôi hình như... hình như sắp chết... A a!”

Đây... đây là cảm giác gì? Cái cảm giác mà con người có nghĩ đến chết cũng không lý giải được là gì?

Tại sao chỉ có trong lòng người đàn ông này mới có thể cảm giác được sự vui sướng tốt cùng này? Vì sao...?

“Chết...? Ta sẽ không cho cứng chết... A... Nai con của ta... Ta muốn trói chặt cứng cả cuộc đời này... Cả đời... A ha... nóng quá... A a... cho dù chết... chết cũng không cho cứng rời xa ta... A... cứng thực sự là nóng đến xx... A tan ra mất... A a”

Âu Dương Đạo Đức nắm chặt eo của nai con đâm thật mạnh lên, trong tiếng thét thê lương của nai con song song phun mạnh ra

Cẩn thận giúp nai con đã hôn mê lau khô tóc và thân thể, lại mặc trên người cả hai bộ áo tắm, Âu Dương Đạo Đức cẩn thận nhẹ nhàng bế anh ra khỏi phòng tắm.

“Ồ? Lý Sa, sao em còn ở đây?”

Âu Dương Đạo Đức thấy cô ngẩng đầu ngồi bắt chéo chân trên sofa, kinh ngạc hỏi.

“Hí, em ở đây nghe trộm a, Đạo Đức, quen anh bao nhiêu năm rồi, em nằm mơ cũng không ngờ anh lại thua trong tay một người đàn ông bình thường không có gì đặc biệt thế này.”

“Em nói bậy gì thế?”

Âu Dương Đạo Đức bình thản, coi như không có gì đem nai con đặt lên giường.

“Anh có biết anh làm tình chưa bao giờ nói không? Mấy người bạn gái lên giường với anh đều biết cái sự cổ quái này của anh. Bình thường thì lời ngon ngọt gì cũng nói được hết, nhưng lên giường rồi là chỉ biết vui đầu đâm chọc, đánh rắm cũng chẳng nổ một quả, không ngờ hôm nay, hi, lại có người có thể khiến anh không không chế được...”

“Đừng nói nhảm nữa, đây chẳng qua là thú cưng của ta mà thôi. Em không biết có người không nói với người khác, mà chỉ nói cho thú cưng của mình nghe sao? Dù sao đi chăng nữa anh ấy cũng chỉ có một mình ta, cũng chẳng buồn cho người khác nghe đâu.”

“Oa, nghe anh nói mà xem, Âu Dương Đạo Đức lúc nào cũng chỉ muốn du hí nhân gian vậy mà cũng muốn độc chiếm một người, thực sự khiến người ta phải mở rộng nhãn giới!”

“Được rồi, bà cô tổ của tôi ơi, xin bà đừng có đóng vai bác sĩ tâm lý nữa cho tôi nhờ, tôi mệt chết được đây này, mời bà về cho.”

“Được được, hôm nay tha cho anh, anh nghỉ ngơi đi, bữa khác em đến thăm anh... cùng nai con của anh.”

Lý Sa hôn nhẹ lên mặt hấn một cái liền xoay người rời đi.

Âu Dương Đạo Đức ngồi trên giường ngắm dáng ngủ an lành của nai con, chẳng mấy chốc hấn không chịu được ngã xuống bên cạnh anh, chìm vào giấc ngủ sâu...

9. Chương 9: Carrot Của Nai Con 1

Buổi sáng, vừa mới bước vào phòng làm việc, Phan Tuấn Vỹ lập tức cảm thấy ánh mắt vừa hiếu kỳ lại vừa thông cảm của mọi người. Kỳ nha, sao mọi người lại nhìn mình như vậy? Phan Tuấn Vỹ vô thức đưa tay xoa xoa nhũ tiêm còn mơ hồ đau. Tối hôm qua anh phải cầu sống cầu chết, vừa khóc vừa quấy, cuối cùng còn phải quỳ xuống thề độc rằng đời này kiếp này tuyệt đối không hai lòng với ‘chủ nhân’, cái tên ác ma ấy mới đồng ý tháo cái khoen kia xuống... Cái thứ đồ vật quý quái chết tiệt đáng quẳng đi đó. Nếu chuông đã tháo xuống, trên người anh đáng ra chẳng còn gì để người ta dòm ngó mới đúng a? Vậy mọi người rốt cuộc còn nhìn cái gì vậy?

“A, thấy chưa, anh ấy lại xoa xoa ngực nữa rồi, ha, tôi thắng, tôi đã bảo là bệnh tim mà. Đưa một ngàn tệ đây.”

“Sao thế được? Anh ấy gầy thế kia, tôi cá chắc mắc bệnh đau dạ dày mới đúng chứ?”

“Không. Tôi thấy sắc mặt anh ấy tệ như vậy, nhất định là lao lực quá độ, là bệnh gan đó.”

“Được rồi, ngồi đoán thế này cũng không hay ho gì, căn cứ theo sự tường thuật vô cùng sống động và gay cấn của kế toán Lâm, quản lý Phan cuối cùng bị chủ tịch bế đi như vậy, chỉ bằng chúng ta cứ hỏi thẳng thư kí Trần đi.”

“Đúng đúng, gọi thư ký Trần dò hỏi chủ tịch thử xem.”

“May mà quản lý Phan là nam đó, chứ nếu không hôm nay anh ấy đã trở thành kẻ thù chung của phái nữ, bị gây gộc đánh chết từ lâu rồi!”

“Quản lý Phan, chủ tịch tìm anh, phiền anh lập tức có mặt.”

Thư ký Trần gọi một cú điện thoại vào lúc 11:59 đến phòng quản lý hành chính.

“A, vâng, tôi... tôi đến ngay đây.”

Ồ... Thảm rồi, mỗi lần cái tên đại *** ma đó tìm anh thì chẳng bao giờ có chuyện gì tốt lành, thời gian nghỉ ngơi buổi trưa tươi đẹp coi như tiêu rồi...

Píp— Píp—

“Chủ tịch, quản lý Phan đến rồi.”

“Mời anh ta vào. Thư ký Trần, hết việc của cô rồi, đi dùng cơm đi.”

“Vâng, cảm ơn chủ tịch.”

Đợi thư ký Trần cúp máy, báo lại cho anh, Phan Tuấn Vỹ lần thứ hai tiến vào cái địa phương mà anh đang dần quen thuộc này.

“Nai con, qua đây.”

Âu Dương Đạo Đức ngồi ở sofa vui vẻ vẫy vẫy anh.

“Chủ tịch, ngài tìm tôi có việc sao?”

Phan Tuấn Vỹ ngó cái tư thế gọi chó con đó nhất thời toàn thân cảm thấy chán nản.

“Lúc chỉ có hai chúng ta, phải gọi chủ nhân.”

“Vâng, vâng, chủ nhân, xin hỏi ngài có việc gì tìm tôi sao?”

Tôi van cậu, có việc mau nói, có rắc mau đánh, anh từ sáng đến giờ trong bụng ngoài “tổ yến” với “sữa đậu nành” chẳng có gì hết, dạ dày đã sắp đói chết được rồi.

“Nai con, cưng xem!”

Âu Dương Đạo Đức mở cái hộp thức ăn trên mặt bàn.

“OA, sushi!”

Phan Tuấn Vỹ vừa nhìn thấy hộp thức ăn toàn sushi và sashimi đầy màu sắc mà anh khoái khẩu thì hai mắt sáng bừng, nước bọt cũng sắp nhều cả ra ngoài.

“Đây là sushi và sashimi ta kêu người mang tới từ quán Thất Đô Lý đó, có muốn ăn không?”

“Muốn, muốn!”

Phan Tuấn Vỹ gật đầu như già tởi. Oa, Thất Đô Lý sao, cái quán ăn Nhật Bản đắt đỏ nhất Đài Loan đó, anh cả đời cũng chẳng dám bước vào cái chỗ ấy.

“Đừng nóng vội, nai con yên tâm, tất cả chỗ này đều là của cưng đó. Nhưng trước món chính, phải ăn chút khai vị đã, như vậy mới tốt cho sức khỏe nha.”

“Đúng, đúng, chủ nhân nói rất đúng.”

Hi, không ngờ tên ác ma này cũng có một ngày tử tế thiện ý, không chỉ chuẩn bị cho anh món sushi với cả sashimi mà anh cực thích, còn chuẩn bị cho anh cả món khai vị nữa.

“Nai con ngoan lắm.”

Âu Dương Đạo Đức nói rồi mở hộp thức ăn khác.

“Đây... đây là cái gì vậy?”

Phan Tuấn Vỹ nhìn thấy một quả dưa chuột, một củ carrot, còn có một quả cà tím.

“Salad a, cưng xem, còn có món salad dấm trộn dầu Ý mà cưng thích ăn nhất đây nè.”

“Nhưng mà... chưa có gọt vỏ, sao mà ăn được a?”

“Hi, chủ nhân dạy cưng ăn thế nào.”

Âu Dương Đạo Đức lập tức đề nai con xuống sofa, quơ hai ba nhát là lột quần nai con, kể cả quần lót xuống sạch trơn.

“Cậu... đồ đại biến thái! Ăn salad mà cởi quần làm gì?”

“Đương nhiên là cần rồi, vì mấy thứ này là ta cho cái miệng phía dưới của cưng ăn đó.”

Âu Dương Đạo Đức cầm lấy một củ carrot bôi đầy dầu, cắm thẳng vào huyết khẩu của nai con—

Ô... Lại bị lừa... Cái gì mà thiện ý chứ, hần chẳng qua chỉ nổi cái thú ý thôi!

“A a... cũng quá đi... Rút... mau rút...”

Dị vật được bôi trơn xâm nhập cơ thể, kỳ thực không đau đớn như vậy, nhưng ruột gan anh đang có cảm giác khó chịu đè nén khiến anh nhịn không được kêu lên.

“Này, nai con, ta thấy cưng đói bụng mới dứt cho cưng ăn như vậy, cưng thực đúng là “nai” cần Lữ Động Tân, không thấy lòng người tốt.”

Âu Dương Đạo Đức thở hổn hển rút củ carrot ra.

“A, có thể nai con không thích ăn carrot, chúng ta đổi thứ khác là được.”

Âu Dương Đạo Đức lại hí hửng bôi quả cà tím đầy sốt rồi nhét vào.

“A! Đờng mà... đau... đau quá... Đau quá... A a... Đờng mà...”

Ô... cái tên thích ngược đãi này lại thay một quả cà tím bự hơn như vậy, xem ra bữa khai vị chưa có ăn xong, dạ dày mình đã bị thủng mà đến bệnh viện cấp cứu rồi

“Nào, nai con, mẹ cưng không dạy cưng rằng không được kén ăn sao? Lúc thì chê cứng, lúc thì chê lớn, cưng cái gì cũng không ăn, thảo nào gầy như thế này, nhìn không ra được tí da thịt nào. Được rồi, bây giờ chỉ còn đúng một thứ mà thôi, cưng cũng có muốn cũng không được kén chọn đâu.”

Âu Dương Đạo Đức đem quả dưa chuột duy nhất còn lại bôi đầy dầu, lần thứ hai đẩy mạnh vào huyết khẩu—

“Ai nha... A... A a...”

Phan Tuấn Vỹ lần này không rên lên vì đau đớn nữa, trên thực tế, quả dưa chuột có vô số nốt nhỏ, tựa như vô vàn những ngón tay nhỏ bé nắn xoa nội bích mẫn cảm của anh, làm anh sung sướng đến run cả người, ngay cả nói cũng không nói được...

“Hi, thì ra nai con thích ‘ăn’ dưa chuột a, không nói sớm, từ nay ngày nào ta cũng mua dưa chuột cho cưng.”

Âu Dương Đạo Đức chậm rãi chơi đùa tiểu huyết của anh.

“A a... đi vào... sâu hơn chút nữa... A a...”

Cái miệng khát của Phan Tuấn Vỹ càng lúc càng vĩnh cao, sống chết giục hần đẩy sâu hơn.

“Nga... cưng đúng là nai con *** đáng!”

Âu Dương Đạo Đức theo sở nguyện của anh đem quả dưa chuột đẩy hết vào huyết động nho nhỏ.

“A! Tuyệt quá tuyệt quá... Tôi... tôi không chịu được”

Nam căn chưa được an ủi của Phan Tuấn Vỹ run run không ngừng, dường như sắp bắn ra đến nơi...

“A, đừng lãng phí, cho ta... toàn bộ cho ta!”

Âu Dương Đạo Đức quay người nai con lại, ngậm phân thân của anh vào miệng, hút mạnh một cái, đem mật ngọt thơm ngon đó nuốt hết vào bụng.

“A, nai con, đúng là nhân gian cực phẩm mà. Cưng cũng ném thử của ta chút nha.”

Âu Dương Đạo Đức vội vã móc nhục bông vừa cứng vừa cương từ lâu nhét vào cái miệng nhỏ nhắn đang không ngừng thở dốc của nai con.

“Ngô... Tuyệt quá... A... nai con... Sau này ngày nào cưng cũng đến đây ăn cơm trưa với ta... A... đúng... hút mạnh vào... Úc úc... tuyệt quá...”

Ồ... cái tên đại *** ma kia! Muốn ta ăn “bữa sáng” cùng người còn chưa đủ, bây giờ còn phải ngày nào cũng ăn “cơm trưa” nữa, lại bị người hành hạ thể này nữa, ta chắc chắn là ngồi ngửi nhang, lên trời làm thần tiên là cái chắc.

Giữa lúc Âu Dương Đạo Đức sắp đạt được cao trào thì cửa phòng không hề báo trước mở tung ra—

“Dương ca ca, đi ăn cơm trưa với em!”

Một, hai, ba, không khí lập tức đông cứng lại trong ba giây đồng hồ.

“A”

Một giọng nam hét lên đến long trời lở đất, Phan Tuấn Vỹ sợ đến chút nữa cắn đứt luôn hạ thể của Âu Dương Đạo Đức.

“A...! Đau quá, nai con, nhả ra, mau nhả ra!”

Âu Dương Đạo Đức vội vội vàng vàng mở cái miệng đang nghiến chặt của nai con, đem nam căn sống dở chết dở lòi ra—

“Hộc... hộc...”

Âu Dương Đạo Đức đau đến thở hồng hộc, hấn đại nạn không chết lập tức quay qua kẻ thủ ác, giận tím mặt!

“Lý Sa! Sớm không đến muộn không đến, ngay lúc này lòi Tiểu Hạo đến, cô muốn hại chết nòi giống nhà tôi hả?”

“Hi, ban ngày ban mặt, lợi dùng chức vụ quấy rối *** cấp dưới, em chỉ thay trời hành đạo, cứu người bị hại trong nước sôi lửa bỏng mà thôi.” Lý Sa che miệng ha ha cười.

“Hừ, phí lời với em.”

Âu Dương Đạo Đức quay người cản ánh mắt của hai người đó, nhanh chóng giúp nai con mặc quần lại.

Phan Tuấn Vỹ biết ngoại trừ Lý Sa còn có một người lạ ở đây nên lúng túng đến đỏ bừng mặt, anh cúi đầu ngồi trên sofa, ngay cả động cũng không dám động một cái.

“Dương ca ca, đó là ai vậy? Sở thích của anh sao lại càng lúc càng thấp thê, ngay cả loại hàng tầm tầm này, ra đường vớ bữa được một đồng vậy mà anh cũng chơi sao?”

Phan Tuấn Vỹ vốn đang cúi gằm không dám ngẩng đầu nghe đối phương nói những câu miệt thị coi thường đến vậy không nén nổi tức giận ngẩng đầu trừng mắt —

OA Mỹ... mỹ thiếu niên... mỹ thiếu niên đẹp tựa thiên sứ! Phan Tuấn Vỹ vừa nhìn thấy lập tức choáng váng, chẳng trách cậu ta nói mình là hàng loại tầm tầm, so với cậu bé này, ngay cả thần tượng ngôi sao nổi tiếng gì gì đều phải lép vế đứng một bên.

“Nai con”

Lý Sa mở miệng....

“Không được gọi nai con! Nai con là của ta, cả thế giới này chỉ có ta mới quyền gọi như vậy.”

Âu Dương Đạo Đức ôm chặt nai con vào trong lòng, nói với Lý Sa bằng giọng không hề nể nang.

“Được được, không gọi nai con, vậy gọi Phan tiên sinh chắc là được chứ gì?”

Lý Sa bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đối với một Âu Dương Đạo Đức cực kì chiếm hữu đến hồ đồ này quả đúng là có chút không quen.

“Phan tiên sinh, xin lỗi, đây là em trai tôi, tên là Thần Hạo, chúng tôi đều lớn lên từ nhỏ cùng với Đạo Đức, Tiểu Hạo từ nhỏ bị chúng tôi chiều sinh hư, nói chuyện rất không biết phép tắc, mong anh đừng để ý.”

“Cái gì mà không biết phép tắc? Em toàn nói thật, Dương ca ca, anh nói có đúng không?”

Lý Thần Hạo không chịu yếu thế, ngồi sát vào cạnh Âu Dương Đạo Đức cuốn lấy cánh tay hân nũng nịu nói.

Âu Dương Đạo Đức không nói gì, chỉ nheo nheo mắt cười thưởng thức vẻ mặt bối rối của nai con.

“Ân... chủ tịch... ngài đã có khách, vậy... Tôi đi trước đây...”

Phan Tuấn Vỹ nhận được ánh mắt ác độc của mỹ thiếu niên kia, nhất thời anh thấy như đứng đồng lửa ngồi đồng than. Anh né ra khỏi vòng tay của Âu Dương Đạo Đức, đứng dậy định chuồn.

Rầm—! Hai chân Phan Tuấn Vỹ đột nhiên mềm nhũn, cả người ngã quỵ trên mặt đất.

“Nai con, cứng sao vậy?!”

Âu Dương Đạo Đức sợ hết cả hồn, vội vàng nhào tới ôm anh dậy.

“Ô... cái đó... cái đó...”

Phan Tuấn Vỹ mặt đỏ lựng, nước mắt rưng rưng nhìn hắn.

“Á? Cái gì?”

Âu Dương Đạo Đức nhìn theo ánh mắt anh hướng về củ carrot với cà tím trên mặt bàn...

“Ha ha... ha ha ha ha...”

Âu Dương Đạo Đức cuối cùng bình tĩnh đại ngộ ôm bụng cười to.

“Ô... cậu còn cười, đều là tại cậu, mau nghĩ cách đi.”

Ô... cái tên biến thái điên cuồng này... quả dưa chuột của hắn còn cắm ở bên trong, vậy mà hắn còn cười được!

“Ha ha ha ha... Nai con... Cứng... cứng đúng là hạt dẻ cười của ta mà...”

Âu Dương Đạo Đức cười đến nổi nước mắt cũng chảy ra rồi...

“Các người rốt cuộc là cười cái gì?”

Lý Thần Hạo thấy hai người chẳng coi ai ra gì không khỏi đổ kị dử dội. Hừ, cái tên xấu xí cực kì như người mà cũng muốn tranh Dương ca ca với ta sao, về nhà soi lại cái gương đi! Ngay cả tỷ tỷ xinh đẹp như thiên tiên Dương ca ca cũng không để tâm, anh ấy sẽ coi trọng người sao? Ta phi!

“Không có gì... không có gì...” Đây là bí mật của ta và nai con, sao nói cho người khác nghe được?

Âu Dương Đạo Đức vừa cười vừa bế nai con vào phòng nghỉ bên trong.

Mất một hồi công phu mới rút được quả dưa chuột cắm sâu trong nội bích ra ngoài. Nhưng khi hai người quay lại phòng làm việc, thấy trên bàn là một đồng bát đĩa hỗn độn, hộp cơm rỗng tuếch, chỉ còn lại một quả cà tím thì hai người không khỏi song song gào lớn

“Sushi của ta!”

“Carrot của ta!”

“Phan tiên sinh, thực xin lỗi, tôi đã bảo Tiểu Hạo đừng ăn, nhưng nó nhất quyết ăn bằng được, anh để tôi mời anh bữa trưa bù vào có được không?”

Lý Sa vẻ mặt áy náy.

“Chị, sao chị phải xin lỗi ông ta? Đồ xấu xí, sao nào? Tôi ăn hết rồi đấy, không được sao?”

Lý Thần Hạo khiêu khích nhìn Phan Tuấn Vỹ. Haha, sướng thật, cướp đi thứ mà người khác yêu thích cảm giác quả là sướng!

“Haha haha haha...”

Phen này, Âu Dương Đạo Đức không nhịn được cười đến lăn lăn trên mặt đất...

“Cậu... cậu lấy carrot... ăn?”

Phan Tuấn Vỹ tuy rằng rất hận cậu bé kia ăn mất sushi mà anh thèm chết được, nhưng khi thấy cậu ta ăn sống cái thứ đã từng chui ra chui vào cái “chỗ đó”... của mình thì anh kinh hãi đến chút nữa ngất đi luôn.

“Đúng thế, tôi ở nước ngoài toàn ăn sống như vậy đó, cái này ông cũng không biết sao? Đúng là đồ nhà quê!”

Lý Thần Hạo vẫn cực kỳ đặc ý.

“Haha a... Haha a... Không được rồi... ta không chịu nổi rồi...”

Âu Dương Đạo Đức đã cười đến không thở nổi.

“Ô... các người đều là đại biến thái!”

Phan Tuấn Vỹ tức giận đập cho Âu Dương Đạo Đức một phát rồi ôm gương mặt đỏ bừng bừng chạy mất.

“Phan tiên sinh, thức ăn ở đây tuy không bằng Thất Đô Lý, nhưng là quán sushi tốt nhất quanh đây, hy vọng anh thích.”

Lý Sa bắt được Phan Tuấn Vỹ mặt đỏ lựng ở cửa thang máy rồi cương quyết kéo anh đến cửa hàng này.

“Tiểu thư Lý Sa, thực ra cô không cần phải khách khí như thế đâu, không cần phải đền bù như thế này, bữa trưa nay vốn là chủ tịch mua, cô muốn mời thì phải mời hẳn mới đúng.”

Khẩu khí của Phan Tuấn Vỹ cũng không được ổn cho lắm, trước mắt anh là một người phụ nữ dường như có quan hệ đặc biệt thân mật với Âu Dương Đạo Đức nên anh có cảm giác tương đối phức tạp.

“Tôi xin anh, Đạo Đức vốn không thích sushi với sashimi, sao lại đi mua cho chính mình ăn được? Anh ấy mua riêng cho anh đấy, chẳng lẽ anh không nhận ra?”

“Thật... thật vậy...?” Gương mặt Phan Tuấn Vỹ bỗng chốc đỏ hồng, thấy trong lòng một chút ngọt ngào...

“Hi, anh đúng là rất đáng yêu, trong lòng nghĩ cái gì, gương mặt sẽ thể hiện như thế. Anh thực ra đã sớm thích cậu ấy đúng không?”

“A? Cái gì?... Không, không... Cô... Cô đừng nói lung tung... Tôi... Tôi sao lại thích đàn ông được...”

Không, không thể nào, anh không thể nào thích một người đàn ông, nhất là cái tên sét đánh xấu xa siêu cấp biến thái vô địch vũ trụ đó nữa? Không, không thể nào, tuyệt đối không thể nào...

“Anh với Đạo Đức đúng là trời sinh một cặp, cả hai đều sống chết cãi bướng, trong lòng quan tâm đối phương như thế, vậy mà lần nào cũng nói toàn những lời ngược lòng mình, làm cho người ta thấy vừa bực mình lại vừa buồn cười.”

“Cậu ta... cậu ta đâu có quan tâm gì đến tôi... Tôi chỉ là thú cưng... thú cưng... cậu ta chỉ chơi đùa lúc rảnh rồi mà thôi... chỉ là thú cưng...”

Phan Tuấn Vỹ nói xong câu cuối trong lòng đột nhiên đau xót, viên mắt cũng đỏ lên...

“Ai, tôi vốn không hoàn toàn tán thành việc anh cùng với Đạo Đức, dù sao vậy quanh anh ấy cả nam lẫn nữ điều kiện hơn anh có rất nhiều. Nhưng anh biết không, đã rất nhiều năm tôi chưa thấy Đạo Đức cười to thoải mái như buổi trưa hôm nay rồi...”

Gương mặt Lý Sa toát lên vẻ buồn bã và hoài niệm.

“Trước đây anh ấy là người rất phóng khoáng, rất vui vẻ, nếu không có chuyện đó xảy ra, có thể cả đời này anh ấy vẫn như vậy, vĩnh viễn là thái dương chói chang và ấm áp nhất trong lòng mọi người...”

“Đã... đã có chuyện gì xảy ra?”

Phan Tuấn Vỹ nghe vậy trong lòng căng thẳng.

“Đạo Đức nhất định không muốn anh biết, nhưng nếu không nói cho anh, hai cái tên ngu ngốc các anh còn lãng phí bao nhiêu thời gian nữa không biết, tôi là người nóng vội, quả thực không thể cứ đứng nhìn được...”

Lý Sa cười cười rồi trừng mắt lườm anh.

“Chuyện hôm nay anh ngàn vạn lần không được cho Đạo Đức biết, nếu không anh ấy không lột da tôi mới là lạ.”

“Được, được, tôi đảm bảo không nói với cậu ấy. Cô nói đi, mau nói a.”

Lý Sa nhìn vẻ nóng lòng như lửa đốt của anh, không khỏi thầm than, còn dám nói không thích anh ấy? Lừa ai thế?

“Năm Đạo Đức mười bốn tuổi, cha mẹ cùng em gái duy nhất bị tai nạn xe cộ mà qua đời...”

“A?”

Trái tim Phan Tuấn Vỹ nhất thời nhói lên đau đớn, mười bốn tuổi... còn nhỏ như vậy...

“Nếu chỉ là tai nạn ngoài ý muốn, với tính cách lạnh lùng kiên cường của Đạo Đức, anh ấy nhất định sẽ dũng cảm chấp nhận sự thực tàn khốc đó, nhưng...”

Lý Sa nói đến đây bỗng nhiên hít sâu một hơi: “Bọn họ lại tự sát!”

“Cái gì?” Phan Tuấn Vỹ trừng lớn hai mắt, sắc mặt lập tức tái nhợt—

“Cha mẹ anh ấy bị phá sản, nợ ngân hàng ngăm một số tiền lớn, bị dồn đến đường cùng, lái xe cùng với đứa em gái bảy tuổi lao xuống vách núi... Tất cả đều qua đời ở đó. Lúc đó Đạo Đức đang du học ở Mỹ, nhận được tin vội vã trở về thì chỉ còn thấy ba mảnh thi thể tan nát, anh ấy... anh ấy yêu thương em gái của anh ấy lắm...”

Lý Sa châm lửa vào một điếu thuốc.

“Gia đình chúng tôi vốn quan hệ với nhau lâu đời, tôi từ nhỏ đã thích Đạo Đức, vẫn mong chờ sau này lớn lên gả cho anh ấy, nhưng khi tôi biết cha mẹ mình đã từ chối giúp đỡ cha mẹ Đạo Đức thì tôi đã biết rằng cả đời này tôi với anh ấy đã chẳng còn duyên với nhau nữa rồi...”

Lý Sa nhìn khói thuốc lượn lơ bay lên, tuy đã nhiều năm trôi qua, nhưng cô biết rằng cái cảm giác “tiếc nuối” trong lòng mình sẽ vĩnh viễn chẳng tiêu tan...

“Một ngày sau tang lễ, anh ấy liền quay về Mỹ. Không ai biết một mình anh ấy ở chốn đất khách quê người đã sống thế nào, tôi viết cho anh ấy rất nhiều bức thư, nhưng không có một hồi âm. Khi tôi gặp lại anh ấy, đã là chuyện của sáu năm sau... Năm ấy anh ấy hai mươi, còn tôi mười chín, một lần nữa tôi lại điên cuồng mà yêu anh ấy. Nhưng anh đã đã hoàn toàn thay đổi, trở nên không có tâm, không có tình, cả nam lẫn nữ quay xung quanh anh ấy, ai cũng như điên như cuồng, nhưng anh ấy chẳng để ai ở trong lòng. Tất cả mọi người đều biết Đạo Đức là một viên thuốc độc bọc đường chí mạng, nhưng không ai có năng lực chống cự. Biết thừa rằng mình nhất định sẽ tan nát cõi lòng mà chết, nhưng hết người này lại có người khác, cho đến chết vẫn không thôi...”

“Tôi đã từng hận anh ấy, oán anh ấy, chỉ muốn giết anh ấy, nhưng khi tôi biết anh ấy tuy không yêu tôi, nhưng chỉ ít còn một chút tình cảm thì tôi đã thư thái hơn nhiều... Nếu không phải là vợ, chỉ ít tôi sẽ là một người bạn với anh ấy cả đời.”

Lý Sa nở một nụ cười nhẹ nhàng:

“Tôi vẫn mong anh ấy có thể có được hạnh phúc, một thứ hạnh phúc giản đơn, không có dối trá đầu môi chót lưỡi, không có kèm thêm những âm mưu lợi dụng, để anh ấy có thể mở ra trái tim thành thực, dù nơi đó có tối tăm đến đâu, sa ngã đến đâu, cũng có thể chân thực thể hiện ra, không hề che giấu. Không ngờ... anh ấy bây giờ đã gặp được rồi, gặp được hạnh phúc thực sự thuộc về anh ấy, đó chính là anh...”

“Không, không phải là tôi... Không phải là tôi đâu...”

Phan Tuấn Vỹ biết được quá khứ của hắn, chỉ cảm thấy lòng đau như cắt, giờ khắc này, anh phải thừa nhận với chính mình, nếu có thể, anh thực hy vọng có mình là người có thể làm cho hắn hạnh phúc, nhưng anh biết anh không phải... Anh không phải người đó... Anh không phải...

“Ai, đồ ngốc, anh ấy trước mặt người khác vĩnh viễn là một con người luôn hài lòng, tự tin, không phiền não, nhưng đó chỉ là một cái mặt nạ dán lên mà thôi, chỉ có trước mặt anh, anh ấy mới không hề phòng bị thể hiện ra dự vọng của mình, sự phẫn nộ của anh ấy, sự chiếm hữu điên cuồng của anh ấy, oán hận muốn hủy diệt tất cả của anh ấy...”

“Phan tiên sinh, nói thật, tôi thực sự ước ao mình được như anh, chỉ có trước mặt anh mới là con người thật của anh ấy, tình cảm chôn giấu sâu kín nhất của anh ấy mới thể hiện ra, hôm nay cuối cùng tôi cũng thấy được nụ cười chân thực nhất của anh ấy... Tôi rất vui, nào, để tôi mời anh một chén.”

Lý Sa giúp anh rót một chén rượu.

“Không... không phải thế... cậu ấy... cậu ấy luôn luôn khiến tôi loạn hết cả lên... rõ ràng là theo đuổi cầu hôn con gái tôi... Nhưng... rồi lại trêu chọc tôi... Đùa bỡn tôi... Tôi... Tôi hận cậu ta lắm... hận cậu ta lắm...”

Phan Tuấn Vỹ phát hiện vành mắt mình đã nóng bừng lên như sắp rơi lệ đến nơi, vội vã ngửa đầu uống một chén rượu đầy, nhưng cũng song song nuốt xuống một trận đắng cay...

“Tha thứ cho anh ấy đi, anh ấy chưa bao giờ theo đuổi bất cứ ai, tuy rằng anh ấy chọn phương pháp tồi tệ nhất, nhưng nếu anh thấy anh ấy và Mỹ Mỹ bên cạnh nhau, cái vẻ lơ đãng đó, nhìn là biết rằng người anh ấy thực lòng quan tâm chỉ có anh thôi.”

“Cô... Cô gặp qua con gái tôi rồi?”

“Àn, vô tình gặp được, Đạo Đức lúc ấy cười ngọt ngào buồn nôn chết đi được, đức tính của anh ấy lừa người khác thì được, muốn lừa cái người đã chịu đủ khổ sở này sao, hừ, kiếp sau đi.”

“Tôi... tôi vẫn không tin... không tin cậu ấy... cậu ấy thích tôi...”

“Ngay cả chính anh ấy cũng chẳng tin, sao mà anh tin được đây? Cái này người ta gọi là ‘ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê’ đó, hôm nay nói với anh nhiều như vậy, chỉ mong anh có thể nhìn quan hệ giữa hai người rộng ra một chút, đừng đi vòng vèo nữa.”

Có thể sao? Thực sự tin tưởng được sao? Tin tưởng cái tên ác ma không có lúc nào không hành hạ cả tinh thần lẫn thể xác kia thực sự thích anh? Thực sự có thể tin được sao?

Mơ hồ, anh dường như thấy hẫng...

Hẫng bá đạo

Hẫng điên cuồng

Hẫng phẫn nộ

Hẫng hung dữ

Hẫng cười thật to thoải mái

Tất cả những thứ đó, đều là hẫng chân thực nhất...?

10. Chương 10: Chân Tướng Rõ Ràng 1

Cậu ấy thích mình... cậu ấy thích mình... cậu ấy...

“Quản lý Phan? Quản lý Phan? Anh cười ngớ ngẩn cái quái gì ở đó vậy? Mau đến đây, hội nghị chiều nay tôi muốn anh thay mặt phòng quản lý hành chính đến dự họp.”

“A? Cái gì?”

“Đây là tư liệu về cuộc họp, cậu phải đi đến phòng họp bây giờ luôn đi, biểu hiện cho tốt vào, đừng có làm mất mặt phòng quản lý hành chính chúng ta đó nhé.”

Trưởng phòng Vương vỗ vỗ vai anh với một vẻ vô cùng kỳ vọng.

“Vâng, vâng, trưởng phòng, tôi nhất định sẽ thể hiện thật tốt, tuyệt đối không làm anh mất mặt đâu.”

Oa, cuộc họp chiều nay không phải là hội nghị chuyên viên cao cấp sao, vậy hêm phải đã coi anh như là một nhân viên trung kiên của công ty sao? Hi, anh nhất định phải thể hiện thật là tốt, để ‘người đó’ có thể nhìn anh với con mắt khác.

“Phòng quản lý hành chính của các anh làm ăn kiểu gì thế hả? Dự toán tặng phẩm tặng các cổ đông số lượng thiếu hụt trăm trọng, một tuần nữa là đại hội cổ đông rồi, các người định đem mặt mũi của Công ty kĩ thuật Hoài Đức này quảng đi đâu hả?”

“Giám đốc Trịnh... việc này... việc này...”

Ồ... Trưởng phòng chết tiệt! Trưởng phòng thôi! Cái dự toán này có phải do tôi phụ trách đâu, sao lại đem tôi ra làm bia đỡ đạn a?Ồ... ông là đồ tiểu nhân dê tiện bán đứng cấp dưới mà!

Nhưng mà trong cái rủi cũng có cái may, hôm nay ‘người đó’ không có đến họp, nếu không anh cũng chẳng biết đào cái hố nào mà chui xuống nữa.

“Cuộc họp hôm nay xem ra náo nhiệt quá nhỉ, giám đốc Trịnh, có chuyện gì vui không thế?”

Cửa phòng họp đột nhiên bật mở, cái người Phan Tuấn Vỹ không hy vọng xuất hiện ở đây nhất đột nhiên lù lù đi đến.

Ồ... dừng mà... Dừng để hấn thấy cái vẻ mặt mặt này của anh mà... Đi đi... Mau đi chỗ khác đi...

“A, chủ tịch, là... là phòng quản lý hành chính thực hiện công tác chuẩn bị tặng phẩm cho các cổ đông tiến độ vô cùng chậm chạp, chúng tôi đang tăng cường giám sát họ.”

“Nga, ra là như vậy, quản lý Phan, anh đến đây báo cáo với tôi. Những người khác tiếp tục cuộc họp đi.”

Ấu Dương Đạo Đức không ngồi vào vị trí chủ tịch, mà đi đến một chỗ cách mọi người khá xa, đi đến đoạn tối nhất của phòng họp, nén giận ngồi xuống.

Trưởng phòng Vương, ông đúng là mượn gan trời rồi mới dám đem nai con của ta đi làm bia đỡ đạn! Hừ, xem nỗi hận này tôi tính với ông thế nào!

Hắn vừa dùng bữa với Tiểu Hạo xong, quay trở lại phòng làm việc lập tức gọi điện đến phòng quản lý hành chính muốn kêu nai con lên tiếp tục bữa “cơm trưa” vừa nãy bị gián đoạn, ai ngờ người phòng quản lý hành chính nói với hắn rằng trưởng phòng Vương sai quản lý Phan tham gia hội nghị cán bộ cao cấp rồi. Hắn hơi suy tính một chút lập tức hiểu ra dụng ý của cái con cáo già đó, vừa nghĩ đến cảnh nai con ở trước mặt mọi người chịu những lời khiển trách oan ức vô cớ, hắn lập tức thấy một giây cũng ngồi không yên nổi.

Hừ, người duy nhất trên đời này có thể bắt nạt nai con là ta, chỉ có một mình Ấu Dương Đạo Đức ta mà thôi, người khác có nghĩ cũng không được phép!

“Chủ... chủ tịch...”

Phan Tuấn Vỹ bước tới bên cạnh hắn, sắc mặt tái nhợt, lệ đảo quanh trong tròng mắt, tựa như một giây sau sẽ rơi ra...

A... là đôi mắt này... chính là đôi mắt này khiến hắn đau lòng đến không biết phải làm thế nào cho phải... Ấu Dương Đạo Đức mơ hồ sống lại cái ngày đầu tiên họ gặp nhau...

Ấu Dương Đạo Đức đột nhiên nắm cổ tay nai con, kéo mạnh anh xuống ngồi bên cạnh hắn.

“Đó... đó không phải... không phải là lỗi của tôi...”

Phan Tuấn Vỹ nghẹn ngào nói. Anh không hề để ý đến cảm giác đau đớn ở cổ tay, chỉ cuống quýt muốn cho hắn biết rằng anh không có phụ trách việc này, tuy rằng anh không thông minh, nhưng làm việc rất cẩn thận, anh không muốn để hắn thấy anh là một người vô dụng, anh không phải...!

“Ta biết.”

“A?”

“Ta biết đó không phải lỗi của cưng.”

“Thật... thật sao?”

“Ừm, thật.”

“Chủ... chủ nhân...”

Phan Tuấn Vỹ lần đầu tiên gọi hấn chủ nhân đầy cam tâm tình nguyện như thế. Nếu như ở đây không phải nơi công cộng, anh thật muốn nhào vào lòng hấn, y như một thú cưng làm nũng thỏa thích với chủ nhân...

“Úc, nai con... Nai con chết tiệt... Đừng có dùng âm thanh *** đàng như thế gọi chứ, cưng xem này, sờ thử coi cứng hết lên rồi...”

Âu Dương Đạo Đức thì thầm vào tai anh, nhanh chóng kéo tay anh qua để lên đũng quần mình.

A... Đúng là cứng quá nga... Phan Tuấn Vỹ không chửi ầm lên trong lòng rằng hấn là đồ biến thái như trước đây, ngược lại còn chủ động kéo khóa quần của hấn, móc ra cái thứ vừa cứng lại vừa nóng trong đó điên cuồng chà xát vân vân...

“Ngô...”

Âu Dương Đạo Đức hít sâu một hơi, hấn phải dồn hết ý chí định lực ra mới nén được tiếng rên rỉ sung sướng, lại còn phải cố duy trì vẻ mặt bình thản như chẳng có chuyện gì xảy ra.

“Ngô... nai con đáng ghét.”

Phan Tuấn Vỹ nghe vậy nhất thời sợ đến tỉnh cả người.

“Không... không được rồi, ở đây nhiều người như vậy....”

“Sợ cái gì, chủ nhân ta đây khác có biện pháp...”

Âu Dương Đạo Đức tà tà cười với anh.

“Giám đốc Trịnh, đem dự tính thị trường sáu tháng cuối năm báo cáo sớm đi, tôi muốn xem bây giờ.”

“Vâng, chủ tịch, tôi lập tức báo cáo. Thư ký Quách, tắt đèn, bật slide.”

“Hi, như vậy không phải xong rồi sao, mau tới đi, nai con của ta...”

Âu Dương Đạo Đức lần mò trong bóng tối tìm được đôi môi anh, đem hai ngón tay cắm vào trong miệng xoay tròn trêu chọc....

“Ngô... ngô...”

Phan Tuấn Vỹ bị hấn trêu chọc đến cả người tựa như bốc hỏa, ý thức dần dần không điều khiển được... anh cúi người đưa cái thứ ngày đó anh vừa nhìn đã sợ run người ngậm vào trong miệng, thành thạo mút nút liếm hút....

“Hô... hô... tuyệt quá... tuyệt quá....”

Âu Dương Đạo Đức vọc hai tay vào mái tóc mềm mại của nai con, cúi đầu thở hổn hển...

Khoang miệng ẩm nóng và ẩm ướt, cái lưỡi mềm mại linh hoạt, tất cả đều khiến hấn như bước lên thiên đường cực lạc mê say... A... Nai con... Nai con của ta... cưng là của ta... vĩnh viễn thuộc về ta...

Âu Dương Đạo Đức hôm nay đặc biệt hưng phấn, hấn cảm giác được dường như nai con hôm nay hơi khác với mọi khi, nhưng khác ở đâu thì hấn không nói rõ được, nhưng hấn thích sự thay đổi này, mơ hồ, hấn cảm giác được trái tim nai con dường như cũng đã giống thân thể của anh, dần dần phục tùng mình rồi...

A... Tuyệt quá... tuyệt quá... Không được... muốn bắn... sắp bắn rồi

Hấn nắm chặt mái tóc của nai con, thân dưới cổ sức nâng lên

“Ân”

Âu Dương Đạo Đức rên lên một tiếng, một dòng dung dịch đậm đặc cứ như vậy không hề kiêng nể bắn thẳng vào sâu trong yết hầu của bai con...

“Khặc... khặc...”

Phan Tuấn Vỹ sống chết nuốt hết xuống, nhưng hôm nay hắn bắn quá nhiều, anh làm thế nào cũng nuốt không xong, quá nhiều dịch bắn đầy cả mặt anh, thiếu chút nữa ngạt thở mà chết.

“Hộc... hộc...”

Đến khi anh nuốt hết những giọt cuối cùng, anh mới ngồi dậy, toàn thân mềm nhũn tê liệt dựa lưng vào ghế ngồi, phì phò thở thật sâu...

“Tốt, báo cáo lần này thử một đoạn như vậy thôi. Thư ký Quách, bật đèn giùm.”

Tách—Tách—

Ánh sáng bất thành linh khiến Phan Tuấn Vỹ nhắm mắt lại theo phản xạ—

“A! Quản lý Phan, anh sao rồi! Có nặng lắm không! Có cần gọi xe cứu thương không a!”

Giọng nói cao vút lên quãng tám của thư ký Quách khiến Phan Tuấn Vỹ sợ đến tởm nữa lần ra khỏi ghế.

“A? Cái gì? Tôi... tôi không sao a...”

Phan Tuấn Vỹ chẳng hiểu mô tê gì tròn xoe mắt nhìn thư ký Quách vẻ mặt đang rất kinh hoàng. Ngoại trừ việc anh thở có hơi gấp gáp một tí xiu, có chỗ nào không bình thường a, sao cô ấy nhìn anh như thế?

“Nhưng... nhưng mà, mặt anh tái mét, miệng lại còn sùi bọt mép...”

Miệng sùi bọt mép? Phan Tuấn Vỹ không hiểu nghiêng đầu dùng mắt hỏi Âu Dương Đạo Đức...

“Phu—”

Âu Dương Đạo Đức vừa nhìn thấy mặt anh, vội vã dùng tay bịt miệng ngăn tiếng cười điên cuồng tí nữa bật ra...

Phan Tuấn Vỹ thấy hắn vẻ liều mạng nín cười thì mặt lập tức trắng nhợt—

Không... không thể nào... Không phải là ‘cái đó’ chứ? Phan Tuấn Vỹ đưa tay lên sờ sờ bên cạnh miệng mình....

“A...!”

Phan Tuấn Vỹ bất thành linh thét lên một tiếng thê lương, hai tay ôm mặt ngã ngồi xuống đất.

“Khục... khục... Bình tĩnh, mọi người đừng hoảng sợ, bây giờ tôi sẽ đưa quản lý Phan đến bệnh viện, cuộc họp không được phép gián đoạn, tiếp tục tiến hành. Giám đốc Trịnh, mọi việc ở đây giao cho anh.”

Âu Dương Đạo Đức nín cười đến mức khóe miệng sắp bị chuột rút rồi, hắn vội vã ôm lấy nai con tông của xông ào ra ngoài, chỉ e thêm một giây nữa mình sẽ vỡ ra cười thành tiếng mất

“A, chủ tịch đúng là yêu dân như con, xem anh ấy quan tâm đến nhân viên công ty quá a.”

“Đúng đó đúng đó, chúng ta nhất định phải cố gắng làm việc gấp bội mới không phụ tấm lòng yêu thương nhân viên của chủ tịch a.”

“Phải phải. Nhưng quản lý Phan này thân thể hình như không tốt lắm, nghe đâu lần trước anh ta cũng té xỉu một lần rồi sao đó?”

“Đúng thế, không biết anh ấy mắc bệnh gì nữa?”

“Hắc hắc... hôm nay chẳng phải chân tướng đã rõ ràng sao ...”

Quách thư ký bên cạnh hai mắt lóe sáng, hưng phấn thì thầm

Buổi chiều cùng ngày, tin tức quản lý Phan mắc chứng động kinh âm ỉ lan truyền khắp cả công ty...

11. Chương 11: Chân Tướng Rõ Ràng 2

“Ô... cho tôi xuống... Cậu... cậu là đồ đại biến thái... Cậu muốn đưa tôi đi đâu a?”

Phan Tuấn Vỹ ngồi trên xe Âu Dương Đạo Đức tức giận đến rớt nước mắt.

“Ta muốn đưa cưng đến bệnh viện để cấp cứu a.”

Âu Dương Đạo Đức nói xong câu đó lập tức lăn ra cười.

“Oa... cậu còn cười được... đều tại cậu... đều tại cậu làm hại hết... OA...”

Phan Tuấn Vỹ ập tức òa ra khóc to hơn.

Ô... Anh không dám đến công ty đi làm nữa... mất mặt quá... mất mặt quá đi...

Âu Dương Đạo Đức thấy nai con khóc đến nước mắt nước mũi đầm đìa, trong lòng nhói lên một cái, vội đưa tay kéo nai con vào lòng, nhẹ nhàng hôn lên những giọt nước mắt không ngừng rơi của anh...

“Nai con... nai con của ta... cưng thật đáng yêu... thật sự rất đáng yêu...”

Hắn nâng gương mặt anh lên, yêu thương đặt lên đó vô vàn nụ hôn nhỏ liên tiếp, cảm thấy trong lòng tràn ngập một thứ gì đó đang lặng lẽ trào ra...

Í? Kỳ ghê? Sao cái tên đại ma đầu này hôm nay dịu dàng như thế? Lại còn khen anh đáng yêu lắm? Phan Tuấn Vỹ nghi hoặc liếc hắn một cái.

A! Trong đầu Phan Tuấn Vỹ lóe lên, anh... anh nhớ tới những lời Lý Sa nói...

Không, đừng mà, anh không cần loại dịu dàng giả dối này, anh không muốn những lời đường mật gạt người này, anh cần con người thực của hắn, con người chân thực nhất của hắn!

“Ô... đừng mà... tôi không muốn cậu thế này... Cậu cứ bắt nạt tôi, hành hạ tôi như trước đây là được rồi mà... đừng... đừng như bây giờ... Ô... đừng mà...”

Phan Tuấn Vỹ cưỡng đến độ nói năng lộn xộn, anh cũng chẳng hiểu vì sao mình bất an như thế, anh chỉ biết người đàn ông trước mắt này đang đem cái mặt nạ giả dối đối mặt với mình... không muốn...

“Cưng... cưng...”

Âu Dương Đạo Đức nghe vậy lập tức tức giận không nói lên lời, hắn khó khăn lắm mới thật tâm thành ý nhiệt tình ôn nhu đối với một người, đối phương không những không cảm động đến rơi nước mắt mà thậm chí còn bật ngược lại hắn một phát!

Âu Dương Đạo Đức cảm thấy mình như bị người ta tát mạnh một cái vào mặt!

“Được, được lắm, cưng... cưng là con nai con thích bị ngược đãi, hôm nay ta không khiến cưng khóc đến kêu cha gọi mẹ ta sẽ không mang tên Âu Dương Đạo Đức nữa!”

Hắn tức giận xé rách áo sơ mi của nai con, tháo cà vạt của anh, trói chặt hai tay của anh ở sau lưng, rồi cúi người hung hăng cắn mạnh nhũ tiem—

“A Đau quá, đau quá... Ô... đau quá...”

“Đau sao? Cưng chẳng phải thích đau lắm sao? Yên tâm, phần đặc sắc còn ở phía sau cơ, hôm nay ta không khiến cưng đau đến kêu cũng không nổi, chắc cưng coi chủ nhân ta là con tôm chân nhún nhẹo ha...”

Âu Dương Đạo Đức đè nai con xuống ghế da, nhanh chóng lột trần nửa thân dưới của anh, dùng hai tay mở rộng cánh mông trắng nõn ra cực hạn, đem nhục bông vĩ đại nhắm vào động khẩu cấm thẳng vào—

“A đau quá! Đừng mà... Ô... đừng mà... A!”

Tính khí thô to không dùng bất cứ dụng dịch bôi trơn gì tựa như lưỡi dao kim loại sắc bén cắt vào thân thể yếu ớt của anh, khiến toàn thân anh dường như cũng bị xé nát.

“Tha cho cứng? Không, ta không buông tha cho cứng, cứng không phải muốn ta bắt nạt hành hạ cứng sao? Ta đang ra sức thỏa mãn ý thích của cứng đây này, cứng hẳn là hài lòng lắm a?”

Âu Dương Đạo Đức lạnh lùng cười, tiếp tục thô bạo đánh vào nộn huyết đã đầm đìa máu tươi.

“Ồ... Không... Không phải mà... Không phải như thế mà... Ồ...”

Phan Tuấn Vỹ khóc đến sắp nghẹt thở.

Anh thực sự hối hận, thực sự rất hối hận, anh thấy dường như mình vừa đánh mất chiếc chìa khóa quý báu, từ nay về sau anh sẽ bị quăng ở ngoài cửa, không bao giờ có thể tiến vào bên trong, không thể chạm vào con người vô cùng ôn nhu kia nữa....

“Ồ... Đừng mà... Đừng như vậy mà... Đừng mà...”

So với nỗi đau trên thân thể, cái nỗi sợ hãi sẽ mất đi người đàn ông này càng làm anh hoảng sợ đến chẳng biết phải làm như thế nào.

Vuốt ve thân thể run rẩy của anh, Âu Dương Đạo Đức cảm nhận được rõ ràng sự bi thương và bất an của nai con, trái tim hắn nhói một cái, cơn giận dữ trong nháy mắt bốc hơi biến mất...

Ai... Thầm thở dài một hơi, Âu Dương Đạo Đức nhẹ nhàng rời khỏi mật huyết đầm đìa máu tươi của nai con, tháo nút trời trên tay, cẩn thận ôm anh vào trong lòng:

“Nai con, cứng bắt ta phải làm sao đây... Làm sao đây...?”

Vì sao anh luôn luôn khiến hắn dễ dàng mất khống chế như vậy?

Vì sao anh luôn luôn có thể khiến hắn bộc lộ mặt đen tối nhất của mình?

Vì sao...?

Từ cái ngày hắn ép mình sớm trưởng thành đó đi, Âu Dương Đạo Đức chưa bao giờ thấy trước mắt mù mịt như bây giờ...

“Nai con... nai con của ta...”

Nhìn những giọt lệ mà mình yêu nhất, nghe những tiếng cầu xin đau đớn, Âu Dương Đạo Đức chỉ thấy trái tim mình sắp tan ra rồi...

“Nai con, dang chân ra, để ta xem nào...”

Hắn để nai con nằm xuống, nhẹ nhàng kéo hai chân của anh ra, cẩn thận kiểm tra huyết khẩu sưng đỏ bị rách da.

“Đau không?”

Hắn vươn một ngón tay nhẹ nhàng ấn.

“Ấn, đau, đau quá...”

“Ngoan, không sợ, để chủ nhân liếm liếm cho cứng sẽ hết đau ngay...”

Hắn vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm từng vết thương trên cây hoa cúc của nai con.

“Ấn? Sao rồi? Đau không?”

“Không đau... Dễ chịu... Dễ chịu quá... Chủ nhân... cho tôi... tôi muốn...”

“Cho cứng... cái gì cũng cho cứng... nai con của ta... Ta sẽ cho cứng tất cả...”

Âu Dương Đạo Đức không ngừng liếm nhẹ, bỗng nhiên đem toàn bộ đầu lưỡi đẩy vào huyết động cực nóng—

“A! Ồ... tuyệt quá tuyệt quá... A a... chủ nhân... chủ nhân...”

Phan Tuấn Vỹ chịu không nổi lắc mạnh đầu rên lớn.

Âu Dương Đạo Đức vừa dùng đầu lưỡi ra vào liếm nghịch mật huyết mẩn cảm của anh, vừa dùng tay chà xát phân thân vừa hăng chí nhảy dựng lên của nai con, hai kích thích cực mạnh khiến nai con nhanh chóng bị đẩy lên tuyệt đỉnh cao phong

“Ô... chủ nhân... chủ nhân... muốn bắn... muốn bắn rồi”

Phan Tuấn Vỹ cả người giật mạnh, một dòng dịch nóng phun mạnh ra

“Hộc... hộc...”

Nai con bất lực thở hổn hển, hai mắt mơ màng nhìn người đàn ông đang mỉm cười ngấm nhìn mình.

“Cưng còn nhìn ta như vậy nữa, cẩn thận ta không nhịn được lại muốn cưng nữa đó...”

“Muốn ta... chủ nhân muốn ta...”

“Không được, cưng còn đang chảy máu đó...”

Âu Dương Đạo Đức nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc mềm mượt của nai con.

Phan Tuấn Vỹ gần như muốn chết chìm trong đôi mắt say lòng người đó.

“Không sao, tôi muốn chủ nhân... muốn chủ nhân...”

“Không được hối hận nha, nai con của ta...”

Trong mắt Âu Dương Đạo Đức lần nữa cháy lên dục hỏa bùng bùng, cảm nhục bỗng đã nghẹn đến đau từ lâu nhanh chóng chạy ào vào mật huyết ấm áp đã thêm khát từ lâu.

“A”

Nai con thét lên một tiếng, đau đến chảy nước mắt...

“Hộc... hộc... lúc này cưng có khóc cầu xin ta... ta cũng không dừng đâu...”

Âu Dương Đạo Đức thở hổn hển, không chút lưu tình điên cuồng chạy trong cơ thể anh...

“Ô... đừng có ngừng... đừng có ngừng...”

“Ai... nai con... nai con của ta... cưng cả đời này đều thuộc về ta... của ta mà thôi...”

Làm sao bây giờ?... Thật muốn hung hăng xé nát cưng... thật muốn một ngụm nuốt cưng vào... Thật muốn bắt cưng nhập vào máu thịt, để không thể cưng rời khỏi ta một bước...

“A... nai con... nai con của ta!”

Âu Dương Đạo Đức gầm nhẹ một tiếng, đánh mạnh vào nơi sâu nhất trong mật huyết, trong hành lang đang co rút mạnh đó hai người bất chấp tất cả gào lớn phun ra...

—o0o—

“Nai con, ngoan, đừng quấy!”

“A... đừng mà, đừng mà, tự tôi rửa là được rồi, cậu để tự tôi rửa đi!”

Ô... anh đường đường là một thằng đàn ông ba mươi mấy tuổi rồi, sao lại có thể như cún con quỳ rạp trên mặt đất để người ta rửa mông a?

“Không được, tự cưng rửa sẽ không sạch đâu, ngoan, đừng ngo ngoáy, lần nào cưng bất tỉnh chẳng phải ta đều tự tay rửa cho cưng sao? Có phải lần đầu đâu.”

Phan Tuấn Vỹ nghe vậy xấu hổ đến toàn thân đỏ ửng.

“Tôi... tôi mặc kệ, tôi muốn tự rửa.”

Đã ngắt đi rồi thì để người ta làm gì thì đã đành, đằng này giờ đây anh đang tỉnh táo sao có thể làm cái trò tổn hại khí khái nam nhi này được?

“Cùng thực sự muốn tự mình tắm?”

“Ân, thật mà.”

Phan Tuấn Vỹ ngay lập tức ra về ngon lành.

“Được rồi.”

Âu Dương Đạo Đức nhét vôi hoa sen vào tay anh.

“Ta sẽ dạy cứng rửa thế nào. Ta nói một lần thôi nên cứng phải nhớ kỹ đó nha. Đầu tiên, cứng nhúng mông lên cao, đem ngón trở cắm vào bên trong, sau đó móc hết dịch thể bên trong ra, cuối cùng rửa sạch lại cái mông bằng nước sạch, vậy là thành công rồi, đơn giản nga?”

“Cái gì a?... Này... này...”

Ô... Đừng mà... mất mặt quá đi... phải cắm ngón tay vào... vào ‘cái chỗ đó’... lại còn... lại còn móc ‘cái kia’ ra?

OA... Không muốn! Không muốn! Chuyện mất mặt như thế anh chết cũng không muốn làm!

“Mau lên a, cứng không phải muốn tự mình rửa sao?”

“Tôi... tôi cho rằng chỉ cần dùng nước dội qua là được... Ai mà biết phải... phải...”

“Sao lại tùy tiện dùng nước dội qua loa thế được? Nếu không lấy hết mấy thứ bên trong đó ra, sẽ dễ tiêu chảy lắm đó.”

“Được rồi... tôi biết rồi. Cậu ra ngoài đi, tôi muốn tự rửa.”

“Không được, ta muốn tự mắt xem cứng rửa có đúng hay không, nhanh lên đi, đừng có thử thách tính nhẫn nại của ta.”

“Tôi... tôi...”

Dưới ánh mắt sáng lấp lánh của hấn, anh đành phải cứng ngắc đưa ngón tay về phía sau...

“Ô... không muốn đâu... Cậu nhìn tôi như vậy, tôi làm sao mà làm được”

Không làm, không làm, muốn cong cái mông nhúng lên cho hấn nhìn, anh chết cũng không làm!

“Ta đã nói rồi, nai con tuyệt đối không tự rửa được đâu. Bây giờ ngoan ngoãn nằm úp xuống cho ta, đừng cướp đoạt niềm vui tắm cho thú cưng của chủ nhân chứ.”

Âu Dương Đạo Đức nói xong liền vui vẻ làm theo đúng phương pháp giúp nai con rửa sạch.

“Được rồi, nai con, đứng dậy được rồi.”

Âu Dương Đạo Đức kéo anh dậy cẩn thận lau khô, lại dùng khăn tắm nhẹ nhàng bao quanh.

Lúc này Phan Tuấn Vỹ ngưỡng đến chỉ muốn đào một cái lỗ chui xuống đất, mặt anh đỏ lựng, cúi đầu nhìn chằm chằm sàn nhà, nói gì cũng không chịu ngẩng đầu lên.

“Được rồi, đừng quấy nữa, từ trên xuống dưới của nai con có chỗ nào ta chưa thấy qua, chưa hôn qua đâu?”

Âu Dương Đạo Đức vừa cười vừa bế anh đến giường.

“Ng Sloan, bây giờ bôi thêm chút thuốc nữa, vết thương sẽ khỏi nhanh thôi.”

Hấn nhẹ nhàng đem thuốc bôi lên trên vết thương sưng đỏ của nai con.

“Được rồi, mau ngẩng đầu lên, cứ chôn mặt ở gối như thế cứng ngạt thử đó.”

Âu Dương Đạo Đức không biết nên khóc hay nên cười kéo một con nai con chết cũng không chịu ngẩng đầu nhìn mình vào lòng.

“Từ trước đến nay lần nào cậu ngủ với người khác đều tắm hộ như vậy hết?”

Phan Tuấn Vỹ vùi đầu vào ngực hấn buồn buồn hỏi. Vừa nghĩ đến từng ấy dụ dỗ hấn chỉ làm cho có phép là anh lại thấy buồn bực khó tả.

“Ta đâu có rảnh gì mà hứng thú tắm cho người, ta chỉ tắm giùm cho thú cưng của ta thôi.”

“Lại thú cưng! Nếu cậu thích nuôi thú cưng vậy, sao không mua con chó con mèo gì về mà nuôi lại nuôi một thằng đàn ông nhảm chán như tôi a?”

Phan Tuấn Vỹ tức giận đấm cho hấn một phát.

“Chó mèo có nói chuyện với ta được đâu, huống chi...”

“Huống chi cái gì a?”

“Huống chi ta không có hứng thú với thú giao a...”

“Thú giao? Cậu... cậu là đồ đại biến thái!”

Phan Tuấn Vỹ quả là giận đến điên lên rồi, sao lại có cái tên vô lý đến thế này, đang yên đang lành đi tóm một thằng đàn ông lớn đùng về làm thú cưng?

“Ê, nai con, làm thú cưng của ta là một vinh hạnh đó nha, bao nhiêu người oánh nhau sút đầu mẻ chán tranh làm ta còn chẳng thèm để ý a.”

“Nga, vậy sao? Phiền cậu đi chọn một người vừa xinh đẹp vừa dễ thương vừa quý phái trong cái đám mê giai kia đi, đừng có tìm cái thằng nhà quê Đài Loan vừa bình thường vừa xấu xí này có được không?”

“A, cưng còn dỗi với Tiểu Hạo sao? Cần gì quan tâm người khác nói lăng nhăng, ngay cả ta cũng chẳng biết vì sao nhưng ta chỉ muốn một mình cưng làm thú cưng của ta thôi, có thể bây giờ đang thịnh hành một chuộng nhà quê chẳng. Được rồi, đừng giận mà, ta đồng ý với cưng, ta tuyệt đối không để thú cưng nào vào cửa nữa, cả đời chỉ nuôi một mình cưng, vậy cưng vui chưa?”

“Vui cái đầu cậu! Có thằng đàn ông nào bị ép thành thú cưng mà còn vui vẻ được nữa hèm? Tôi cũng có phải thứ bày ra bán ngoài kia đâu. Tôi nói cho cậu hay nha, tôi là bị cậu ép đó, nghe rõ chưa?”

“Ừa ừa ừa, là ta ép cưng, cưng không hề tự nguyện, như vậy được chưa? Được rồi, hôm nay quây nhiều như thế dù có hơi bị vui nhưng mà cũng mệt rồi, bây giờ ngoan ngoãn nhắm mắt lại, ngủ một giấc thật ngon, đến tối chủ nhân đưa cưng ra ngoài ăn.”

“Hứ, tôi không còn mặt mũi nào gặp ai đều là tại cậu hết... chủ nhân thôi... đáng ghét... tôi ghét cậu... Tôi không có thích cậu... Chẳng thích cậu một tí nào hết...”

Nai con vừa tức vừa mệt, miệng không ngừng lẩm bầm mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ...

“Thích cũng được, ghét cũng được, nai con, ta bắt chấp tất cả bắt cưng ở bên ta cả đời... đánh đổi tất cả...”

—o0o—

“Ba, ba làm gì vậy a? Thức ăn cháy hết rồi!”

Phan Mỹ Mỹ đang ngồi trong phòng khách đột nhiên ngửi được mùi khét lẹt vội vã chạy vào bếp tắt ngay bếp ga đi.

“A! Chết... Xin lỗi, Mỹ Mỹ, ba... ba nấu lại thức ăn ngay đây, nhanh thôi... một tí là xong ấy mà...”

Phan Tuấn Vỹ luống cuống đem thức ăn cháy đen đến không nhận ra nổi là món gì vào thùng rác.

“Bỏ đi bỏ đi, ba, ba qua đây, con muốn nói chuyện với ba một chút.”

Phan Mỹ Mỹ lôi anh ra khỏi phòng bếp, ép anh đến phòng khách rồi ngồi xuống.

“Mỹ Mỹ, con... con có gì cần nói với ba?”

“Ba, ba không cần phải giấu con nữa, con đã sớm biết mấy hôm nay vì sao ba tâm thần bất ổn, lúc nào cũng mơ mơ hồ hồ rồi.”

“Không... không có a, ba ổn... ổn a...”

Phan Tuấn Vỹ vội vã lảng tránh ánh mắt sắc như dao của Mỹ Mỹ.

“Ồn? Cho con xin đi, ông già, mấy hôm nay nếu ba không làm cháy thức ăn thì cũng là quần áo thùng mảy cái lỗ, bước đi một bước là một bước té, ngay cả uống nước cũng bị sặc nghẹn, như vậy mà bảo ổn?”

“Ba... ba...”

Phan Tuấn Vũ mấp máy lưỡi búng không nói ra lời. Thật sao? Rõ ràng đến như vậy thật sao? Anh... anh không muốn như vậy a...

“Tất cả chuyện này đều liên quan đến Đạo Đức đúng không?”

“A? Không, không, Mỹ Mỹ, con đừng có hiểu lầm a, ba... ba...”

Chết cha, ‘Mỹ Mỹ nữ vương’ quả là không phải lợi hại một cách bình thường mà, ngay cả nỗi lòng không thể tỏ cùng ai của anh mà cũng biết sao? Làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ?

“Hi, ba, ba không cần cuống quýt lên như thế đâu. Con gái phải xa nhà đi học, người làm ba cũng có chút lưu luyến băng khuâng đó cũng là lẽ thường tình a.”

“A? Xa nhà đi học? Mỹ Mỹ, con... con đang nói cái gì thế? Sao ba chẳng hiểu câu nào hết?”

Trời ạ, có phải là anh đã già đến nỗi có khoảng cách thế hệ với con gái rồi. Nếu không thì hai người đang ông nói gà bà nói vịt.

“Í? Không phải Đạo Đức nói cho ba rồi sao, vì con muốn xuống Đài Trung học đại học nên mấy ngày hôm nay ba mới mất hồn mất vía như thế a?”

“Cái gì? Con muốn xuống Đài Trung học đại học? Chuyện quan trọng như thế sao không hỏi ý kiến ba?”

“Hỏi ý kiến cái gì a? Con sắp kết hôn rồi, sắp thành người trưởng thành rồi, huống gì ở Đài Trung có Đạo Đức chăm sóc con, có cái gì phải lo lắng? Lẽ nào anh ấy chưa có nói với ba, ‘Hoài Đức’ phải mở một chi nhánh công ty ở Đài Trung, sau khi kết hôn chúng con sẽ định cư ở đó, chẳng phải vì vậy anh ấy mới yêu cầu con đăng lý học đại học tại Đài Trung?”

Phan Tuấn Vũ nghe vậy thấy trước mắt tối sầm, khí lực toàn thân nháy mắt biến mất, anh co quắp trên ghế sofa, đại não ngừng hoạt động chỉ nghe văng vẳng quanh quẩn một câu duy nhất...

Cậu ấy muốn bỏ mình đi... muốn bỏ mình đi...

“... Cậu mấy ngày hôm nay biến mất tăm mất tích, chẳng biết đi đâu, thì ra là đi làm chuyện này sao...?”

Mở lớn đôi mắt thất thần, Phan Tuấn Vũ ngửa đầu hỏi trong không khí cái con người không tồn tại kia.

“Ba đang nói Đạo Đức sao? Đúng vậy, mấy ngày hôm nay anh ấy có việc gấp phải đến công ty chi nhánh đàm phán với khách, mấy ngày chưa có về Đài Bắc đâu, ba, ba có việc cần tìm anh ấy sao?”

“Có việc cần tìm?... Đúng, ba có việc cần tìm cậu ta, ba muốn đi tìm cậu ta!”

Phan Tuấn Vũ đứng dậy chạy ào vào phòng ngủ, vội vã thay bộ quần áo mới rồi lung tung chuẩn bị một chút, tổng cộng chưa đầy năm phút đồng hồ liền âm ỉ chạy về phòng khách.

“Mỹ Mỹ, đưa địa chỉ ở Đài Trung của cậu ta đây cho ba, ba cần phải tìm cậu ta.”

“Ba, bây giờ đã bảy giờ hơn rồi, ba chạy đến Đài Trung cũng đã nửa đêm đó, có chuyện gì ba cũng không cần vội vã phải nói ngày hôm nay chứ?”

“Con không cần lo! Đưa địa chỉ cho ba, mau!”

Phan Tuấn Vũ đã cuống cuồng đến sắp mất trí nên dùng một ngữ khí nghiêm khắc chưa từng có quát lên với Mỹ Mỹ.

“Được được, con đưa cho ba, đưa cho ba...”

Mỹ Mỹ từ nhỏ đến giờ chưa có thấy ông già phát điên như thế bao giờ, lập tức sợ đến hoa dung thất sắc.

“Mỹ Mỹ, ba xin lỗi con, con... con phải tự chăm sóc mình cho tốt, ba đi đây...”

Viễn mắt Phan Tuấn Vũ đỏ lên, lập tức xông cửa bước đi không hề quay đầu.

12. Chương 12: Nai Con Ra Oai 1

“Cái tên đáng căm ghét kia, khuya khoắt thế này rồi còn không chịu về nhà, công việc lắm như thế thật chắc? Hay là chạy đến tận ‘Everest’ ngắm cảnh rồi?”

Phan Tuấn Vũ vừa nắc cụt vừa tu ừng ực chai bia.

Coi như phải mượn hơi men lấy gan, kẻ luôn ghét uống rượu như anh lại vô tình uống hết mấy chai bia không biết từ bao giờ, anh bây giờ toàn thân mê muội quay cuồng, xin đến sắp đông tây nam bắc cũng chẳng phân biệt nổi rồi.

Lúc anh đến Đài Trung đã gần 11 giờ đêm, ngồi trước cái tòa nhà trắng lè này do dự ngập ngừng một hồi, anh cố lắm mới lấy được một chút dũng khí lên hỏi chuyện bảo vệ, không ngờ cái tên mất chó không thấy người kia lại khinh miệt ngó anh một hồi rồi dùng giọng cực kì không kiên nhẫn nói rằng chủ tịch còn chưa có về nhà, yêu cầu anh ngày mai hãy quay lại.

Cút cha nhà ngày mai quay lại đi nhá! Hôm nay anh mà không thấy cái tên siêu cấp hỗn đản coi anh như cái thứ cứ kêu là phải đến hễ xua là phải đi đó có chết anh cũng không đi!

Tháng bảy mùa hè nóng nực, mặc dù trời đã về đêm nhưng vẫn oi bức không thôi, chẳng thấy nổi một cơn gió mát...

“Phỉ Phỉ, em vào trong xe chờ anh một lát, anh lên lấy chút tài liệu rồi quay lại ngay.”

“Đạo Đức, anh không mời em vào nhà một chút sao?”

Một cô gái xinh đẹp thân hình thon thả dong dỏng đi theo một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai cao lớn xuống xe.

“Không được, đã khuya rồi, anh đưa em về rồi còn phải quay lại công ty nữa.”

“Nếu phiền như vậy thì đừng đưa nữa, đêm nay em ở nhà anh nha. Dù sao em cũng chẳng thích ở trong cái phòng khách sạn lạnh lẽo đó đâu.”

“Đừng quậy, mấy hôm nay anh bận tối mắt, không có thời gian hầu hạ em đâu, em ngoan ngoãn về khách sạn đi nha.”

“Người ta khó khăn lắm mới tìm được cơ hội đến Đài Loan thăm anh, vậy mà anh nỡ đối xử với người ta lạnh lùng như thế sao, em mặc kệ mặc kệ đấy, em muốn ở nhà anh cơ.”

Phỉ Phỉ bướng bỉnh nhào vào lòng Âu Dương Đạo Đức nũng nịu cọ cọ.

“Sắp lấy chồng đến nơi rồi mà cứ như trẻ con làm nũng mãi, em không nghe lời anh, anh không đưa em về Đài Bắc đâu.”

“Đừng mà đừng mà, em nhất định phải theo anh về Đài Bắc, em còn muốn gặp nai con của anh nữa.”

“Không được phép gọi là nai con! Xin gọi là Phan tiên sinh giùm. Còn nữa, ai nói cho em chuyện nai con?” Âu Dương Đạo Đức không hài lòng nhíu mày.

“Là Lý Sa a, cô ấy nói rằng anh vì nai... Ừm, Phan tiên sinh, cho nên anh mới liêu như Tam lang mỗi ngày chỉ ngủ có ba bốn tiếng đồng hồ, một ngày làm việc bằng hai, muốn nhanh nhanh chóng chóng cho xong công việc còn sớm sớm quay về gặp người yêu a.”

“Người yêu? Chắc, đúng là không chịu nổi mấy bà tám các cô, xem phim nhiều quá rồi hả? Cả ngày suy nghĩ lung tung cái gì thế không biết?”

Âu Dương Đạo Đức đảo mắt ra một vẻ không chịu nổi.

“Nga, thật sao? Anh dám nói anh không vì anh ta mà giữ mình như ngọc? Trước đây em chỉ cần liếc mắt đưa tình với anh một cái, anh nhất định không nói hai lời đưa em lên giường, hứm lên 3P cũng không vấn

đề, nhưng lần này... Hứ, ngay cả em muốn hôn anh một cái anh cũng từ chối, vậy mà còn không phải rõ ràng có vấn đề sao.”

“Ai nói là anh có vấn đề? Là em có vấn đề mới đúng, tiểu thư, em là người đã đính hôn, anh sao còn đi chòng ghẹo con gái nhà lành được đây.”

“Đính hôn? Em xin anh, đây mà gọi là có vấn đề à? Trước đây bao nhiêu phụ nữ có chồng có ý với anh, chỉ cần có giá trị lợi dụng, anh chẳng cự tuyệt một ai hết, thế nào, anh với cái tên ‘đạo đức’ của anh thiệt y chang nhau ha? Đúng là làm người ta buồn cười chết đi được! Em mặc kệ, nếu hôm nay anh không làm vừa lòng em, em về Mỹ tuyên truyền chuyện ‘sát thủ đàn bà’ như anh chết vì một người đàn ông, em đảm bảo trong một ngày tuyệt đối sẽ có mấy đoàn du lịch sang Đài Loan tham quan nai con bảo bối của anh đó!”

“Em dám?”

“Anh xem em có dám hay không!”

“... Được được, coi như anh sợ em, muốn lên giường chờ lúc anh rảnh hơn đã, hôm nay coi cái này như tiền đặt cọc nha.”

Âu Dương Đạo Đức bất đắc dĩ ôm lấy Phỉ Phỉ, cúi người hôn thật sâu.

Phan Tuấn Vỹ, mầy đúng là đồ ngu, cay đắng bỏ tiền túi nửa đêm nửa hôm thuê xe đến Đài Trung để tận mắt thấy hán ta hôn hít ôm ấp đàn bà? Đồ ngu, Phan Tuấn Vỹ, mầy đúng là thằng ngu nhất thiên hạ!

Đáng ghét.. đồ nói dối... Lý Sa cô đúng là đồ nói dối! Sao lại nói hán thích tôi? Vì sao ép tôi phải đối diện với tình cảm của mình?

Tình... tình cảm...? Hô hấp của Phan Tuấn Vỹ đột nhiên ngừng lại

... Không... Mình không có tình cảm gì hết... mình không có tình cảm gì với hán hết... Không có! Không có! Không có!

Phan Tuấn Vỹ bắn loạn vò tóc, thống khổ thở hổn hển...

A... Đau quá... Ngực đau quá... mắt đau quá... dạ dày cũng đau quá... Ô... Đau quá đau quá...

Không được khóc! Không được phép khóc! Phan Tuấn Vỹ, mầy là thằng đàn ông, cứng rắn lên chút, đi ngay, đi ngay, đừng để hán thấy cái bộ dạng nhếch nhác này của mầy, đi ngay đi ngay!

Đại não vẫn còn chút lí trí không ngừng phát tín hiệu cảnh cáo, nhưng thân thể trì nộn lại không nghe lời, hai chân run run nặng nề bước đi...

Ô... không kịp nữa rồi... không kịp nữa rồi...

Nhìn hai người trước mắt hôn không ngừng, hình ảnh vốn dĩ rất đẹp mắt khiến Phan Tuấn Vỹ nhin không được cơn buồn nôn, lập tức ầm ầm ói ra

“AI?!”

Âu Dương Đạo Đức tựa như có linh cảm từ trước, vội vã đẩy Phỉ Phỉ ra, xoay người đi đến phía có tiếng động.

“Nai con?! Nai con, cưng làm sao vậy?!”

Âu Dương Đạo Đức vội vã quỳ xuống ôm lấy nai con đang co người lại thành một đống, trong lòng thấy vừa bực vừa thương.

Phan Mỹ Mỹ cô đúng là đồ lắm điều! Rõ ràng ta đã bảo cô không được phép nói nửa câu vậy mà hại nai con của ta nửa đêm nửa hôm chạy đến đây, lại còn thấy mình cùng đàn bà....

Chết tiệt! Cô đúng là thứ XX chết tiệt!

“Nai con, có đỡ hơn chưa?”

Âu Dương Đạo Đức nhẹ nhàng đỡ lưng nai con, cẩn thận kéo anh vào lòng.

“Cậu đừng có đụng vào tôi!”

Phan Tuấn Vỹ đẩy hấn ngã xuống đất, lão đảo đứng lên.

“Tôi không là nai con của cậu nữa! Cậu cũng không phải chủ nhân của tôi! Ô... Cậu... Cậu đi chết đi, cậu tốt nhất là lên giường với cái cô ả xấu xí kia đến khi tiểu kê kê nát luôn đi!”

Nước mắt đã kìm nén nửa ngày của Phan Tuấn Vỹ cuối cùng cũng trào mi, anh tiện tay cầm chai bia trên tay ném vào người hấn, rồi thút thút nấc nghẹn xoay người chạy mất.

“Nai con, về đây, nai con”

Âu Dương Đạo Đức vội vã chạy đuổi theo, lại bị Phỉ Phỉ kéo lại.

“Hí, đó là nai con a, nhìn rất bình thường mà, anh cuối cùng thấy anh ấy hay ở đâu nhất vậy a? Hắc hắc, không phải là công phu trên giường tốt há? Hay là, lần sau mình 3P đi để em lãnh giáo sự lợi hại của anh ấy.”

“P cái đầu em! Nếu em dám động đến anh ta, anh quăng em vào chuồng vịt cho em sướng chết luôn! Bây giờ buông tay ra cho anh, nghe không!”

Âu Dương Đạo Đức không kiên nhẫn đẩy cô ra, vội vã đuổi theo.

“Hí, biến sắc rồi, thật hiếm khi thấy Âu Dương Đạo Đức đại thiếu gia tức kinh người như vậy. Lý Sa nói quả nhiên không sai, chỉ cần hai người đó dính vào nhau y như rằng có trò vui lập tức, ‘cao trào’ không ngừng a.”

13. Chương 13: Nai Con Ra Oai 2

“Nai con, đừng chạy nữa, nguy hiểm, cẩn thận xe, cẩn thận!”

Âu Dương Đạo Đức nhìn nai con vừa say khướt vừa khóc đến chẳng biết trời trăng gì, đứng giữa dòng xe đông nghẹt chạy như con thoi thiếu chút nữa sợ đến hồn phi phách tán!

“Đừng cử động! Nai con ngoan ngoãn đứng yên, chủ nhân lập tức đến đây, nai con ngàn vạn lần đừng lộn xộn nha.”

Âu Dương Đạo Đức vừa dỗ dành nai con đứng trên giải phân cách vừa cuống cuống chạy qua đường.

“Cậu đừng có tới đây! Tôi không bao giờ muốn nhìn mặt cái đồ heo đực lúc nào cũng động dục như cậu nữa, cút đi, cút!”

Phan Tuấn Vỹ thấy hấn chạy đến gần, cuống cuống xoay người bỏ chạy.

“Nai con, về đây cho ta, nai con”

Âu Dương Đạo Đức thấy nai con lần thứ hai rơi vào giữa dòng xe chạy, trái tim chút nữa là ngừng đập.

Phan Tuấn Vỹ vẫn chưa phát hiện ra mình đang chạy vòng vòng trước Quỷ Môn Quan, anh đau khổ đến trái tim sắp tan nát đến nơi chỉ muốn rời khỏi nơi này.

“Í? Xe số 57? Đó không phải xe về nhà sao? Đúng, mình phải về nhà... phải về nhà...”

Phan Tuấn Vỹ thấy xe bus số 57 liên mơ mơ màng màng lập tức leo thẳng lên xe, quên mất rằng mình đang ở Đài Trung chứ không phải ở Đài Bắc.

“Dừng xe, dừng xe!”

Âu Dương Đạo Đức thấy nai con sắp rời đi, anh lập tức phát huy tốc độ chạy cự li 100m, bắt kịp vừa lúc chiếc xe bus chuẩn bị lặn bánh, đúng là hực hết cả hơi.

Vừa lên xe, Âu Dương Đạo Đức ngay cả hơi cũng không kịp hít vào, quay đầu tát cho nai con một cái!

“Sau này không được phép làm cho ta sợ như thế lần nữa!”

Âu Dương Đạo Đức nắm chặt hai cánh tay của nai con lắc mạnh. Nhớ đến màn kinh hoàng vừa rồi, thân thể không tự chủ được run run...

“Ô... cậu đánh tôi... Cậu dựa vào cái gì mà đánh tôi? Tôi chết cũng không cần cậu lo! Chết cũng không cần cậu lo!”

“Không được phép nói đến cái chữ ‘chết’! Mạng của cưng là của ta, là của ta!”

Âu Dương Đạo Đức ôm lấy nai con, tựa như nghiêm phạt siết chặt lấy anh trong lòng.

“Ô... Buông... tôi hận cậu... tôi hận cậu...”

Phan Tuấn Vỹ tức giận đấm đấm cái lưng hắn, ngả đầu trong lòng Âu Dương Đạo Đức khóc như một đứa nhỏ.

“Ừm... hai vị tiên sinh... Hai người đánh xong chưa ạ? Hai người còn chưa có đưa tiền đâu.”

Vị tài xế xe bus tuy xấu hổ nhưng vẫn tận trung chúc vụ quay đầu nhắc nhở bọn họ.

“Hí...”

Âu Dương Đạo Đức nghe thấy quanh mình truyền đến một trận cười trộm, gương mặt tuần tú lập tức đỏ lên.

“Nga... thật ngại quá...”

Anh chưa từng đi xe bus, cũng không biết phải đưa bao nhiêu tiền, đành tiện tay đưa cho vị tài xế một tờ tiền lớn.

“Chủ nhân ngu... đây có phải taxi đâu, đưa nhiều tiền như thế làm gì ạ?”

Phan Tuấn Vỹ vừa nắc cụt vừa lẩm bẩm phàn nàn.

“Nai con chịu gọi ta là chủ nhân rồi sao? Nào, đứng nguy hiểm, chúng ta ngồi xuống nhé.”

Âu Dương Đạo Đức không muốn tiếp tục là mục tiêu cho mọi người dòm ngó nữa, vội vã chọn một hàng ghế gần gần đỡ nai con ngồi xuống.

“Hừ, tôi còn chưa có hỏi cậu nha, nói, vì sao lại đi hôn người khác? Vì sao?”

Phan Tuấn Vỹ túm lấy áo hắn, thở phì phì trừng mắt nhìn.

Có lẽ vì cảm giác chút nữa mất đi mà giành lại được quá sung sướng đến mù cả đầu, Âu Dương Đạo Đức đối với thái độ kiêu ngạo chất vấn của nai con không những không giận, mà còn thấy đáng thương, trái tim mơ hồ nhói lên.

“Đó là hiểu lầm, hiểu lầm, mấy ngày nay ta bận đến cả thời gian ngủ cũng không có, đâu có sức mà tìm phụ nữ nữa?”

Phỉ Phỉ chết tiệt! Từ nay hắn sẽ liệt cô ta vào danh sách cấm cửa, ngăn chặn cô nàng đến gần anh và nai con nữa bước. Cái cô ả đó đúng là phiền phức tinh trời sinh, nếu không phải cha cô ta là một đối tác lớn của công ty, hắn khẳng định sẽ cho cô ta một bài học nhớ đời.

“Hiểu lầm? Hừ, tôi không tin... Nếu không... nếu không cậu phải để tôi kiểm tra xem... kiểm tra...”

Phan Tuấn Vỹ bất thành linh lực lục lục lợi lợi lung tung trên người hắn.

“Ô... Đồ lừa đảo, cậu xem, cái chỗ này cứng ngắt lên được, còn nói không có đi lăng nhăng?”

Phan Tuấn Vỹ nức nở mắng mỏ.

“Cái gì ạ?”

Âu Dương Đạo Đức hoang mang cúi đầu nhìn anh.

“Ta van cưng, nai con, cưng nhìn cho rõ có được không? Đây là điện thoại di động của ta!”

Hắn thấy nai con vừa nấn nấn cái điện thoại trong túi quần vừa khóc tức tưởi nhìn mình, đúng là không biết nên khóc hay nên cười.

“Điện... điện thoại di động?”

Phan Tuấn Vỹ móc cái thứ cứng cứng trong túi quần ra, dùng đôi mắt mờ màng lật qua lật lại sẫm soi cẩn thận.

“Hi, đúng là điện thoại di động thật, ghét hèm làm mình sợ chết đi được!”

Gánh nặng trong lòng vừa được trút xuống, anh liền cực kì thô bạo vô tâm tiện tay quăng luôn cái điện thoại qua cái cửa sổ đằng sau.

“A! Điện... điện thoại của ta!”

Âu Dương Đạo Đức nhìn theo một điểm sáng mờ mờ văng ra rồi biến mất trên con đường tối đen như mực, lập tức choáng váng.

“Ai nha, cái kia quan trọng gì, chúng ta tiếp tục kiểm tra... tiếp tục kiểm tra...”

Nai con đột nhiên cúi đầu vùi mặt vào giữa hai chân hắn, tựa như cún con ngửi ngửi.

“Nai con, mau ngẩng lên, cưng làm gì thế?”

Âu Dương Đạo Đức tưởng như nghe được tiếng hít sâu của mọi người xung quanh. Càng đáng sợ hơn chính là, bị nai con sờ một cái, có một chỗ nào đó đã... lập tức ‘chào cờ’!

“Hí, tiểu đệ đệ của chủ nhân ngóc dậy bắt chuyện với ta này. Hai xin chào a, gần đây có ngoan không? Có đến cái chỗ nào không được đến không? Sao? Bậy ở trong đó ngộp lắm hở? Được được, đừng nóng đừng nóng, ta lập tức cho bậy ra hít thở không khí nha...”

Phan Tuấn Vỹ hê hê cười, đưa tay tính kéo cái khóa quần của Âu Dương Đạo Đức xuống.

“Không được! Nai con, mau dừng tay, ở đây nhiều người như vậy...”

Âu Dương Đạo Đức luống cuống hết cả người cố gắng giằng đôi ma thủ của nai con đang hăng hái chiến đấu anh dũng sờ mó lung tung.

Trời ạ, hắn thực sự bị con nai con ăn cả gan trời nay hù chết rồi! Nai con say rượu sao mà kinh khủng thế này? Hắn thề rằng từ nay trở đi không cho phép nai con có một cơ hội đụng đến một giọt rượu nào nữa!

“Đáng ghét, có sao đâu, lần trước trong phòng họp cũng có nhiều người lăm a, cậu cũng bảo tôi dùng miệng hút ra mà...”

“Phụt!”

Âu Dương Đạo Đức thề rằng hắn nghe thấy tiếng máu mũi cuồn phun từ bốn phía xung quanh!

“Im miệng! Không được nói bậy!”

Bất kể Âu Dương Đạo Đức lớn mật đến đâu cũng không tránh khỏi cảnh mồ hôi lạnh đầm đìa...

“Tôi đâu có nói bậy đâu, chủ nhân quên rồi sao? Vậy... tôi mới nhớ ra...A, đúng rồi đúng rồi, giống như... giống như cái hôm ở nhà hàng đó, cũng có bao nhiêu là người, cậu cũng lôi tiểu đệ đệ của tôi ra chơi đến bắn tùm lum mà...”

Nai con vẫn còn sống chết liều mạng đưa ra chứng cứ bên cạnh.

“Ngậm miệng! Không nói nữa, xuống xe, chúng ta lập tức đi xuống!”

Âu Dương Đạo Đức bây giờ cả dửng khí để ngẩng đầu lên cũng chẳng có nữa rồi.

“Hí, chủ nhân đỏ mặt rồi kìa, dễ thương quá đi. Ê, mọi người, mọi người xem xem, chủ nhân của tôi có dễ thương không nè?”

Phan Tuấn Vỹ đột nhiên đứng lên đắc ý dạt dào lớn tiếng khoe.

“Đúng vậy, rất đáng yêu, đúng là thừa đáng yêu luôn a...”

Mấy cô bé mặc đồng phục trường học ban đêm nghiêng ngửa lên nhau mà cười.

“Dừng xe! Lập tức dừng xe cho tôi!”

Âu Dương Đạo Đức lúc này làm sao mà ngồi yên cho nổi nữa, hần sống chết vừa tha vừa lòi vừa kéo nai con đến trước cửa xe.

“Tiên sinh, ngài chắc chắn là muốn dừng xe ở đây chứ?”

Bác tài hảo tâm xác định lần thứ hai.

“Đúng, tôi muốn dừng xe ở đây, bây giờ, lập tức dừng xe!”

Nếu không mau xuống xe, hẳn chắc là ngay cả Đài Trung cũng không dám về. Âu Dương Đạo Đức thật cả đời chưa từng mất mặt vậy bao giờ.

Trời ạ! Đây là cái chỗ khi ho cò gáy quý quái gì thế này?

Âu Dương Đạo Đức khó khăn lắm mới đỡ được nai con đứng cũng không vững xuống xe, nhưng phát hiện ra mình đang đứng bên cạnh một ruộng lúa tối đen như mực, đúng là một nơi ‘trước không có làng, sau không có quán’.

“Đáng ghét! Kiểu này chắc chỉ còn nước đi đường mười một về!”

Đã quá mười hai giờ, cái xe vừa nãy khẳng định là chuyến xe bus cuối cùng, hơn nữa chỗ này ngoại trừ một bầy ếch ồm ộp ồn ào chết đi được với muỗi nhiều đến muốn lấy cả mạng người thì chẳng còn gì khác, mà muốn gọi taxi thì điện thoại di động chẳng biết đã bay đến nơi nào, xem ra chẳng còn cách gì khác ngoài cắn răng cuốc bộ một quãng.

Ai, nếu như điện thoại không mất thì tốt quá rồi. Nhìn ánh đèn mờ hồ lập lờ phía xa xa, Âu Dương Đạo Đức bất đắc dĩ thở dài.

“Nai con, chúng ta đi thôi.”

Âu Dương Đạo Đức vỗ vỗ nai con đang ngồi bệt trên mặt đất.

“Không muốn không muốn, tôi đi không được, tôi mệt lắm mệt lắm mệt lắm...”

Phan Tuấn Vỹ bướng bỉnh ngồi trên mặt đất, không chịu nhúc nhích.

“Nai con, nghe lời, ở đây tối tăm như thế này, lại nhiều muỗi muốn chết, chúng ta chỉ cần đi một tẹo nữa là có thể gọi taxi về nhà rồi, đừng ngoan ngoãn đi theo chủ nhân có được không?”

Âu Dương Đạo Đức dùng giọng dỗ tiểu hài tử dỗ dành cái đồ tiểu vô lại này.

“Không muốn không muốn, tôi thực sự đi hết nổi rồi... Chi bằng... chi bằng cậu công tôi đi, chỉ cần chủ nhân công tôi, tôi nhất định sẽ nghe lời ngoan thật ngoan mà...”

Phan Tuấn Vỹ ngửa đầu cười cười nịnh nọt.

“Được được, công cứng công cứng...”

Trời ạ, sao hần hôm nay xui xẻo thế này?

Bỏ đi bỏ đi, hôm nay thể diện của chủ nhân đã mất sạch rồi, có phải làm ngựa cưỡi thì cũng quan tâm nữa làm gì, dù sao ngày mai nai con tỉnh rượu, nhất định sẽ quên sạch mọi chuyện hôm nay, lúc ấy lượm lại uy nghiêm của chủ nhân rồi hảo hảo chỉnh đốn cái con nai con vô pháp vô thiên này, hẳn là chưa muộn chớ?

Kết quả là, Âu Dương Đạo Đức luôn luôn ngạo mạn tự cho mình là siêu phàm cứ như vậy trên lưng công con nai con đang vui như tết, đi trên con đường bùn đất dài như vĩnh viễn không có điểm dừng...

Chờ tới khi hai người lết được đến nơi có người, gọi taxi về nhà, đem nai con đã ngủ say như heo cùng với chính mình tắm rửa sạch sẽ, lau khô người bỏ được lên giường, Âu Dương Đạo Đức đã hấp hối, hầu như là vừa đặt đầu xuống gối đã hôn mê bất tỉnh.

Ghét quá... mót ghê... Mót ghê nga...

Nhưng mà... buồn ngủ quá... được ngủ tiếp thì tốt rồi....

Không được... nhất định phải dậy... vô WC... nhanh đi WC....

“Tí tách rầm rầm, trời mưa lâm râm”

Phan Tuấn Vỹ sung sướng ngâm nga bài đồng dao anh ưa thích.

Hô... dễ chịu thật.... xả nước xong thật là sướng... Phan Tuấn Vỹ thỏa mãn thở dài một hơi.

Âu Dương Đạo Đức đang ngủ thì cảm thấy một dòng nước ấm rưới lên khắp người, cả người sung sướng tựa như được ngâm mình trong suối nước nóng Nhật Bản...

Hô... Thoải mái quá đi... Ngâm suối nước nóng cảm giác đúng là sung sướng... Âu Dương Đạo Đức thỏa mãn thở dài một hơi.

Mặt trời đã lên đến mông rồi.

Chủ nhân thông thả tỉnh dậy.

Cái chăn được xốc lên rồi.

...

“A!”

Có người gặp họa rồi.

14. Chương 14: Thu Hồi Tài Nguyên

“Cưng là con nai con tè bậy! Bao nhiêu tuổi rồi mà còn đái dầm?”

Âu Dương Đạo Đức đè nai con xuống gối, chát chát bóp bóp, không chút lưu tình tét vào cái mông trắng nõn căng tròn của nai con!

“A... Đau quá đau quá... Ô... chủ nhân hư... sao cậu dám khẳng định đó là nước tiểu của tôi? Không chừng đó chính là nước tiểu của cậu đó a?”

Phan Tuấn Vỹ không cam lòng gào lớn.

“Nực cười, Âu Dương Đạo Đức ta đây là một trong mười thanh niên kiệt xuất nhất cả nước, sao lại đái dầm được?”

“Pháp luật bộ có cái quy định rằng mười thanh niên kiệt xuất nhất cả nước không đái dầm chắt? Ô... tôi mặc kệ cậu, cậu không có chứng cứ đừng có mà nói năng linh tinh buộc tội tôi, cậu buông ra mau, buông!”

Phan Tuấn Vũ chỉ thấy cái mông mình bị tét đến sắp nở hoa rồi, tuy rằng anh chẳng có chút ấn tượng nào về chuyện tối hôm qua, nhưng bảo cái tên Âu Dương Đạo Đức lạnh lùng tàn ác đó đái dầm, cả thế giới này ai mà tin nổi chứ?

Ồ... xong đời rồi, xem ra mười phần thì có tám chín phần là do mình gây họa rồi, nhưng mà... để cứu cái mông sắp bị tét đến nát ra này, mình nhất định phải kiên cường đến cùng!

“Hừ, còn dám cãi lại chủ nhân? Được, chủ nhân cho cưng tâm phục khẩu phục. Đi lấy một cái chén đến đây.”

“Vì... vì sao phải lấy chén a?”

“Bảo cưng lấy thì cưng cứ lấy đi, dài dòng cái gì?”

“Được thôi, đi thì đi, câu cái gì mà câu...”

Phan Tuấn Vũ vừa xoa xoa cái mông, vừa cực kì không cam lòng đi lấy một cái chén.

“Đến đây cho ta!”

Âu Dương Đạo Đức một tay tiếp lấy cái chén, một tay với qua kéo kéo phân thân nhỏ nhỏ xinh xinh của nai con.

“A”

Phan Tuấn Vũ bị hành động đột ngột của hắn dọa cho sợ hét toáng lên.

“Kêu cái quỷ gì? Lập tức vắt đây cho ta.”

“Vắt... vắt cái gì a?”

Tôi van cậu, bộ cậu nghĩ tôi là bò sữa sao mà vắt a, muốn uống sữa phiên cậu đi tìm ấy em gái hám giai ngực còn bự hơn đầu đó có được hay không?

“Vắt cái gì? Vắt nước tiểu của cưng chứ cái gì! Cưng không phải nói là muốn có bằng chứng chứng minh cưng đái dầm sao? Bây giờ ta cho cưng bằng chứng khoa học chính xác luôn. Chỉ cần gọi một cú điện thoại, cục cảnh sát sẽ lập tức phái người đến đem chén nước tiểu này cùng với nước tiểu trên giường đưa đi xét nghiệm, đến lúc đó... Hắc hắc, chúng ta chẳng phải biết ngay hung thủ cuối cùng có phải nai con không rồi?”

Cục cảnh sát? Xét nghiệm nước tiểu?

Oa... đừng mà, bây giờ tụi cớm ấy điên cuồng ngang ngược như thế, nếu chuyện này bọn họ mà túm được, không dám đảm bảo ngày mai anh không bị đưa lên trang đầu của mấy báo tin tức xã hội.

Phan Tuấn Vỹ gần như có thể thấy một cái tí bự cò viết: “Một người đàn ông họ Phan hơn ba mươi tuổi bị tố giác vì nghi là dái dầm, thu được mẫu nước tiểu trong chén cùng với mẫu nước tiểu trên giường, đã đưa đến tổ hình sự xét nghiệm nước tiểu để giám định...”

A! Không được không được, vì mặt mũi tổ tông nhà họ Phan, anh chết cũng không thể để chuyện như thế này xảy ra được!

“Ừm... chủ... Chủ nhân đừng có gọi cảnh sát mà... được rồi được rồi... tôi... tôi nhận là tôi tè ra là được... cậu... cậu đừng giận nha.”

Phan Tuấn Vỹ trình ra vẻ tội nghiệp vô cùng, mong đợi ngược mắt nhìn lên Âu Dương Đạo Đức.

“Cứng nhận rồi? Ừm, đúng là một con nai con dưng cảm dám nhận lỗi. Không uống công chủ nhân yêu thương cứng như thế nha. Nhưng mà... chủ nhân cả người bây giờ hôi rình lên rồi đây này, nai con có nên giúp chủ nhân tắm không đây?”

Âu Dương Đạo Đức cười cười nháy mắt với anh mấy cái.

“Tắm? Được, không thành vấn đề.”

“Như thế có phiền cực quá không?”

“Không phiền không phiền, chẳng phiền một tí tẹo nào hết.”

Hắc hắc, nguy hiểm thật, anh còn tưởng sắp lại bị nghiêm phạt nhiều hơn nữa chứ. Dù sao chỉ cần tùy tiện dùng xà phòng chùi cho hần mấy cái, dùng nước dội ào qua cái là xong, đàn ông mà, chẳng phải tắm chỉ cần như thế thôi sao? Phan Tuấn Vỹ anh đây tốt xấu gì cũng đã tắm rửa sạch sẽ ba mươi mấy chục năm nay, có tí việc bé bằng cái móng tay ấy, hí, quá là đơn giản. Phan Tuấn Vỹ đang âm thầm cười trộm vì thấy thoát được một phen kiếp nạn.

“Nai con còn cười đàn ra cái gì nữa? Mau đến đây dùng lược chải vuốt giùm chủ nhân đi.”

Dùng... dùng lược?

Phan Tuấn Vỹ vừa nghe thấy thì nụ cười toe toét liền cứng ngắc lại trên mặt, hai mắt lồi ra còn hơn cả cá

vàng.

“Ái da, chắc nai con sẽ không tưởng chỉ cần dùng xà phòng chùi mấy cái, dùng nước dội ào qua cái là xong đấy chứ?”

Tia cột nhả trong ánh mắt của Âu Dương Đạo Đức trong nháy mắt lạnh băng, hấn dùng tay kéo mạnh một cái lôi Phan Tuấn Vỹ quỳ xuống giữa hai chân mình.

“Nhà họ Âu Dương chúng ta gia giáo vốn rất là nghiêm khắc, dám làm phải dám chịu, chấp nhận tất cả các hình phạt. Bây giờ ta cho cứng một cơ hội lập công chuộc tội, lập tức liếm hết sạch nước tiểu trên người ta, một giọt cũng không được để thừa, nghe không?”

Ồ... cậu là cái đồ biến thái! Cầm thú! Ác ma! Vậy mà lại bắt mình đi liếm “thứ đó”... Tuy rằng “thứ đó” đúng là tự mình chế tạo ra, nhưng hàng đã xuất ra, tuyệt đối không nhận lại, bây giờ bắt “thu hồi tài nguyên” lại, chết mình cũng không làm!

Phan Tuấn Vỹ lấy hết dũng khí ngẩng đầu bày ra ánh mắt phản kháng nhìn hấn.

“Còn dám trừng mắt nhìn ra? Tốt, chủ nhân mấy ngày không dạy dỗ cứng mà cứng đã thành một con nai con không biết sống chết rồi sao, càng ngày càng vô pháp vô thiên thể này hả?”

Âu Dương Đạo Đức vươn hai ngón tay miết mạnh nhũ tiem

“A! Đau chết đi được... Mau buông tay... buông tay a...”

Phan Tuấn Vỹ hét toáng lên cổ găng giãy giụa.

“Bây giờ có dám cãi lời chủ nhân nữa không?”

Đầu vú nai con đã bị niết đến vừa sưng vừa đỏ.

“Không... không dám nữa... không dám nữa đâu...”

Phan Tuấn Vỹ đau đến chút nữa không nói nổi.

Lúc đó Âu Dương Đạo Đức thỏa mãn buông tay ra, nai con cuối cùng chịu trận, không thể làm gì khác hơn là hai mắt rưng rưng, ngoan ngoãn vươn đầu lưỡi, giúp cái tên đại biến thái này liếm một đường từ bụng xuống...

Ừa, đúng là vừa hôi vừa mặn! Buồn nôn, từ nay về sau anh không bao giờ uống rượu nữa, ba mươi mấy tuổi rồi mà còn tè dầm, thực đúng là mất mặt chết đi được! Hơn nữa, tè đâu không tè, lại đi tè lên người tên đại ác ma? Ô... Phan Tuấn Vỹ, mày quả là sống lâu quá rồi, muốn tìm đường chết đây mà!

“Thế nào? Hương vị ra sao a?”

Âu Dương Đạo Đức vuốt ve nghịch ngợm mấy sợi tóc mềm mại của nai con, ra vẻ cực kì quan tâm hỏi.

“Cực kì mỹ vị, chủ nhân có muốn nếm thử tí không?”

Phan Tuấn Vỹ ngẩng đầu phần hân trường mắt nhìn hấn.

“Tốt, cũng để ta tè lên người cưng, ta sẽ tự mình liếm sạch...”

Âu Dương Đạo Đức sờ sảng dùng đầu lưỡi liếm nhẹ lên lưng nai con.

Hấn nhớ lần trước có xem một số phim cấp ba SM, trong đó cũng có tình tiết như thế, lúc đó hấn thấy loại hành vi này quả là không chấp nhận được, nhưng nếu đối tượng là nai con... hắc hắc, không chừng sẽ rất thú vị đó.

“Cái gì?... Ô... đừng mà đừng mà... Chủ nhân là người đã quen ăn cao sơn hải vị, sao lại có thể để chủ nhân ngài thưởng thức thứ cơm cà dưa muối tầm thường này được?”

Phan Tuấn Vỹ thấy ánh mắt Âu Dương Đạo Đức có vẻ rất là muốn thử xem sao, sợ đến mức những câu buồn nôn đến đâu cũng nói ra được tuốt.

Ô... Phan Tuấn Vỹ đồ ngu nhà mi đừng có mà mở mồm ra có được không, mi đâu võ mồm lần nào thắng được hấn chưa? Cái tên đại biến thái nhà hấn cái gì cũng làm được, vạn nhất hấn muốn chơi thiệt, tè lên người mi, mi chắc là xấu hổ đến đâm chết mình đi là vừa!

“Nếu không muốn ta làm như thế, vậy liếm hết cho ta! A... đúng... là chỗ đó... úc úc... mạnh nữa... A a...”

Âu Dương Đạo Đức nắm chặt tóc nai con, đẩy mạnh về phía trước khiến nhục bông bị liếm đến vừa nóng vừa to chạy mạnh vào khoang miệng nóng ẩm của nai con

“Nga... chết tiệt... Sao lại thế này... A... A”

Sau một trận rung động loạn cào cào, Âu Dương Đạo Đức nhanh chóng giờ khí giáp đầu hàng, trong miệng nai con bắn sạch....

“Hộc... hộc... Nai con đáng ghét... hấp gì mà chặt như thế hả, làm ta chưa gì đã bắn ra rồi... Cũng đúng là đáng ghét... Đáng ghét...”

Chết tiệt! Nhất định là đã lâu không làm rồi, bị đôi môi mềm mại của nai con hấp tùy tiện một cái đã bắn linh tinh ra hết, cái này... cái này quả là mất mặt đến chẳng dám về nhà nữa rồi!

Ngẫm lại Âu Dương Đạo Đức hẳn từ năm mười lăm tuổi tình nhân qua tay đã vô số, bất kể nam nữ, chinh chiến bao năm, đánh đâu thắng đó ai ngờ đâu ngày hôm nay dĩ nhiên bại trong tay thú cưng nhà mình, thật đúng là ngược đời, đại đại sai lầm!

Đáng hận thiệt, hữu thù bất báo phi chủ nhân! Âu Dương Đạo Đức lập tức đè nai con xuống đất, cắn mạnh vào cổ anh

“A! Đau quá... đau quá... Ô... cậu là đồ tảo tiết! Tại cậu trước đó chứ, đâu có liên quan gì tới tôi?”

Cái tên mặt người dạ thú này! Anh vì lợi ích toàn cục mà tạm thời nhân nhượng, tận tâm tận lực giúp hắn sướng đến thế, hắn không những không cảm kích mà còn nghi ngờ công phu hút của anh quá tốt. Hừ, tám phần mười là vì mấy hôm nay ở Đài Trung chẳng biết đất trời gì, lao lực miệt mài quá độ nên thành di chứng.

Đáng đời! Tốt nhất là để cái tên sắc lang này mãi mãi “rủ” luôn đi, để tránh sau này di hại thế gian, di họa người khác!

“Cái gì? Dám chọc chủ nhân tảo tiết? Được, ta để cưng xem xem ai mới là tảo tiết!”

Âu Dương Đạo Đức thở phì phì đem hai chân nai con đẩy lên trên ngực, đem nhục bồng nhất quyết không chịu sỉ nhục để ở huyết động nho nhỏ, đẩy thật mạnh vào!

“A...”

Một tiếng thét lớn hòa cùng một tiếng gầm nhẹ, sự sung sướng mất hồn trở lại trong cơ thể, khiến cả hai không nhận được rên lên.

“A a... Đừng... đừng mà...”

Phan Tuấn Vỹ trong lòng thì không ngừng chửi mắng đồ lăng nhăng, miệng thì không ngừng cự tuyệt, nhưng thân thể anh như có ý thức riêng của nó, từ lâu đã tự cơ khát giãy giụa eo nghênh hợp thứ bên trên.

“Hừ, miệng thì cứ nói đừng, sao cái mông lại cần tiểu đệ của ta không buông, đúng là nai con *** đang khẩu thị tâm phi!”

Âu Dương Đạo Đức vì sự níu kéo mãnh liệt của bích trằng nai con, không chút lưu tình nào đưa đẩy thật mạnh.

“Ô... chậm... chậm một chút... A a.... không được... sẽ hư hết mất... tôi sẽ bị chủ nhân phá hủy mất...”

Phan Tuấn Vỹ chịu không nổi lắc lắc đầu, khóc lóc không ngừng.

“Còn chưa chịu bắn? Đáng ghét, ta không tin ta không ép được cưng...”

Âu Dương Đạo Đức cúi xuống nơi hai người đang kết hợp, vươn một ngón tay nhét thật mạnh vào tiểu huyệt đã bị phân thân thô to của hắn lên chặt căng!

“Không”

Phan Tuấn Vỹ đau đớn đến thét lên, đáng tiếc một điểm yếu ớt trí mạng trong cơ thể lại bị cấm trùng khiến anh không thể khống chế được cơ giật toàn thân, một dòng dung dịch nóng hổi đã kiềm nén từ lâu trong cơ thể bắn mạnh ra ngoài...

Âu Dương Đạo Đức liếm mút nhũ tiêm bị dính chút dịch thể trắng đục đó, nhục bồng và ngón tay thỏa thích đùa giỡn trong nội bích đang không ngừng co rút...

“Còn chưa xong đâu, nai con yêu thương của ta, dám nhạo chủ nhân ta đây tảo tiết? Hừm, hôm nay ta nhất định bắt cưng phải quỳ xuống xin tha!”

“Ô... ô... Chủ... chủ nhân... tôi cầu xin cậu... tôi sai rồi... Ô... cậu tha tôi đi... tha tôi...”

Phan Tuấn Vỹ khóc không thành tiếng mà cầu xin.

Thân thể mẫn cảm vừa qua cao trào không chịu nổi sự đùa bỡn điên cuồng như vậy, toàn thân anh không ngừng giãy giụa, phân thân vừa phát tiết chỉ trong chớp mắt đã không nghe lời ngẩng vừa cao vừa thẳng.

“Chắc, đúng là không biết thỏa mãn a...”

Âu Dương Đạo Đức cầm lấy ngọc hành nóng cháy của nai con, dùng móng tay nhẹ nhàng gầy gầy lên đỉnh lỗ nhỏ ướt đầm.

“Mấy hôm nay không có ta bên cạnh, cái miệng cơ khát của nai con nhất định là nhớ cái đại bảo bối vừa to vừa thô này của ta lắm, đúng không?”

“A a... đúng đúng... chủ nhân nói gì cũng đúng hết.... Ô... cầu... cầu xin cậu... mau rút tay ra... tôi không chịu nổi... không chịu nổi nữa!”

Phan Tuấn Vỹ bất chấp ngưỡng chừng với e thẹn lớn tiếng khóc òa, anh cảm thấy huyết động sắp bị hấn ta ra phá rách rồi, đau đớn nhức nhối cùng khoái cảm khó hiểu không ngừng đan xen chạy toàn thân, khiến anh mỗi giây thần kinh toàn cơ thể đều sắp rách toạc vì điên cuồng rồi....

“A... khóc đi... nai con của ta.... Khóc càng to càng tốt.... a a... Thật sướng.... mấy hôm nay ta có nằm... nằm mơ cũng đều mơ đến cưng... mơ đến đáng vẽ *** đang vừa khóc vừa rên của cưng... A ... A.... nai con.... Nai con của ta”

Âu Dương Đạo Đức nhanh chóng rút tay ra, đẩy hai chân nai con đang ra hết mức, mặt huyết bị hấn trên chọc đến vừa ướt vừa nóng bị cơn thịt dính đầy niêm dịch đưa đẩy chọc ngoáy, sung sướng đến tan chảy lập tức chạy khắp cơ thể, nhanh chóng đưa họ đến biên giới cực lạc.

“A”

Một ánh trắng lóa lên trước mắt, Phan Tuấn Vỹ hét to bắn ra trước, Âu Dương Đạo Đức nhìn thấy vẻ kinh diễm của nai con sau cao trào cũng không nhận được găm nhẹ một tiếng, bắn hết dục vọng trong cơ thể nai con....

“Hô... hô... nai con là tuyệt nhất... Mấy ngày nay ta thực sự chịu quá đủ rồi... Từ nay trở đi ta không bao giờ rời xa nai con nữa...”

Âu Dương Đạo Đức thỏa mãn ngã xuống đè lên người nai con, cúi đầu thở hổn hển.

“Ô... Đồ nói láo... Cậu là cái đồ siêu nói láo... Cái gì mà không bao giờ rời xa... Cậu... Cậu không phải muốn đưa Mỹ Mỹ đến Đài Trung sống sao? Hừ... Cậu... cậu cút đi... tôi không quan tâm... Không thèm quan tâm...”

Buồn bã đầy lòng, Phan Tuấn Vỹ dùng hai tay che mặt, không muốn để cái tên vô tình vô tâm kia thấy những giọt lệ bạc nhược của mình.

Phan Tuấn Vỹ mi khóc như con nít làm cái gì a? Cái tên sắc ma này chắc chắn là càng cao hứng, sau đó lại tranh thủ khi dễ mi, làm nhục mi, mi đáng ra phải cười to ba tiếng, bắn pháo ăn mừng mới đúng, vậy mà ngược lại còn khóc như bị chồng bỏ, quả là chả thể nào mà hiểu nổi!

“Nai con, ngoan, đừng khóc nữa...”

Âu Dương Đạo Đức kéo hai tay của nai con xuống, nhẹ nhàng hôn lên những giọt lệ đáng yêu.

“Chủ nhân ai cũng lừa được, nhưng không có lừa nai con đâu, tin ta, chủ nhân nhất định không rời xa nai con, mãi mãi không rời xa nai con...”

Âu Dương Đạo Đức ôm chặt lấy anh.

Phan Tuấn Vũ bị những lời nghiêm túc chưa từng thấy này dọa cho ngẩn cả người, biết thừa cái tên ác chất này tâm cơ vốn kín đáo thâm trầm, tuyệt đối không được tin, nhưng chẳng hiểu vì sao, nghe những lời đó, cảm giác đau lòng chẳng thể tìm thấy được biến mất một cách kì diệu...

15. Chương 15: Tâm Sự Của Nai Con

Âu Dương Đạo Đức hủy bỏ tất cả các cuộc họp, quần lấy nai con rồi làm ổ trên giường hai ngày đêm, ngay cả cửa cũng chẳng chịu bước ra một bước, đói bụng thì kêu đồ ăn bên ngoài mang đến, ăn no một cái là lại làm tình, rút dây điện thoại bàn, tắt điện thoại di động, hai người hoàn toàn chìm vào trong biển dục, chẳng biết lúc nào mới quay lại về bờ...

“Buổi tối hôm nay mình ra ngoài dùng cơm nha, ngày nào cũng gọi cơm bên ngoài cũng không hay lắm, cứng nhìn gây quá...”

Âu Dương Đạo Đức cau mày nhẹ nhàng vuốt ve thân thể gầy gò mảnh mai của nai con.

Cái con vật nhỏ này, hẳn bất quá mới không bên cạnh có mấy ngày, lại tự hành hạ mình đến gầy đi nhiều thế này, đúng là chẳng biết tự chăm sóc mình gì cả.

“Còn dám nói... Không phải là lỗi của cậu chắc...”

Phan Tuấn Vũ chỉ dám lẩm nhẩm trong miệng, không đủ gan chửi tạt mặt.

Trước đó chính hắn chẳng thèm ừ hứ một câu lặn mất tăm, tự anh cũng chẳng hiểu vì sao từ đó trở đi ăn không ngon ngủ không yên, đến tận Đài Trung tìm được hắn thì lại bị chơi ngày chơi đêm, đừng nói là ăn, ngay cả thời gian ngủ cũng chẳng đủ, còn sức đâu mà lo tắm với bố? Còn sống là tốt lắm rồi. Mỗi lần đều mơ mơ hồ hồ bị nhét thức ăn vào miệng, rốt cuộc là ăn thứ gì? Ăn bao nhiêu? Anh cũng chẳng thể nào nhớ được.

“Nai con đang chửi chủ nhân cái gì a?”

Âu Dương Đạo Đức thấy trông mắt nai con đảo đảo, hẳn đã biết ngay chắc chắn là nai con đang lén lút chửi thầm mình, cái con nai con ngốc này, cũng không giấu lại coi chủ nhân của mình là người thế nào, dựa vào chút chút mắt, chút chút mũi, chút chút tinh quái, chút chút mưu mô ấy mà muốn làm trò qua mặt hắn sao

“A? Không... Không có a... Tôi làm sao dám chửi chủ nhân đây... chủ nhân đối xử với tôi rất là... Tốt... tốt a...”

Tốt cái rắm í! Phan Tuấn Vỹ, mi quả là càng ngày càng quẩn chửi như cú, bên cạnh cái tay ma đầu này đã chẳng học được gì tử tế thì thôi, mỗi trò cái trò nói láo không chớp mắt thì luyện đến mười phần mười luôn, mi hư hỏng thiệt rồi đó nha!

“Hừ, xét việc hai ngày nay cũng rất ngoan, lần này ta tạm tha cho cũng, từ sau mà ta lại nghe được cũng dám chửi ta nữa, xem chủ nhân xử lý cũng thế nào!”

“Được rồi, biết mà...”

Phan Tuấn Vỹ tức giận xoay người xuống giường, nhưng hai chân anh vừa chạm đất, cả người đã ngã lăn ra, y như đồng bần nhào trên mặt đất, nhất thời không sao nhúc nhích được. Trời ạ, cái eo của anh, cái hông của anh, cái đùi của anh!

“Hi, nai con ngốc, nằm trên giường hai ngày ngay cả đi cũng chẳng đi nổi rồi?”

Âu Dương Đạo Đức ha hả cười, khom người ôm nai con bước vào phòng tắm...

Cái tên thủ ác nhà người còn đứng đó tát nước theo mưa, xỉa xỉa xối xối?!

“Hừ, tôi không đi nổi, cái dạng này làm sao mà ra khỏi cửa được?”

Phan Tuấn Vỹ toàn thân đau đớn không chịu nổi, tựa như mấy ngày nay lao động nặng nhọc dữ lắm, ngay cả lưng cũng thẳng hết nổi.

“Ta bé cũng đi a.”

“A? Đừng mà, chết cũng không muốn!”

Đừng có mà đùa, anh còn có họ hàng ở Đài Trung, nếu bị bọn họ dòm thấy, sau này anh còn mặt mũi gặp người ta sao?

“Bất kể thế nào tối nay ta nhất định sẽ đưa cũng ra ngoài ăn, ta cho cũng hai lựa chọn...”

“Chuẩn bị giúp tôi một chỗ ngồi rộng một chút, vị khách này của tôi không được... Ừm... không được tiện cho lắm, cần một không gian rộng rãi một chút.”

Âu Dương Đạo Đức cúi đầu nhìn về mặt lúng túng ngượng ngùng của nai con, không nén được nhin cười đến đau thắt cả ruột.

“Vâng, tôi lập tức chuẩn bị, thật là lâu lắm mới được gặp Âu Dương chủ tịch, mời vào trong, mời vào trong.”

Quản lý nhà hàng biết được chủ tịch ‘Tập đoàn khoa học kỹ thuật Hoài Đức’ đại giá quang lâm, lập tức tự mình ra tiếp đón.

“Khách sạn của chúng tôi đã vinh dự nhận được chứng chỉ năm sao quốc tế, không gian thiết kế rộng rãi vô cùng hoàn hảo, tôi tin tưởng rằng khách quý của chủ tịch nhất định sẽ thấy thỏa mãn với sự phục vụ của chúng tôi.”

Quản lý khách sạn giới thiệu với Phan Tuấn Vỹ đang ngồi trên xe lăn một cách dạt dào đắc ý.

“Nga... vâng... được... cảm ơn...” Phan Tuấn Vỹ căng thẳng đến tí nữa cần luôn đầu lưỡi.

Trời ạ, giả làm người tàn tật chẳng may bị phát hiện, anh có bị bắt đến đồn cảnh sát không a? Ô... đều là tại cái tên đại biến thái kia hết, người ta không cho hắn bế đi, hắn liền ép người ta ngồi lên xe lăn, đúng là mất mặt chết đi được!

“Nai con, thức ăn là dùng miệng để nhai, chứ không phải dùng mắt để ngắm, chẳng trách cứng lúc nào cũng gây teo vậy, đúng là xương còn nhiều hơn thịt. Ta hạn cho cứng một tuần phải mập thêm ba cân, bằng không ta dùng gia pháp trị đó!”

“Vậy thì cậu cũng phải tiết chế chút đi, nếu không tôi có ăn bao nhiêu nữa cũng vô dụng...”

Ngày nào thể lực cũng tiêu hao, mệt như cẩu í, béo lên được mới là lạ.

“A? Tiết chế là gì? Ta nghe không hiểu á.”

Âu Dương Đạo Đức chớp chớp mắt với vẻ rất ngây thơ và vô tội.

Phan Tuấn Vỹ tức giận cầm lấy dao nĩa, tàn nhẫn giã xéo miếng thịt bò fillet trên khay.

“Cậu cứ tiếp tục giả vờ đi, cứ làm bậy làm bừa nữa đi, chờ đấy mà gian thi nhá!”

“Phụt”

Một ngụm vang đỏ phun thẳng vào mặt anh, nai con tức giận đến mức sắc mặt trắng nhợt cả đi, thực là

muốn đâm cho hấn một phát vào mặt.

“Hi hi, nai con đừng giận, đừng giận mà...”

Âu Dương Đạo Đức vội vã đứng dậy ngồi sang bên cạnh anh, cầm lấy khăn ăn cẩn thận lau mấy giọt rượu vang còn dính trên mặt nai con.

“Ai kêu cưng nghĩ ra cái chuyện nó hài như thế chứ? Gian thi? Hi, đúng là chỉ mình cưng nghĩ ra được.”

Phan Tuấn Vỹ bị sự ôn nhu dịu dàng an ủi, cùng cả nụ cười ánh mắt chăm chú đó làm cho lửa giận tiêu tán hết, thân thể cũng tê dại đi một nửa, nói chẳng nên lời...

“Đầu lưỡi bị mèo tha đi đâu rồi? Để ta xem lưỡi nai con còn có ở nhà không nào?”

Âu Dương Đạo Đức nghịch ngợm vươn hai ngón tay vào cái miệng đang hé mở của nai con, vuốt ve đầu lưỡi mềm mại ướt át...

“Ừm...”

Phan Tuấn Vỹ bật ra một tiếng rên động lòng người, đôi môi bắt đầu nút nút hai đầu ngón tay, khiến ý chí Âu Dương Đạo Đức lập tức bùng một tiếng hóa hết thành tro...

Âu Dương Đạo Đức dùng hai ngón tay nhẹ nhàng nắm lấy cái lưỡi nhỏ mềm, dùng một chút lực kéo nó ra ngoài.

“A... thật đẹp...”

Nhìn cái sinh vật hồng hồng nộn nộn, mang theo chút ướt át lấp lánh đang nhẹ nhàng run rẩy, Âu Dương Đạo Đức không kìm được thở dài một tiếng, cúi người điên cuồng quấn lấy nó...

Ngô... cứu tôi với... cứu tôi...

Phan Tuấn Vỹ cảm thấy dường như hồn phách mình cũng bị hút ra rồi, hai cánh tay quấn lấy cổ người đàn ông trong lòng, như một người rơi xuống nước sắp chết đuối, cố sức ôm thật chặt cứu cánh duy nhất của mình.

Tựa như một thế kỷ đã trôi qua, tất cả dưỡng khí đều tiêu đốt đến chẳng còn chút gì, hai người mới chịu buông nhau ra, dồn dập thở mạnh...

“Học... học...”

Âu Dương Đạo Đức nâng gương mặt của nai con đang thở gấp, không nén được mà hôn lên đôi mắt to tròn đen láy, cái mũi nhỏ nhỏ cao cao, cùng gương mặt trắng nõn gầy gầy, tất cả trong mắt người ngoài đều là ngũ quan chẳng có gì đặc biệt, nhưng đối với Âu Dương Đạo Đức thì lại luôn làm hắn yêu thích chẳng nở buông tay.

“Nai con... nai con của ta... ta muốn cưng mãi mãi không đủ... đem chính cưng giao cho ta có được không... có được không...”

Phan Tuấn Vỹ lần đầu tiên nghe những lời cầu xin vừa dịu dàng mà vừa quyết liệt đó, trong ngực nhói lên, không hề nhận ra mình đã rơi lệ...

“Được... cho cậu... cho cậu...”

Cho cậu, cái gì cũng cho cậu hết, cậu muốn gì thì nó đều là của cậu, chỉ cần cậu muốn, tôi sẽ cho cậu hết...

Anh vốn căm ghét sự cuồng vọng của hắn, phỉ nhổ sự bá đạo của hắn, nhưng đối với những lời khẩn cầu ôn nhu hiếm hoi đó của hắn, trăm lần ngàn lần anh đều không có khả năng chống cự...

Phan Tuấn Vỹ, mi xong rồi, mi thực sự xong rồi. Biết thừa hắn chỉ coi mi như thú cưng, biết thừa hắn là người cả đời này mi không chiếm được, sao còn muốn tự mình rơi xuống? Đồ ngu, mi là đồ ngu...

Tại cái thời khắc rung động mà ma mị này, Phan Tuấn Vỹ cuối cùng thừa nhận tâm sự kì lạ của mình.

“Nai con sao lại khóc nữa? Đừng khóc đừng khóc, là chủ nhân không tốt lại bắt nạt cưng rồi.”

Âu Dương Đạo Đức nhẹ nhàng hôn những giọt lệ trên mặt nai con.

“Nào, chúng ta ăn, chủ nhân đút cho cưng nha, ngoan, mở miệng ra nào...”

Âu Dương Đạo Đức cắt một miếng thịt bò đưa đến miệng nai con.

Phan Tuấn Vỹ thấy động tác yêu chiều chăm chút của hắn, tuy biết rõ đây là thói quen chiều chuộng thú cưng của hắn mà thôi, nhưng nhìn không được thấy cái mũi cay cay, nước mắt vừa ngừng lại rơi xuống lần nữa...

“Trời ạ, miếng thịt bò này kinh khủng thế sao? Sao nai con vừa nhìn thấy đã sợ đến phát khóc thế này?”

“Phụt”

Phan Tuấn Vỹ nghe vậy lập tức nín khóc bật cười.

“Vừa khóc vừa cười, tiểu cầu đi tiểu. Ta thấy nai con tốt nhất là nên đổi tên thành cún con đi, đúng là quỷ ưa khóc mà.”

Âu Dương Đạo Đức nhẹ nhàng nhéo cái mũi hồng hồng của nai con, rồi đưa miếng thịt bò vào trong miệng anh.

Còn nói nữa, Phan Tuấn Vỹ ngẫm lại trước đây mình rất ít khóc, ngay lúc bà xã qua đời anh cũng chỉ đau khổ rơi vài giọt lệ nam nhi, ai biết từ khi gặp phải cái tên sát tinh cuộc đời này, nước mắt của anh sắp vượt qua luôn cả cái cô nàng Mạnh Khương Nữ khóc đổ cả Vạn lý trường thành kia rồi, thật đúng là chẳng có chút tương lai nào.

“Ai...”

Phan Tuấn Vỹ vừa nhắm nhăm nhai nuốt miếng thức ăn trong miệng, vừa thở dài tự trách.

“Đừng có làm bộ ông cụ non than than thở thở nữa đi!”

Âu Dương Đạo Đức vỗ mạnh một cái lên đầu nai con.

“Ăn tập trung vào cho ta! Miếng thịt bò này ăn xong còn có một đồng món khác chờ chui vào dạ dày của cưng đó, hôm nay nếu không ăn hết toàn bộ cho ta, xem chủ nhân phạt cưng thế nào!”

“Đau quá đi! Ăn thì ăn, sao phải đánh người a?”

Đáng ghét, cái tên ma đầu này sao trở mặt còn nhanh hơn hắc giở trang sách? Vừa xong ai nói hắc dụ dàng thế? Tha ra ngoài đánh ba mươi trượng cho ta!

Phan Tuấn Vỹ, mắt mi tám phần mười là bị phân bò lấm mờ mắt rồi, sao lại đi coi trọng cái tên đại biến thái hỉ nộ vô thường này? Mi đúng là chẳng thể nào cứu được!

Bữa tối cứ như vậy kết thúc trong tiếng cãi nhau ồn ào âm ỉ.

Âu Dương Đạo Đức thỏa mãn đẩy nai con ngồi trên xe lăn đang ôm cái bụng no đến sắp bực ra, ung dung đi đến cửa thang máy.

“Tiểu Vỹ? Em làm sao thế? Tiểu Vỹ?”

Một người đàn ông ăn vận cao nhã, đeo một cái kính mắt viền vàng, nhìn thập phần nhã nhặn tuấn tú đột nhiên lao tới trước mặt Phan Tuấn Vỹ, kích động ôm anh vào lòng.

“Anh... anh họ?”

16. Chương 16: Biển Tình Dậy Sóng 1

Cảm nhận được hơi ấm đã lâu không gặp, Phan Tuấn Vỹ sau khi qua cơn kinh ngạc, lập tức nở nụ cười rạng rỡ, đưa tay ôm lấy người đàn ông kia.

“Anh họ, gặp anh ở đây vui quá, chúng mình lâu lắm rồi chẳng gặp nhau.”

“Không phải chứ? Tiểu Vỹ?”

Hai người vui vẻ nhìn nhau cười cười nói nói.

“Quản lý Phan, có thể giới thiệu một chút với tôi không?”

Một giọng nam trầm thấp đột ngột vang lên xóa tan không khí đoàn viên ấm áp

Một câu nghe cực kì bình thản lãnh đạm từ miệng Âu Dương Đạo Đức như một trận mưa đá đổ rầm rầm trong ngực Phan Tuấn Vỹ, khiến toàn thân hắn thoáng cái lạnh toát...

Thảm rồi, nhất thời cao hứng quá... quên mất tiêu cái tên ma đầu kia vẫn đứng bên cạnh, lại còn không biết sống chết ôm ấp người khác, như thế này về nhà chắc chắn lại bị phạt nữa rồi... Ô... Sao mình lại hồ đồ như thế a...

“Ừm... anh ấy... anh ấy là anh họ tôi, anh họ cùng lớn lên từ nhỏ...”

Phan Tuấn Vỹ vừa quay đầu vừa dùng ánh mắt “vô tội” hướng về phía “chủ nhân” cầu xin tha thứ, vừa nhẹ nhàng lách ra khỏi vòng tay của anh họ.

“Nhâm Nhã Thiên, xin chỉ giáo.”

Nhận thấy Tiểu Vỹ có vẻ sợ sệt người đàn ông cao lớn phía sau, Nhâm Nhã Thiên không hài lòng đứng dậy

nhẹ nhàng gật đầu với Âu Dương Đạo Đức.

“Nhâm Nhã Thiên? Nhâm Nhã Thiên của công ty Tam Hân?”

“Đúng vậy, xin chào, xin hỏi cậu là...”

Âu Dương Đạo Đức có chút kinh ngạc đánh giá người đàn ông tuấn tú nhìn không đoán được tuổi trước mặt, hẳn biết rằng giám đốc Nhâm Nhã Thiên của công ty Tam Hân vốn là một người mặt lạnh vô tình, vẫn được gọi là ‘thiết oản’, vẫn cho rằng ông ta là một doanh nhân trung niên vẻ mặt nghiêm khắc, không giận tự uy, không ngờ người này trông lại trắng trẻo nhã nhặn vậy, thực đúng là được mở rộng tầm mắt!

“Âu Dương Đạo Đức, xin chỉ giáo thêm. Với em họ của ngài, tôi là chủ”

“Chủ tịch! Đúng... cậu... cậu ấy là chủ tịch của em...”

Phan Tuấn Vỹ thiếu chút nữa bị Âu Dương Đạo Đức dọa cho chết khiếp, vội vã cướp lời trước khi hắn tùy tiện nói ra quan hệ của hai người.

“Thì ra chủ tịch Âu Dương của Khoa học kỹ thuật Hoài Đức, ngưỡng mộ đã lâu. Cậu em nhà tôi phiền ngài chiếu cố nhiều.”

Nhâm Nhã Thiên hướng về phía Âu Dương Đạo Đức cúi người chào sâu.

Ồ... anh họ, anh đừng có bị hắn lừa, nếu anh mà biết cái tên đại sắc ma kia “chiếu cố” em thế nào, em xem anh còn nhỏ nhả lễ độ với hắn như thế nữa không!

“Không cần khách khí, cậu em yêu quý của anh rất là nhiệt tình mẫn cán, tôi cũng được nhờ rất nhiều, hai người chúng tôi ‘miệt mài làm việc đêm ngày’ bận đến cả thời gian ăn ngủ cũng chẳng có, tôi thật là vô cùng áy náy a”

Âu Dương Đạo Đức lắc đầu, nặng nề thở dài.

“Âu Dương chủ tịch, xin đừng nói như vậy, cậu em nhà tôi được ngài coi trọng như thế, là vinh hạnh của nó.”

Vinh hạnh? Trời ơi là trời đất ơi là đất, gặp phải cái tên ma đầu này là bất hạnh lớn nhất kiếp này của Phan Tuấn Vỹ ta đây, vậy mà anh họ còn nói đó là vinh hạnh của ta? Anh họ, anh đúng là đồ đại ngố! Phan Tuấn Vỹ thở hổn hển trừng mắt lườm Nhâm Nhã Thiên.

“Phải rồi, Tiểu Vỹ, sao em lại ngồi xe lăn thế này? Là chân bị thương sao?”

Nhâm Nhã Thiên lo lắng ngồi xổm xuống đưa tay xoa xoa đùi Phan Tuấn Vỹ.

Âu Dương Đạo Đức nhìn thấy hành động thân mật này lập tức chấn động trong lòng!

Có vấn đề, nhất định có vấn đề! Giác quan thứ sáu của Âu Dương Đạo Đức hần từ trước đến nay chính xác vô cùng, cái ông ‘anh họ’ này nhất định không phải là một người đơn giản.

Âu Dương Đạo Đức quyết định ra vẻ thản nhiên nói:

“Nga, là do tôi không tốt, hôm qua bắt anh ấy “thể thao” quá độ, ảnh hưởng đến eo của anh ấy.”

“Thể thao? Tôi nhớ Tiểu Vỹ vốn không thích thể thao mà? Tiểu Vỹ, em nói đi, em chơi thể thao gì mà bị thương thế?”

Em họ anh thần kinh vận động trời sinh rất yếu, hầu như chẳng hợp bất cứ hoạt động thể thao nào, cũng vì thế mà hình thành một thói quen là với bất cứ môn thể thao nào cũng có thái độ rất là kính nhi viễn chi, sao có chuyện hôm nay vì chơi thể thao quá độ mà bị thương được?

“Ừm.. em... em...” Phan Tuấn Vỹ ấp úng nói không nên lời.

Chết đi, anh họ thối, anh muốn em phải nói cái gì? Chẳng lẽ bảo là em chơi thể thao trên giường, cho nên eo mỗi chân nhũn, ngay cả bước đi cũng không được sao? Loại chuyện hạ lưu vô sỉ này sao mà em nói ra được.

“Í? Lẽ nào anh không biết anh ấy thích nhất chơi “đánh bi-a” sao? Anh ấy vậy mà thích cái nổi sung sướng khi “một gậy vào lỗ” này chết đi được đó, anh ấy mấy hôm nay đánh cùng tôi ba ngày ba đêm không nghỉ ngơi nha.”

Âu Dương Đạo Đức vẫn ở bên cạnh cực kì cao hứng bưng bưng đổ dầu vào lửa.

Cái tên đại biến thái kia! Đại đâm ma! Cậu im miệng cho tôi!

Phan Tuấn Vỹ đã sớm bị những hàm ý sâu xa hàm súc của Âu Dương Đạo Đức chọc cho mặt đỏ lựng, ngay cả đầu cũng chẳng dám ngẩng lên.

“Không ngờ Tiểu Vỹ cũng học được đánh bi-a rồi, anh họ cũng rất thích đánh nha, lần sau chơi một ván với anh nhé.” Nhâm Nhã Thiên cười cười vuốt vuốt đầu anh.

“Nga... em”

“Thật ngại quá, anh ấy chơi cặp cố định với tôi rồi, không có chơi với “người ngoài” đâu.”

Âu Dương Đạo Đức kiên quyết thay nai con cự tuyệt lời mời.

Đừng có đùa, ai dám tìm nai con của hấn đi “đánh bi-a”, hấn đem người đó làm bi mà đánh trước!

“Người ngoài?” Nhâm Nhã Thiên nghe vậy không vừa ý nhú mày:

“Chủ tịch Âu Dương, ngài có nhầm không? Tiểu Vỹ nhà tôi cùng tôi lớn lên từ nhỏ, chúng tôi từ xưa đến nay vốn cùng nhau tắm, cùng nhau ngủ, ngày nào cũng như hình với bóng, rất là thân thiết, sao lại có thể nói là người ngoài được đây?”

“Vậy sao?”

Âu Dương Đạo Đức nghe thế lạnh lùng cười, quyết không tỏ ra yếu thế phản kích dữ dội: “Vậy anh có biết bây giờ anh ấy cũng cùng ai tắm, cùng ai ngủ, ngày nào cũng như hình với bóng, vô cùng thân thiết không?”

“Cậu!”

Nhâm Nhã Thiên mặt mày biến sắc, toàn thân cứng đờ, không dám ngẫm nghĩ sâu xa hàm nghĩa bên trong những lời hấn nói.

“Xin hai người thương giùm tôi, đừng có âm ỉ nữa được không! Tôi mệt rồi, tôi muốn về nhà nghỉ.”

Đáng ghét, hai vị này khinh anh là người chết chắc? Dám trước mặt công chúng lớn tiếng cãi vã anh tắm cùng ai ngủ cùng ai, người không biết gì nghe được còn tưởng anh là hàng bao à!

“Tiểu Vỹ, khó khăn lắm em mới đến Đài Trung lại không tới nhà anh mà ở, ba mẹ anh mà biết nhất định là đau lòng lắm đấy, hay là đêm nay em đến nhà anh ngủ nhé.”

“Không được! “Công việc” hôm nay còn nhiều lắm, hai chúng tôi còn phải “thức đêm tăng ca” đó, anh nói xem có đúng không? Phan quản lý.”

Âu Dương Đạo Đức hai tay lén lút dùng lực, âm thầm siết chặt vai nai con.

“Vâng... đúng vậy, xin lỗi, anh họ, em... em sẽ liên lạc với anh sau có được không?”

Qua hai bàn tay siết chặt của Âu Dương Đạo Đức, Phan Tuấn Vỹ có thể cảm thấy được cơn tức giận đang

từ từ dâng cao trong hân.

Xin lỗi nhé, anh họ, em còn muốn sống thêm mấy ngày vì vậy nên mới phải đáp ứng cái tên ma đầu này, anh từ xưa đến nay thương yêu em, nhất định cũng không đành lòng nhìn đứa em duy nhất này tuổi trẻ qua đời chứ?

“... Được rồi, Tiểu Vỹ, nếu vậy anh cũng không ép em, nhưng nếu em gặp cái gì vất vả nhất định phải tìm anh họ ngay, điện thoại của anh hai tư tiếng đồng hồ đều vì em mà hoạt động, dù muộn đến đâu em gọi cũng không thành vấn đề.”

“Cảm ơn anh, anh họ.”

Phan Tuấn Vỹ thiếu chút nữa òa khóc thảm thiết vì cảm động. Anh họ đúng là hiểu mình mà, mình đã ba mươi mấy rồi mà anh họ vẫn yêu thương mình như tiểu bảo bối, nếu mà người mình thích cũng quan tâm mình bằng một phần vạn anh họ thôi, chẳng biết tốt bao nhiêu...

17. Chương 17: Biển Tình Dậy Sóng 2

Đêm hôm đó, Âu Dương Đạo Đức dùng tất cả các loại tư thế vằn nai con lăn tới lăn lui chết đi sống lại, ép anh đem mười tám đời tổ tông nhà ông anh họ khai báo rành mạch, thậm chí còn muốn từng chuyện phát sinh nhỏ như vỏ đỗ từ lúc hai người còn bé nhất nhất thú nhận, không được giấu giếm chút nào.

Nai con đáng thương cứ như vậy bị hân triệt để vằn qua vằn lại chẳng thể nào mà chống cự nổi, đành phải vừa khóc vừa “cung khai”, dấn dập vô cùng thê thảm.

Ồ... Cái tên đại ma đầu này đầu óc có vấn đề chỗ nào vậy? Hân chẳng qua mới gặp anh họ có một lần, thế mà đã hầm hè với anh như có thù giết cha không bằng í, quả đúng là bị bệnh thần kinh mà. Hừ, anh không thèm quan tâm đến cái “lệnh cấm chế” của tên cố chấp đến điên luôn kia đâu, muốn anh từ nay trở đi không được gặp anh họ nữa căn bản là ép người mà.

Anh và anh họ đều là con trai độc nhất, hai nhà cũng ở gần nhau, vì vậy có thể nói là chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, anh họ luôn yêu thương anh vô cùng, cái gì ăn ngon cái gì chơi hay nhất định rủ anh trước tiên, vì anh từ nhỏ thân thể không khỏe, vừa gầy lại vừa nhỏ, thường bị bạn cùng lớp ăn hiếp, anh họ chỉ lớn hơn anh có ba tháng tuổi, chẳng biết dùng phương pháp gì mà lại bảo vệ được anh, từ đó trở đi anh họ cùng lớp với anh đến tận khi hai người tốt nghiệp trung học. Anh cũng chính vì vậy mà có thể an an ổn ổn qua được cuộc đời đi học, không phải chịu cái cảnh bạo lực học đường.

Tuy rằng không được như anh họ đăng kí trường cao trung nguyện vọng cao nhất, nhưng anh họ vẫn quan tâm anh như cũ, thường sang nhà giảng bài thêm cho anh, khiến anh miễn cưỡng có thể thi vào một trường đại học khá khá. Hai người còn thân nhau hơn cả anh em ruột, chưa có bao giờ cãi nhau đánh nhau. Cả đời này lần duy nhất anh bị anh họ đánh cho một trận thê thảm là lúc anh làm con gái nhà người ta bụng tướng lên, cha mẹ người ta đến tận cửa bắt anh chịu trách nhiệm.

Nhưng thực ra anh vô tội mà, bất quá có đúng một lần anh bị bạn cùng lớp quắp đi mấy cái buổi gặp mặt giao lưu, bị mọi người đùa ác ép uống một đồng rượu, sau đó... sau đó anh liền lặn ra đất mà ngắt a, chẳng hiểu thế nào mà lúc tỉnh dậy ở một khách sạn thì đầu đau như muốn bửa ra, bên cạnh lại có một nữ sinh ngồi khóc sụt sùi, nói anh cướp đoạt trinh tiết của cô ấy, bắt anh phải đền bù cho cô.

Anh liền sợ đến lập tức trốn mất, xin nghỉ bệnh một tuần không dám đến trường, cô gái kia gọi điện mấy lần anh cũng không bắt máy, vốn tưởng mình may mắn tránh được kiếp nạn này, không ngờ một tháng sau... Ô... Đối phương tìm đến tận cửa mất rồi.

Anh họ lúc đó biết chuyện tức giận vô cùng, đánh cho anh một trận!

Anh chưa bao giờ thấy anh họ tức giận như thế bao giờ, nhưng biết mình sai, chỉ có thể ngoan ngoãn chịu đựng cơn giận dữ khó tin của anh ấy. Kỳ lạ chính là, lúc anh họ qua cơn phần nộ lại cẩn thận gặng hỏi chuyện gì đã xảy ra, lập tức bình tĩnh yêu cầu đối phương chờ đến khi đứa bé sinh ra, xác định chính xác là con anh mới có thể bàn đến chuyện kết hôn.

Sau đó... đứa bé được sinh ra, kết quả xét nghiệm chứng minh anh đúng là cha đẻ của đứa bé, vì vậy anh liền mơ mơ hồ hồ mười tám tuổi đầu kết hôn để chịu trách nhiệm với con nhà người ta. Đứa bé được sinh ra kia đương nhiên là Mỹ Mỹ, anh họ vẫn bất hòa với mẹ của Mỹ Mỹ, nhưng khi Mỹ Mỹ còn bé cũng đúng là một tiểu thiên sứ ai gặp cũng yêu, anh họ cũng vô cùng yêu chiều nó.

Sau khi kết hôn, anh chọn vừa học vừa làm, ban ngày làm công, tối đến lại theo học lớp ban đêm, anh họ vốn không tán thành quyết định này, nhưng mình cũng đã kết hôn rồi, không thể cái gì cũng dựa vào cha mẹ cung cấp. Sau khi anh có vợ, anh họ cũng ít khi đến nhà tìm anh, họ đều hẹn gặp nhau ở bên ngoài. Thành thật mà nói, cho đến tận bây giờ chính anh cũng chẳng hiểu vì sao bà xã vốn phóng khoáng cởi mở cùng với anh họ ôn hòa nhiệt tình không thể nào ở cùng với nhau, bọn họ cứ như thù nhau từ kiếp trước, vừa thấy mặt là trừng trừng lườm nguýt, khiến anh bên cạnh rất khó xử, bệnh ai cũng chẳng được, đúng là phiền vô cùng.

Anh họ tốt nghiệp đại học xong liền ra nước ngoài du học, vô cùng lợi hại lấy được bằng MBA của đại học Stanford, liền nhận được lời mời đến một xí nghiệp nổi tiếng ở Đài Trung nhận chức, sau đó bác trai và bác gái cũng chuyển hẳn lên sống ở Đài Trung, năm anh ba mươi tuổi, cha mẹ lần lượt mắc bệnh qua đời, hai nhà qua lại càng thưa thớt. Cho đến tận ba năm trước đây, bà xã anh cũng mất vì tai nạn giao thông thì anh họ đến giúp anh lo việc hậu sự, hai người mới khôi phục lại sự thân thiết ngày xưa.

Ba năm gần đây, một tháng hai người cũng phải gặp nhau vài lần, anh trời sinh tính lười biếng, không chịu được chuyện bốn ba đường xa, vì vậy phần lớn là anh họ lên tận Đài Bắc thăm anh và Mỹ Mỹ. Nhưng từ khi gặp phải cái tên sát tinh Âu Dương Đạo Đức kia, việc sinh hoạt nghỉ ngơi một ngày của anh căn bản không do mình định đoạt, thời gian rảnh rỗi đều phải đến hầu hạ tên ma đầu đó, chính vì vậy đã mấy tháng không gặp anh họ.

Lần này khó khăn lắm mới đến được Đài Trung, vậy mà không hề nghĩ đến chuyện đi tìm anh ấy, mình đúng là quá bạc tình bạc nghĩa mà. Một mình nằm trên chiếc giường lớn, Phan Tuấn Vỹ nặng nề thở dài một hơi.

Không được, phải tranh thủ lúc cái tên bạo chúa độc tài kia chưa có trở về, anh nhất định phải lên đi gặp anh họ mới được, xong rồi mấy ngày này anh ở Đài Trung mới không phải lo chuyện lương tâm cắn rứt a.

“Anh họ, đến nơi rồi, cái căn hộ đó đó, cảm ơn anh đưa em về, em muộn mất rồi.” Phan Tuấn Vỹ vừa luống cuống cởi dây an toàn, vừa lo lắng nhìn đồng hồ đeo tay.

Ồ... thăm rồi, mình với anh họ lâu lâu không gặp, nói chuyện mãi chẳng dừng, không ngờ thời gian trôi qua nhanh như vậy, nhóang cái đã năm giờ rồi! Vạn nhất anh không về kịp trước khi cái tên ma đầu đó trở về, e rằng hậu quả của anh sẽ rất kinh hoàng...

Phan Tuấn Vỹ rùng mình ớn lạnh giữa tiết trời nóng nực!

“Tiểu Vỹ, em nói thật cho anh nghe, em và cái tên Âu Dương Đạo Đức rốt cuộc có quan hệ gì?”

Nhâm Nhã Thiên càng nghĩ càng thấy không đúng, những lời hôm qua Âu Dương Đạo Đức nói vẫn quanh quẩn trong đầu anh không đi, dường như mập mờ ám chỉ cái gì đó. Hướng hồ Tiểu Vỹ chỉ là một quản lý nhỏ nhỏ của phòng hành chính mà thôi, sao lại có thể ở tại căn hộ cao cấp xa hoa của chủ tịch cho được, căn bản là không hợp lý, quan hệ của hai người bọn họ liệu có thực sự đơn thuần như vẻ bề ngoài không?

“A? Quan hệ cái gì? Thì là... là quan hệ giữa ông chủ với nhân viên mà thôi a...”

Ngoại trừ câu đó, Phan Tuấn Vỹ cũng còn biết phải nói gì đây? Lẽ nào lại phải nói với anh họ rằng quan hệ giữa anh và hắn là quan hệ giữa chủ nhân và thú cưng, cha vợ và con rể tương lai?

Quên đi! Bất cứ loại quan hệ nào kể trên dù đánh chết anh cũng không muốn nhận!

“Đúng là chỉ có thế?”

“Đúng... đúng là chỉ có thế...” Phan Tuấn Vỹ cup mắt không dám đối diện đôi mắt sáng như ngọn đuốc của anh họ.

“Được, đã như vậy, để anh đưa em lên lầu nhé, nếu chủ tịch Âu Dương có nhà thì càng tiện để anh chào hỏi một chút.”

“A? Không được, không được, chủ tịch còn chưa có về nhà a, em... Em một mình tự về là được...”

“Nếu như cậu ta chưa có về, anh càng phải đưa em lên, sao có thể yên tâm để em một mình về nhà đây?”

“Anh họ, đúng là không cần mà...” Trời ạ, anh họ có phải là bảo vệ anh quá đáng quá rồi không, Phan Tuấn Vỹ anh đây năm nay đã ba mươi sáu tuổi, có phải sáu tuổi đâu?

“Đi nào, đừng nói nhiều vô ích.”

Nhâm Nhã Thiên cố ý muốn đến tận nơi hai người ở, xem xem ở đó có tìm được cái gì bất thường không.

Sau khi khai báo tính danh với người bảo vệ thái độ đã chuyển 180 độ so với trước đây, Phan Tuấn Vũ bắt đầu đưa Nhâm Nhã Thiên đến trước cửa nhà.

“Được rồi, anh, anh đưa em về đến nhà rồi, xin anh bây giờ về nhanh nhanh một chút đi.”

Phan Tuấn Vũ lo lắng giục Nhâm Nhã Thiên. Anh mồ hôi lạnh đầm đìa từ lâu, trái tim động đùng đùng, cảm thấy cái tên ma đầu kia như là hồn ma, có thể thành linh hiện ra ngay sau lưng anh bất cứ lúc nào.

“Thật là, Tiểu Vũ sao lại chẳng hoan nghênh anh chút nào thế a?” Nhâm Nhã Thiên cười khổ.

“Hoan nghênh, hoan nghênh, sao chúng tôi lại không hoan nghênh được chứ?” Cửa lớn từ sau lưng Phan Tuấn Vũ bỗng nhiên mở ra, lộ ra nụ cười ngọt ngào giết người không đền mạng của Âu Dương Đạo Đức.

“Tổng giám đốc Nhâm, thật ngại quá, tiếp đón ngài không được chu đáo rồi, mời vào, mời vào.”

Xong...

Phan Tuấn Vũ vừa nhìn thấy Âu Dương Đạo Đức lập tức rơi vào tình trạng chết máy, não bộ sớm bãi công trốn đi tự cứu mạng, chỉ còn thân thể vẫn cứng ngắc đứng đó không biết làm sao.

“Ai da Quản lý Phan sao anh trông như sắp ngất xỉu thế này, có phải bị cảm nắng rồi không? Nào vào đây tôi giúp anh đánh cảm nào, họ Âu Dương nhà chúng tôi có bí kíp gia truyền đó nha”

Âu Dương Đạo Đức sẵn sóc nâng Phan Tuấn Vũ về mặt kính hoàng đi thẳng vào trong phòng.

“Tiểu Vũ, em có ổn không?”

Nhâm Nhã Thiên sốt ruột đuổi theo sau lưng hai người.

Tiểu Vũ vừa nãy còn khỏe lắm mà, sao lại đột nhiên mặt tái nhợt, cả người run rẩy, hôm nay nhiệt độ đúng là có cao hơn 32 độ, hay là bị cảm nắng thật rồi?

“Sao lại là ông nữa? Đúng là âm hồn bất tán, đến Đài Trung cũng nhìn thấy ông, công phu quần người của ông cũng cao gồm nhỉ.” Một thiếu niên dung mạo còn đẹp hơn phái nữ đến mười lần đang ngồi trên sofa phòng khách nhìn Phan Tuấn Vũ về chằm chọc.

“Cậu... cậu...” Phan Tuấn Vỹ lắp bắp nói chẳng nên lời. Anh vừa nhìn thấy cậu bé xinh xắn này đã nhớ đến củ cà rốt đáng thương đó, gương mặt lập tức đỏ bừng như sắp bốc cháy đến nơi.

Âu Dương Đạo Đức cũng vừa nhớ đến chuyện này, hắn vừa dùng một tay bịt miệng cười suýt nghẹn, vừa không quên trêu chọc nai con một hai câu: “Anh ấy còn thù đó, em biết mà anh ta rất là tiếc củ cà rốt mà em ăn sống đó”

“Ăn có một củ cà rốt mà cũng nhớ lâu như vậy a, đúng là đồ keo kiệt như ma.” Lý Hạo Thần bắt mãn bữu bữu môi.

“Tôi đâu có! Cậu... cậu thích thì cứ tha hồ ăn...” Phan Tuấn Vỹ theo bản năng đáp lại một câu.

“Wa ha ha ha ha ha...” Âu Dương Đạo Đức nghe vậy lập tức ôm bụng cười to.

“Tôi... tôi không phải có ý đó... Tôi...” Trời ạ, anh vừa nói gì thế? Phan Tuấn Vỹ xấu hổ vùi mặt vào hai lòng bàn tay.

“Biết rồi mà.”

Lý Hạo Thần không tình không nguyện gạt đầu. Đáng ghét, cái ông quái đản đó lại giở cái quỷ kế gì nữa không biết, lần nào cũng giả vờ rất là yếu ớt mảnh mai, đúng là người xấu thì càng lắm trò tai quái, buồn nôn chết được!

“A A đau quá đau quá”

Từ phòng ngủ không ngừng truyền ra những tiếng khóc thét, Nhâm Nhã Thiên cuống đến ra sức đấm mạnh cửa phòng:

“Tiểu Vỹ, Tiểu Vỹ, em có sao không? Mở cửa, mở cửa ra mau, để anh họ vào xem!”

“Nai con, cưng nói coi, ta có nên mở cửa không đây?” Âu Dương Đạo Đức cắn cắn tai nai con, thì thầm bên tai anh.

“Không được, không thể mở, không mở được...”

Quần áo mình thì lộn xộn nằm trên sofa, trên ngực thì bị cắn đến đỏ đỏ tím tím, sao để anh họ thấy cho được?

“Anh à, em... em không sao, anh đừng lo...”

Phan Tuấn Vỹ lúc này đau đến chảy cả nước mắt, cũng đành phải nói dối để trấn an anh họ thôi.

“Ô... cậu là đồ biến thái! Cấn người đau chết đi được, cậu có biết không hả?”

“Cấn người? Ái nha nai con sao nói thế được đây? Chủ nhân đang giúp cưng đánh cảm a.” Âu Dương Đạo Đức lơ luôn coi như không nghe thấy kháng nghị của nai con tiếp tục cấn cấn gặm gặm cạnh sườn eo của anh.

“Đau đau a... Ô... có người dùng răng đánh cảm sao? Cậu là đồ lang băm! Buông, buông!”

Cái tên biến thái này, bản lĩnh đứng đắn thì không hề có, nhưng mưu mô hành hạ người thì đầy một đồng, mình chắc là chấp cái dây thần kinh nào rồi mới đi thích cái tên như thế này chứ a?

“Hừ, ta lại muốn dùng hàm răng đánh đó! Chủ nhân ra lệnh không cho phép cưng đi tìm cái tên anh họ gì đó của cưng, cưng dám đem mệnh lệnh của ta thành gió thổi bên tai? Xem ra chủ nhân không phát uy, cưng coi ta như mèo ốm rồi.”

Âu Dương Đạo Đức lạnh lùng cười, nhanh chóng đứng dậy cởi quần, lộ ra phần thân bên dưới hoàn mỹ đang mặc đồ lót hình tam giác.

“Đến đây cho ta!”

“Cậu... cậu muốn làm gì?”

Phan Tuấn Vỹ nhìn thấy hạ thân cương lên như một cái lều nhỏ của Âu Dương Đạo Đức, gương mặt nhất thời nóng bừng.

“Cởi quần lót ra cho ta.”

“Sao cậu không tự cởi đi a?” Nai con vẫn chưa biết sống chết mà cứng đầu cứng cổ.

“Cưng nói cái gì?” Âu Dương Đạo Đức trừng mắt một cái.

Phan Tuấn Vỹ vừa nhìn thấy vẻ đàng đàng sát khí đó của Âu Dương Đạo Đức, sợ đến lập tức ngoan ngoãn làm theo

“Ai kêu cưng lấy tay?” Âu Dương Đạo Đức chộp lấy đôi tay đang vươn ra của nai con. “Dùng miệng của cưng mà cởi!”

“Cái gì?” Đáng ghét, tên hỗn đản này, biến thái, sắc ma, bạo ***! Dừng miệng cời thì dừng miệng, đợi đến lúc muốn anh dừng miệng cắn rụng luôn tiểu đệ đệ của hần, coi coi hần còn lấy cái gì mang đi làm hại xã hội!

Phan Tuấn Vỹ oán hận dừng miệng cắn quần lót của hần kéo xuống!

Đáng ghét, vô duyên vô cớ thì sinh ra bự dư vậy làm gì? Lại còn chẳng đem đi bán được, nó đúng là lãng phí lương thực của địa cầu mà, cắn bản là đồ sâu bọ ăn bám xã hội, là kẻ thù của nhân loại! Phan Tuấn Vỹ trừng mắt hầm hè cái sinh vật đang giương nanh múa vuốt trước mặt.

“Sao? Hâm mộ lắm hả? Bảo bối của ta vậy mà người gặp người yêu, ai ai cũng khen, người nào gặp nó chẳng ai không quỳ gối xưng thần, gơ cờ đầu hàng.” Âu Dương Đạo Đức rất là đắc ý.

“Nga, thiệt hả? Lần trước không biết ai vừa mới lên chiến trường không được nửa phút đã bị tước vũ khí đầu hàng thế? Người đó hình như chủ nhân cũng quen nha?” Phan Tuấn Vỹ đánh lật lại một đòn.

“Đáng ghét! Không phải ta ra lệnh cho cưng không được phép nhắc lại rồi sao? Cái vụ vừa nãy ta còn chưa kịp tính với cưng, cưng còm dăm ở đó mà điều vô giường oai với ta? Được, chủ nhân hôm nay mà không giết chết nhục khí của cưng, cưng sớm muộn gì cũng trèo lên đầu ta mà tè!”

“Có phải chưa tè đầu...” Nai con cúi đầu lén lút cười.

“Hừ hừ, cười đi, nai con tranh thủ cười cho cổ nha, chủ nhân đảm bảo với cưng lát nữa cưng muốn cười cũng không nổi!”

Âu Dương Đạo Đức nắm tóc của nai con, đem côn thịt vĩ đại nhét vào trong miệng anh, trong khoang miệng áp ứat át dăm được hai cái liền không lưu luyến rút ra. Hần lật người nai con lại nằm úp lên lưng ghế, mở rộng hai cánh mông ra, cắn thật mạnh vào cây hoa cúc mỹ lệ!

“A! A”

Phan Tuấn Vỹ không biết cảm giác không rõ là đau đớn hay sung sướng kích thích đến rên thật lớn.

“Nhìn cái chỗ này của cưng vừa đỏ vừa nóng, tám phần mười là vì nóng không tiêu, đúng là cần chủ nhân ta hảo hảo giúp cưng đánh cảm, nhưng chỗ này răng không có đánh tới, nai con nói coi cần dùng cái gì đánh mới được đây?” Âu Dương Đạo Đức xấu xa đưa lưỡi liếm liếm hậu huyết mẩn cảm của nai con, đồng thời không quên đưa tay nắn bóp phân thân đã cương cứng đến sung huyết từ lâu của anh.

“A... nóng quá... nóng quá...”

Ô... cái tên tiểu nhân dê tiện này, lần nào cũng chỉ biết dùng cái chiêu vô sỉ này, biết thừa anh chịu không

nổi trước sau giáp công, vậy mà vẫn còn giả vờ ngu?

“Van xin cậu... Mau... mau dùng cái đó... tiến vào...”

“A? Cái gì? Chủ nhân nghe không hiểu nha?” Âu Dương Đạo Đức vẫn giả vờ hỏi.

“Là... là cái kia của cậu a...” Phan Tuấn Vỹ nôn nóng giấy giữa eo.

“Là cái này sao?” Âu Dương Đạo Đức đẩy cái thứ gì đó vừa cứng vừa to lại gần.

“Đúng... A... tiến vào... mau vào a...”

Thân thể từ lâu đã học được khi được cái nhục bổng vĩ đại đó cắm qua sẽ mang lại sung sướng đến điên cuồng, Phan Tuấn Vỹ khát vọng đến run rẩy cả người...

“Cái nơi này chỉ có một mình chủ nhân có thể đi vào chứ?” Âu Dương Đạo Đức dùng đỉnh đầu dính đầy nước bọt của nai con mở ra huyết khẩu ướt đầm.

“A a... là... là của một mình chủ nhân... là của một mình chủ nhân... Ô... cầu xin cậu... nữa... tiến vào chút nữa... tôi khó chịu lắm... khó chịu lắm...”

Cảm giác trống rỗng bên trong sâu không có cái thứ khiến anh vừa yêu vừa hận nhồi đầy quá khó chịu, Phan Tuấn Vỹ không khỏi cảm thấy bị ai cho mình sắp già đến nơi rồi mới trở nên tham dục.

“Là của một mình ta! Nai con vốn dĩ thuộc về một mình ta, đừng có ai hòng tranh với ta!”

Âu Dương Đạo Đức đâm thật mạnh về phía trước, đem toàn bộ sự nôn nóng bất an tất cả đưa vào những cú đẩy càng lúc càng thô bạo.

“A a”

Vào rồi, cuối cùng cũng vào rồi, cái thứ mình thèm khát đã lâu tàn phá trong cơ thể, bất kể chỗ nào bị cái đó đâm vào cũng khiến anh hưng phấn đến phát cuồng.

Sao lại thích người này? Rõ ràng là một kẻ bá đạo ưa khi dễ người ta, nhưng mình lại lưu luyến không rời đi...

Sao mình lại vô dụng đến thế? Tham lam siết chặt thứ quý giá trong cơ thể, Phan Tuấn Vỹ rơi lệ không cam lòng tự hỏi...

18. Chương 18: Báo Ứng Của Nai Con

“Hài...”

Ngồi trong phòng khách với những thùng các tông xếp chất chồng như núi, Phan Tuấn Vỹ yếu ớt thở dài.

Thời gian trôi đi nhanh quá, chỉ vài ngày nữa là Mỹ Mỹ sẽ đến Đài Trung học đại học rồi, nghe nói nhà mới cũng thu xếp xong rồi, còn “người đó”... chắc chẳng bao lâu sau cũng chuyển theo.

“Chủ nhân ai cũng lừa được, nhưng không có lừa nai con đâu, tin ta, chủ nhân nhất định không rời xa nai con, mãi mãi không rời xa nai con...”

Bên tai tựa như còn nghe được lời hứa hẹn dụ người ta mê say, nhưng sự thực lạnh lùng đã gần ngay trước mặt, lẽ nào cái nghiệt duyên của anh và hắc lệ nào cũng đã đi đến cuối cùng?

Một mối quan hệ chẳng có tình cảm gì ngoài thể xác thì chẳng bao giờ được dài lâu... Phan Tuấn Vỹ dụi dụi đôi mắt cay xè, đè nén cho giọt lệ không rơi.

Bình

Âm thanh lớn từ ngoài cửa truyền vào khiến cho Phan Tuấn Vỹ đang ngồi ôm gối hận sợ hết cả hồn!

“OA!”

Tiếng khóc kinh thiên động địa tí nữa làm màng nhĩ Phan Tuấn Vỹ rách cả ra, anh vội vàng chạy ra cửa, lại đụng ngay phải Mỹ Mỹ đang xông vào phòng khách, cả hai ngã lăn ra đất thành một đồng!

“OA... đến cả papa cũng bắt nạt mình, ô mình chẳng thiết sống nữa, chẳng thiết sống nữa...” Phan Mỹ Mỹ quỳ rạp trên mặt sàn vừa khóc rống lên vừa dùng tay dấm dấm xuống đất.

“Mỹ Mỹ, sao thế? Có chuyện gì xảy ra à? Đừng khóc nữa, nói cho papa nghe đi!” Phan Tuấn Vỹ chưa bao giờ nghe thấy đứa con gái kiêu hãnh tự tin của mình khóc lóc thảm thiết như thế nên không khỏi bối rối đến nhảy cuống quýt hết cả lên.

“Ô... Đạo Đức... Đạo Đức... anh ấy... OA” Phan Mỹ Mỹ nói được có một nửa, lại tiếp tục khóc tướng lên.

Đột ngột nghe đến cái tên quay trong đầu mình nửa khắc chưa rời, Phan Tuấn Vỹ lạnh toát trong lòng, ngay cả thở cũng quên không thở

“Đạo Đức nói... nói bây giờ tổng công ty còn quá nhiều công việc cần anh ấy giải quyết, anh ấy quyết định... quyết định phái người đi phụ trách công ty chi nhánh ở Đài Trung rồi, vì vậy... vì vậy... OA anh ấy không thể chuyển đến Đài Trung với con được, anh ấy không đi được nữa! Ô... đồ nói dối! Anh ấy là đồ siêu lừa đảo! Con không thèm quan tâm đến anh ấy nữa, con không thèm quan tâm đến anh ấy nữa!” Phan Mỹ Mỹ chỉ trời vạch đất, nghiêng rằng nghiêng lợi thề thốt.

“Em sẽ tự chăm sóc mình mà... Cái gì? Thật thế sao? Anh yêu à anh thật tốt quá, trên đời này đúng là không đào đâu được đứa con rể tốt như anh. Ba? Ba đang ngồi bên cạnh em đây này, được, anh chờ em chút nha... Ba...”

Phan Mỹ Mỹ quay đầu gọi Phan Tuấn Vỹ.

“Đạo Đức muốn nói chuyện với ba, mau nghe đi a.”

“A lô...” Vừa nơm nớp sợ hãi vừa nhận ống nghe, Phan Tuấn Vỹ thề thốt lên tiếng.

“Nai con...” Vừa nghe giọng gọi ngọt ngào chết người, hai chân Phan Tuấn Vỹ chút nữa mềm nhũn ra.

“Chủ nhân không lừa cứng đúng không? Âu Dương Đạo Đức ta đây sẽ không tùy tiện vứt bỏ thú cưng đâu. Nai con ngoan ngoãn chuẩn bị hành lý, đêm nay Mỹ Mỹ đi rồi, cưng chuyển đến ở cùng chủ nhân, nghe chưa?”

“Nghe... nghe rồi...” Miệng tuy trả lời như vậy, nhưng trong đầu Phan Tuấn Vỹ sớm bị sự biến đổi thành linh này làm cho choáng váng...

“Chủ nhân hai ngày này sẽ đi họp ở Nhật, ta về sẽ đi đón cưng, nai con nhất định phải ở nhà chờ ta nha.”

Âu Dương Đạo Đức cúp máy rồi, Phan Tuấn Vỹ vẫn ngơ ngẩn cảm ống nghe dờ ra, tận cho đến khi Mỹ Mỹ phát hiện ra không bình thường cướp lấy điện thoại, đem cái ống nghe đáng thương bị siết đến tí nữa thì vỡ trả trở về chỗ cũ.

“Ba, ba sao thế? Có phải không muốn chuyển đến ở cùng Đạo Đức không a? Con không thèm quan tâm, ba nhất định phải đi, con muốn ba giám sát anh ấy như hồi con đi du lịch tốt nghiệp í, đừng để mấy con hồ ly tinh quần lấy anh ấy, hy vọng của con đặt hết lên ba đó nha, vì hạnh phúc cả đời của con gái, ba không thể không đồng ý đâu đó nha?”

“Ba chưa nói không đồng ý a!” Phan Tuấn Vỹ trả lời theo phản xạ, rồi lập tức cảnh giác cúi đầu, không dám để Mỹ Mỹ thấy vẻ mặt mờ ám của mình.

“Hô vậy thì tốt...” Phan Mỹ Mỹ nghe vậy không khỏi thở phào.

Nhưng chẳng phải rất là kỳ sao... Ba mình từ xưa đến nay chẳng phải có đánh chết cũng không chịu đến ở nhà Đạo Đức sao? Sao lần này đồng ý nhanh thế?

Đây nhất định là báo ứng...

Phan Tuấn Vỹ vô lực nhắm mắt nằm ở trên giường, mơ màng nghĩ.

Đã lâu lắm rồi không cảm lạnh, cũng không nhiễm bệnh, nhưng anh không hiểu vì điều kì diệu gì mà hai ngày trước bắt đầu sốt cao, đến tận lúc này vẫn chưa khỏi.

Nhất định là ông trời phạt mình, phạt cái thằng *** đãng, loạn luân, vô liêm sỉ là mình!

Tuyệt đối không nên gặp lại “người đó” nữa, lần nào gặp mình cũng chỉ chìm vào càng sâu, quên luôn sự tồn tại của con gái. Không dám tưởng tượng sau này đến cuối cùng anh sẽ ra sao. Phan Tuấn Vỹ sợ rằng đến một ngày nào đó ám ảnh này sẽ cắt nát lương tâm mình.

“Không được, mình phải rời khỏi cậu ấy... rời khỏi cậu ấy... rời khỏi cậu ấy...” Tựa như tự thôi miên, Phan Tuấn Vỹ không ngừng thì thào với chính mình.

Nhưng... lại muốn gặp cậu ấy... rất muốn... rất muốn gặp cậu ấy...

“Không được... mình không gặp... mình không gặp... không gặp cậu ấy...” Lại bắt đầu niệm lại những lời mà chính anh cũng không tin, Phan Tuấn Vỹ quả thực sắp bị mâu thuẫn trong lòng dần vặt muốn chết.

“Cưng muốn rời khỏi ai? Lại muốn không gặp ai?”

Một âm thanh ngay cả trong những giấc mơ cũng thường nghe thấy truyền đến tựa như từ nơi nào xa lắm, lại tựa như ngay gần bên tai, Phan Tuấn Vỹ mê man mở mắt, lập tức bắt gặp “người ấy”, người mà anh vừa mong thấy vô cùng lại vừa sợ vô cùng!

“Sao không đến bệnh viện? Nếu Mỹ Mỹ không vừa khóc vừa gọi điện sang Nhật Bản tìm ta về, cưng còn muốn tùy tiện bao lâu?”

“Đi... đi bệnh viện cũng chẳng ích gì, đây là báo ứng... là báo ứng ông trời phạt tôi...”

“Báo ứng?”

“Báo ứng vì đã cướp cậu đi... báo ứng vì lấy sự vui sướng từ nỗi đau khổ của con...”

“Cút cái XX báo ứng đi! Âu Dương Đạo Đức ta từ nhỏ vì sinh tồn, vì giành một hơi thở, chuyện hạ lưu dơ bẩn gì mà ta chẳng làm qua? Nếu thật sự có báo ứng trên đời cũng là báo ứng trên đầu ta, liên quan gì đến nai con? Ta không quan tâm bất cứ ai đau khổ hay vui sướng, thế giới này ta chỉ quan tâm một mình cảm giác của cưng, nai con, nói cho ta biết, cưng... cưng có hạnh phúc không?”

“Tôi...” Nhìn thật sâu vào đôi mắt vừa nôn nóng lại mang theo đau thương kia, trí óc do cơn sốt làm cho mê man của Phan Tuấn Vũ cũng chẳng giấu nổi bí mật nữa.

“Tôi rất... hạnh phúc... chưa từng hạnh phúc như thế...”

“Ta cũng vậy... nai con... ta cũng chưa từng hạnh phúc như thế...”

Thân thể ôm chặt lấy mình đang khê run rẩy, Phan Tuấn Vũ thấy vừa yêu vừa thương, đột nhiên anh cảm thấy sẵn sàng phụ tất cả mọi người trong thiên hạ để đổi lấy sự hạnh phúc cả đời người này.

Mỹ Mỹ... xin lỗi... ba không còn cách nào khác... ba không thể làm gì khác...

Ba thích người này... Thích... rất thích...

“Ô... đau quá... đau quá a...”

Đột nhiên bị một hung khí vĩ đại xen vào rút ra, Phan Tuấn Vũ thấy dường như nội tạng của mình trong nháy mắt bị xé rách rồi tung ra

“Hừm, chủ nhân muốn nai con đau, muốn nai con vĩnh viễn nhớ thật kỹ nỗi đau đón ngày hôm nay!”

Thêm một lần xâm nhập thật sâu khiến người bên dưới gào lên đau đớn, nhìn vào gương mặt nhăn nhó đầm nước mắt, Âu Dương Đạo Đức cảm thấy từng tế bào cũng hưng phấn theo từng tiếng thét

“Ô... cậu quá đáng lắm, ngay cả lúc tôi bị bệnh cũng ăn hiếp tôi... Ô... Tôi ghét cậu... tôi ghét cậu...”

Từng giọt nước mắt rơi không ngừng trên gương mặt do sốt cao mà đỏ ửng, Phan Tuấn Vũ nức nở lên án cái tên ác ma trước mặt!

“Hừ, chủ nhân nhìn qua một cái là biết, bệnh của nai con lần này căn bản là tâm bệnh, trên đời này người có thể chữa bệnh này cho cưng trừ chủ nhân ta đây, còn tìm được ai nữa? Nhắc cái miệng lên cao chút nữa cho ta!”

Âu Dương Đạo Đức vỗ một cái thật mạnh vào đùi nai con!

“Đừng lo, chờ đợi “châm” vừa thô lại vừa lớn của ta cắm xong, đảm bảo với cưng là hết bệnh, ngày mai lại là một con nai con vui vẻ không biết sống chết!”

Vừa đưa đẩy thất lưng, từng cú đều chạy vào nơi sâu nhất, trong cơ thể nai con nhiệt độ đang càng lúc càng cao, cảm nhận được cảm giác chặt cứng nóng bỏng chưa từng có!

“Không... tôi không muốn cắm... A a... nóng quá... nóng chết tôi rồi... Ô... cậu sắp giết chết tôi rồi... tôi muốn chết... muốn chết...”

Cả người nóng rần lên như bốc hỏa, nhục huyết bị không ngừng chọc qua nóng đến như muốn tan ra, Phan Tuấn Vũ hoàn toàn không phát hiện ra hai chân anh đã vô thức quăn chặt lấy người trước mặt, cái eo gầy mảnh nhanh chóng đưa đẩy giãy giụa để hòa hợp với tần suất xiên cắm *** loạn...

“A a... vậy cùng chết đi... nai con... nai con của ta... đừng đưa đẩy nữa, cưng... cưng sắp hút cả ta ra rồi... A a”

Cao trào tuyệt đỉnh khiến thứ đang đưa đẩy trong cơ thể đang co giật của nai con càng lúc càng chặt, Âu Dương Đạo Đức cảm thấy lưng tê rần, hấn rút ra nhục bỏng vì đại gần phát nổ, đem một dòng dịch thể đậm đặc phun lên gương mặt làm hấn phát cuồng!

Xem ra nai con đang mềm nhũn vô lực, vẻ mặt hoảng hốt không rõ lắm chuyện gì xảy ra. Âu Dương Đạo Đức “tử tế” đưa anh đi thay quần áo trước gương, để anh nhìn rõ gương mặt đầy dục vọng của mình mê người đến thế nào!

“Không! Tôi không muốn nhìn! Kia không phải là tôi, không phải là tôi!”

Không, không phải mình, cái còn người đó không phải là mình, cái con người thèm khát, chẳng biết xấu hổ đó, tuyệt đối không phải là mình!

“Nhìn rõ cho ta!”

Âu Dương Đạo Đức giật mạnh mái tóc của nai con bắt anh ngẩng đầu lên.

“Cái kẻ trên mặt dính đầy dịch thể của ta, bị ta làm đến vừa khóc vừa gào đó là cưng! Ta tuyệt đối không tha thứ cho thú cưng muốn rời khỏi chủ nhân, hôm nay ta đảm bảo sẽ khiến nai con suốt đời không quên, khiến cưng từ nay về sau không dám rời khỏi ta nữa!”

Một cú đâm thật mạnh, Phan Tuấn Vũ ngẩng đầu lần thứ hai cất tiếng khóc lớn

“Ba, ba hạ sốt chưa? Nhìn ba hôm nay thần sắc có vẻ khá, tất cả đều phải cảm ơn Đạo Đức nha, anh ấy vừa nghe ba sinh bệnh liền vội vã từ Nhật Bản trở về, ba xem anh ấy có tốt với ba không chứ, ngay cả bữa điểm tâm của ba hôm nay cũng là anh ấy chuẩn bị đó.” Phan Mỹ Mỹ đang cầm bát cháo ăn với vẻ mặt

rạng rỡ.

Nga” Phan Tuấn Vỹ đúng là không thể nào nói câu cảm ơn gì nổi, tối hôm qua bị cái tên biến thái đó lấn tới lần lui đến nổi kêu cũng chẳng còn sức, sáng hôm nay vừa tỉnh dậy nghĩ đến chuyện tối qua Mỹ Mỹ ngủ ở ngay phòng bên cạnh, vạ nhất bị nó nghe thấy tiếng kêu *** đang của anh thì chẳng phải là game over sao?

Bất quá thấy Mỹ Mỹ có vẻ nhẹ nhàng thư thái như thế, chắc là nó không nghe thấy đâu nhỉ. Phan Tuấn Vỹ nghĩ mà thấy may.

“Ba, tối qua con nghe ba kêu lớn lắm nha.”

“Phụt”

Phan Tuấn Vỹ lập tức phun cháo đầy mặt Mỹ Mỹ.

“Ha ha ha ha...” Âu Dương Đạo Đức thấy thế lập tức lăn ra cười đến nghiêng cả người.

“Ba! Sao ba làm thế hả? Buồn nôn quá đi!

Phan Mỹ Mỹ tí nữa thì nhảy cả lên trên ghế.

“Đúng... Xin lỗi, Mỹ Mỹ, mau nói ba nghe, đêm qua con nghe thấy gì rồi?”

Phan Tuấn Vỹ quả là cuống muốn chết.

“Hừ, con nghe được cũng hơi nhiều nha, ba, ba đúng là rất mất mặt đó.”

Phan Mỹ Mỹ vừa dùng tay lau mặt, vừa chỉ trích ba mình.

“Mất... mất mặt?”

Tim Phan Tuấn Vỹ đập sắp lập kỉ lục thế giới rồi.

Xong... phen này xong thật rồi...

“Đúng vậy, bao nhiêu tuổi rồi mà còn khóc lóc kêu “Đau quá, đau quá, tôi không muốn cầm châm nữa”, thật là quá mất mặt đi. Đạo Đức, em không biết là anh biết châm cứu nha, đúng là lợi hại mà. Anh cầm

ba mấy cái mà ba hết sốt luôn, đúng là còn linh hơn tiên đan.”

Phan Mỹ Mỹ sùng bái nhìn Âu Dương Đạo Đức.

“Thực ra... anh cấm không quá một châm, cũng đành vậy thôi, sau rốt ba vẫn vừa khóc vừa nói là anh châm sáng khoái quá, anh đành phải cấm thêm mấy cái nữa. Ba, ba khỏe hẳn chưa a? Nếu còn khó chịu, quay về phòng con cấm cho ba thêm một châm nữa.”

Âu Dương Đạo Đức ra vẻ quan tâm cực kì.

“Không cần không cần, tôi ổn rồi, không cần cấm châm nữa!”

Châm, lại còn châm, nếu mà châm nữa là toi mạng luôn đó! Phan Tuấn Vỹ thở phì phì nghĩ.

“Ba, hành lý của ba con giúp ba chuẩn bị xong rồi đó, chờ hai ngày nữa Đạo Đức từ Nhật Bản về ba có thể chuyển qua nhà anh ấy rồi.”

“Cái... cái gì? Nhanh như thế?”

Không thể tin nổi đứa con gái lười thành tính, chẳng bao giờ đụng tay vào việc nhà trong thời gian ngắn như thế lại giúp anh chuẩn bị hành lý xong xuôi.

“Còn nhanh gì nữa? Trường con sắp gọi tân sinh viên đến báo danh rồi, con sắp đi Đài Trung, ba, khi con không ở Đài Bắc, ba phải giúp con “chăm sóc” Đạo Đức thật tốt đó nha.”

Phan Mỹ Mỹ nháy nháy mắt đầy ám chỉ với Phan Tuấn Vỹ.

Phan Tuấn Vỹ thấy vậy cảm thấy cực kì bó tay.

Phan Mỹ Mỹ ơi là Phan Mỹ Mỹ, đến hôm nay ba mới biết, thì ra ba đã sinh ra một đứa con lúc nào cũng rắp tâm đẩy ông bố già của mình vào chảo lửa, đồ con bán phụ cầu vinh, con mới đúng là báo ứng lớn nhất đời ba a!

19. Chương 19: Sự Thực Bị Hé Lộ 1

“Mỹ Mỹ ơi là Mỹ Mỹ, cái gì mà giúp ba chuẩn bị hành lý chứ, làm đồ của ba lộn xộn rồi rầm lung tung beng lên rồi, đúng là phá hoại mà!”

Phan Tuấn Vũ thở phì phì vừa hậm hực lôi từ trong túi ra quần áo vật dụng bị nén lại như nén dưa cà cần thận xếp lại vừa mắng mình đáng đời, chiều Mỹ Mỹ từ nhỏ khiến nó hư.

Nhưng Mỹ Mỹ lúc nhỏ đúng là rất đáng yêu a, lúc nào cũng lảng nhăng theo sau lưng anh, bám chặt không tha, dùng âm thanh non nớt gọi “Papa, Papa”, đúng là nghe yêu chết đi được, hồi đó ba con hai người thật là thân thiết vô cùng a.

Nhưng chẳng bao lâu sau... tiểu cô nương trưởng thành, đi học đại học, rời khỏi nhà, biết yêu đương, có người để kết hôn, vậy mà... vậy mà lại yêu cùng một người, cái mùi vị khi yêu thương một người, yêu đến khiến người ta có cảm giác trầm luân.

Nhưng... cứ như vậy liệu có ổn không? Dừng đôi tay bận rộn, Phan Tuấn Vũ mờ mịt ngồi ở mép giường.

Phản bội sự tin tưởng của con, không biết xấu hổ sống chung với một người đàn ông, biết rõ trước mắt chẳng có tương lai, nhưng vẫn thấp thỏm chờ mong.

“Sao cũng được, chỉ cần có thể ở bên cậu ấy...”

Anh thực sự có thể nghĩ như vậy sao? Thật có thể suy nghĩ ích kỷ như thế sao?

“Ring ring ring ring”

Chìm đắm trong mạch suy nghĩ hỗn loạn, Phan Tuấn Vũ thiếu chút nữa không để ý đến tiếng chuông chẳng biết reo từ lúc nào.

Tiêu rồi! Mình mãi suy nghĩ lung tung đến không biết sống chết, quên mất tiên cái tên bạo quân kia sẽ đến đón, để cái tên siêu không biết kiên nhẫn đó đợi ngoài cửa lâu như thế, phen này ắt hẳn là bị hấn mắng cho một trận!

Ba bước thành hai, Phan Tuấn Vũ chạy ra ngoài cửa, nhanh chóng bịa ra một cái lý do trong đầu, Phan Tuấn Vũ vội vã mở tung cánh cửa.

“Xin lỗi nhé, tôi vừa ở trong WC” Vừa nhìn ra người trước mặt mình là ai, Phan Tuấn Vũ còn chưa kịp nói hết câu, trái tim đang thấp tha thấp thỏm bỗng nhiên nhẹ bẫng vui mừng!

“Anh họ! Sao lại là anh?”

“Vậy em mong là ai chứ? Vào đây với anh!”

Cánh tay anh bị giật mạnh, cả người gần như bị tha vào nhà, Phan Tuấn Vũ sau khi cảm thấy cực kì ngạc

nhiên bỗng có một cảm giác có điềm chẳng lành.

Trước đây có lần anh họ nổi giận như vậy rồi! Đó là... đó là...

“Anh hỏi em lần cuối, em với cái tên Âu Dương Đạo Đức có quan hệ gì?”

“Cậu ấy... cậu ấy là... là sếp... chỉ là sếp của em thôi...”

“Em dám nói dối anh!” Nhâm Nhã Thiên vùng mạnh tay, cả người Phan Tuấn Vỹ lập tức bay lên sofa!

“Em từ nhỏ chưa từng nói dối anh lần nào, nói, có phải tên hỗn đản đó dạy em? Có phải không?” Đôi tay siết chặt cổ găng đè nén cơn phẫn nộ, Nhâm Nhã Thiên không muốn sử dụng bạo lực một lần nữa với người mà mình từ nhỏ đã yêu đến tận xương này.

Anh họ biết rồi? Anh ấy biết về hắn? Anh ấy rốt cuộc biết cái gì? Anh ấy biết được bao nhiêu?

Trong đầu tràn đầy vô số phỏng đoán, Phan Tuấn Vỹ căn bản chẳng thể nào trả lời câu hỏi của anh họ.

“Nói không phải? Nhìn cái này đi, anh xem em còn nói dối được nữa hay không!” Nhâm Nhã Thiên giận dữ lấy một bức hình trong túi quần ra, “soạt” một tiếng ném nó lên mặt bàn trà

Phan Tuấn Vỹ vừa liếc mắt nhận ra ngay nơi bức ảnh được chụp.

Là ở công viên, hôm đó người ấy nổi hứng dào dạt nói muốn đến công viên đi dạo, lại còn nổi hứng dào dạt nói muốn trốn ở trong rừng cây chơi hôn hít, nói thích nhìn cái mặt thẹn thùng đỏ mặt của anh...

Nhìn hai người trong bức ảnh đang ôm chặt lấy nhau, hôn đến cuồng nhiệt, Phan Tuấn Vỹ ngượng ngùng đến run rẩy cả người.

“Em còn gì để nói?”

“Anh họ, anh... sao anh lại có thể phái người theo dõi em!”

“Vì anh nghĩ em đang có chuyện mà lại gạt anh! Bởi vì anh sợ em bị người ta lừa!”

“Anh họ, em biết anh quan tâm đến em, em biết em làm cho anh thất vọng rồi, nhưng... nhưng em không phải là trẻ con nữa, em... em biết mình đang làm gì.” Phan Tuấn Vỹ không muốn anh họ coi mình như đứa con nít mà che chở bảo vệ.

“Tiểu Vỹ, em từ nhỏ lúc nào cũng ngoan ngoãn nghe lời, hiền lành hiểu chuyện, việc này nhất định là do tên hỗn đản đó ép em, có đúng không?”

“Lúc đầu thì đúng, nhưng”

“Anh phải đi giết hắn!” Nhâm Nhã Thiên nghe vậy lập tức xông ra khỏi phòng!

“Em thích cậu ấy!” Phan Tuấn Vỹ không nhịn được đứng dậy gào lớn!

Vài từ đơn giản như thế đã thành công ngừng được bước chân Nhâm Nhã Thiên.

“Em... em nói gì?”

Anh không dám tin quay đầu nhìn cái con người mình quen thuộc từ bé ấy.

“Em thích cậu ấy... thích cậu ấy...”

“Em thích hắn? Em thích một... một người đàn ông?”

“Anh họ, em chỉ biết rằng, em không thể chỉ vì cậu ấy là đàn ông mà không thích cậu ấy.”

“Em đã thích đàn ông, vậy cuộc hôn nhân của em với mẹ Mỹ Mỹ là cái gì? Một trò đùa sao?!”

“Chuyện đó không giống nhau! Anh cũng biết em trước đây chỉ vì phải chịu trách nhiệm cho việc mình gây ra mà cưới cô ấy, cô ấy với em mà nói, giống như một người thân trong gia đình mà thôi. Anh họ, em... em chưa từng có cảm giác như vậy với bất cứ một ai. Em cũng rất sợ, cũng từng thử muốn bỏ cuộc, nhưng em không thể... em thực sự không thể... em thích cậu ấy... thích cậu ấy...”

“Được rồi! Đừng nói nữa!” Nhâm Nhã Thiên cảm thấy nếu phải nghe em họ mình nói thêm một chữ “thích” nữa thôi, anh nhất định sẽ điên mất!

“Anh họ, em muốn ở bên cậu ấy, anh... anh đừng lo cho em có được không?” Trong lòng đã bị cảm giác hổ thẹn với con gái đè ép cho không thở nổi, Phan Tuấn Vỹ không biết mình có thể chịu thêm bao nhiêu áp lực nữa,

“Bên hắn ta? Ở bên một người đàn ông đã đính ước với con gái mình? Tiểu Vỹ, em biết em đang nói gì không?!” Nhâm Nhã Thiên quả thực không tin nổi vào tai mình, người nam nhân trước mắt này thực sự là đứa em họ thiện lương trong sáng của anh sao?

“Anh... anh biết rồi sao...” Phan Tuấn Vỹ nghe vậy thấy lạnh toát trong lòng, toàn thân rũ xuống như một quả bóng xì hơi.

“Mỹ Mỹ vừa đến Đài Trung đã gọi điện cho anh, mời anh đến nhà mới của nó thăm, khi đó anh mới biết được thì ra đối tượng kết hôn của nó là tên hỗn đản Âu Dương Đạo Đức! Còn em, em lại là người lừa gạt anh, dám nói dối với anh chuyện quan trọng như thế, em bảo anh sao không thể nghi ngờ mà thuê người theo dõi em!”

“Em... em cũng không muốn như vậy đâu... nhưng em không kiềm được, em thực sự không kiềm lòng được...”

“Em không kiềm được thì để yên cho anh tới kiềm! Từ hôm nay trở đi không được phép gặp lại cái tên kia, em lập tức từ chức, quay về Đài Trung với anh!”

“Không được! Em không đi... không đi...”

Muốn mình từ nay trở đi không được gặp người ấy nữa, muốn mình từ nay trở đi không được nhìn thấy cái con người vừa khiến anh vui mừng vừa khiến anh đau khổ ấy nữa, anh vô luận thế nào cũng không làm được.

“Em tưởng rằng em trưởng thành rồi anh họ không quản được em nữa? PHANTUẤNVỸ! Em nghe rõ cho anh, hôm nay nếu em không theo anh đi, anh sẽ kể hết chuyện của em và tên hỗn đản đó cho Mỹ Mỹ biết, xem xem em muốn một đứa con gái vui vẻ hạnh phúc, hay là muốn nó bị em bức nhảy lầu mà chết!”

“Không được! Anh họ, van xin anh, nghìn vạn lần đừng nói cho Mỹ Mỹ, nghìn vạn lần đừng!”

Anh biết Mỹ Mỹ yêu người đó như thế nào, sao có thể để nó biết sự thực tàn khốc này được, nó làm sao chấp nhận được... làm sao chấp nhận được?

“Tiểu Vỹ...”

Không nén được ôm chặt con người bất lực sợ hãi trước mặt, Nhâm Nhã Thiên nhẹ giọng hứa.

“Chỉ cần em đồng ý với anh từ nay về sau không gặp hẳn ta nữa, ngoan ngoãn đi theo anh, anh đảm bảo Mỹ Mỹ sẽ không biết gì hết.”

“Em...” Không muốn đi, tuyệt không muốn đi, tuyệt không muốn bỏ những ngày có thể sống cùng cậu ấy, nhưng anh biết anh họ mình nói đúng, còn tiếp tục như thế, sớm muộn gì cũng có một ngày anh bức con gái mình vào đường cùng, anh sao có thể nhẫn tâm... sao có thể nhẫn tâm a...

“Em... em đồng ý...”

“Đồng ý cái rắm!”

20. Chương 20: Sự Thực Bị Hé Lộ 2

“Đồng ý cái rắm!”

Thanh âm lạnh như băng đột ngột vang lên từ phía sau! Phan Tuấn Vỹ run cả người, trong đầu lập tức trống rỗng.

“Không có sự cho phép của ta, đừng sao dám đồng ý cái điều kiện rắm chó gì đó ha, lá gan của ngươi càng lúc càng lớn rồi à? Ôm ấp sung sướng quá rồi đó? Còn không mau đến đây!” Nhìn hai người thân thiết ôm chặt lấy nhau trước mắt, Âu Dương Đạo Đức nhiệt tình bưng bưng vừa xuống máy bay là chạy đến đây từ lâu đã chuyển thành một cơn nộ hỏa!

Chủ nhân... là cậu, là cậu sao?

Đã quên ý tưởng phải bỏ đi trong đầu, đã quên tất cả vấn đề đang có, Phan Tuấn Vỹ chỉ cần nghe giọng nói xúc phạm quen thuộc đó, tiếng nói trầm thấp mê người đó, anh có thể chẳng quan tâm đến bất cứ thứ gì khác, chỉ muốn nghe theo mệnh lệnh của người ấy, mặc người ấy hoàn toàn chi phối chính mình.

“Tiểu Vỹ! Anh không cho phép em đi!”

Không để ý sự ngăn cản của anh họ, Phan Tuấn Vỹ xoay người chậm rãi đi tới trước mặt Âu Dương Đạo Đức, lặng lẽ chờ hấn.

“Cũng có gì muốn nói?”

“Không có...” Anh không có lời nào để nói.

Bình tĩnh ngắm nhìn từng tác trên gương mặt tuấn mỹ của hắn, Phan Tuấn Vỹ biết rằng mình vĩnh viễn không thể chống cự lại bất luận yêu cầu gì của người này.

“Vào phòng chờ ta, không có mệnh lệnh của ta, đừng không được phép ra ngoài.”

Âu Dương Đạo Đức thầm nghĩ phải nhanh chóng đuổi phát cái tên chướng mắt kia đi.

“Cậu đừng trách anh họ, thực sự không liên quan gì đến anh ấy.”

“Không liên quan gì đến anh... không liên quan gì đến anh? Tiểu Vỹ, em... em sao có thể chà đạp lên sự quan tâm của anh đối với em!” Trái tim Nhâm Nhã Thiên tựa như có một thanh đao đâm qua, đâm đến khiến anh đầm đìa đầy máu!

“Anh họ, xin lỗi, là em nói sai rồi, anh đừng hiểu lầm, em thực sự không phải có ý đó.”

Phan Tuấn Vỹ thấy mình thật có lỗi, anh thực sự không có ý làm anh họ bị tổn thương.

“Cùng nói cũng không sai, chuyện của hai chúng ta vĩnh viễn không liên quan gì đến hần, vĩnh viễn không có chỗ thừa cho hần nhúng tay đâu!”

Âu Dương Đạo Đức là người điển hình thuộc loại có thù phải trả, vừa nãy hần ôm nai con một phát, bây giờ phải đâm cho hần một đao!

“Tên hỗn đản này, ta sẽ bắt người phải trả giá!”

Bao nhiêu sự lạnh lùng bình thản thường ngày chẳng biết đi đâu, Nhâm Nhã Thiên nhanh chóng giật lại Tiểu Vỹ, một chưởng bổ về phía cái tên đáng chết kia!

Ngửa người về sau, suýt nữa bị bàn tay của đối phương đánh trúng, Âu Dương Đạo Đức nhìn thấy thân thủ miễn tiện của Nhâm Nhã Thiên, biết ngay là mình gặp gỡ phải người lão luyện rồi.

“Thú đấy, lâu lâu chưa chơi tí rồi.”

Hai bên người tới ta đi, đánh đến khó mà cản nổi, đối với Âu Dương Đạo Đức thì là chơi vui vô cùng, nhưng đối với Phan Tuấn Vỹ đứng bên cạnh lại cuống cuồng cuống như kiến bò trên chảo nóng.

“Anh họ, anh đừng đánh mà, xin anh mau dừng tay!”

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ. Anh họ từ bé luyện võ nên đây bản lĩnh, gì mà Judo, Taekwondo... chưa có cái gì làm khó được anh ấy, vạn nhất anh ấy ra tay quá nặng khiến người ấy bị thương thì mình phải làm sao đây?

Dựa vào thân thủ từ nhỏ luyện ngoài đường phố, Âu Dương Đạo Đức thừa sức ứng phó với Nhâm Nhã Thiên, nhưng thấy ánh mắt lo lắng quan tâm của nai con nhìn về phía mình, trong lòng ầm ập, liền cố ý lộ sơ hở, để nắm đầm của đối phương tiếp chuyện với bụng mình!

“A”

Kêu lên một tiếng đau đớn, Âu Dương Đạo Đức đau đến quần cả lưng. Cái tên chết tiệt này đúng là

không lưu tình a!

“Dừng tay!” Phan Tuấn Vỹ thấy vậy quát to, lập tức nhào về phía Âu Dương Đạo Đức, ôm chặt hắn vào lòng mình.

“Anh họ, em không cho phép, em không cho phép anh làm cậu ấy bị thương!”

“Tiểu Vỹ...” Thấy người từ nhỏ thân thiết với mình như anh em ruột dùng ánh mắt tràn đầy căm hận nhìn mình, trái tim Nhâm Nhã Thiên nhất thời như úa tàn.

Mình chăm sóc yêu thương bao năm qua lại kém một người vừa mới quen sao?

“Tiểu Vỹ, anh họ hỏi em lần cuối cùng, em không đi với anh?”

“Em...” Cúi đầu, thấy gương mặt thống khổ trắng nhợt của người đang nằm trong lòng mình, trái tim Phan Tuấn Vỹ đau nhói lên từng đợt.

“Em không đi... không đi...”

“Được... được, tôi biết rồi, cậu đã quyết định như vậy, tình anh em của chúng ta cũng đến hôm nay là dừng thôi. Từ nay trở đi hậu quả một mình cậu chịu, mong cậu đừng hối hận.”

Nhâm Nhã Thiên nhìn Phan Tuấn Vỹ thật sâu rồi xoay người đi không quay đầu lại.

“Anh họ...” Xin lỗi, anh họ, xin lỗi, là em không tốt, là em không tốt...

“Cưng dám vì hắn mà rơi một giọt nước mắt thử xem? Coi chủ nhân phạt cưng thế nào!”

Âu Dương Đạo Đức thấy nai con thương tâm khổ sở vì người khác chứ không phải mình, bụng liền tức giận đến ứa dấm!

“Bụng còn đau không? Mau lên giường nằm, để tôi xem vết thương của cậu...”

Phan Tuấn Vỹ hoàn toàn lờ đi lời uy hiếp của hắn, nhanh chóng nâng hắn dậy đi vào phòng ngủ.

21. Chương 21: Lúc Tỉnh Mộng

“Xót ruột rồi?”

Âu Dương Đạo Đức rất là đặc ý. Cái gì mà biểu ca mới chả đường ca, chỉ cần mình nói có một câu, nai con lập tức ngoan ngoãn tổng gã đó ra khỏi cửa, cảm giác này đúng là làm hấn XX... sướng!

“Ai xót cậu chứ? Tôi... tôi chỉ không muốn có người chết trong nhà mình thôi.”

“Hí, nai con đúng là ưa khẩu thị tâm phi, không sao, lát nữa chủ nhân sẽ khiến cứng thành thành thật thật nói ra thôi.”

Âu Dương Đạo Đức nhẹ nhàng hôn lên đầu mày nhứ chặt của nai con.

“Đi thôi, giúp chủ nhân tắm rửa, vừa nãy vận động tí gân cốt, cả người đầy mồ hôi, khó chịu chết đi được.”

Chưa kịp nói năng gì đã bị kéo tuột vào phòng tắm, Phan Tuấn Vỹ ngó bước đi nhanh như bay của Âu Dương Đạo Đức, nhất thời nghĩ vừa nãy bao nhiêu lo lắng dành cho hấn quả đúng là cực kì uổng phí!

“Bụng hết đau rồi? Vậy cậu tự tắm đi, tôi mặc kệ cậu!”

Phan Tuấn Vỹ xoay người tính bỏ đi, nhưng vừa đến cửa đã bị một dòng nước lạnh xối ướt sũng người!

“Cậu làm cái gì thế?!”

Đáng hận, cái tên ưa ngược đãi này! Tuy bây giờ trời có nóng, nhưng đột nhiên bị dội một đồng nước lạnh như băng thế này thì cũng không dễ chịu.

“Bụng ta đau, vận động rất là khó, ta muốn nai con tắm cho ta.”

Giống như nàng dâu chịu đầy ủy khuất, Âu Dương Đạo Đức ôm bụng, bữu môi dùng ánh mắt ai oán nhìn nai con.

Dễ... dễ thương quá đi a...

Ý thức được tên bạo quân dã man xưa nay đang làm nũng với mình, Phan Tuấn Vỹ lập tức luống cuống tay chân đi về phía hấn.

“Được được... vậy... để tôi giúp cậu cởi đồ trước có được không?”

Lúng ta lúng túng cởi bộ âu phục đắt tiền, Phan Tuấn Vũ cẩn thận không chạm vào vết thương hơi hơi sưng đỏ của hắn, nhẹ nhàng dùng sữa tắm giúp hắn chà xát tẩy rửa.

“Ừm... sướng quá... đúng... xuống một chút nữa... Ừm... Nai con...”

“Sắc lang! Cậu đừng có phát ra mấy cái âm thanh như thế có được không?”

Đồ háo sắc chết tiệt! Mình chỉ giúp hắn tắm tắm một tí, hắn lại còn đứng đó rên cái gì mà rên a? Hại mình nghe xong sắp... sắp...

“Ta thấy cưng mới là một tiểu “sắc nai” nha, bắt quá chỉ nghe chủ nhân ta tùy tiện rên có hai tiếng mà “có một chỗ nào đó” đã cương lên không chịu được rồi!” Âu Dương Đạo Đức bất ngờ kéo quần của nai con xuống, một cây tiểu côn thật cương cứng lập tức nhảy ra ngoài!

“Tiểu đệ đệ của ta đã lâu lắm rồi không gặp bạn tốt rồi, cưng nói coi, để cho hai đứa tụi nó cụng cụng “đầu” có được không?”

Âu Dương Đạo Đức một tay cầm bảo bối sưng to của mình, một tay kéo phân thân của nai con, để hai “đỉnh đầu” chầm chậm chà xát vào nhau...

“A a”

Phan Tuấn Vũ chưa từng hưởng thụ cảm giác kích thích mới mẻ như thế bao giờ, lỗ nhỏ ở đỉnh bị ma sát đến mức không ngừng hưng phấn rỉ ra dịch thể trong suốt, nhanh chóng khiến cho thứ cực đại của Âu Dương Đạo Đức dính dính đến khó tin.

“Chắc chắc, coi xem nào, đúng là ướt cực kỳ, nai con, có phải là sướng không chịu nổi, muốn bắn rồi không?”

“Ô... Muốn... muốn bắn a...”

“Vậy thì thành thật nói cho ta, cưng có phải xót chủ nhân rồi không, xót ruột đến muốn chết a?”

“Tôi... tôi...” Không muốn nói, không muốn nói, không muốn nói cho cậu ấy biết tâm tình bí mật nhất của mình, không muốn để cậu ta tiếp tục đùa bỡn mình...

“Nói a, nai con, nói lớn lên...”

Đầu lưỡi tiến vào vành tai mẫn cảm của nai con, vừa vào vừa ra khiêu khích vô cùng, Âu Dương Đạo Đức lúc này như là ma nữ trên biển đang hát khúc câu hồn, rập tâm dẫn thủy thủ ngờ nghệch rơi vào vực sâu

mình giăng ra...

“A a...”

Hai mắt đắm lệ mơ màng thở gấp, Phan Tuấn Vỹ chỉ cảm thấy đầu lưỡi hần như đang chui từ tai vào đầu mình khuấy đảo lung tung, khuấy đến khi thần trí anh mê muội, nhin không được lớn tiếng khóc òa...

“Ô... chủ nhân... tôi xót cậu... tôi luyến tiếc cậu... Chủ nhân... A... Chủ nhân tôi cầu cậu... Để tôi bắn đi! Cầu cậu mà!”

“Ai... Nai con cuối cùng cũng thừa nhận rồi...”

Âu Dương Đạo Đức nghe câu nói của nai con thấy vừa an tâm vừa hưng phấn.

“Vậy thì tới đây nào... nai con của ta, để hai đứa tụi nó bắn cùng nhau đi!”

Hai tay hần bóp mạnh, Phan Tuấn Vỹ lập tức “A” một tiếng thét chói tai, một dòng nồng đậm từ tiểu động bắn mạnh ra! Âu Dương Đạo Đức cũng gần như cùng lúc gằm lên bắn ra dục vọng căng đầy của bản thân

“Tích tích tích...”

Một hỗn hợp tràn trề không phân rõ là dịch của ai rơi trên nền gạch men màu tối, Phan Tuấn Vỹ nhìn một đồng dịch thể trắng đục đó, cảm thấy vô cùng kinh hãi. Mình chỉ bị lung tung sờ soạng có hai cái, đã rên lên như một kỹ nữ. Thân thể đã bị hoàn toàn cải tạo rồi, cái thân thể *** loạn này đã không còn thuộc sự khống chế của mình nữa, đã xác nhận rằng người kia mới là chủ nhân của mình...

“Không nên lãng phí “sữa tắm” thiên nhiên tìm khắp thị trường cũng không mua được nha...”

Xé mở chiếc sơ mi đã ướt đầm từ lâu của nai con, Âu Dương Đạo Đức khom người quẹt lên dòng dịch của hai người chảy xuống, đem nó bôi cả lên khuôn ngực trần của anh...

“Thích chủ nhân giúp cưng tắm không?”

Vuốt ve tỉ mỉ từng tắc xuống dưới, Âu Dương Đạo Đức cuối cùng cũng đến cái nơi mà nai con đợi đã lâu.

Đem một chân nai con giơ lên cao, hần có thể thấy cái miệng hồng hồng nộn nộn đó hé ra ngậm lại như đang mời mọc:

“Bên trong cũng muốn rửa qua sao?”

Âu Dương Đạo Đức ha ha cười, vươn hai ngón tay không chút ngập ngừng đem toàn bộ “sữa tắm” còn lại dồn vào!

“A a”

Phan Tuấn Vỹ khoái hoạt kêu lớn.

“Hai đầu ngón tay thì làm sao mà rửa sạch được? Nai con cũng cùng ta rửa nha...”

Kéo tay nai con, đưa hai ngón tay của anh cắm thật mạnh vào, Âu Dương Đạo Đức có thể thấy huyết khẩu nai con bị bốn ngón tay căng ra đến hoàn toàn biến hình rồi...

“Ô a!” Nai con đau đớn thét lên

Âu Dương Đạo Đức thấy nai con bị đau liền buông tay ra để anh tự do, nhưng nai con không hề phát hiện, vẫn tiếp tục thành thạo không ngừng tự đưa ngón tay ra vào...

Ánh mắt Âu Dương Đạo Đức nháy mắt lạnh tanh!

“Nói cho ta biết, lúc chủ nhân không bên cạnh, nai con có phải thường xuyên tự chơi với chính mình thế này không?”

“Không có... Không có...”

“Còn nói dối!” Âu Dương Đạo Đức giận dữ rút mạnh hai ngón tay của anh ra!

“Không!” Phan Tuấn Vỹ giãy giụa khóc lóc:

“Ô... đừng... Chủ nhân... tôi còn muốn... còn muốn...”

“Nói thật thì ta sẽ cho cưng.”

“Ô... tôi nói.. tôi... Tôi lúc không nhịn được sẽ... sẽ...”

“Sẽ cái gì?” Âu Dương Đạo Đức lạnh lùng cười.

“Sẽ... sẽ chơi với cái mông mình!” Gương mặt Phan Tuấn Vỹ đỏ lựng lên, bất chấp nhắm mắt lại gào lớn.

“Cứng đúng là nai con *** đấy! Cả người cứng từ đầu đến chân đều là của ta! Từ nay không có sự cho phép của ta cứng không được phép len lén chơi một mình, nghe chưa?”

“Ai kêu cậu lúc nào cũng bận thế chứ...”

“Không nở rời ta sao? Yên tâm, đợi đến lúc nai con về sống với chủ nhân, ta sẽ yêu cưng thương cưng đến mức cưng chẳng còn thời gian mà thấy cô đơn nữa...”

Cầm phân thân vừa đứng thẳng lại của mình đâm vào huyết khẩu, Âu Dương Đạo Đức thỏa mãn thấy cái miệng nhỏ nhắn đói khát của nai con lập tức cắn chặt còn thịt chẳng buông!

“A a”

Thét lớn ôm chặt người đang tàn sát trong cơ thể mình, Phan Tuấn Vỹ biết rằng anh đúng là không thể rời bỏ người này, thực sự không thể rời bỏ người này...

Thần linh ơi, con biết con có tội, con biết là con không được tha thứ, nhưng con không muốn rời khỏi người này... Không muốn rời xa...

Tựa như hai dã thú trên sàn nhà dầy dụa quần lầy nhau nhiều lần, cho đến lúc một người rất cục không chịu nổi hành hạ mà ngất đi...

Màn đêm tĩnh mịch, sương trắng mê mông.

Một gương mặt như khóc lóc như ai oán.

“Ba... ba ác lắm... sao ba có thể cướp người con yêu đi... Sao ba có thể đối xử với con... Con không tha thứ cho ba! Chết cũng không tha thứ cho ba!”

Mỹ Mỹ dùng ánh mắt oán độc trừng trừng nhìn Phan Tuấn Vỹ rồi đột nhiên thả người rơi xuống vách núi!

Không...! Mỹ Mỹ! Đừng mà, đừng mà!

Bật dậy từ trên giường, Phan Tuấn Vỹ sợ đến mồ hôi lạnh ướt đầm toàn thân, anh trừng lớn đôi mắt kinh hoàng cố nhìn cho rõ, may mắn nhận ra mình vừa nằm mơ.

Đáng sợ quá... thật đáng sợ! Mỹ Mỹ, ba không cố ý... ba thực lòng không cố ý làm tổn thương con... Ba biết là ba không nên thích người đó... Là ba không tốt... là ba sai...

Ngẫm đến chuyện giấc mơ này là cảnh báo mà ông trời dành cho mình, Phan Tuấn Vỹ ôm mặt không thể ngăn nỗi dòng lệ chảy ra từ kẽ ngón tay, anh đột nhiên thấy mệt mỏi quá, mệt mỏi quá, mình khổ sở quần lầy người này không buông, đến cuối cùng có cái ý nghĩa gì? Hắn chỉ coi mình như thú cưng, là người lúc rảnh rồi kéo qua đùa một chút cho vui, dù mình thích hắn thế nào, yêu thương hắn thế nào, đối phương cũng chẳng bao giờ đáp lại.

Anh họ nói rất đúng, một ngày nào đó, khi mọi chuyện bại lộ, anh không chỉ hại chính mình, mà còn hại cả đứa con gái duy nhất của mình, đến cuối cùng, chỉ e còn lại ngọc thạch câu phân, cửa nát nhà tan.

Quay đầu nhìn ngắm người đang say ngủ kề bên, gương mặt dù đang ngủ cũng đẹp đến bá đạo, là gương mặt mà mình vĩnh viễn không quên.

Thế nhưng...

Tạm biệt... chủ nhân của ta.

Tạm biệt nhé, người ta yêu.

Tôi luyến tiếc cậu, cho đến bây giờ vẫn chẳng nở rời cậu đi, chỉ muốn bên cạnh cậu, dù đổi cả mạng này cũng được, nhưng dù cái giá nào cũng không thể... không thể dùng hạnh phúc của con gái tôi mà đánh đổi...

Không được, thực sự không được, mình đã không chịu nổi nữa rồi...

Vội vã đứng dậy đặt bút viết vài dòng, nước mắt rơi đến nhòe cả nét bút, Phan Tuấn Vỹ vừa viết vừa xé, xé rồi lại viết, khó khăn lắm mới viết xong, rồi lại đặt bút xuống ngây ngẩn ngẫm người đang ngủ say trên giường, luyến tiếc chẳng nở rời đi chỉ một chút.

“Ừm...” Âu Dương Đạo Đức đột nhiên xoay mình.

Phan Tuấn Vỹ giật mình kinh hãi, rõ ràng thời khắc biệt ly đã đến.

Cố gắng lau đôi mắt đầy lệ, nghiêng chặt răng, Phan Tuấn Vỹ cầm theo hành lý đơn giản, ép mình không được phép quay đầu đi ra khỏi cửa phòng.

Chỉ còn lại một tờ giấy lằng lằng nằm trên chiếc gối trắng tinh như tuyết.

22. Chương 22: Nai Con Lưu Lạc Ký

“Xin lỗi, tuổi tác của anh không phù hợp với yêu cầu của chúng tôi.”

Người phỏng vấn liếc nhìn tờ lý lịch, nói mà không cần ngẩng đầu lên.

“Vì sao? Tôi cũng chẳng khác thanh niên là mấy đâu, tôi làm được mà, cái gì tôi cũng làm được hết, xin quý công ty cho tôi một cơ hội có được không?” Phan Tuấn Vỹ hai tay đan chặt vào nhau, ép mình đừng tỏ ra vội vàng hấp tấp.

Nhưng sao mà anh không cuống được đây? Phần lớn tài khoản ngân hàng đều gửi cho Mỹ Mỹ, anh rời đi cũng chẳng mang nhiều tiền, xuống nam đến Cao Hùng thuê một phòng nhỏ đơn giản, tiền thuê phòng và tiền đặt cọc phải đưa trước nên bây giờ chẳng còn mấy đồng, gần đây kinh tế trì trệ, đi xin việc gần một tháng rồi mà vẫn chưa được, sắp đến kỳ nộp tiền nhà rồi, anh phải làm thế nào mới được đây?

“Kinh nghiệm công tác của anh rất phong phú, nhưng chính sách của công ty là muốn tìm nhân viên quản lý trẻ, tuổi từ hai lăm đến ba mươi, anh không hợp với yêu cầu.”

“Vậy... ở đây có công việc gì không phải quản lý để tôi có thể làm không? Tôi không quan tâm chức vụ cao thấp, chỉ cần công ty cho tôi một cơ hội, bất kể công việc gì tôi nhất định làm hết sức mà.”

“Vậy thì...” Ngẩng đầu nhìn người trung thực thành khẩn trước mặt mình, người phỏng vấn quyết định cho anh một cơ hội.

“Bây giờ có một vị trí quản lý kho, lương cơ bản là hai vạn, giờ làm việc là từ tám giờ sáng đến tám giờ tối, nếu cần có thể tăng ca bất cứ lúc nào, cần một người có thể lực, anh nghĩ anh có làm được không?”

“Được mà, không thành vấn đề, tôi nhất định sẽ làm thật tốt, cảm ơn ngài, cảm ơn!”

“Đừng vội cảm ơn tôi, nhưng tôi phải nói trước, thời gian thử việc là một tháng, làm không tốt không nhận, không nói hai lời đâu.”

“Vâng, tôi nhất định sẽ làm tốt, tuyệt đối không để ngài thất vọng đâu.”

Hưng phấn đi về nơi trọ, Phan Tuấn Vỹ quyết định phải tự khao mình một chút, ít ra phải ăn một bữa tử tế.

“Ông chủ, cho tôi một tô cơm thịt kho nha, a, thêm một quả trứng kho nữa.”

“Được, mời ngồi, lập tức có đây.”

Thấy từ hôm nay không còn phải xài mì gói, mà có thể ăn thịt băm thơm phức, Phan Tuấn Vỹ nghĩ đến cũng chảy cả nước miếng. Để đỡ mất mặt, anh vội vã giả vờ chăm chú vào tờ báo trước mặt.

“Cơm thịt kho thêm trứng kho đến đây!”

“Cảm ơn, cảm ơn.” Phan Tuấn Vỹ bắt đầu vừa đọc báo vừa ăn từng miếng một.

“’Mười người đàn ông độc thân hoàng kim’ do danh viện thực nữ toàn quốc bình chọn, kết quả như sau: Thứ nhất, tổng giám đốc ngân hàng Trung Hoa – Phạm Đạt Dân thứ hai, Tổng giám đốc công ty điện tử Cần Dương – Hoàng Văn Bản, thứ ba, chủ tịch tập đoàn khoa học kỹ thuật Hoài Đức – Âu Dương Đạo Đức...”

Một thân ảnh khiến anh hằng đêm không yên giấc đột ngột xuất hiện trên trang báo, gương mặt anh tuấn trong hình chụp không khác trong trí nhớ của anh là bao, thế nhưng... lại chẳng thể nào chạm vào được nữa...

“Tiên sinh à, anh... anh làm sao thế!”

Nhìn tờ giấy ăn vừa chìa trước mắt, Phan Tuấn Vỹ mơ hồ ngẩng đầu lên, mới phát hiện mình đã rơi lệ đầy mặt từ lâu...

“Thịt kho của anh ngon lắm... ông chủ, tờ báo này có thể cho tôi được không?”

“Được được, anh cứ cầm đi, cứ cầm đi.”

“Cảm ơn, xin hỏi hết bao nhiêu tiền?”

“Không cần không cần đâu, anh... anh cứ đi thông thả.”

“Nga...”

Tâm trí mụ mị rời khỏi quán ăn bình dân, chậm rãi hướng ra phía con đường náo nhiệt, trên đường rõ ràng còn nhiều người đang bước đi cùng mình, vì sao vẫn thấy cô đơn thế?

Biết thừa mà vẫn cố hỏi, Phan Tuấn Vỹ, mi biết thừa rồi mà còn cố hỏi a...

Một cái nhú mày, một nụ cười, nhất cử nhất động của người đó không biết từ khi nào bắt đầu xoay quanh trong não anh tựa như đèn kéo quân, cả thể xác lẫn linh hồn đều cảm lạnh gào thét, khát cầu người kia chiếm lấy mình, nhưng sự lựa chọn cuối cùng của anh đã khiến anh chẳng thể nào quay đầu lại, chỉ là... chỉ là những năm tháng trống rỗng dài dằng dặc từ nay về sau rốt cuộc phải làm thế nào mới qua được?

Lặng người trên ngã tư đường, Phan Tuấn Vỹ không tìm được mà ngơ ngẩn...

“Chú Phan, giúp anh mang cái đồng hàng này đến khu A, rồi chú viết phiếu giùm anh nha.”

“Được, anh chờ chút, em làm liền đây.” Mặc dù mồ hôi như mưa, Phan Tuấn Vỹ vẫn nhanh nhẹn vác đồng hàng hóa chất chồng như núi xếp đúng chỗ.

“Không tồi đâu, chú Phan, vừa mới đến không lâu đã biết việc phết rồi nha, tay chân nhanh nhẹn lắm.”

Âm thanh pha chút giọng Đài Loan đến từ A Cường người đang khởi động chiếc xe tải, anh cũng là đồng nghiệp mà Phan Tuấn Vỹ vừa kết bạn, là một người rất phóng khoáng thẳng thắn.

“Đâu có, em còn phải cố nhiều lắm.” Phan Tuấn Vỹ ngượng ngùng gãi gãi đầu.

“Tối nay có muốn đi uống một chén với anh không? Anh nói với chú nha, hôm nay là sinh nhật anh, anh em của anh có một người vừa mở một khách sạn, nghe nói mấy em gái ở đó rất là đẹp nga.”

“Thế... thế sao... nhưng em không uống được rượu thì sao hả anh? Em thấy các anh cứ đi đi, em đi theo e làm mọi người mất hứng mất.”

“Yên chí, có anh ở đây sợ cái gì? Huống hồ quán rượu này chẳng phải muốn đến là đến được đâu nha, nghe nói dắt dọa chết người đó, nếu hôm nay không phải đại thọ 50 của anh, thì đám bạn nhậu kia của anh sao dám mời anh đi a? Đi đi, đi đi, nếu hôm nay chú không đi thì coi như chú không nể mặt anh đâu nhá!”

“Được, được, em đi là được, rượu hôm nay cứ tính một phần cho em, coi như là chúc thọ anh.”

“Vậy mới là anh em tốt của anh chứ. Tan tầm ta đi luôn, mấy em gái xinh tươi đang chờ chúng ta đó!”

“Phan quản lý, xin chào, em là Lệ Lệ, cảm ơn anh hôm nay ngày khai mạc đến đây cổ vũ em, em vui lắm, anh nói coi, Lệ Lệ làm thế nào báo đáp anh đây?”

Thân thể phụ nữ xinh đẹp trắng ngần như tuyết trong không gian mờ ảo càng lảng lẩy mê người.

“Không, không cần... tôi... tôi...”

Phan Tuấn Vỹ làm sao mà qua trận này được, anh sống chết có đấy cái động vật thân mềm càng lúc càng gần trên người ra, sợ đến nỗi nói cũng chẳng rõ nỗi.

“Ai nha, chú Phan, đừng có mà khách khí với em ấy, bảo em ấy lấy thân mà đền là được, gặp con gà luộc

ngây thơ như chú đúng là phúc của cổ nha!”

“Em xin anh, anh đừng có nói lung tung nữa có được không!” Đúng là không chịu nổi, cái gì mà “gà luộc ngây thơ” chứ, khó nghe chết được!

“Ai nha, quản lý Phan, em không biết đâu, hôm nay anh nhất định phải lên đài với Lệ Lệ đó, người ta bị tiếng sét ái tình với anh rồi đó nha!”

Lệ Lệ cố rướn “đỉnh thánh mẫu” mà mình tự hào nhất lên ra sức cọ cọ, Lệ Lệ không tin cái đứa nhóc trắng nõn này không động tâm với mình.

“Lên... lên đài?”

Đừng có nói là cô ta muốn anh “này này nọ nọ” đấy nha?

Trời ạ, từ khi gặp cái tên sát tinh cuộc đời đó, anh toàn bị hấn đặt bên dưới, bảo bối của anh chỉ là “phòng khi cần”, treo ở đó cho đẹp mà thôi, bây giờ bức anh xông trận, anh còn thật không biết là liệu mình có “kẹt đạn” nữa không đây?

“Đúng thế, Phan quản lý, anh không đồng ý sao? Hí, hay là em hỏi tiểu đệ đệ của anh thì tốt hơn.”

Vươn một “phượng trào” hướng về hạ thể của anh, Lệ Lệ bắt đầu xoa xoa nắn nắn cực kì lão luyện.

“Dừng lại! Cô làm gì thế!” Phan Tuấn Vỹ nắm chặt tay cô ả cổ giật ra.

Theo từng giây một, sắc mặt của Lệ Lệ càng tồi đi.

“Ai nha, Lệ Lệ, vô dụng sao? Em đừng có uống công phí sức nữa, anh thấy chú em này luôn thở dài thườn thượt, tâm sự chất chồng, anh dám cá, cái cậu nhóc ngây thơ này nhất định có người yêu rồi.”

“Hứ, dám thờ ơ với “tiêu hồn trào” của Lệ Lệ này, em thấy cậu em anh chẳng phải là có người yêu, mà là thích đàn ông!”

Nghĩ đến tối nay chuyện lên đài của mình bị phá hỏng, ngữ khí của Lệ Lệ chua ngoa còn hơn cả nước cốt chanh.

Không ngờ tâm sự sâu kín nhất của mình lại liên tục bị đoán trúng, gương mặt Phan Tuấn Vỹ đỏ bừng trong tiếng cười bùng nổ của mọi người xung quanh.

“Này, chú Phan, đừng có ngượng mà, đem chuyện người yêu chú kể chút cho mọi người nghe coi, để mọi người còn biết ai có thể khiến cho “gà luộc ngây thơ” quyết một lòng như thế, ngay cả thịt dăng đến miệng cũng chẳng chịu ăn.”

“Đúng, nói mau, nói mau, không nói là phạt rượu!” Mọi người lập tức ầm ĩ lên.

“Được, được, nói thì nói, ai sợ ai a?!”

Nhìn một đồng người uống hết ba chai XO, say khướt trước mắt, Phan Tuấn Vỹ nghĩ thầm, nói gì thì nói ngày mai kiểu gì họ chả quên sạch sẽ? Lá gan bự ra, bao nhiêu tâm tư đối với người ấy lập tức tuôn trào

“Người mà em thích... rất đẹp, một đôi mắt có thể phóng điện bất cứ lúc nào, người đó chỉ cần liếc mắt nhìn ai, là có thể bắt hồn người đó đi mất, mũi nữa, vừa cao vừa thẳng, hoàn mỹ tựa như được nghệ thuật gia dùng dao mà khắc ra, môi a, cong cong gợi cảm khiến cho người ta hận không được cắn mấy cái, mà đôi tay kia... chỉ cần chạm lên người, sẽ vĩnh viễn chẳng thể nào quên được cái cảm giác ấy...”

“Oa... nghe qua đúng là một đại mỹ nhân a! Đúng rồi, đúng rồi, chú còn chưa có nói qua ngực ẻm a, thế nào? Nhất định là bự đến mức khiến cậu một tay cũng nắm không nổi nha.” A Cường nháy mắt mờ ám với Phan Tuấn Vỹ mấy cái liếc, lại còn dùng tay để gần ngực đong đong. Khiến mọi người lại được một trận cười vang!

“Người đó làm gì có ngực, là một người đàn ông.”

Mọi người nhất thời choáng váng: “Đàn... đàn ông?”

“Đúng thế, hơn nữa cậu ấy chính là con rể em.”

“Oa ha ha ha ha” Có vài người đã cười đến té xuống đất.

“Ha ha ha, cậu em này, không ngờ chú còn biết nói đùa như thế, chúng anh tí nữa bị về thật thà của chú lừa rồi đó nha, mẹ nó chú đúng là chân nhân bất lộ tướng nha! Ha ha ha ha...”

“Ai.. đến tuổi này nói thật cũng chả ai tin. Bất quá, chuyện này cũng chẳng trách được mọi người, ai kêu chuyện này ly kỳ quá đi, ngay cả em cũng chẳng tin rằng sẽ đi thích con rể mình, em đúng thật là... thật là...”

Biến thái? Vô sỉ? Dâm dăng?

Phan Tuấn Vỹ đột nhiên phát hiện mình không thể tìm được từ để miêu tả hành vi của chính mình.

“Xin lỗi, mọi người cứ uống đi, em ra ngoài hít thở không khí chút.”

Đột nhiên thấy phiền muộn, Phan Tuấn Vỹ rời khỏi chỗ ngồi, bắt đầu đi dạo quanh cái khách sạn được gọi là đệ nhất toàn quốc, hao tiền tốn của nhất cả nước này.

Tuy anh chẳng biết chút gì về trang trí nội thất, nhưng cũng có thể thấy người phụ trách rất để tâm đến cái khách sạn này, chỗ nào cũng nhìn thấy những thứ đồ tinh xảo từ nước ngoài.

“Tiểu Vương, nhanh đi gọi “thập đại kim sai” tập hợp, đến chỗ của ông chủ, hôm nay có đại nhân vật đến.”

Một cô nàng nhìn ung dung quý phái, khoảng chừng trên dưới ba mươi tuổi dùng giọng cẩn thận ra lệnh.

“Tang Má, rốt cuộc có nhân vật quan trọng thế nào mà phải điều hết binh lực ra thế? Mười người đầu bảng mà bao hết một hơi, giá đâu có phải ít a.”

“Chủ tịch Âu Dương vốn là bạn tốt nhiều năm của ông chủ, hôm nay biết khách sạn của chúng ta khai trương nên nhất định là đến ủng hộ đó. Người ta là ông chủ công ty lớn, mấy đồng xu lẻ đó chẳng đáng để vào mắt đâu. Được rồi, bớt nhiều lời đi, làm cho nhanh cho tốt đấy, nếu hầu hạ khách được hài lòng, ông chủ sẽ thưởng cho cậu không ít đâu.”

“Vâng, việc này cứ để Tiểu Vương em đây, em đi làm ngay.”

Âu... Âu Dương chủ tịch?

Là cậu ấy?

Là cậu ấy sao?

23. Chương 23: Nai Con Lưu Lạc Ký 2

Âu... Âu Dương chủ tịch?

Là cậu ấy?

Là cậu ấy sao?

Trái tim bắt đầu đập điên cuồng, hai chân Phan Tuấn Vỹ vô thức bám theo Tang Má đi lên lầu hai.

Anh nhìn thấy cô ta mở cửa lô, cất tiếng cười tiếp chuyện, rồi quay tay đóng cửa phòng lại. Phan Tuấn Vỹ chẳng thể nào biết người bên trong có thật là cái con người mà mình chẳng khắc nào không mong nhớ hay không.

Nếu đúng là người đó thì sao? Nếu chẳng phải thì sao? Phan Tuấn Vỹ, sao mà chẳng biết điều gì thế?

Mình muốn gặp cậu ấy... muốn gặp cậu ấy... chỉ cần nhìn một cái là được rồi... nhìn thấy một cái là được rồi...

Nhìn rồi sao? Nếu hấn đang tay phải một em, tay trái một em, hưởng thụ đến cùng, có nghĩa là hấn đã chẳng quan tâm gì đến mi nữa. Mi đã bỏ nhà đi hai mươi bốn ngày mười tám tiếng ba mươi phút đồng hồ rồi, trong nhà không chừng đã nuôi thêm mấy em “mèo con”, “thỏ con” trẻ trung xinh đẹp gấp mấy lần mi rồi ấy chứ, mi còn ngồi đây mơ mộng hão huyền cái gì nữa thế?

Mùi son phấn nồng nặc xông vào mũi! Phan Tuấn Vỹ đang tự đấu tranh tư tưởng đứng ở đầu cầu thang giật mình tỉnh lại. Anh không cẩn thận hắt xì một cái, làm một đoàn mỹ nữ hoàn phi yến sấu, tranh nhau khoe sắc khoe hương trợn mắt nhìn về phía mình.

“Hứ!”

Vừa nhìn thấy nét mặt bình thường của người đứng trên đó, các mỹ nữ tiếp tục đẩy đẩy kéo kéo nhau đến phía cánh cửa, đối với người đàn ông từ trên xuống dưới chẳng có một mảnh hàng hiệu đó căn bản chẳng đáng để các nàng liếc mắt một cái.

“Chủ tịch Âu Dương, các tiểu thư tới rồi, anh xem xem, mấy người này đều là đầu bảng của khách sạn “Kim sắc hoàng triều” chúng tôi đó, ai cũng là quốc sắc thiên hương, đẹp như tiên nữ trên trời a...”

Cửa vừa mở ra, Tang Má lập tức giới thiệu nhiệt tình. Các tiểu thư bắt đầu vuốt tóc sửa mái, uốn ngực cong mông, nối đuôi nhau đi vào trong lô...

Phan Tuấn Vỹ cuối cùng nhịn không nổi, quyết định trốn sau lưng các cô nàng, thử xem có thể đục nước béo cò lén dòm một cái.

“Ê nè, anh là ai thế? Lén lén lút lút ở đây.”

Sau cổ đột nhiên bị tóm lấy, Phan Tuấn Vỹ sau cơn kinh hãi lập tức nhanh trí, thấp giọng quát:

“Làm bậy! Có biết ta là ai không?”

“Là... là ai?” Tiểu Vương hơi bị hãi một tí.

“Hừm, ta là quản lý bảo vệ của chủ tịch Âu Dương, ta đang nghỉ ngơi trong số các tiểu thư này có người khả nghi, đang tính dòm một cái. Cậu có biết, thời đại này phần tử khủng bố không có chỗ nào không vào được. Được rồi, mau tránh ra, đừng có làm lỡ thời cơ phá án của ta, nếu mà có chuyện gì xảy ra, cậu có chịu trách nhiệm được không?”

Thấy cô nàng cuối cùng sắp tiến vào, Phan Tuấn Vỹ trong lòng cuống quýt vô cùng.

“A? Thất kính, thất kính, xin lỗi, tôi lỡ mãng quá, mời vào, mời vào.”

Lợi dụng có người đi trước yểm hộ, Phan Tuấn Vỹ rón rén nhẹ nhàng đi theo cô nàng đứng cuối hàng vào trong.

“Chủ tịch Âu Dương, đây là vị tiểu thư cuối cùng trong “thập đại kim sai”, nếu mà anh vẫn không hài lòng, thì tôi cũng đành phải bó tay thôi.”

“Nè, A Đức, hôm nay cậu đến ráp tâm phá quán của tôi chắc? “Thập đại kim sai” nhà tôi chẳng lẽ chẳng có một ai lọt vào mắt cậu nổi sao? Trước đây cậu có kén chọn thế đâu, làm gì thế, muốn vì ai mà giữ mình hả?”

Một giọng nam trầm cất tiếng cười ha hả.

“Câm miệng!”

Nghe giọng nói quen thuộc mê người như thế, Phan Tuấn Vỹ tay chân mềm nhũn, thiếu chút nữa là quỵ xuống đất.

Là cậu ấy... đúng là cậu ấy

“Ái Ái... đến đây, cho anh em tốt của tôi thấy sự lợi hại của em đi, mau thể hiện công phu khiến cho người đàn ông nào cũng phải rên “ai ai” đi, nếu không tên này đến đây thật toi công?”

“Vâng, ông chủ, Ái Á nhất định không để ông thất vọng”

Người che trước mặt đột nhiên lả lướt bước đi, Phan Tuấn Vỹ kinh hoàng, cả người đứng không vững, thỉnh lình ngã mạnh ra đằng sau!

CHOANG

Tiếng ly rượu rơi xuống đất, tựa như tiếng chuông báo tử vang lên.

Phan Tuấn Vũ cảm thấy ánh mắt của tất cả mọi người đều chiếu thẳng vào mình, anh cúi đầu chẳng dám liếc mắt, toàn thân run rẩy như chiếc lá sắp rụng trước cơn gió...

“Anh ta là ai? Tôi không biết người này, mau đuổi hắn ra.”

Giọng nói lạnh lùng tựa như đang tại chỗ hành hình anh.

“Tiểu Vương, cậu làm ăn kiểu gì thế hả? Chỗ này là chỗ tùy tiện cho ai vào cũng được sao?”

“Ông chủ, tôi... tôi... là anh ta nói...”

“Xin lỗi...”

Xin lỗi, là tôi quá ngu ngốc, xin lỗi, là tôi mơ mộng viễn vông, xin lỗi...

Phan Tuấn Vũ hít sâu một hơi, xoay người đi ra ngoài. Vừa ra khỏi cái không gian khiến cho người ta không thở nổi đó, anh lập tức yếu ớt dựa vào tường rồi trượt xuống ngã trên mặt đất.

Anh ta là ai? Tôi không biết người này... Anh ta là ai? Tôi không biết người này... Anh ta là ai?

“A a...” Trái tim nhói lên làm người ta không nhận được rên lên đau đớn.

Không! Đừng không nhận ra tôi... cầu xin mà... đừng...

“ĐI RA NGOÀI! TẤT CẢ CÚT HẾT RA NGOÀI!”

Tiếng gầm kinh thiên động địa cùng với tiếng thủy tinh vỡ tan tành, đuổi một đàn mỹ nữ sợ đến hoa dung thất sắc chạy trốn ra ngoài.

“A Đức, cậu uống quá nhiều rồi. Nếu không thích, thì bảo tôi để các em ấy ra ngoài là được, làm gì mà nóng vậy chứ? Cậu xem mình kìa, làm chính mình bị thương rồi, chảy máu nhiều như thế vui lắm sao?”

Chảy máu! Cậu ấy chảy máu rồi...?

“Không phải lo cho tôi, để tôi uống! Dù sao tôi cũng không cha không mẹ vô cố vô thân, dù... dù chảy máu đến chết cũng chẳng có ai thương đâu...”

Phan Tuấn Vũ nghe vậy như có ai đâm một dao vào trong lòng! Anh không nhận được đứng dậy chạy vào

trong

“Tôi không cho phép cậu nói thế!”

Rõ ràng còn có tôi yêu cậu, cậu biết thừa còn tôi yêu cậu, sao còn nói những lời cam chịu như thế? Tôi không cho phép, tôi không cho phép!

“Anh còn đến làm gì! Chẳng phải anh đã mặc kệ tôi sống chết thế nào, bỏ lại... bỏ lại tôi một mình mà đi rồi sao...”

Một giọt lệ bất ngờ rơi xuống gương mặt tuần mỹ.

Phan Tuấn Vỹ thấy lòng đau như xé, anh nấc lên một tiếng, nhào vào lòng hấn...!

“Đừng khóc! Van xin cậu... Đừng khóc... cậu muốn gì tôi cũng làm... van xin cậu... Đừng khóc nữa...”

“... Tôi tìm không được anh... tôi vẫn tìm... vẫn tìm... Ô... tôi... tôi hận... hận lắm... Sao anh lúc nào cũng muốn chạy trốn... Anh ghét tôi như vậy... ghét tôi như vậy sao...”

“Không! Không phải thế! Tôi thích cậu, sao ghét cậu được đây... Xin lỗi... là tôi không tốt... Tôi không bao giờ chạy trốn nữa... Xin lỗi...”

Không ngừng hôn lên những giọt lệ đang tuôn trên gương mặt người trước mắt, Phan Tuấn Vỹ hận không thể một đao đâm chết mình, đem tim móc ra cho hấn xem.

“Anh thực sự thích tôi?”

“Ừm, thích... rất thích...”

“Anh thực sự không bao giờ trốn nữa?”

“Ừm, không trốn nữa, không bao giờ bỏ lại cậu một mình nữa.”

“Nai con... nai con của ta...”

“Chủ nhân? Cậu... cậu cuối cùng cũng chịu nhận tôi rồi sao?”

Có thể nghe được tiếng gọi đó, Phan Tuấn Vỹ thấy mình bây giờ chết cũng mãn nguyện.

“Nai con... nai con... ta mệt quá mệt quá... chúng ta về nhà có được không?”

“Được, chúng ta về nhà... về nhà...”

Ôm chặt lấy người đang mềm nhũn trong lòng, Phan Tuấn Vỹ thấy vừa xót xa vừa ngọt ngào.

“Đúng rồi, nai con, chủ nhân còn có một việc muốn hỏi cưng.”

“Ừm? Chuyện gì cứ hỏi đi a.”

Nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dày của hắn, Phan Tuấn Vỹ vẫn say sưa trong hạnh phúc cửu biệt tương phùng.

“Sao nai con lại xuất hiện ở khách sạn?”

“ ... ”

“Ôm gái đẹp chắc là sướng lắm nhỉ?”

“ ... ”

“NAICON”

“A”

Một tiếng hét thảm thiết cắt ngang trời.

Ồ, ngày mai lại là một ngày đẹp trời nhiệt tình dào dạt.

24. Chương 24: Chuyện Cũ Ngấm Lại Mà Kinh

Ánh nắng vàng rực rỡ tựa như một đứa trẻ bướng bỉnh, nhẹ nhàng lén lút luồn qua rèm cửa, nghịch ngợm chơi đùa khắp mọi nơi, nhưng bất ngờ phải thấy một phòng bừa bộn, nguyên do là vì một đôi “nam nam” có quan hệ quá mức sai trái mà phức tạp, phơi trần dưới ánh sáng đầu tiên của một ngày.

“Ô cái eo đau quá đi”

Cảm giác đau đớn từ eo truyền đến khiến anh nhin không nổi mà rên rỉ, ý thức của Phan Tuấn Vỹ từ lơ lửng từng không từ từ trở về não bộ.

Ồ... tất cả là do cái tên chết tiệt thích ngược đãi kia, lần tới lần lui nguyên một buổi tối, tất cả các tư thế cơ thể trước đây dùng qua đều mang ra sử dụng rồi mà hắn còn thấy chưa đủ, tự cho là mình thông minh phát minh ra các loại tư thế cơ thể mới cực kì quái dị, nói là nhất định sẽ sáng tạo ra kỷ lục thế giới mới, khiêu chiến với cực hạn của nhân loại, thiếu nước mang anh ra xoay tròn ba trăm sáu mươi độ trong không trung, hại cái mạng nhỏ của anh tí nữa bị giỡn đến chết.

“Đáng ghét, cậu coi tôi là búp bê bơm hơi chơi hoài không hỏng chắc, cái tên biến thái chết toi này, thù này không báo thì không phải là quân tử!”

Ngay cả khi đang giện chết đi được, Phan Tuấn Vỹ anh cũng không có hoàn toàn mất lí trí, anh biết cơ hội trả thù trôi qua rất nhanh, cần phải tranh thủ lúc tên ma đầu này ngủ say như heo chết mà tiến hành, chứ chờ lúc hắn ta tỉnh lại rồi, ông trời có cho anh mượn thêm mười lá gan anh cũng chẳng dám ho he xằng bậy.

“Hắc hắc, ta nhéo, ta nhéo, ta bóp ta nhéo”

Dem gương mặt tuần tú say ngủ kéo kéo nhéo nhéo thành đủ các loại mặt quỷ quái đản, Phan Tuấn Vỹ như mở cờ nở hoa trong bụng, sung sướng đến thiếu điều học mấy con khỉ cười lên khếch khếch.

“Chơi vui ghê a? Nai con.”

Một đôi mắt đen láy như đá ngọc đen đột ngột mở ra, đường nhìn lãnh liệt bắn thẳng về phía người đàn ông đang mãi chơi vui đến quên luôn cả đất trời

Xong, chết chắc rồi, bị tóm cổ rồi, cứ thế này chẳng biết còn có cái vụ “Mãn Thanh thập đại cực hình” gì đang chờ anh đây?

Không sai, mọi người khỏi nghi ngờ, cái tên mà tự ý đem một người đàn ông đường đường nam tử hán hơn ba mươi tuổi đầu gọi là “nai con” này cái tên rõ ràng nhỏ hơn anh tám tuổi, nhưng còn cao lớn oai phong hơn cả anh cái tên chỉ cần trông mắt, anh cũng đã sợ đến nhũn hết cả tay chân cái tên có tên là Âu Dương Đạo Đức nhưng—cái gì cũng vô đạo đức đây chính là chủ nhân kiếp này của Phan Tuấn Vỹ anh, cũng là sát tinh cuộc đời anh luôn!

Ồ... chuyện cũ ngấm lại mà kinh, cái năm đó tháng đó ngày đó, vì bà xã gặp tai nạn giao thông qua đời mà độc thân, nhờ sự giúp đỡ không ngừng của người bạn thân, khó khăn lắm anh mới có được đối tượng để mà hò hẹn. Hai người sau khi dùng một bữa cơm tối lãng mạn, quyết định đi coi phim để “tiếp tục bồi dưỡng”. Không ngờ, một đêm đáng lẽ vốn dĩ là một kỷ niệm tuyệt đẹp, lại trở thành đêm mà cơn ác mộng đời anh bắt đầu tại WC rạp chiếu phim, anh lại ù ù cạc cạc bị một tên đàn ông biến thái “làm nhục”! “Tiểu đệ đệ” đáng thương của anh dưới sự nắn bóp của ma trảo, không thể chống cự tùy tiện “sùi bọt mép” tại chỗ, khiến anh xấu hổ khóc lóc nghẹn ngào... Anh e là từ đó trở đi, anh chẳng dám bước vào bất kể rạp chiếu phim nào nữa, vốn tưởng rằng sau đó đời này kiếp này anh khỏi gặp lại cái tên biến thái đó nữa, không

ngờ, ô... cái tên sét đánh xấu xa siêu cấp *** ma vô địch vũ trụ chẳng biết bày trò yêu pháp gì mà lại dụ dỗ được tâm hồn thiếu nữ thanh xuân của cô con gái cứng Phan Mỹ Mỹ, dùng một cái trở thành con rể tương lai của Phan Tuấn Vỹ anh, đúng là sét oánh giữa trời quang a, chớp mắt một cái kéo anh xuống mười tám tầng địa ngục vạn kiếp không góc đầu lên nổi.

Nghĩ lại, con gái anh bắt quá cũng mới mười tám tuổi, vừa tốt nghiệp cao trung, sao chưa gì mà đã lấy chồng sớm thế được? (huống chi là gả cho cái tên biến thái thế kia), anh đã lập tức ra sức phản đối, nhưng trong nhà địa vị của anh vốn rất là thấp, tất cả đều do “Mỹ Mỹ nữ vương” sai đâu là đánh đó nói gì là làm đấy, huống chi “con gái lớn không phụ thuộc vào cha” a, anh cuối cùng cũng chỉ đành tâm không cam lòng không muốn rưng rưng mà đồng ý thôi.

Về phần cái tên con rể tương lai của anh sao lại trở thành “chủ nhân” của anh? Đường đường một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất như anh sao lại biến thành “nai con” của của tên biến thái Âu Dương Đạo Đức? Ô... nói đến đây thì cơn tức đã đầy bụng lại nhồi thêm nỗi uất ức “cái mông”.

Oan lắm, tại vì cái tên ác ma kia uy hiếp anh nếu không đồng ý làm thú cưng cho hắn, hắn sẽ đem “gian tình” của hai người nói cho Mỹ Mỹ.

Cái chuyện không ngẩng nổi mặt nhìn người này nếu mà con gái anh biết thì thà đâm chết anh còn hơn! Vì anh danh một đời Phan Tuấn Vỹ này, anh cũng chỉ đành tan nát ruột gan, nén hết nước mắt mà đồng ý thôi.

Ô... người ta trăm nghìn lần không có muốn a!

“Làm chuyện đại nghịch bất đạo với chủ nhân, còn dám thả hồn bay đi đâu đi đâu, lá gan của nai con càng lúc càng bự ha?”

Giọng nói lạnh băng nháy mắt lời tuốt Phan Tuấn Vỹ từ hồi ức bị ai xót xa về hiện thực tàn khốc! Anh sợ đến run cả người, lập tức ra về cực kì đáng thương nhìn về phía chủ nhân xin tha:

“Chủ... chủ nhân, chủ nhân đừng có giận mà, là hiểu nhầm, hiểu nhầm thôi, là tôi thấy chủ nhân ngài gần đây công tác nhiều mệt quá, nên mới giúp ngài mát-xa mặt tí tí mà thôi.”

“Hừ hừ, xoay giải đây a. Thôi bỏ đi, xét nai con tối qua biểu hiện tốt, lần này tạm tha cưng. Đến đây.”

Ngoan ngoãn xoay người dựa vào ***g ngực ấm áp, để hắn ôm chặt lấy mình, Phan Tuấn Vỹ nhẹ nhàng nhắm mắt lại thở dài.

Dễ chịu quá... lần nào bị hắn dụ dỗ ôm vào trong ngực, anh đều có cảm giác hạnh phúc tựa như sắp tan ra.

“Nai con gần đây cũng có da có thịt phết, xem ra mấy món chị Trần làm có vẻ hợp khẩu vị nai con, ngày

mai ta bảo chị ấy thay đổi thêm mấy món khác nữa, nai con có món gì đặc biệt thêm không?”

Vuốt ve thân thể đang từ từ mồm mĩm của nai con, Âu Dương Đạo Đức nở một nụ cười thỏa mãn.

“Gì cũng được, chị Trần nấu món gì cũng ngon a.”

Từ khi Mỹ Mỹ đến Đài Trung học đại học, hai người sau khi trải qua một phen sóng gió, anh “phụng mệnh” đến nhà chủ nhân ở chung, tính tính cũng khoảng chừng ba tháng rồi. Thời gian này có thể coi như là thời gian lười biếng nhất kể từ khi anh để ra, anh chẳng phải một mình ôm hết việc nhà như trước, làm cái gì cũng có người hầu hạ, giờ tay là trà dâng, há miệng là cơm đút, không mập lên có họa là quý. Vô thức dùng mặt cọ cọ vào thân thể ấm áp bên dưới, Phan Tuấn Vỹ lén lút đảo mắt.

“Hi nai con ngày càng ưa làm nũng nha.”

Xoay người đè anh xuống, Âu Dương Đạo Đức hôn lên chóp mũi nho nhỏ của nai con.

“Hôm nay là ngày kỷ niệm, lát nữa chúng ta lái xe đi ra ngoài chút nha.”

“Nhưng hôm nay không phải ngày nghỉ, chúng ta còn phải đi làm a.”

“Ta là ông chủ của cưng, ta nói nghỉ là nghỉ.”

“Vâng, vâng, Âu Dương chủ tịch, ngài nói gì cũng đúng.”

Bỏ đi, nếu ông chủ còn trốn việc, một người quản lý bé tí ti của phòng hành chính như anh còn chẳng mừng đến thở phào.

“Nhưng chúng ta đi kỷ niệm cái gì a?”

“Đến tối cưng sẽ biết.” Một nụ cười ngây thơ rạng rỡ nở trên gương mặt tuần mỹ của Âu Dương Đạo Đức.

Ô... đáng sợ quá đi, mỗi lần cái tên ma đầu này nở nụ cười quái dị kia, hệ thống báo động trong cơ thể Phan Tuấn Vỹ lập tức lên đến mức “báo động đỏ”, kêu âm ỉ.

“Nai con, cưng nói chúng ta đi ngắm biển có được không?”

“Ngắm biển?” Phan Tuấn Vỹ nghe vậy đôi mắt lập tức sáng rõ, lòng cảnh giác lập tức giảm ngay. “Được được, tôi muốn đi, tôi muốn đi.”

“Đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn như con nít...” Lắc lắc đầu cười, Âu Dương Đạo Đức lần nữa bó tay vì tính cách đơn thuần của nai con.

“Lần trước đưa cưng đi dạo ở mấy cửa hàng đồ hiệu, sao cưng chẳng vui thế này?”

“Đi dạo phố nhàm chán chết đi được, bộ quần áo nào tôi mặc vào ngó chẳng như nhau? Huống hồ mấy thứ cậu thích đều là hàng hiệu A mới chả Ni cái gì đó, giá mắc dọa chết được người, tôi chẳng may không cẩn thận làm hỏng một cái, cũng chẳng có tiền đền cho cậu.”

“Là Giorgio Armani, cưng đúng là con nai con nhà quê! Mà chủ nhân đã sớm nói là nai con có thể dùng thân thể gán nợ rồi mà.”

“Gán... gán cái đầu cậu!”

Nhớ lại trước đây anh ở rạp coi phim kinh dị mắc ói đến ụ ra người cái tên ma đầu này, vì bồi thường cho bộ đồ âu đất đỏ của hắn, mới bị chộp vô WC dùng thân gán nợ. Cái sự giáo huấn bi thảm đó, anh cả đời cũng chẳng quên a!

Biển biếc, trời xanh.

Gió mát, nhẹ thổi.

Biển Đạm Thủy vẫn đẹp thế, nhưng vì hôm nay không phải là ngày nghỉ nên bãi biển mà họ đến càng vắng vẻ chẳng bóng người, khiến Âu Dương Đạo Đức càng thấy vui vẻ thoải mái.

“Lạnh không?” Siết nhẹ người trong lòng, Âu Dương Đạo Đức nhẹ nhàng hỏi.

“Không lạnh.” Bị hắn siết vào lòng như vậy, gương mặt Phan Tuấn Vỹ anh đều nóng bừng đến sắp bốc hơi được rồi.

“Ta đã lâu lắm không có tới đây rồi, lâu đến mức chút nữa quên biển Đạm Thủy trông như thế nào rồi...”

Cảnh vẫn như xưa, người lại chẳng còn. Hai câu ấy lặng lẽ hiện lên trong lòng.

“Sao vậy?”

Ngẩng đầu nhìn con người vững vàng vô địch lộ ra vẻ buồn thương chưa từng gặp, trái tim Phan Tuấn Vỹ lập tức hoảng loạn.

“Không có gì... ta chỉ nhớ đến một thiên sứ...”

“Thiên sứ? Cô ta... cô ta đẹp lắm sao?”

“Ừm, rất đẹp, mỗi lần người đó cười, dù là trăng hay sao đèn phải nhạt màu.” Âu Dương Đạo Đức như đang nhớ đến cái gì, trên gương mặt nở ra một nụ cười nhưng nhớ: “Ngày đó người ấy thích nhất quần lấy ta đòi ta đưa ra biển chơi, cô ấy rất yêu nước, thường mãi chơi đến chẳng muốn về, lần nào ta cũng phải vừa dỗ dành, vừa cầu xin cô ấy mới chịu về.”

“Cậu buông ra, tôi... tôi muốn đi vệ sinh...”

“Toilet xa lắm, dù sao ở đây cũng chỉ có cứng và ta, cứng cứ tới luôn đi.”

“Tôi không muốn.”

“Hi nai con khỏi xấu hổ, có muốn chủ nhân giúp cứng không?”

Nhìn thấy cái quần nhỏ của mình cũng sắp bị tụt xuống, Phan Tuấn Vỹ đột nhiên đập mạnh vào tay hắn.

“Đừng có đụng vào tôi!”

“Nai con ăn tim hùm gan báo rồi sao? Dám vô lễ với chủ nhân, cứng sao cứng lại khóc?”

“Ai nói tôi khóc? Con mắt nào của cậu thấy tôi khóc hả?”

“Hai mắt thị lực tiêu chuẩn mười trên mười của ta thấy cứng khóc.”

“Tôi... tôi khóc thì sao nào? Tôi sợ cậu chắc? Tôi thích khóc thế thì sao? Tôi khóc chết luôn cũng liên quan gì đến cậu?”

“Câm miệng! Cứng quấy đủ chưa?”

Giọng nói lạnh lùng khiến nước mắt vừa lau khô của Phan Tuấn Vỹ lại bắt đầu rơi xuống không ngừng, anh liều mạng trừng mắt lườm cái tên vô tâm vô phể trước mắt, hận không thể trừng mắt chọc thủng mấy lỗ trên người hắn.

“Ta đã nói không cho phép cứng nói từ “chết” rồi, lần sau tái phạm xem chủ nhân phạt cứng thế nào.” Kéo nai con vào lòng, lau lau nước mắt trên mặt anh, Âu Dương Đạo Đức bỗng bật cười.

“Cậu cười cái gì a?”

Tên biến thái này, lật mặt còn nhanh hơn lật sách. Coi chừng cười rớt răng ra đó!

“Cưng đúng là thùng dấm chua, dứt khoát đem cưng đi làm thịt nai nhúng dấm thêm món cho bữa tối hôm nay cho rồi.”

Âu Dương Đạo Đức hẳn là anh tài trời cho, tí bụng tí dạ tí tim gan này của nai con, hẳn dùng một tế bào não mà nghĩ là biết ngay.

“Ai là thùng dấm a? Tôi... tôi đâu có ghen đâu.”

“Lại còn khẩu thị tâm phi. Nai con thực ra không cần ghen, thiên sứ kia là... là em gái ta...”

Bỗng nhiên vùi mặt vào cổ anh, tựa như không muốn anh nhìn thấy vẻ mặt mình, nhưng Phan Tuấn Vỹ lại có thể cảm thấy nỗi đau nhói buốt của hắn.

“Em ấy... em ấy đã...”

Đã chết. Đã chết rồi. Năm đó cô em gái mới bảy tuổi bị cha mẹ đem theo cùng tự sát vì chịu không nổi sự siết nợ của những chủ cho vay nặng lãi. Phan Tuấn Vỹ đã được cô bạn thanh mai trúc mã Lý Sa của Âu Dương Đạo Đức kể cho nghe chuyện thuở nhỏ mà hắn không muốn ai biết từ lâu. Chuyện bí hiểm như thế mà anh lại mang ra ghen tuông, lại còn tự tay làm cho vết thương cũ của hắn chảy máu, Phan Tuấn Vỹ hận không thể tát cho mình hai cái!

“Đừng nói nữa! Xin lỗi, xin lỗi...”

Siết chặt con người mà anh yêu đến có thể chết đi, Phan Tuấn Vỹ chỉ có thể khóc lóc xin lỗi.

“Shh... nai con đừng khóc nữa, có phải nai con nghe Lý Sa nói gì không?”

“Không có... không có...”

“Ta không quan tâm cưng biết gì, cưng phải hiểu ta không cần thương hại.” Âu Dương Đạo Đức nâng gương mặt nai con, lạnh lẽo nhìn anh.

“Không phải là thương hại... tôi... tôi chỉ đau lòng”

Chưa nói dứt lời đã bị đè xuống bờ cát, tất cả lời nói đều bị nụ hôn nuốt chửng, Phan Tuấn Vỹ cố gắng

dùng thân thể mà đáp trả, anh sợ tình cảm cấm kỵ trong lòng mãi mãi chẳng bao giờ được đáp lại kia sẽ khiến mình òa khóc.

25. Chương 25: Ngày Kỷ Niệm Kinh Hoàng

Kế hoạch vốn dĩ là đi Đạm Thủy dạo phố cổ, ăn “A Cấp” lại bị những hạt cát dính đầy mình hủy sạch, hai người đành lùi một bước chọn phương án hai, mua một đồng thiết dẫn rồi lên đường về nhà (PS “A cấp” là một loại thức ăn vặt nổi tiếng ở Đạm Thủy, họ nhồi miến trong miếng đậu hũ chiên, sau đó chan lên trên một loại nước tương đặc biệt, mùi vị cực kì luôn A, nước miếng của ta a...)

“Đều tại cậu hết, động một tí là động dục.”

“Ê, thế ai ôm ta không buông, lăn hai vòng trên bãi cát?”

Đứng phía sau lưng nai con, dùng nước sạch giúp anh gội đầu, Âu Dương Đạo Đức nhẹ nhàng cười ra tiếng.

“Tôi... tôi làm gì có...”

“Nai con từ khi nào mắc bệnh khẩu thị tâm phi thế? Ai, bỏ đi, dù sao cũng như vậy cũng rất dễ thương.”

“Ai cần dễ thương chứ? Tôi tốt xấu gì cũng là đàn ông, lại còn lớn hơn cậu tám tuổi đó, cậu đừng có quên!”

“Hừm, mặt thì rõ là con nít mãi không có lớn, dáng người gầy gầy nhỏ nhỏ, tay chẳng xách nổi, vai chẳng khiêng nổi, ta dùng một tay cũng nhắc được cứng lên, còn dám cậy già vênh váo trước mặt chủ nhân?”

“Đúng, tôi là quả bí đao khô quắt đó, cậu thấy không vừa mắt, còn ôm tôi hoài làm gì? Cậu đi, đi đi a.”

“Nếu ta mà đi thật, chỉ sợ nai con khóc đến chết mất.”

“Ai thèm khóc a? Tôi đến mơ cũng cười í!”

“Ai u sợ chết được, chủ nhân sao để chuyện này xảy ra được, ta đành phải tối nào cũng khiến nai con mệt đến mức nằm mơ cũng không đủ mới được...”

Một ngón tay nhẹ nhàng trượt dọc theo lưng nai con xuống, bất ngờ đâm vào huyệt khẩu chặt khít của anh!

“A ”

Không tìm được tiếng thét, lưng lập tức mềm nhũn, Phan Tuấn Vỹ cả người vô lực quỳ gối xuống sàn nhà tấm ướt đầm, trước mắt đều mờ ảo...

“Vị đại hội chúc mừng tối nay, đáng lẽ cũng không nên để nai con mệt quá, nhưng từ giờ đến tối còn một khoảng thời gian, làm tí tí việc, nai con nghỉ ngơi mấy tiếng chắc là cũng được nha?”

Vừa thì thầm tự nói, vừa nắm lấy vòng eo gầy nhỏ, Âu Dương Đạo Đức động người, liền cầm thứ cương cứng vận sức chờ hành động từ nãy cầm thẳng vào!

“A a”

Khoái cảm cuồng loạn ầm ầm cuộn đến, hạ thể Phan Tuấn Vỹ nháy mắt sung huyết mà cương lên, không ngừng xoay xoay, rên rỉ, mong phát tiết dục vọng nóng rực có thể làm người ta điên cuồng đó.

“Trời ạ... nai con xoay xoay làm ta sướng chết được! Nữa nào! Nữa nào!”

Rút hung khí vĩ đại của mình ra, rồi lại cắm thật sâu vào, Âu Dương Đạo Đức phối hợp với sự xoay eo *** dâng của nai con, từng cú đều cắm vào điểm mẫn cảm nhất trong tiểu huyết

“A chủ nhân tha tôi đi, tha cho tôi đi... Ô... đừng mà đừng mà... tôi sẽ chết... sẽ chết mất!”

Tiểu huyết bị huấn luyện quá độ trở nên rất yếu ớt nhạy cảm, Phan Tuấn Vỹ mới bị cắm vài cái, đã bắn đến hét nhẹ, có cảm giác sắp chạm đến biên giới sinh tử, khiến anh phải rơi lệ cầu xin.

“Nai con sao hôm nay chẳng nghe lời gì thế? Hay là cương cố ý đó? Cương biết thừa đáng về khóc lóc cầu xin của cương sẽ khiến chủ nhân phát điên mà, còn dám câu dẫn ta như thế sao?”

Đẩy nhanh tốc độ, càng cố sức đâm vào nơi tiêu hồn vừa nóng vừa ướt, Âu Dương Đạo Đức thở ồ ồ, gần như nói qua kẽ răng.

“Tôi không... không có... Ô a a”

Bị đâm thật mạnh vào nơi sâu nhất, bên tai truyền đến tiếng gầm lớn, Phan Tuấn Vỹ cảm thấy một dòng nóng hổi bắn mạnh vào bích tràng mẫn cảm của mình, nóng đến nỗi anh run rẩy cả người, trước mắt tối sầm, lần thứ hai không nhịn nổi mà bắn ra

“Phải chăng là làm bốc lửa quá đà...”

Nhìn thất nai con đã ngất xỉu dưới thân, Âu Dương Đạo Đức nghiêng đầu suy nghĩ.

“Bất quá chẳng phải ai cũng có thể sướng đến ngất xỉu đâu nha, nai con tỉnh lại nhất định phải cảm ơn chủ nhân đó nha.”

“Um...”

Vô thức đưa tay sang bên cạnh sờ sờ, cảm giác lạnh lẽo không thoải mái từ giường truyền sang làm Phan Tuấn Vỹ nửa tỉnh nửa mê thất vọng mở mắt.

Ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, bóng đêm đã xuống, bầu trời rải đầy sao, vốn tưởng mình chỉ mê man chút xíu, không ngờ lại ngủ cả nửa ngày. Vùi gương mặt nóng bừng vào gối, màn làm tình trong nhà tắm tựa như dã thú dường như vẫn ngay trước mắt, tuy chẳng phải lần đầu, nhưng anh cũng chẳng dám đối diện với biểu hiện *** dâng của mình, Phan Tuấn Vỹ bị chính mình làm cho ngượng đến chẳng ngẩng đầu lên nổi.

Đáng ghét, đáng ghét, trước khi gặp phải cái tên *** mà nam nữ đều ăn kia, anh rõ ràng là người chẳng mấy có hứng thú với ***, sinh hoạt vợ chồng với bà xã vốn chỉ làm theo phép, ngoại trừ năm đầu tiên sau khi kết hôn hai người ngủ cùng giường, từ khi Mỹ Mỹ sinh ra, cả hai đã mỗi người ngủ một phòng.

Người thanh tâm quả dục như anh, sao đựng vô cái tên biến thái kia một cái là trở nên y chang một *** phụ “trời hạn gặp mưa rào”, dưới thân hần rên rỉ đến mất cả giọng, sướng đến dục tiên dục tử đây? Tên kia rõ ràng còn nhỏ hơn anh mấy tuổi, thế mà kinh nghiệm với kỹ xảo lại cao minh hơn anh chẳng biết bao nhiêu, mỗi lần thấy hần bày ra cái vẻ mặt tự tin kiểu “yên tâm, ta sẽ khiến cưng sướng chết thôi”, anh lại hận đến nghiến răng nghiến lợi luôn.

Nhưng mà hết cách rồi, đúng là hết cách rồi, chẳng biết từ bao giờ anh đã chìm xuống bùn sâu đến thế, không thể nào tự kiềm chế. Bất kể là tự tôn của bản thân, sự tự tin của một thằng đàn ông, thân thể này đã chẳng thuộc quyền khống chế của anh. Phan Tuấn Vỹ anh tự nhận cuộc đời chẳng có chí lớn, ba mươi mấy năm qua đều không sóng không gió, ngày ngày bình lặng, muốn nói có chuyện gì là đại sự, đó là hai chuyện cha mẹ bị bệnh mà lần lượt nhắm mắt xuôi tay cùng với bà xã qua đời do tai nạn giao thông, nhưng những chuyện này chỉ khiến anh thấy ý trời đã thế, đau khổ một lần rồi cam chịu chấp nhận là xong. Đã bao giờ như bây giờ, động một cái là ưu tư không khống chế được, nước mắt như Hoàng Hà vỡ đê, trong lòng rối như tơ vò?

“Mày xong rồi, Phan Tuấn Vỹ, cuộc đời này của mày coi như xong rồi...”

Kéo kéo vò vò mái tóc trên đầu, Phan Tuấn Vỹ thì thào tự nói với mình.

“Cái gì mà xong với xong, ta thấy cưng mà cứ kéo thế nữa, tóc của cưng đúng là xong thật đó, ta không muốn nai con trở thành con nai hói đầu tiên trên đời đâu nha.”

Những nụ hôn nhẹ nhàng liên tiếp rơi trên tấm lưng trần, Phan Tuấn Vỹ sợ nhột đến khẽ ưm một tiếng, khẽ co người lại.

“Lại phát ra âm thanh *** dâng câu dẫn ta rồi, cưng đúng là sắc nai...”

Tôi van cậu đó, ai thêm đi câu dẫn tên biến thái như cậu a? Đúng là tháng sáu tuyết bay, oan uổng tày trời a!

Nhẹ nhàng cắn cổ nai con, Âu Dương Đạo Đức cúi đầu cười cười:

“Lần này chủ nhân không có bị lừa đâu, đứng dậy, đến giờ cơm rồi, hôm nay chủ nhân ta tự mình xuống bếp, cũng không ăn sạch cho ta, coi chủ nhân phạt cũng thế nào.”

Tùy tiện giúp nai con mặc bộ đồ ngủ, ôm xuống ngồi vào bàn ăn, Âu Dương Đạo Đức hoàn toàn không đếm xỉa gì đến sự chống cự “anh dũng” của nai con, bắt đầu đút cho anh từng thìa từng thìa một những món ăn được hẩn dày công nấu nướng.

“Buông ra, tôi muốn tự ăn.”

“Không được, xin đừng tự ý thức thân phận thú cưng của mình, không được cướp đoạt lạc thú đút cho thú cưng của chủ nhân.”

Phan Tuấn Vỹ nghe vậy cũng phải thấy bó tay, anh đảo mắt, bắt đầu cam chịu nhai nhai nuốt nuốt những món ăn kỳ thực ném vô cũng mỹ vị ngon lành kia. Bỏ đi, sơn hào hải vị bày ra trước mắt mà không ăn, còn đi tranh luận với tên tâm thần kia, chẳng phải là tự kiếm thứ khổ mà ăn sao? Rồi, muốn đút tôi ăn chứ gì? Vậy cho cậu đút đủ luôn! Nghĩ thế, chắc mẩm trong bụng, anh bắt đầu gào ầm ỹ:

“Cái kia cái kia, không đúng không đúng, không phải miếng đó, là cái miếng thứ ba ngược chiều kim đồng hồ đó, đúng đúng, là cái đó, cậu không cảm thấy miếng cá đó nhìn so với mấy miếng tầm thường khác cực kì màu mè ngon lành sao?”

“Đúng nha, nai con đúng là biết nhìn a?”

Đập mạnh cho nai con một phát.

“Phải ăn hết toàn bộ cho ta! Còn dám ở đó mà lựa đồng lựa tây, chủ nhân mang cưng ra làm thịt nai xé xào khô!”

“Ô”

Bị gõ một cái rồ đau Phan Tuấn Vỹ chút nữa nghẹn chết với một đồng thức ăn trong miệng, anh vội vàng cầm lấy cốc nước chanh uống uống mới khắc khắc nuốt xuống được.

“Nai con ngốc! Đó là nước dùng để rửa tay, chưa có đun qua đâu.”

Âu Dương Đạo Đức vừa giận vừa cuống giật lấy đã thấy anh uống sạch, chỉ còn để lại mấy miếng chanh cắt.

“Có sao không? Nai con có sao không?”

Vỗ vỗ lưng nai con đang ho khan không ngừng, Âu Dương Đạo Đức tự trách mình không săn sóc con nai con lơ ngơ này tốt.

“Tôi xin cậu đó, tôi không bị cái thứ nước đó độc chết, cũng bị cậu nện cho chết đó, cậu nhẹ nhẹ giùm có được không?” Phan Tuấn Vỹ cảm thấy ruột gan lòng phèo của mình sắp bị vỡ nhảy ra khỏi miệng rồi.

Huống hồ uống tí tẹo nước lã đã sao đâu? Nhìn thấy hấn cuống đến ra cái mặt đó, cứ như là anh uống thạch tín không bằng í, đúng là ngạc nhiên.

“Nai con đúng là không sao chứ?”

“Không sao không sao, chúng ta ăn tiếp có được không? Tôi sắp chết đói rồi.”

Buổi chiều “lao động” một hồi khiến thể lực anh chẳng còn chút nào, nếu không bổ sung một chút năng lượng, chỉ sợ anh bây giờ sắp bay bay mọc cánh thành tiên mất.

“Ách...”

Phan Tuấn Vỹ ngồi trên sofa vô cùng không khách khí ợ một cái.

“Nai con no chưa?”

“No rồi no rồi.”

Vỗ vỗ cái bụng căng tròn không thể nhét thêm thứ gì vào, Phan Tuấn Vỹ mỹ mãn cười cười.

“No là tốt rồi, bây giờ chúng mình làm chính sự đi. Nai con còn nhớ hôm nay ngày mấy không?”

“A? Ngày mấy?” Phan Tuấn Vỹ nghếch mặt.

“Ai, ta đã cho cưng cả một ngày để suy nghĩ, thế mà cưng lại chìa cái mặt này cho ta, thôi thì ý trời nó là thế, nai con cũng không có được trách chủ nhân đâu đó.”

Âu Dương Đạo Đức lắc lắc đầu, vẽ mặt đau đớn vô cùng.

“Cuối cùng thì là cái ngày quái gì a? Cậu đừng có làm tôi sợ được không?”

Cái tên biến thái đầy đầu chước mưu gian ác này làm cái trò đáng ngờ gì đó? Giả thần giả quỷ nữa, anh đã dựng hết cả lông lên rồi đây này.

“Đừng sợ đừng sợ, chủ nhân rất là thương nai con a, cứ xem, vì cái ngày đặc biệt này, chủ nhân đã chuẩn bị một món quà tặng nai con rồi nha.”

Âu Dương Đạo Đức lôi ra một món quà được đóng gói đẹp đẽ.

“Quà? Ừm, nhìn qua cũng không tệ.”

Lần đầu tiên nhận được món quà tên ma đầu này tặng, Phan Tuấn Vỹ trong bụng sướng lén sướng lút rồi, nhưng vẫn quyết giả vờ chẳng để ý mấy.

“Mong nai con sẽ thích món quà này. Chủ nhân bây giờ có việc phải ra ngoài chút, ta quay lại chúng ta sẽ hảo hảo ăn mừng, nai con phải ngoan ngoãn ở nhà na.”

Hôn một cái lên trán nai con, Âu Dương Đạo Đức không quay đầu đi thẳng.

Nghe được tiếng cửa mở ra rồi đóng lại, Phan Tuấn Vỹ đợi Âu Dương Đạo Đức ra cửa, lập tức vội vã vui sướng xé vỏ bọc món quà.

“Cái tên đầu heo này, thừa tiền à? Hết cái hộp này đến cái hộp khác, muốn làm mình mệt chết sao?”

Phan Tuấn Vỹ lột bỏ lớp hộp ngoài nhiều đến muốn giết người, lúc anh mở đến cái hộp thứ mười một thì cuối cùng cũng thấy được món quà chân chính.

“Í? Đây là cái gì a?”

26. Chương 26: Ngày Kỷ Niệm Kinh Hoàng

Nghe được tiếng cửa mở ra rồi đóng lại, Phan Tuấn Vỹ đợi Âu Dương Đạo Đức ra cửa, lập tức vội vã vui sướng xé vỏ bọc món quà.

“Cái tên đầu heo này, thừa tiền à? Hết cái hộp này đến cái hộp khác, muốn làm mình mệt chết sao?”

Phan Tuấn Vỹ lật bỏ lớp hộp ngoài nhiều đến muốn giết người, lúc anh mở đến cái hộp thứ mười một thì cuối cùng cũng thấy được món quà chân chính.

“Í? Đây là cái gì a?”

Cầm lấy cái đĩa CD bên trên viết “món điểm tâm ta yêu nhất”, Phan Tuấn Vỹ nghi hoặc thì thầm tự hỏi.

“Chả lẽ là tiết mục dạy người ta làm món điểm tâm? Quan tâm làm gì, coi là biết liền à.”

Đầu đĩa vang lên một tiếng nhạc cực kì dịu dàng, giai điệu tuyệt vời làm Phan Tuấn Vỹ say sưa nhắm mắt lại, cầm ly café nhấp một ngụm.

“A a”

“PHỤT———”

Tiếng rên rỉ đột ngột truyền đến từ cái TV khiến Phan Tuấn Vỹ sợ đến phun ngụm café trong miệng ra xa ba thước! Vội vã mở mắt ra nhìn vào màn hình tinh thể lỏng năm mươi inch siêu bự, Phan Tuấn Vỹ chợt thấy một màn khiến anh chút nữa lăn đùng ra ngất xỉu.

Trên màn hình là một nam nhân không một mảnh vải, người đàn ông trắng nõn gầy yếu vẫn cứ khóc lớn không ngừng, hai chân mở rộng để một người đàn ông thân hình cao lớn ra sức đâm chọc vào hậu đĩnh, hai người không ngừng vận vẹo cử động thân hình đầy mờ hôi, dưới ánh láng lẩy *** mỹ khó mà so sánh nổi...

“A a... Đừng mà... đau quá... người cứu mạng a... tha cho tôi... tôi là của cậu... của cậu... Ô... van xin cậu... Cứu tôi cứu tôi...”

“Được được, cứu cưng cứu cưng... A a... nai con... nai con của ta...”

Người đàn ông cao lớn cúi đầu thở dốc, gương mặt say mê.

Gương mặt tuấn mỹ, làn da màu mật ong và thân thể căng tràn sức mạnh, toàn bộ nét đẹp khó hình dung này khiến anh chẳng nổi chớp mắt. Hai mắt Phan Tuấn Vỹ ướt át nhìn gương mặt đầy *** trên màn hình, thân thể anh bắt đầu không tự chủ được mà nóng bừng, nơi khó nói nào đó càng thêm cương cứng đến mức phát điên.

Vội vàng móc ra cái khối cương cứng đó, bắt đầu điên cuồng chà xát, Phan Tuấn Vỹ thở dốc, chẳng nổi dời mắt khỏi người trên màn ảnh làm anh mê muội.

“A”

Cùng tiếng gầm lớn của người đàn ông khi đạt đến cao trào, Phan Tuấn Vỹ cũng không kiềm được kêu to bản ra...

“Học học...”

Cố gắng hít thở không khí, Phan Tuấn Vỹ hai mắt hoa lên, vô lực mềm nhũn trên chiếc sofa.

Xong, anh đúng là càng lúc càng biến thái rồi, nhìn hình ảnh mình cùng cái tên XX kia, anh chẳng những không thấy ngượng, mà còn lại hưng phấn không nhịn nổi mà tự an ủi nữa? Ô... Phan Tuấn Vỹ, mày xong rồi, bị cái tên biến thái kia đồng hóa triệt để rồi!

“Tuyệt vời tuyệt vời, đúng là cực kì tuyệt vời!”

Nam diễn viên từ trong phim cấp ba tựa như vừa bước xuống từ màn ảnh, đứng sừng sững trước mắt, Phan Tuấn Vỹ kinh ngạc đến há mồm trợn mắt.

“Nai con thích lễ vật mà chủ nhân đưa cho chứ không? Đó là do chủ nhân tự tay phối nhạc chỉnh lý đó, ta vậy mà mất nhiều thời gian lắm mới tìm được đoạn nhạc nền êm ái như vậy đó nha.”

“Cậu... cậu vào lúc nào?”

“Ta căn bản không có đi ra ngoài a.”

“Cậu... cậu lừa tôi!”

“Ai nha, nai con, sao nữ nói như vậy được? Tự an ủi là một chuyện rất chi là riêng tư í, chủ nhân chỉ muốn để nai con có một chút không gian cá nhân thôi a, lẽ nào cũng muốn giật cò súng trước mặt chủ nhân?”

“Sao mà thế được? Tôi không có phải là biến thái!”

“Vậy là đúng rồi, vì vậy đáng ra cũng phải cảm ơn chủ nhân quan tâm, giúp cũng sắp xếp chu đáo thế mới đúng a.”

“Ai thèm cảm ơn cậu chứ, vốn dĩ là cậu bẫy tôi, cái thứ mất mặt như thế mà còn dám làm quà tặng tôi, cậu là đồ đại biến thái!”

“Ồ nhỏ, vừa rồi không biết ai vừa nhìn tên đại biến thái, vừa ra sức tự an ủi, lại còn sướng vô cùng?”

“Cậu... cậu đáng ghét đáng ghét!”

Phan Tuấn Vỹ then quá hóa giận, tức đến nhảy dựng cả lên!

“Nè, nai con, cũng muốn nhảy thì cứ nhảy, nhưng mời cưng quẫn “tiểu đệ đệ” của mình cho tốt đã, không nên để “sữa đậu” vãi lung tung khắp nơi có được không?”

Âu Dương Đạo Đức lấy khăn tay từ trong túi ra lau lau gương mặt bị “sữa đậu” bắn vào.

“A”

Phan Tuấn Vỹ nghe vậy mới nhận ra hạ thể của mình vẫn đương trần truồng dưới ánh mắt tên đại ma đầu, anh thét lên một tiếng, che “tiểu đệ đệ” của mình lại, hốt hoảng núp trên sofa, cuộn tròn người lại.

“Được rồi, quên nói cho cưng, màn biểu diễn đặc sắc không kém diễn viên cấp ba của nai con hồi nãy ta đã quay lại hết rồi đó.”

“Cậu... cậu nói gì? Cậu lại quay tôi!?”

“Hừm, nai con dám quên đêm động phòng với chủ nhân, nghiêm phạt thể này còn là nhẹ nha, dù sao ta cũng chẳng mang đi bán đâu.”

“Tôi không quan tâm không quan tâm, mắt mặt quá mắt mặt quá, cậu mau mang băng trả lại cho tôi!”

“Hừm hừ, như vậy mà đã là mắt mặt a? Nếu vậy ta quay những hình ảnh như thế này, cưng chẳng phải mắt mặt đến nhảy xuống sông Đạm Thủy?”

Âu Dương Đạo Đức đột nhiên lột sạch đồ nai con, một tay bế anh ngồi ở trên đùi, mở hai cánh mông của anh, đem thứ cương cứng từ khi nhìn thấy hình ảnh nai con tự an ủi đâm mạnh vào huyết khẩu nho nhỏ

“Ô a”

Thân thể còn dư vị cao trào mãi cảm vô cùng, Phan Tuấn Vỹ gần như vừa lúc bị tiến vào đã phải lập tức bắn ra.

“Không được, nhịn xuống cho ta!” Âu Dương Đạo Đức tàn nhẫn cầm ngọc hành của nai con, cực kì vô tình đè nén cao trào của anh xuống!

“Ô... buông... buông...”

“Không được, hôm nay là kỷ niệm một năm từ đêm đầu tiên của chúng ta, kỷ niệm một năm phải cùng

nhau chúc mừng mới đúng a.”

Ấn nút điều khiển từ xa, để âm thanh hoan ái *** dâng vang lên, trên mặt Âu Dương Đạo Đức hiện lên một nụ cười hoài niệm.

“Nai con, nhìn đi, lúc đó biểu tình của nai con đúng là cực kì tuyệt vời, nhìn như vừa thống khổ lại vừa sung sướng, ta lần nào đi công tác không mang cứng đi cùng được đều mang theo cuộn phim này, ta chỉ cần nhìn không quá ba phút là có thể bắn ra nha.”

Cầm cái eo mảnh mai của nai con, để anh đừng đưa lên xuống trên người mình, Âu Dương Đạo Đức thở hổn hển thật thà kể lể.

“Ô... tôi không muốn nhìn...”

Tuy nói những lời cự tuyệt, nhưng hai mắt anh không tự chủ nhìn hai người trên màn ảnh, tiểu huyết dưới thân cũng bắt đầu giống như trên màn hình hé ra co lại, căn Âu Dương Đạo Đức đến chút nữa không giữ được tinh hoa.

“A a... nai con đáng giận, từ khi nào cứng học được chiêu đó vậy?... A a... tuyệt quá tuyệt quá...”

Tiếng thét sung sướng vút lên tận trời, bất kể là họ một năm trước, hay là một năm sau đều thỏa thuê ngây ngất trầm luân giữa xuân sắc vô biên...

27. Chương 27: Sơn Vũ Dục Lai

Tranh thủ lúc đồng nghiệp cùng phòng không để ý thì lén cắp một cái, Phan Tuấn Vỹ nhẹ nhàng lau lệ đọng khóe mắt, cố gắng tập trung tinh thần vào đồng công văn chồng chất như núi trước mặt.

Ô... anh chỉ nghỉ làm có hai ngày, sao mà công việc dồn lại lại nhiều như thế này a? Thở dài bi thảm, Phan Tuấn Vỹ quả là khóc không ra nước mắt.

Hứ, nói tới nói lui, đều là lỗi của tên *** mà kia, mấy hôm nay chẳng biết lên cái cơn xuân gì, suốt ngày từ sáng đến tối đều hành anh lẫn tới lẫn lui, chẳng biết tiết chế tí nào, anh tốt xấu gì cũng là máu thịt do cha sinh mẹ dưỡng, ai mà chịu được bị hấn mang ra chơi tới ngày như thế a? Nhưng lần nào oán thán cậu ta, cậu ta cũng chỉ nói:

“Nai con nếu mà mệt thế, ở nhà nghỉ hai ngày là được, yên tâm, ta sẽ tính “tiền công” cho cứng, không có trừ lương đâu.”

Ọe ọe, còn cái gì mà “tiền công” chứ? Vạn nhất đồng nghiệp hỏi anh đi công tác ở đâu, anh làm sao mà trả lời là mình đi công tác trên giường của chủ tịch, để thỏa mãn “nhu cầu công việc” cực kì nhiều của hắn, thiếu chút nữa không quá mức cúc cung tận tụy mà nhắm mắt xuôi tay luôn, mà khẳng khái hy sinh thân mình vì công ty. Nghĩ đến danh sách trong đại hội biểu dương “giải thưởng dành cho nhân viên ưu tú”, nếu mà không có tên Phan Tuấn Vỹ anh, đúng là quá mức không có thiên lý.

Kỳ thực cái tên chủ tịch biến thái ấy ngoài yêu cầu vô độ ra, anh cũng thích công việc hiện giờ, tuy chỉ là một người quản lý nho nhỏ trong phòng hành chính tổng hợp, nhưng tiền lương tiền thưởng cùng với phúc lợi cũng không kém. Anh đang làm việc ở công ty “Khoa học kỹ thuật Hoài Đức”, là công ty thiết kế trò chơi máy tính mới nổi vài năm nay, gần đây các trò chơi do công ty thiết kế còn được tiêu thụ mạnh trên toàn thế giới, chiếm một vai trò vô cùng quan trọng trong thị trường, mỗi năm ra hàng trăm nghìn trò chơi điện tử.

Một công ty lớn như vậy nghe đồn là do cái tên ác ma kia một mình xây dựng lên từ hai bàn tay trắng. Đối với lời đồn đại này Phan Tuấn Vỹ anh lúc nào cũng cực kì nghi ngờ, chính là vì “vô gian bất thành thương”, với cái sự gian trá xảo hoạt, đề tiện âm hiểm cùng tâm cơ kinh khủng ăn thì nuốt hết cả xương đó của hắn, nếu bảo hắn mà ko vừa giàu vừa nổi, thì đời còn ai giàu được nữa đây?

Ring—ring—

“Quản lý Phan, điện thoại của anh, là chủ tịch gọi đó.”

Quản lý Hoàng bên cạnh vừa nói xong, một đồng ánh mắt vừa vừa ghen ghét vừa đổ kị lập tức như tiểu lý phi đao từ khắp nơi hướng về Phan Tuấn Vỹ.

Đáng tiếc là ngài đây đang nổi nóng, vì vậy những ánh mắt bình thường làm anh bất an như ngồi bàn chông lằn này đều bị anh trừng mắt lườm trở lại. Có lẽ vì một người luôn luôn ôn hòa mềm yếu như quản lý Phan cũng biết biến sắc mặt, cả đoàn người vội vã cúi đầu tránh khỏi ánh mắt như hung thần ác sát đó.

Đáng ghét, cái tên lúc nào cũng rảnh kia chẳng lẽ còn không biết anh đang bận đến sứt đầu mẻ trán, tối mày tối mặt, thế mà còn dám gọi điện thoại đến quấy rầy anh? Đề phòng mình nhất thời mất trí chữ âm lên trong điện thoại, dọa hết cả đồng nghiệp trong phòng, Phan Tuấn Vỹ quyết định đi đến phòng họp nhỏ bên cạnh tiếp điện thoại.

“A lô, xin hỏi chủ tịch có chuyện gì chẳng ạ?” Nghiến răng nghiến lợi, nổi giận phùng phùng.

“Nai con...”

Tiếng gọi như tiếng thở dài khiến Phan Tuấn Vỹ không chịu nổi trong nháy mắt cả người mềm nhũn, một bụng toàn những lời độc địa phập tức bị quăng lên chín tầng mây.

“Chủ nhân...”

Đối với bản thân vừa nghe giọng nói dịu dàng cuốn hút đó lập tức gương cờ trắng đầu hàng, Phan Tuấn Vũ quả là khinh đến mức muốn nhổ cho một tiếng nước bọt, sau đó thì đá cho hai cái. Phan Tuấn Vũ, con mẹ nó mà đúng là chẳng có tí khí phách gì sắt, xương sọ cũng bị chó gặm rồi sao?

“Nai con, ta đói.”

Mẹ của tôi ơi, ngay cả cái việc đói bụng bé tí teo cũng gọi anh, khinh Phan Tuấn Vũ anh là đồ nhàn rồi chẳng có việc gì làm sao? Tình ý ngọt ngào lập tức được thay thế bằng căm giận ngút trời. Đáng ghét, nói chuyện với cái tên biến thái này y chang ngồi mây mà bay, tim gan cứ bay lên bay xuống phập phồng chẳng yên nổi, Phan Tuấn Vũ dự kiến được mình kiểu gì cũng có ngày sớm vỡ tim mà đi tong cuộc đời mất!

“Chủ tịch, về vấn đề này bản thân tôi có vài kiến nghị như sau: Một, nhờ thư ký gọi điện thoại đưa thức ăn từ bên ngoài tới hai, nhờ thư ký gọi điện thoại đến nhà hàng đặt chỗ ba, mời chủ tịch về nhà dùng cơm bốn, ”

“Bốn, mời nai con đi tham dự tiệc tối với chủ nhân.”

“Không đi, tôi phải làm thêm giờ.”

Từ sau khi đi cùng hắn dự tiệc một lần, anh đã thề không bao giờ đi nữa.

“Hôm nay khách hàng lớn của chúng ta là tổng giám đốc Thái của tập đoàn Quốc Tường tổ chức tiệc cưới quan trọng, ta nhất định phải đi, nai con nếu đi cùng ta, coi như là tặng ca vậy nha.”

“Không đi là không đi.”

“Thưởng gấp đôi tiền lương?”

“Không đi.”

Bây giờ anh ăn mặc ngủ nghỉ đều có người tự nguyện chu cấp, cần nhiều tiền như thế mà làm gì?

“Nai con đừng có giận dai thế mà, cùng lắm chủ nhân đồng ý với cưng không nhảy với cô gái nào là được.”

“Không đi.”

Có người nhảy đến gây cả chân cũng chẳng phải việc của anh!

“Vậy cũng chẳng nói chuyện với cô gái nào, có được không?”

“Không đi.”

Có người bị chết chìm trong nước miếng cũng chẳng liên quan gì đến anh!

“Được, vậy ta cả cười cũng không cười với các cô ấy, đã được chưa?”

“ ... ”

“Nai con...”

“Được, tôi đi. Tiền thưởng tăng gấp ba.”

Tiền mà, làm gì có ai chê nhiều bao giờ chứ? Ngu sao mà không lấy.

Đáng ghét, cái tên đại sắc ma nam nữ đều ăn kia! Đồng ý với anh không dây dưa với nữ, liền dùng dằng với nam, cũng biết đường lắt léo lắm! Nhìn Âu Dương Đạo Đức đang vui mình trong một bầu mỹ thiếu niên thanh xuân phơi phới dung mạo đường đường đời thứ ba của công ty kia, ánh mắt Phan Tuấn Vỹ quả thực sắp phun hỏa rồi.

Lũ ngu tụi bây, dùng ánh mắt sùng bái như thế nhìn hấn, nếu các người biết cái tên được chọn là một trong “Mười thanh niên kiệt xuất toàn quốc” lại là một tên cường bạo cha vợ, lại còn quay vô đĩa làm bằng chứng siêu cấp đại biến thái, coi các người còn vầy đuôi với hấn nữa không?!

“Xin chào, Dương Tấn từ ngân hàng Hoa Kỳ, mong chỉ giáo thêm.”

“A, cậu... xin chào, Phan Tuấn Vỹ từ Khoa học kỹ thuật Hoài Đức, cũng mong chỉ giáo thêm.”

Nhìn một người trẻ tuổi chừng ba mươi tuổi chẳng biết chui từ đâu ra, Phan Tuấn Vỹ vội vã thu hồi ánh mắt sát nhân, nhanh nhẹn bắt tay với người đó.

“Phan tiên sinh đi cùng A Đức đến sao?”

“Cậu... cậu quen hấn?”

“Đâu chỉ là quen, chúng tôi còn kết nghĩa làm anh em nữa cơ, nhớ trước đây hai chúng tôi cùng ở Mỹ học đại học, nhưng chẳng ai không biết rằng ai là người làm mưa làm gió, A Đức không chỉ thành tích hơn người mà còn có mỹ danh là “Don Joan Phương Đông”, chuyện ái tình kể ba ngày ba đêm cũng chẳng xong. Không tin anh nhìn xem, được nhiều mỹ thiếu niên vây quanh đến như thế, sướng đến cười toét luôn kia, A Đức đúng là không đổi được thói xấu ăn cả nam lẫn nữ a. A, xin lỗi, lần đầu gặp mặt mà nói nhiều quá đi mất, Phan tiên sinh nhất định là nghe thấy bực mình lắm nha?”

“Không, tôi không ngại đâu. Bất quá tôi chẳng có tí hứng thú nào với cái lịch sử *** tà của cái tên sét đánh xầu xa siêu cấp *** ma vô địch vũ trụ này đâu, xin thứ cho tôi không tiếp được.”

Cổ tỏ vẻ tiêu sái phát tay, Phan Tuấn Vũ xoay người bỏ đi.

“Sét đánh xầu xa siêu cấp *** ma vô địch vũ trụ? Ha ha, nói rất hay, nói rất hay!”

“Hay cái rắm! Cậu với nói gì với nai con của tôi khiến anh ấy giận đến thế hả?”

Từ xa thấy nai con tức giận thở phì phì bỏ đi, Âu Dương Đạo Đức khó khăn lắm mới đột phá vòng vây đi ra được đã chẳng thấy bóng dáng anh đâu. Quay đầu trừng mắt nhìn Dương Tấn, Âu Dương Đạo Đức thực sự cảm thấy hận không thể oánh cho cái tên bạn phá hại chỉ sợ thiên hạ không loạn này một trận.

“Thật là khó thấy cậu nhớn nhác thế này, xem ra Lý Sa nói không có sai a, lần này cậu chơi thật rồi.”

“Thật mới giả cái gì? Vô vị.”

Âu Dương Đạo Đức không kiên nhẫn nhú mày.

“Đừng có hòng phủ nhận, tôi chưa có thấy cậu cuồng quýt vì ai như thế. Bất quá tôi và Lý Sa nằm mơ cũng không ngờ, cậu lại đi thích cái loại đó, thật đúng là khiến con mắt chuyên gia ái tình của bọn này cũng phải lột trùng nha.”

“Được rồi, cậu còn chưa chịu thôi sao? Tôi phải đi tìm nai con của tôi, chẳng rảnh tán lảng tán nhăng với cậu.”

“A Đức, chờ một chút, tôi có chuyện quan trọng phải nói với cậu, cậu đi với tôi.”

Tìm một nơi yên lặng vắng vẻ, Dương Tấn dựa lên sofa châm một điếu thuốc.

“A Đức, có người đang điều tra về chuyện của cậu hồi xưa ở Mỹ.”

Ánh mắt Âu Dương Đạo Đức thoáng lóe lên, bình thần mở miệng:

“Nga, vậy sao?”

“Người đó vận dụng rất nhiều mối quan hệ, điều tra rất tỉ mỉ, dường như mang đích ý rất lớn với cậu.”

“Tìm được đầu mối gì không?”

“Hiện giờ vẫn chưa có cách nào tìm được đầu sỏ, người này làm việc rất khê khàng, chân rết lại cực lớn, xem ra việc tra ra chuyện cũ của cậu ở Mỹ cũng chỉ là sớm muộn thôi.”

“Tôi biết rồi, chuyện này tôi sẽ chú ý. Cảm ơn cậu, A Tấn.”

“Anh em còn nói cảm ơn cảm iếc cái gì, tôi chỉ lo chuyện này sẽ tạo ra ảnh hưởng không tốt với danh dự của cậu, cậu phải cẩn thận chút.”

“Hừ, muốn đo hung tàn, muốn đo âm hiểm, ai có thể đo với Âu Dương Đạo Đức này, tôi thực sự muốn xem xem đó...”

Cực kì ủ rũ ngoái đầu lại coi có ai đuổi theo không, Phan Tuấn Vỹ ngồi ở đại sảnh khách sạn chờ một hồi vẫn không gặp được người mình muốn đợi.

Phan Tuấn Vỹ mảy là đồ ngu, người ta ở bên trong đã mê tít thò lò chẳng biết đông tây rồi, hồn khéo còn bay tuốt sang Java rồi, còn thời giờ nhớ nhung chi đến thứ thú cưng như mảy? Nằm mơ đi!

Ấm ức chậm chậm dâng lên trong ngực, Phan Tuấn Vỹ ngẫm thấy mình một mình chờ ở đây đúng là hơi bị bi thảm, sợ bị người ta thấy mắt mình đỏ hoe, Phan Tuấn Vỹ chán nản cúi đầu.

“Phan tiên sinh? Phan tiên sinh?”

Đầu vai bị ai đó vỗ nhẹ nhẹ, Phan Tuấn Vỹ giật mình, vội vã ngẩng đầu lên:

“A, thì ra là cô, đã lâu không gặp rồi.”

Gương mặt xinh đẹp cười rạng rỡ dẫn đến bao ánh mắt kinh diễm.

“Lý Sa tiểu thư...”

Nhìn mỹ nhân tuyệt sắc trước mặt, Phan Tuấn Vỹ đột nhiên cảm thấy đau đớn trong lòng.

Vì sao bên cạnh người đó lúc nào cũng có những người xuất sắc đến lóa mắt thế này? Có phải vì muốn đổi khẩu vị, ném thử tí rau dưa bình dân, vì vậy nên mới trêu chọc anh, bốn cợt cho vui?

“Ai, vì sao lần nào gặp anh cũng đều trông như bị ăn hiếp thế này?”

Lý Sa cười cười lắc đầu:

“Đạo Đức đâu? Sao không thấy anh ấy?”

“Tôi có phải bảo mẫu của cậu ta đâu, cậu ta đi đâu thì liên quan gì đến tôi?”

“Thôi mà, hai người không phải lúc nào cũng như hình với bóng sao? Nghe nói bây giờ còn ở cùng với nhau, còn dám nói không liên quan gì đến anh. Vợ chồng mới cưới cãi nhau sao?”

“Ai thèm cãi nhau với cái tên sắc ma chẳng tiết tháo đó?”

“Phan tiên sinh, không phải tôi ưa phê bình anh, nhưng anh đúng là đang sướng mà không biết hưởng, anh chẳng biết Đạo Đức yêu anh đến thế nào sao, mấy cái chỗ ăn chơi trụy lạc trước đây một bước cũng chẳng đến, những lời ong bướm ve vãn đều nhất nhất chối từ, ngày nào cũng ở dí trong nhà với anh, vậy mà anh còn chưa thỏa mãn?”

“Thật sao? Cậu ấy thật sự... thật sự thế sao?”

Tâm trạng vốn đã rớt xuống tí tặn hố sâu, bây giờ lại bay bay bổng bổng đi lên. Phan Tuấn Vũ thực giận tính cách đơn giản “ngu ngốc” của mình.

“Thật hay giả, anh tự nghĩ lại mà xem.”

Ngẫm lại thời gian gần đây, đúng là anh với hần dính chặt với nhau, ngoại trừ lúc đi làm hần làm việc tại phòng chủ tịch trên tầng cao nhất, anh làm việc dưới phòng quản lý hành chính, hai người trừ lúc đó rời nhau ra, sau khi tan tầm đều ở bên nhau.

Lẽ nào hần thực sự vì anh mà bỏ được cái thói đi đêm đòi bại? Trái tim anh bắt đầu đập bình bình, gương mặt cũng dần dần ửng hồng.

“Hi anh vẫn dễ thương như xưa, nghĩ gì đều hiện hết lên mặt.”

Lý Sa cất tiếng cười sáng khoái.

“Đúng rồi, gần đây Đạo Đức có gì bất thường không?” Gương mặt Lý Sa bỗng nhiên nghiêm túc lại.

Bất thường? Tên kia mấy ngày nay yêu cầu vô độ như điên, ngay cả ngủ cũng không cho anh ngủ, vậy có tính là không thích hợp không a? Tuy rằng cũng không phải là chưa phát sinh bao giờ, nhưng từ khi bọn họ sống cùng nhau rồi thì đây là lần đầu tiên.

Bất quá cái chuyện mất mặt như thế này sao anh nói cho Lý Sa được.

“Không... không có, không có gì bất thường.”

“Thật sao? Vậy là tốt rồi. Phan tiên sinh, phiền anh mấy bữa tới chăm sóc A Đức một chút, có vấn đề gì cứ lập tức gọi cho tôi. Đây là danh thiếp của tôi, bên trên có số điện thoại di động, bất kể lúc nào anh gọi cũng được.”

“Có chuyện gì xảy ra sao?”

Phan Tuấn Vũ nghe xong giọng nói thận trọng của Lý Sa cũng bắt đầu cảm thấy căng thẳng.

“Ngày giỗ của gia đình anh ấy là ngày kia, năm ngoái anh ấy trốn ở trong nhà uống say như chết, không chịu gặp ai. Làm hại mấy đứa bạn tốt chúng tôi phải thay phiên nhau canh trước cửa nhà, đề phòng anh ấy gặp chuyện gì không hay. Nhưng bây giờ có anh ở bên cạnh anh ấy, tôi cũng yên tâm.”

“Ngày giỗ?”

Trước mắt anh dường như hiện lên vẻ buồn đau bên bờ biển, động tác cuồng loạn lúc ôm anh, tựa như khát cầu vĩnh viễn chẳng đầy, sự truy đuổi vĩnh viễn chẳng dừng lại... Trong bóng đêm khiến người ta bất an... Chủ nhân, người đang cầu cứu tôi sao? Hướng về phía cái kẻ chẳng biết gì cả, chỉ biết dối hờn vô cớ, chẳng thể khiến người dựa vào một chút nào này cầu cứu sao?

Đau đớn quá.

Phan Tuấn Vũ khẽ lẩm nhẩm:

“Tôi phải đi tìm cậu ấy... tôi phải đi tìm cậu ấy...”

Rồi vội vã bỏ đi, quên luôn cả lời tạm biệt.

“Đạo Đức... Anh đã không cần em nữa đúng không? Em chân thành mong anh hạnh phúc, mong anh hạnh phúc...”

Gương mặt xinh đẹp đáng lẽ nên nở một nụ cười chúc phúc, chẳng biết từ bao giờ lặng lẽ rơi xuống hai giọt lệ...

28. Chương 28: Quên Cả Đất Trời

Những bóng ma lượn lơ, tiếng cười điên dại quay cuồng không ngừng.

Xung quanh những bóng ma dính liền vào nhau thành một bức màn trùm kín.

Một thiếu niên toàn thân trần trụi trên tay cầm kiếm sắc, không ngừng chém mạnh về phía trước, khó khăn lắm mới mở được một cái khe giữa bóng quỷ trùng trùng, ánh sáng lóe lên trong chớp mắt, cậu nhún người nhảy qua – những tường đã tìm được đường sống, ai ngờ bọ ngựa bắt ve sầu, chim hoàng tước ở ngay đằng sau, một người áo đen chẳng biết từ đâu đánh một chưởng về phía cậu, khiến cậu trong chớp mắt rơi xuống vực sâu vạn trượng...

Lặng lẽ rơi xuống đáy vực, thiếu niên nghi hoặc chẳng hiểu sao mình không hề bị thương, lại chợt thấy một thanh âm từ phía xa rất xa gọi mình.

“Cứu tôi... cứu với...”

Một nỗi sợ hãi ngấm ngấm đến, cậu dùng hết sức chạy thật nhanh về phía người đang kêu cứu, nhưng chỉ thấy nằm rải rác trên đám cỏ héo úa là những mảnh vụn tan nát của một người. Một gương mặt quen thuộc đập vào mi mắt, thiếu niên từng bước từng bước tiến lại gần, ngồi xuống nâng lên gương mặt nứt vỡ đó lên.

“Anh hai... Cứu em... anh hai...”

Tuyệt vọng, như dây leo của ác ma cuốn chặt lấy toàn thân.

Ai đến... ai đến cứu em... cứu em ấy...

“A.a.a...”

Không cất nổi tiếng, một tiếng cũng không kêu nổi, thanh âm cầu cứu mắc trong cổ họng không thoát ra được, thiếu niên không ngừng thở dốc, hỗn hển phát ra những tiếng rời rạc khó hiểu...

“A.a.a...”

Ai đến... ai đến cứu em ấy.. cứu em ấy... Ai đến... ai đến cứu tôi... Cứu tôi...

... Nai con...

... Ta cần nai con của ta...

Bất ngờ không bị làm gì, nguyên một đêm được bình yên.

Phan Tuấn Vỹ hẳn nên nhân cơ hội này ngủ bù một giấc cho thỏa, nhưng vì những lời của Lý Sa, mà vẫn dấy đưa thân thể mệt mỏi chậm chạp không dám ngủ.

Chưa bao giờ biết ơn sự kiên nhẫn của mình đến thế.

Người bên cạnh ngủ không ngon. Mồ hôi chảy như mưa, thở gấp không ngừng cùng gương mặt trắng nhợt, làm anh càng nhìn càng lo lắng.

“Đừng sợ, tôi đây... tôi ở đây a...”

Lo lắng ngồi dậy ôm chặt cậu vào lòng, nhẹ nhàng mà đu đưa, Phan Tuấn Vỹ thì thào nói những lời an ủi, thỉnh thoảng cúi đầu hôn nhẹ bờ mi run rẩy.

“Nai con... nai con...”

“Tôi đây... tôi ở ngay đây...”

Sự mê mang trong đôi mắt chậm chậm mở ra làm người ta đau lòng.

“Ta... ta làm sao thế?”

Phan Tuấn Vỹ vuốt ve mái tóc ướt đầm mồ hôi.

“Không sao, cậu chỉ gặp ác mộng thôi, không sao đâu. Cậu mồ hôi đầy người thế này chắc khó chịu lắm hả? Tôi đem khăn mặt lau cho cậu nhé.”

“Ừm.”

Nhắm mắt lại, Âu Dương Đạo Đức nhẹ nhàng lên tiếng.

Mang chiếc khăn ẩm áp, cẩn thận nhẹ nhàng như đối với đứa trẻ mới sinh giúp cậu lau mồ hôi, Phan Tuấn Vỹ ngân nga một hồi, cuối cùng không nhịn được mà cất tiếng:

“Để tôi đi cùng cậu có được không?”

“Ừm... đi đâu?”

Bị sự đụng chạm dịu dàng của nai con làm cho buồn ngủ, Âu Dương Đạo Đức thoải mái thở ra một hơi khe khẽ.

“Đi tảo mộ, ngày kia chẳng phải là ngày giỗ của người nhà cậu sao?”

Tựa như bị điểm trúng huyết đạo, Âu Dương Đạo Đức nghe vậy toàn thân cứng đờ.

“Không đi.”

“Không đi? Ngày giỗ của người nhà sao không đi được?”

“Ta nói không đi là không đi!”

“Cậu... có phải cậu không muốn tôi cùng đi? Nhưng tôi thật sự, thật sự rất lo”

“Cút con mẹ nó cái sự lo lắng của anh đi! Con mẹ nó anh là ai?! Nhớ rõ thân phận của mình cho ta, một con thú cưng tiện tay mang về giỡn chơi mà cũng dám quản chuyện của ta? Cút cho ta! Âu Dương Đạo Đức ta không cần cái sự quan tâm gà mẹ của loại chẳng chút liêm sỉ như anh!”

Đẩy mạnh người bên cạnh xuống đất, Âu Dương Đạo Đức xoay người xuống giường, gương mặt bình tĩnh bước vào phòng tắm, “Bình” một tiếng đóng sầm cửa lại

Gương mặt lập tức trắng nhợt, Phan Tuấn Vỹ lão lão đảo đảo đứng dậy từ đất.

Chủ nhân tâm tình không tốt, cậu ấy không cố ý đâu, cậu ấy nhất định không cố ý... chủ nhân của mình sẽ không đối xử với mình như thế, cậu ấy sẽ không đối xử như thế với nai con của cậu ấy, cậu ấy nhất định không mà, cậu ấy nhất định không làm thế mà!

Chưa từ bỏ lại tiến đến gõ gõ cửa:

“Xin lỗi... chủ nhân... Xin lỗi... cậu nghe tôi nói, tôi”

“Cút! Cút hết cho ta! Ta nói người cút đi người nghe có hiểu hay không? Người là cái đồ không biết xấu hổ quần lầy không thôi, cút ra ngoài cho ta! Cút ngay!”

Tiếng cái gương bị đập vỡ đình tai nhức óc.

Ở đây cũng có tiếng trái tim ta vỡ tan, chủ nhân cậu có nghe thấy không? Cả trái tim trong nháy mắt bị móc rỗng, Phan Tuấn Vỹ máy móc đi đến phòng thay quần áo lấy từng bộ quần áo, vô tri vô giác như một

hồn ma đi ra phòng ngoài...

Phan Tuấn Vỹ, mày vì sao luôn chẳng biết điều? Mày sao lại chẳng biết thân phận? Mày là ai? Ai thêm cái loại không biết xấu hổ gì như mày? Mày chỉ là một con thú cưng cho người ta gọi là đến, đuổi là đi, muốn đề là đề, người ta chỉ tùy tiện nói một hai câu dỗ dành, mày lại coi là thật rồi? Mày coi mình là một báu vật chắc? Sao mày ngu thế?! Mày sao hèn hạ thế hả?!

“Vì sao... Vì sao?!”

Đau đớn từ tim gan tan nát khiến Phan Tuấn Vỹ không nhịn được vừa khóc vừa gào muốn bùng nổ hòng trong cơn gió điên cuồng thổi mạnh, con đường nhỏ xuống núi vắng vẻ, nước mắt tan nát cõi lòng cùng tiếng khóc thét bay lên không trung vô tình lạnh lẽo... Vì sao cậu phải sỉ nhục tôi như thế? Cậu sao không dùng một dao đâm chết tôi đi? Thực muốn chết... thực muốn chết... Cậu cũng biết, tôi thà chết còn hơn nghe những lời này từ miệng cậu... Đau quá... Tôi đau lắm... Trái tim đau tựa như bị chém hàng ngàn đao, những vết đau đớn từ lòng bàn chân truyền đến cũng nhắc nhở anh rằng, lòng bàn chân mình từ lâu máu me đầm đìa, vết thương nhức nhối... Nhưng anh không quan tâm, tuyệt không quan tâm, anh phải đi, đi càng xa càng tốt.

Anh dù có chết cũng muốn chết ở một nơi thật xa. Tốt nhất là xa đến mức không nhìn được căn nhà trên núi đó nữa, cả đến mức anh không còn phải gặp cái con người làm trái tim mình đau đến xé ra đó nữa.

Đã kiên nhẫn đi được một quãng đường. Đầu vàng mắt hoa.

Không được... Mệt quá... Đau quá... Ở đây nhé, cứ để tôi nghỉ ở đây một chút, chỉ một chút xíu thôi, tôi nghỉ xong là sẽ đi tiếp, không bao giờ quay đầu nhìn lại... Không quay đầu lại...

Bóng đêm đen như mực.

Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng như nước.

Lúc Âu Dương Đạo Đức lần theo vết máu dọc đường tìm được nai con, thấy cảnh như thế trước mặt.

Hai chân đen sẫm, máu me đầm đìa, người đó mê man nằm ngã dưới tàng cây ven đường tựa như đã chết.

Thấp thỏm bước từng bước lại gần quỳ xuống, Âu Dương Đạo Đức hay tay run run nâng lên đôi chân bị đầy đọa đến thảm thiết cực kì của nai con, cẩn thận nâng niu mà thổi thổi, lấy khăn tay nhẹ nhàng lau đi những đá vụn cùng cát trên vết thương... Nhưng bất kể cậu có cẩn thận nhẹ nhàng đến đâu, vẫn làm người kia đau.

“Ừm... đau... đau quá...”

Rên rỉ vô thức làm cậu nghe xong hận không thể đâm chết mình.

“Ngoan... nai con ngoan... đừng sợ... chủ nhân liêm là không đau nữa... nai con ngoan... nai con ngoan của ta...”

Âu Dương Đạo Đức vươn đầu lưỡi mềm mại, liếm lên những vết thương nhiều vô cùng trên lòng bàn chân, nước mắt xót xa, không nhìn được nữa rơi xuống không ngừng...

“Xin lỗi... xin lỗi...”

Khóc xin lỗi cũng không thể nào biểu đạt được sự hối hận, chẳng hiểu sao mình lại xúc phạm nai con bảo bối đến mức này, Âu Dương Đạo Đức đột nhiên cảm thấy sợ hãi chưa từng có.

Nai con muốn bỏ mình đi, tựa như bọn họ bỏ mình đi, anh ấy thà phá hết đôi chân cũng phải rời khỏi mình, anh ấy nhất định không thêm để ý đến mình nữa, không bao giờ tha thứ cho mình nữa, anh ấy nhất định không bao giờ cười với mình nữa, không bao giờ khóc với mình nữa, anh ấy muốn... anh ấy muốn rời khỏi mình như bọn họ... Hồi ức cùng hiện thực không ngừng nhập vào nhau, tựa như một cái lưới vô hình cuốn chặt lấy cậu, đau khổ bao năm, căm hận bao năm, lúc này trong chớp mắt xé rách thể xác và tinh thần, cuối cùng khiến Âu Dương Đạo Đức không nhìn được nữa mà ôm chặt người trong lòng, cất tiếng khóc rống – tiếng bi thương vắng vắng trong rừng cây, khiến cả người và chim bắt hạnh đều mất ngủ.

“Cậu ồn chết đi được!”

“Nai... nai con...”

“Muốn khóc đi chỗ khác khóc! Cậu tưởng dùng chiêu này, tôi sẽ rút lui sao?”

“Ta... ta thực lòng...”

“Thật à? A ha, Phan Tuấn Vỹ tôi đây tuy ngu, nhưng vẫn là một thằng ngu hiểu rõ thân mình, giọt nước mắt quý báu của Âu Dương đại thiếu gianhà cậu sao lại rơi vì một người như tôi?”

“Không phải... nai con của ta không phải là đồ ngu...”

“Không, tôi ngu lắm. Tôi không chỉ là đồ ngu mà còn là loại chẳng biết xấu hổ, không chỉ là loại không biết xấu hổ mà còn là đồ quan tâm kiểu gà mẹ hèn hạ vô liêm sỉ, là đồ gà mẹ chỉ biết đem mặt nóng ấp vô cái móng lạnh của người khác!”

“Đừng nói vậy! Nai con... là ta sai, là tâm tình ta không tốt nên mới mắng chửi cứng lung tung... Xin lỗi... xin lỗi...”

“Âu Dương đại thiếu gia tâm tình không tốt nên ta xui xẻo cũng đáng kiếp? Hay là Phan Tuấn Vỹ ta trời sinh bị coi thường nên cậu phải chà đạp tôi như thế?!”

“Không phải vậy, nai con là bảo bối của ta, bảo bối của ta!”

Gần như dùng hết khí lực để gào thét, Âu Dương Đạo Đức ôm chặt con người khiến cậu đau lòng đến chẳng biết phải làm thế nào.

“Không phải đâu... tôi làm sao mà là bảo bối của cậu được... Cậu bảo tôi cút... cậu đã bảo tôi cút đi...”

“Xin lỗi... xin lỗi... đều là ta không tốt... nai con tha thứ ta... tha thứ ta...”

Âu Dương Đạo Đức lần nữa nâng lên đôi chân bị thương của nai con không ngừng hôn lên, dịu dàng khó tả.

“Cậu... đúng là buồn nôn... Ai... ai kêu cậu hôn chỗ đó...”

“Vậy hôn ở đây được không?”

Nâng lên gương mặt đỏ bừng của nai con, Âu Dương Đạo Đức ấn môi lên đôi môi mềm mại đó.

Hồi hộp như nụ hôn đầu đời, hai người run rẩy hôn nhau, Phan Tuấn Vỹ không hiểu sao lại “Oa” một tiếng òa khóc

“Đừng khóc a... Đừng khóc...” Chả mấy khi luống cuống hết cả chân tay.

“Oa... Oa...” Chả mấy khi chiếm hết được thượng phong.

“Đừng khóc mà... van xin đừng khóc...” Luống cuống tay chân càng tợn.

“OA... OA...” Chiếm thượng phong càng tợn.

“Ta nói đừng có khóc nữa!”

Thượng phong biến thành hạ phong.

Đột nhiên thân thể bị đảo ngược, đè trên mặt đất, hai má Phan Tuấn Vỹ đầy nước mắt, vẻ mặt đầy bàng hoàng, tựa như là không rõ làm sao mình đương thượng phong lại biến thành hạ phong thế này.

“Ta nhịn không nổi khi thấy cưng khóc, cưng khóc *** đắng như thế, bảo ta không cương thế nào được? Đây là nai con tự tìm đấy nhá, không được trách chủ nhân.”

Kéo khóa quần cầm tính khí sung huyết móc ra đưa đến bên miệng nai con.

“Liếm ướt một chút vào, nếu không người đau là nai con đó nga.”

Vì vẫn chưa thể nào hoàn hồn từ nỗi khiếp sợ chẳng hiểu sao đang có ưu thế mờ lại biến mất tầm mắt tích, Phan Tuấn Vỹ hầu như vô thức nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân, như trước thành thạo liếm hút.

“Ừm... Không được... Đủ rồi đủ rồi...”

Bị liếm sung sướng đến run cả người, Âu Dương Đạo Đức sợ hôm nay do quá mức hưng phấn mà kết thúc qua loa, vội vã hít sâu một hơi rút ra nhục bông của mình, chuyển xuống hai chân của nai con, kéo quần và giấy tất nửa người bên dưới của anh ra, cẩn thận cầm đôi chân bị thương, ép chặt trước ngực.

Cúc huyết đáng yêu cứ như thế bị lộ ra, Phan Tuấn Vỹ bị cái tư thế xấu hổ chết người này làm tỉnh cả hồn.

“Cậu là đồ biến thái cún không sửa được thói ăn phân! Buông! Con mẹ nó tôi không làm đồ cho cậu thượng nữa đâu, buông!”

“Ta không buông, cả đời này ra cũng không buông, mãi mãi vĩnh viễn không buông!”

Đem côn thịt bị liếm ướt đầm cầm thật mạnh vào trong, Âu Dương Đạo Đức gầm nhẹ một tiếng thỏa mãn, trong cơ thể nóng rực mà mềm mại của nai con, cảm thụ được sự hạnh phúc sung sướng tựa như đầy trời ập đến!

“Ô... tôi hận cậu chết đi... hận cậu chết đi được... A a...”

Khóc lóc cổ kháng cự khoái cảm mãnh liệt như đốt như thiêu, Phan Tuấn Vỹ chưa có khắc nào cảm hận thân thể bị huấn luyện đến mất cảm vô cùng này đến thế.

Đem ngón chân co quắp của nai con ngậm vào miệng, Âu Dương Đạo Đức vừa đưa đẩy thân mình, vừa tham lam hút những giọt máu ngon lành chảy ra từ chân nai con...

“A... Cậu là đồ biến thái... Quý hút máu... Ô a...”

“Đúng thế, quý hút máu ta đây chỉ thích hút máu của nai con mà thôi, máu người khác ta còn chê bẩn đó.”

“Ô... tôi hận cậu... hận cậu chết được... A a”

“Dựa vào bệnh thích khẩu thị tâm phi của nai con, ta thấy cứng căn bản là muốn nói chủ nhân nghe cứng yêu chủ nhân chết đi được đúng không? Ừm... đúng là cái miệng nhỏ phía dưới của cứng thành thật hơn a... Đem của ta... đem của ta hút chặt quá... A a...”

Chẳng biết làm bao nhiêu lần.

Tại ven đường, nơi mà bất cứ ai vô tình đi qua đều có thể nhìn thấy, hai người hoàn toàn quên tất cả, la lớn tiếp tục quên cả đất trời...

Người và chim không may mắn tiếp tục mất ngủ...

29. Chương 29: Ước Hẹn Trước Mộ 1

“Đã làm xong chưa thế? Chậm chạp quá đấy, không biết là tôi không có thời gian sao?”

“Cũng sắp được rồi, phiền ngài chờ thêm chút nữa thôi ạ.”

“Được rồi, vậy cho cậu một giờ nữa, tôi chớp mắt một lát, xong rồi gọi tôi dậy, biết chưa?”

“Vâng vâng, ngài cứ an tâm ngủ đi ạ, tất cả công việc cứ giao cho tiểu nhân ta là được.”

“Ừm, thế mới được chứ lị.”

“Mời chủ tịch vào phòng nghỉ bên trong ngủ ạ, trong đó có cái giường lớn rất dễ chịu.”

“Hừ, cái thứ đó thoải mái tôi đương nhiên biết, làm như tôi chưa ngủ qua chắc? Nhưng đề phòng cậu thừa cơ làm biếng, lười nhác trốn việc, tôi đành phải hy sinh ngủ ở đây để canh chừng.”

Có một người đàn ông dáng người nhỏ gầy quang minh chính đại ngược ngược ngạo ngạo ngồi trên chiếc ghế chuyên dụng của chủ tịch, hai chân gác trên bàn, nếu không phải vì cái chân nào cũng đều quấn băng gạc thành một cục, nhìn qua quả đúng là oai phong lẫm liệt lắm.

Một người đàn ông thân hình cao lớn ngẩng đầu lên từ núi công văn giấy tờ chất chồng, hai mắt mỉm cười nhìn chăm chăm vào người chỉ trong ba giây đã lặn ra ngủ chẳng biết đất trời gì. Len lén đứng lên cởi áo khoác, nhẹ nhàng khe khẽ đắp lên người kia, nam tử khom người in một nụ hôn lên trán anh.

Ba mươi phút sau.

“Nai con chủ tịch, nai con chủ tịch...”

“Ừm... đừng có ồn ào... tôi đang buồn ngủ...”

“Chủ tịch chẳng phải dặn tiểu nhân ta làm xong đánh thức ngài sao?”

“Nga nga, đúng nha, cậu... cậu làm xong chưa đó?”

“Rồi ạ, thuộc hạ không phụ mong chờ, chỉ mất nửa tiếng đồng hồ đã làm xong rồi.”

“Hừ, cái đó tôi làm hai ba phút là sạch sẽ rồi, cậu mất nhiều thời gian như thế mà còn dám ở đó kể công à?”

“Không dám, không dám, thuộc hạ sao dám kể công, tất cả đều nhờ nai con chủ tịch anh minh cơ trí, lãnh đạo sáng suốt a.”

“Hắc hắc, biết là tốt rồi.”

Nhìn người đàn ông bình thường kiêu ngạo ương ngạnh hôm nay trên mặt lại đầy a dua nịnh nọt, Phan Tuấn Vũ cười hắc hắc, đắc ý đến nỗi đuôi cũng sắp ngoắc ngoắc lên trời.

Hừ, cái tên ma đầu này cuối cùng cũng chưa hết sạch lương tâm, biết mình gây ra đại họa đầy trời, hại một đời trung thực thiện lương phải chịu toàn bộ oan trái, hai chân vì vậy mà chẳng còn đi nổi, sau đó liền bù đắp khuyết điểm, tự nguyện hầu hạ bên cạnh, lại còn đồng ý với anh trước khi hai chân hoàn toàn lạnh lẽo sẽ tuyệt đối ngoan ngoãn phục tùng, ra lệnh là làm, bây giờ anh ngày nào cũng chỉ cần bắt chéo chân ra lệnh người ta làm việc là được, thật là sướng chết đi!

Nhưng đời người chẳng mấy khi đắc ý được dài lâu, Phan Tuấn Vũ rất nhanh phải đối diện với khoảnh khắc khiến người khác ngấm ngấm rơi lệ xót thương.

“Đừng mà, đừng mà, tôi muốn tự đi, cậu ra ngoài đi!”

“Nai con chủ tịch, ngài hoạt động không tiện, việc nhỏ ấy để chủ nhân ta làm dùm cho.”

“Đừng mà, A cậu buông tay ra buông ra!”

Sống chết kéo kéo cái quần gần tụt ra khỏi nửa người dưới của mình, Phan Tuấn Vũ cuống quýt đến mồ hôi chảy đầy đầu.

“Chắc chắc, tích nhiều như thế này rồi, không mau phóng ra là không tốt cho thân thể chủ tịch đâu nga.”

Quơ cào hai ba cái đã lột sạch nửa dưới của người đang ngồi trên xe lăn ra, Âu Dương Đạo Đức ôm lấy Phan Tuấn Vỹ từ đằng sau, tựa như xi tè cho con nít nhấc hai chân anh lên cao nhắm về phía bồn cầu:

“Nào, mời ngài dùng. Phải nhắm vào trúng một chút nha.”

“Cậu là đồ biến thái! Cậu bảo tôi tè thế nào được a? Mau thả tôi xuống!”

Một bụng đầy nước tiểu mà không xả được ra, Phan Tuấn Vỹ gào đến đỏ mặt tía tai, mắc cỡ đến hận không lăn ra ngất ngay lập tức được.

“Không tè được? Vậy để tiểu nhân ta làm người tốt cho tròn, giúp chủ tịch một “ngón” tay nha.”

Đem một tay đang đỡ nai con hướng đến ngọc hành đang ngóc cao của anh, nhắm ngay đỉnh đầu nhẹ nhẹ chạm một cái, Âu Dương Đạo Đức không ngoài dự đoán nghe được một tiếng hít mạnh, một dòng nước màu vàng kim tức khắc bắn mạnh ra ngoài...

“A”

Kêu bi ai một tiếng, chán nản ngã về phía sau nằm trong lòng tên thủ ác, cảm giác được giải thoát khiến cả người Phan Tuấn Vỹ nhũn cả ra, mặt trắng bệch, thân thể run run đến cả sức chửi mắng cũng chẳng còn.

“Oa, Nai con chủ tịch quả thật là lợi hại, một giọt cũng không có bắn ra bên ngoài luôn.”

Đảo mắt, Phan Tuấn Vỹ chẳng muốn đáp lại một từ, anh đã hoàn toàn bó tay rồi, nói chuyện tiếp với cái loại biến thái này, e là phẩm cách của mình sẽ tiêu ma luôn mất.

Để mặc hắn giúp mình mặc lại đồ và đẩy xe lăn ra khỏi toilet cá nhân của chủ tịch, hướng về sofa ngồi, Phan Tuấn Vỹ cuối cùng cũng hạ quyết tâm:

“Chút nữa lập tức đi mua cho tôi một cái bô!”

“Chỉ cần ngày nào tiểu nhân còn bên cạnh ngài, chủ tịch không cần đến cái loại đó.”

“Tôi bảo cậu đi mua là cậu phải đi mua! Đừng quên ai đã nói sẽ ngoan ngoãn phục tùng tôi đó?!”

“Nhưng mà nai con đi tè nhìn rất đáng yêu a.”

Nhắm nhắm thì thảo, Âu Dương Đạo Đức hoàn toàn chìm đắm trong cái cảnh khiến người khác “rung động” vừa rồi.

“Cậu lắm bả cái gì bên đó thế hả? Đừng có bày cái trò quỷ gì ở đây đấy nhá, tôi không bị lừa nữa đâu.”

“Ta đâu có bày trò quỷ gì đâu? Tiểu nhân ta chỉ sợ chủ tịch ép mình đứng dậy sẽ làm vết thương ở lòng bàn chân rách miệng, nên mới giúp ngài một tay, nếu không thì ai lại có hứng thú hầu hạ đàn ông đi tè a? Tiểu nhân ta tận tâm và trung thành, không ngờ chủ tịch ngài đi chọn một cái bó lạnh như băng mà lại không chọn kẻ thuộc hạ tận trung làm việc này, cái này thì bảo tấm lòng ta nên để ở đâu đây?”

Lờ đi vẻ đau khổ tột cùng của tên biến thái đó, Phan Tuấn Vỹ không chút xúc động cười lạnh tanh nói:

“Cậu có mua hay không? Cậu không mua, tôi sẽ tự “đi” mua.”

“Được được, ta mua, ta mua.”

Chỉ sợ làm nai con cáo, để anh tự “đi” mua, vết thương trong lòng bàn chân nai con mãi mãi là đau đớn trong tim của Âu Dương Đạo Đức, sao nữ để anh tự hành hạ chính mình đây?

30. Chương 30: Ước Hẹn Trước Mộ 2

Nằm ở trên giường nhưng không tài nào ngủ được, Phan Tuấn Vỹ nghiêng thân nhìn người đang nằm ngủ cạnh giường, trái tim bắt đầu nhói đau khe khẽ.

Cái tên ngốc này, sợ tư thế ngủ của mình không tốt sẽ đụng đến vết thương của anh, tự nguyện nằm ngủ trên mặt đất. Trong nhà phòng khách nhiều như thế, nhưng hắn nhất quyết không chịu đi mà muốn ngủ trên sàn nhà lạnh ngắt cứng đờ, muốn anh đau lòng chết sao? Đêm lạnh như nước.

Trong không gian có mùi hương hoa quế nhàn nhạt, vốn là mùi hương thanh nhã mà Phan Tuấn Vỹ yêu thích nhất, lần nào ngủ thấy cũng có thể yên bình chìm vào giấc ngủ, nhưng đêm nay tâm trạng anh rất bất an, nhìn bầu trời dần sáng, trong lòng lại dần dần u ám.

“Vì sao nai con một đêm không ngủ?”

Nghe tiếng nói trầm thấp quyến rũ mà anh chẳng bao giờ chống cự được dịu dàng vang lên trong bóng tối, Phan Tuấn Vỹ thấy sống mũi mình cay cay.

“Biết tôi một đêm không ngủ, vậy là cả đêm cậu cũng thức phải không?”

Chẳng mấy khi im lặng không đáp nổi.

“Trời sắp sáng... Cậu... cậu...”

Do dự chẳng biết có nên nói gì thêm không, Phan Tuấn Vũ đối với những gì mình đã trải qua vẫn còn run rẩy sợ hãi.

“Nai con... ta biết cứng làm thế vì tốt cho ta, nhưng ta... ta...”

“Chủ nhân... tôi chỉ muốn cậu hạnh phúc, tôi biết trong lòng cậu muốn quên họ đi, nhưng quên không được, làm thế nào cũng không quên được, có đúng không?”

“Ta không biết... đến bây giờ ta vẫn chưa thăm bọn họ lần nào, trong lòng ta, những người đã vứt bỏ ta đi căn bản chẳng đáng để ta nhớ đến. Cuộc đời ta, là bắt đầu từ năm mười bốn tuổi...”

“Không, không phải như thế...”

Viên mắt dần dần ửng đỏ:

“Bọn họ không phải muốn bỏ cậu đi, bọn họ chỉ quyết định làm một việc mà họ cho rằng như thế là tốt nhất với cậu... Mặc dù quyết định này tàn nhẫn, nhưng bọn họ vì cậu, cả mạng sống cũng chẳng cần... Cậu có hiểu... có hiểu không...”

Tôi có thể hiểu được, vì tôi cũng giống bọn họ, giống bọn họ.

“Nai con...”

“Ừm?”

“Có thể cho ta ôm một cái được không?”

“... Đồ ngốc...”

“Ừm... lần nào ôm nai con thế này, ta cũng thấy thật an tâm.”

Cảm nhận được hơi ấm trong vòng tay siết chặt, yêu thương vuốt ve mái tóc dày, Phan Tuấn Vũ bỗng nhiên nhận ra, người đàn ông trong lòng nhìn tương như kiên cường, kỳ thực chỉ là một đứa trẻ trưởng thành.

Đứa trẻ ấy từ năm mười bốn tuổi đã ngừng lớn lên.

“Nai con, chúng ta đi thôi.”

Hai người quần áo chỉnh tề ngồi vào trong xe, tất cả đồ đều một màu đen,

Phan Tuấn Vỹ nắm chặt bàn tay lớn hơi có chút mồ hôi lạnh, dịu dàng cười.

Chiếc xe bình ỏn đi trên con đường ngã ba ven biển, Âu Dương Đạo Đức vốn định tự lái xe, nhưng Phan Tuấn Vỹ sợ hấn tâm thần không ổn định lỡ xảy ra chuyện gì, nên kiên quyết để tài xế lái.

Một tiếng rưỡi sau, bọn họ cuối cùng cũng dừng lại bên nghĩa trang trên đồi nhỏ ven biển.

Con đường trong nghĩa trang nhỏ hẹp gồ ghề, không thể nào dùng xe lăn, Âu Dương Đạo Đức công nai con bước trên con đường đất đi theo ký ức, nhưng vì đã nhiều năm trôi qua, quang cảnh trong nghĩa trang đương nhiên đã thay đổi rất nhiều, hai người mất rất nhiều thời gian mới tìm được mấy ngôi mộ cũ kĩ đó.

“Nghỉ trước một chút đi, nhìn cậu mệt lắm.”

Kéo hấn ngồi xuống đồng đất bên cạnh, Phan Tuấn Vỹ lấy khăn tay nhẹ nhàng giúp hấn lau mồ hôi đầm đìa trên trán.

“Ta không mệt... không mệt...”

Thấy hấn hai mắt ngầy ngẩn nhìn mộ bia loang lổ, Phan Tuấn Vỹ thấy thâm tâm đau xót.

“Ta đi nhờ cỗ, sửa sang lại chút đã, nai con ngoan ngoãn ngồi ở đây chờ ta được không?”

“Tôi cũng giúp cậu.”

“Không được, cũng không thể đi lại tùy tiện được, vết thương sẽ đau đó, cũng chỉ cần... chỉ cần ngồi đây nhìn ta là được.”

“Tôi... tôi biết rồi.”

Hiểu tại sao hấn nhất tâm không mang bất kì dụng cụ gì theo, kiên trì tự mình dùng hai tay sửa sang mấy ngôi mộ. Phan Tuấn Vỹ lặng lẽ nhìn dáng người đang bận rộn ấy, cái con người tựa như đang nhổ cỏ dại trong chính lòng mình, trái tim anh rung động đến chẳng nói nên lời.

Đây là người đàn ông của tôi, một người đàn ông chân chính, một người đàn ông từ biên giới của địa ngục tuyệt vọng vật lộn mà sống sót.

Tôi muốn chăm sóc cậu ấy, mãi mãi chăm sóc cho cậu ấy.

Nỗi ám ảnh trong lòng hừng hực cháy như lửa lan trên thảo nguyên.

Hồi tưởng cả cuộc đời mình đều được chẳng hay chớ, tùy số phận an bài, bất luận là trước đây vì chịu trách nhiệm cho con gái nhà người ta mà bị ép kết hôn với bà xã, hay là sau đó gặp tên sát tinh cuộc đời rồi ép làm thú cưng, anh đến bây giờ cũng chưa từng vì bản thân mà cố hết sức lần nào, nhưng giờ khắc này, trong cái giây phút thức tỉnh, anh biết mình muốn gì, một thứ mà anh sẵn sàng từ bỏ tất cả, liều mạng cũng phải đoạt được.

Tôi muốn chăm sóc cậu ấy, mãi mãi chăm sóc cho cậu ấy.

“Chủ nhân...”

“Ừm, sao rồi? Sao ngớ người ra nhìn ta như thế? Có phải nặng to quá, bị say nắng rồi không?”

Vội vã dùng tay đứng lên, Âu Dương Đạo Đức phủ phủ bụi trên tay, cởi áo khoác, đi đến bên nai con tr่ม nó lên đầu anh, hy vọng giúp anh cảm chút ít nắng.

“Không phải, tôi... tôi...”

Rõ ràng muốn nói gì đó, nhưng trên môi một từ cũng không thoát ra được.

“Không sao là tốt rồi. Nai con, ngoan, chờ chủ nhân một chút, ta sắp làm xong rồi.”

Âu Dương Đạo Đức dùng tay nhỏ phần lớn cổ đại trên những ngôi mộ, chỉnh lý ra một thứ đại khái là hình dáng của cái mộ, tuy rằng từ lâu mồ hôi đầm đìa, trên tay bị cổ cứa ra không ít vết thương, nhưng thân thể không hề cảm thấy mệt mỏi.

Chậm rãi quỳ xuống trước mộ, Âu Dương Đạo Đức hai tay chắp hình chữ thập, yên lặng khẩn cầu. Chốc lát sau, hắn đứng dậy đối diện với mộ bia, lặng yên không nói gì một lúc lâu.

Ánh mặt trời vàng rực chiếu lên dáng người ấy tựa như thiên thần, phản xạ ra tầng tầng hào quang.

Ngóng nhìn thân ảnh cô đơn cao lớn kiêu ngạo đó, Phan Tuấn Vỹ ngồi ở phía sau đã ngây dại từ lâu.

Người đàn ông trước mắt bỗng quay người, dùng ánh mắt khiến Phan Tuấn Vũ chút nữa không thở nổi yên lặng nhìn anh.

“Nai con... có thể đồng ý một việc cho ta không?”

Lời thỉnh cầu dịu dàng như trong mộng.

“Ừm...”

Lời đáp cũng giống như thân thể sắp tan ra.

“Đồng ý với ta, mãi mãi... mãi mãi bên cạnh ta...”

Đôi mắt bị lời khẩn cầu làm cho kinh ngạc đến ngây người, một dòng nước trong suốt vô thức rớt xuống, đôi môi Phan Tuấn Vũ run rẩy chẳng nói nên lời, trái tim đau đớn như có ai dùng tay bóp chặt.

“Đồng ý với ta, mãi mãi... mãi mãi sẽ không bỏ ta lại một mình...”

Phan Tuấn Vũ không thể làm bất cứ điều gì khác chỉ nức nở ra sức gật đầu, chăm chăm nhìn người đàn ông trước mặt tiến lại gần, lại gần... Đột nhiên bị ôm vào trong *** ngực rộng lớn, nước mắt trên mặt bị liếm đi một cách dịu dàng, hai người trốn dưới sự che đậy của chiếc áo khoác, đôi môi dính chặt, trao nhau lời thề hẹn.

“Chúng ta hẹn với nhau rồi, nai con và chủ nhân hẹn với nhau rồi, không ai được quên... không cho phép quên...”

“Đúng vậy, chủ nhân... chủ nhân của tôi...”

Đúng thế, chủ nhân của tôi.

Tôi sẽ không quên, cho dù đến ngày nào đó cậu có quên đi, tôi cũng không quên.

Lời ước hẹn trước mộ, mãi mãi không thay đổi.

31. Chương 31: Chủ Nhân Vắng Nhà 1

“A a... đừng... Ô... van cầu cậu... A a... Chủ nhân... Chủ nhân...”

“Nai con ngoan của ta, chịu chút nữa, chủ nhân đảm bảo với cưng đây là lần cuối cùng...”

“Ô... nói dối, vừa nãy cậu cũng nói thế mà... Trời ơi... Không được...Tôi... tôi lại muốn ra... A a”

“Được được... chúng ta cùng nhau... bắn ra... A”

Tiếng thở gấp dồn dập cùng mùi đàn ông nồng đượm sức khắp không gian.

Hai thân thể quấn lấy nhau trên cái giường lộn xộn càng thêm vẻ *** mi. Ngay lúc đã qua cao trào tình ái, thân thể cả hai người, bao gồm cả chỗ tư ẩn đều lưu luyến chẳng muốn rời nhau.

Người đàn ông nằm bên trên lúc hơi thở vừa mới hồi phục, thỏa mãn nhắm hai mắt lại:

“Thật muốn cứ vĩnh viễn ở bên trong nai con như thế này...”

Người đàn ông bị gọi là nai con nghe vậy lập tức mắc cỡ đỏ bừng mặt, nói năng càng thêm lộn xộn:

“Ngu... ngu ngốc, sao mà thế được? Nhũn đi là phải tuột ra ngoài chứ...”

“Phụt”

Ô... để mình chết luôn đi cho rồi, sao mình lại nói ra những lời hạ lưu như thế chứ?! Mình chẳng muốn sống nữa!

“Ha ha ha, nai con quả là hạt dẻ cười của ta mà, không có cưng thì chủ nhân làm thế nào mà sống qua một ngày đây...”

Dùng giọng điệu đùa cợt kéo hai tay đang che gương mặt nai con xuống, Âu Dương Đạo Đức hôn đánh “chụt” một cái lên cái mũi nho nhỏ đáng yêu.

Nghe những câu nói tựa như tỏ tình, Phan Tuấn Vỹ cực kì e thẹn lại đỏ sừng mặt lên, trong lòng ngọt ngào như chảy ra mật ong. Biết rõ đó chỉ là câu nói đùa, chẳng có chút thật lòng nào nhưng anh vẫn sung sướng đến ngất ngây.

Từ ngày đi tảo mộ trở về, quan hệ giữa hai người có nhiều biến đổi tinh tế, tuy rằng biểu hiện vẫn như xưa, nhưng anh mơ hồ cảm thấy được dường như sự dựa dẫm vào nhau của hai người càng lúc càng nhiều. Vẫn biết là tương lai còn nhiều thay đổi lắm, nhưng những ngày ngọt ngào trước mắt làm anh chẳng muốn bận tâm thêm nữa.

“Nai con, chủ nhân ngày mai có việc phải đi New York một chuyến, mấy ngày ta không ở nhà cũng phải chăm sóc mình thật tốt biết chưa?”

Nghĩ đến chuyện mấy ngày liền không nhìn thấy hấn, trong lòng anh đầy buồn bực, khẩu khí càng thêm tệ: “Tôi xin cậu, cậu muốn nói mấy lần đây? Tôi không phải trẻ con, Phan Tuấn Vỹ tôi tốt xấu gì cũng sống đến ba mươi mấy rồi, còn chờ cậu chăm sao?”

“Cũng còn dám nói, lần nào chủ nhân không ở bên cạnh là y như rằng nai con lại có chuyện, không sinh bệnh thì cũng gãy đi một vòng lớn, cũng bảo ta tin cũng sao được a?”

“Ừm... cái... cái đó...”

Thành thật mà nói, anh cũng chẳng hiểu vì sao mình không thấy hấn sẽ lại ăn không ngon, ngủ chẳng yên, thập phần giống y cô thiếu nữ tương tư mỗi tình đầu, đối với bản thân anh đã sống từng ấy tuổi đời mà còn ngây thơ đến thế, Phan Tuấn Vỹ cảm thấy cực kì đau đầu.

Nếu trước đây nếu anh mà có nhiều kinh nghiệm yêu đương hơn, liệu anh có ngốc như bây giờ không? Hồi tưởng yêu đương sử của anh, thật đúng là có thể dùng từ “một cảnh trắng tinh” mà tả. Hồi cấp ba trong lần hẹn hò tập thể, anh vì say rượu mà mơ mơ hồ hồ cùng một người con gái xa lạ làm luôn cuộc thử nghiệm đầu đời, không ngờ ném trái cấm có một lần mà “may mắn” trúng giải lớn, đối phương chẳng bao lâu bùng cái bụng bự đến nhận ba. Sau khi bất ngờ có con, hai người chẳng có chút cơ hội nói chuyện yêu đương gì, vì đặc tội con nhà người ta mà nhanh nhanh chóng chóng qua loa cưới ngay về.

Sau khi kết hôn, cuộc sống vì gạo củi dầu mè tương dấm trà hòa với tiếng khóc trẻ con chảy trôi đi như nước. Vì “có kỳ mẫu tất có kỳ nữ”, con gái Mỹ Mỹ của anh được nuông chiều đến tính cách ngang ngạnh như cua, hoàn toàn đúc một khuôn từ mẹ mà ra. Anh vì tính tình nhu nhược mềm yếu không thích khắc khẩu, vì vậy trước mặt hai mẹ con họ chỉ có thể vờ câm vờ điếc thì một ngày mới qua được bình yên.

Mặc dù trong nhà địa vị của anh rất thấp, không có cơ hội ném thử cái oai phong của “người chủ gia đình”, nhưng trước khi gặp được cái tên sát tinh định mệnh cuộc đời, anh chưa bao giờ bất mãn với cuộc hôn nhân của mình, hoặc nghĩ rằng mình thiếu thốn cái gì. Cái thứ được gọi là “tình yêu”, theo anh hiểu trước đây, chính là sự tồn tại quen thuộc sau bao năm chung sống giống như của anh và vợ.

Nếu như không gặp hấn, cả đời này chắc anh không hề biết thực ra thích một người lại là chuyện như thế này.

Anh sẽ vì một người mà chẳng hiểu sao lại khóc lóc, rồi chẳng hiểu sao lại cười ngây ngốc, tức giận lung tung, ăn dấm chua tựa như một người đàn bà đầy bụng ghen tuông, rõ ràng hận người kia muốn chết, nhưng chỉ cần hấn dỗ dành tùy tiện một câu, một giây sau anh sẽ quên sạch sành sanh oán giận, thậm chí đảo lộn cả cuộc đời để bị đè dưới thân người đàn ông khác, ngay đến cả địa phương mình chưa từng chạm qua cũng bị tính khí to lớn thô bạo xuyên qua, anh cuối cùng cũng có thể chậm rãi chấp nhận, còn dần dần đắm chìm đến chẳng thể nào thoát khỏi.

Bản thân đến tận ba mươi mấy cái tuổi đầu mới ném thử mùi vị mỗi tình đầu, nhưng đối tượng lại là đàn

ông, thậm chí còn là chồng chưa cưới của con gái mình, tình đầu mà kinh thiên động địa thế này, quả là khiến quý khiếp thần kinh, đúng là không biết nên nói vận khí của anh là quá tốt hay quá tồi nữa đây?

“Ai”

Không nén được mà lắc đầu thở dài.

“Đã bảo cứng từ lâu là không được thở ngắn than dài như ông cụ non cơ mà, nai con có chịu để lời chủ nhân nói trong đầu không thế?”

Đầu anh bị một người gõ một cái thật mạnh!

“Đau chết được, cậu nhẹ tay có được không? Người ta chỉ đang nghĩ chủ nhân liệu có đi lâu không thôi mà?”

“Không đâu, đại khái chừng năm, ba ngày nữa ta sẽ về, nghe lời ta, mấy bữa này ta sẽ bảo tài xế đưa đón cứng, đừng có chạy lung tung.”

“Vì sao phải thế?”

“Ngoan, nghe lời, chân của cứng vừa khỏi, phải ở trong nhà nghỉ ngơi.”

“Nói dối, chân của tôi đã khỏi gần một tuần rồi, có phải cậu lừa tôi chuyện gì không?”

Mấy ngày hôm nay có người nào đó gọi đến khiến hấn phải đi ra thư phòng nghe điện thoại một mình, trước đây bất kể là công việc cơ mật thế nào hấn cũng chưa từng ngại ngần né tránh anh, theo lời hấn thì chỉ số thông minh của nai con khẳng định tuyệt đối không vượt quá hai đơn vị, để anh nghe cũng chẳng hiểu chủ nhân đang nói cái gì. Tuy nói như vậy, nhưng anh biết hấn tin anh, đó cũng là việc khiến anh thấy vui vẻ trong lòng.

Nhưng mấy ngày nay hành động của người kia quỷ dị vô cùng, dường như có chuyện gì không muốn cho anh biết, chẳng lẽ những cú điện thoại thần bí này liên quan đến việc lần đi Mỹ này của hấn sao?

“Được rồi, nai con, bằng mấy tế bào não ít ỏi đáng thương của cứng có nghĩ đến nát đầu cũng không ra được đâu, cứng ngoan ngoãn nghe lời cho ta, không được hỏi đông tây vớ vẩn gì. Việc duy nhất cứng phải làm là ngoan ngoãn ăn, chăm sóc chính mình, đây là mệnh lệnh của chủ nhân, nghe rõ chưa?”

“Nghe... nghe rõ rồi...”

Thấy trên gương mặt chủ nhân hiện lên vẻ nghiêm khắc đã lâu không gặp, Phan Tuấn Vỹ sợ đến co cả

người lại, cắt hết nghi vấn trong bụng, vội vàng cuống quýt gật đầu đồng ý.

“Phan tiên sinh, cơm tối chuẩn bị xong rồi, hôm nay có món tôm he rang khô cùng cá tuyết nấu đậu¹ ngài thích nhất đó.”

“A... chị Trần, chị cứ để đó, tôi bây giờ không đói, lát nữa ăn.”

“Nhưng bữa ăn hôm nay là Âu Dương tiên sinh gọi từ Mỹ về dặn dò đó, ngài ấy còn nói...”

“Nói cái gì?”

Vừa nghe đến cái tên mình mong nhớ ngày đêm, Phan Tuấn Vỹ lập tức nhảy dựng lên từ sofa.

“Nói nếu tiên sinh không ăn hết thức ăn, lúc ngài ấy trở về sẽ lấy gia pháp ra trừng phạt.”

Nhìn chị Trần tuổi tác gần năm chục không nhin được phì cười, gương mặt Phan Tuấn Vỹ “bùm” một tiếng đỏ như Quan Công.

“Khục, khục”

Giả vờ ho khan trấn định: “Chị biết đấy, cậu ta thích đùa ấy mà, chị đừng nghe cậu ta, tôi lớn thế này mà còn cần cậu ta quản sao?”

“Nhưng Âu Dương tiên sinh rất nghiêm túc mà, ngài ấy muốn tôi ghi lại tình hình ăn uống mỗi ngày của Phan tiên sinh, còn muốn làm thành bảng báo cáo mỗi ngày gửi cho ngài ấy xem, đến khổ cái thân già này, ngay cả tiểu học tôi còn chưa tốt nghiệp làm sao mà biết gửi thư qua máy tính được chứ, ngày hôm qua, tôi phải nhờ đến đứa cháu nhỏ mới hoàn thành được nhiệm vụ đó.”

“Chị... chị nói là chuyện hôm qua tôi không ăn cơm chiều cậu ta biết rồi?”

“Đúng, tình hình ăn uống của ngài hôm qua tôi đều nhất nhất báo cáo cho Âu Dương tiên sinh rồi. Phan tiên sinh tối qua ăn một miếng chim trả đậu hũ, một miếng cá ngừ rán áp chảo, một ngụm canh củ từ hầm sườn lợn, những thứ khác như là thịt ba chỉ rắc tiêu, bắp cải nấu hạt dẻ cùng tôm viên nấu dưa² thì không ăn một miếng nào, sau khi ăn xong thì hoa quả và điểm tâm càng không động đến. Những chuyện này tôi đều báo cáo cẩn thận cho Âu Dương tiên sinh.”

“Chị Trần... chị... chị hại chết tôi rồi!”

Dùng tốc độ hỏa tiễn phóng đến nhà ăn, bắt chập hình tượng bắt đầu ăn như lang như hổ, Phan Tuấn Vỹ thậm cầu nguyện trong lòng, nếu hôm nay mà ăn hết thức ăn, liệu có thể lập công chuộc tội, tránh khỏi bị

“gia pháp” hỏi thăm?

“Ai nha, Phan tiên sinh ngài phải ăn chậm một chút a, ăn như thế làm sao mà tiêu hóa được. Âu Dương tiên sinh còn đặc biệt dặn dò, nếu như Phan tiên sinh ăn hết sạch thức ăn trong có nửa tiếng đồng hồ, vậy cũng không hợp quy định, phải báo cáo đó.”

Bà Trần nhìn người đang mồ hôi đầy đầu, ở trên bàn ăn vùi mình đau khổ ăn uống, không khỏi buồn cười lắc đầu thở dài. Âu Dương tiên sinh đúng là liệu sự như thần a, ngay cả chuyện này ngài ấy cũng nghĩ ra.

Chán quá, chán quá, chán chết mất.

Lăn lăn trên tấm thảm lông cừu mềm mại như bông trong phòng khách, chủ nhân đi mới có hai ngày, có một con nai con đã cô đơn đến sắp điên rồi.

Mười hai giờ rồi, sao cậu ta chưa có gọi điện về? Chẳng phải cậu ta đã hẹn với mình là sáng sớm sẽ gọi điện thoại về sao? New York và Đài Loan lệch nhau đúng mười hai tiếng, cậu ta tám giờ sáng dậy ở bên đó. Chính là tám giờ tối bên này, thế mà bây giờ đã hơn mười hai giờ rồi, anh vẫn cố gắng không dám ngủ đợi điện thoại của chủ nhân.

Có khi nào cậu ta đang ngủ ở nhà người đàn bà nào đó nên không gọi điện được? Không không, có khi là đàn ông, nghe nói đàn ông bên Mỹ thoáng lắm, đồng tính luyến ái cùng lưỡng tính đầy đường ra í, không chừng hẳn đang ở trên giường một mỹ nam tử chơi tới tối tăm mặt mũi, vui đến quên hết đất trời, căn bản quên luôn cả thời gian hẹn trước cùng mình...

“Lừa đảo... lừa đảo...”

Coi tấm thảm lông cừu bên dưới như tóc người nọ mà xoa xoa kéo kéo cho rối tít hết cả lên, Phan Tuấn Vũ vùi về những sợi lông đầy tay thành một nhúm, tay kia cầm cái bật lửa định thiêu cho cháy sạch, nhưng nhìn nhìn, xoa xoa, làm thế nào cũng không ra tay được.

“Hỗn đản... tôi ghét cậu... tôi ghét cậu lắm...”

Vừa đỏ mắt mắng chửi, vừa đem kéo những sợi lông cừu lại gần mặt mà nhẹ nhàng cọ cọ.

Kỳ thực đáng ghét nhất, hẳn là cái tay cực kì kém cỏi ta đây mới đúng. Vừa mới rời người ta có một tí đã dường như không sống nổi, chỉ nhận không được một cú điện thoại của hắn đã y như sắp tận thế đến nơi, thích một người nhất định phải khiến mình mệt mỏi đến thế sao?

“Tôi không nhớ a... chẳng nhớ chút nào hết a...”

Nhưng có ai đến dạy anh không? Dạy anh bớt nhớ cái tên đó một chút? Dạy anh bớt thích hắn một chút?

“Chủ nhân... chủ nhân...”

Tựa như một con thú cưng bị vứt bỏ gọi chủ nhân trở về, Phan Tuấn Vũ hai mắt nhắm lệ mờ mờ nhìn trần nhà, không kiềm được mà bắt đầu nghẹn ngào.

Ring—Ring—

Tiếng điện thoại réo lên cắt ngang bầu không khí tĩnh lặng của buổi đêm...

32. Chương 32: Chủ Nhân Vắng Nhà 2

Ring—Ring

Tiếng điện thoại réo lên cắt ngang bầu không khí tĩnh lặng của buổi đêm, vọng vào tai một con nai con sắp thành “hòn vọng chủ” lại tựa như âm thanh tuyệt diệu từ trời xuống.

“A lô, A lô”

Vội vàng nhắc điện thoại, tiếng tim đập lớn đến mức cả chính anh cũng nghe thấy được, Phan Tuấn Vũ sợ rằng tiếng thỉnh thỉnh chết người này sẽ bay qua Thái Bình Dương mà vọng đến đầu bên kia điện thoại.

“Ba? Là ba sao?”

“Mỹ... Mỹ Mỹ?”

Trái tim chưa hết kinh hoàng lúc này lại đột ngột thót lại.

“Ba, sao ba lại nghe điện thế? Đạo Đức không ở nhà sao?”

“Cậu.. cậu ấy... đi công tác...”

“Vậy sao... Con vất vả lắm mới có dũng khí hỏi anh ấy một việc...”

“Mỹ Mỹ, ba... ba có thể biết là việc gì không?”

“Ba, trước hết ba nói cho con biết, gần đây Đạo Đức có qua lại đặc biệt thân thiết với ai không?”

“Ba... Ba không biết...”

“Ba, ba nắm rõ tình huống tí được không? Con khổ tâm an bài ba ở nhà Đạo Đức, chính là muốn ba chú ý đến tình hình quan hệ của anh, đừng có để mấy người không đứng đắn gạ anh ấy đi, thế mà bây giờ ba dám nói với con là ba không biết?”

“Ba... ba chỉ biết là cậu ấy hết giờ làm việc là trở về nhà, cũng chưa từng đưa người phụ nữ nào vào nhà...”

“Con không nói phụ nữ, con hỏi là đàn ông.”

“Đàn... đàn ông?”

“Đúng vậy, ba, có người đàn ông nào đến nhà tìm Đạo Đức không?”

“Có... có a, có một người tên là Dương Tấn, bọn họ có vẻ quen biết nhiều năm rồi, là bạn tốt.”

“Anh ta nhìn ra sao?”

“Cao to cường tráng, chắc khoảng chừng một mét tám.”

“Không phải anh ta... không phải anh ta... Ba, ngoại trừ Dương Tấn, có người khác không?”

“Không có a, trong nhà ít khách đến lắm. Chủ ưm, Âu Dương tiên sinh không thích người ngoài đến nhà.”

“Thế điện thoại thì sao? Có người kỳ quái nào gọi điện đến tìm Đạo Đức không?”

“Điện thoại? Cậu ta thường về nhà là tắt điện thoại luôn, số điện thoại nhà cũng chỉ có vài người biết, bắt quá...”

Trong đầu Phan Tuấn Vũ chợt lóe, nhớ đến mấy cú điện thoại thần bí gần đây.

“Bắt quá cái gì?”

“Không... không có gì...”

“Ba, ba đừng có áp a áp úng như thế có được không? Ba định làm con cưỡng đến chết sao?”

“Con mới làm ba cuống chết đó, con hỏi nhiều như thế làm gì?”

Phan Tuấn Vỹ nhớ đến những cú điện thoại thần bí này là tâm trạng bực bội, lại nghĩ Mỹ Mỹ dường như biết cái gì, không khỏi chủ động chất vấn ngược lại con gái.

“Con không có gạt ba đâu nha, ba, có... có người cho con mấy tấm hình, là Đạo Đức cùng đàn ông... đàn ông chụp ảnh thân mật...”

“Chụp ảnh thân mật cùng đàn ông...?”

“Đúng thế, hai người ôm nhau chặt lắm í, con vừa thấy đã hết cả hồn, con biết bây giờ chuyện quan hệ với cả hai giới rất là phổ biến, không ngờ Đạo Đức lại mà một người như thế. Nhưng con chẳng làm thế nào được, ai bảo ảnh vừa đẹp trai lại vừa lắm tiền, cái người đồng tính đó chú ý anh ấy cũng phải thôi. Nhưng người trong ảnh tuyệt đối không phải là Dương Tấn mà ba nói, vì người đó không cao như thế, thân hình cũng hơi gầy.”

Nghe Mỹ Mỹ tả người đó, máu trong người Phan Tuấn Vỹ gần như đông lại ngay lập tức, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu anh là có phải mình bị chụp lén lúc nào đó rồi không? Chuyện này không phải là chưa xảy ra bao giờ, ông anh họ vốn vô cùng thân thiết với anh đã từng phái người đi chụp ảnh anh và hân hôn nhau trong công viên, sau đó mượn cớ ấy ép anh kết thúc cái nghiệt duyên này. Mặc dù anh không nỡ để hân và anh họ đối đầu với nhau, tuy anh họ yêu thương chăm sóc anh bấy nhiêu năm, nhưng bảo anh phải buông tay thì quả thực là anh không làm được.

Lẽ nào lần này lại là do anh họ?

“Mỹ Mỹ, người đưa ảnh cho con có phải là bác con không?”

“A? Ba, sao ba biết? Chẳng mấy khi ba thông minh thế này nha.”

Xong, quả nhiên là anh họ.

“Mỹ... Mỹ Mỹ... con cũng biết đấy, ba cùng Âu Dương tiên sinh sống chung cho nên đôi khi khó mà tránh được chuyện tiếp xúc chân tay, hơn nữa đôi khi ba uống rượu sẽ say mềm luôn, con... con đừng hiểu nhầm a... Ba... ba với cậu ấy không có đâu...”

“Ba, ba đang nói cái gì thế? Chẳng lẽ... chẳng lẽ ba nghĩ người con nói là ba? Oa ha ha ha ha...”

Tiếng cười của Mỹ Mỹ có thể sánh ngang với tiếng cười của quỷ dạ xoa khiến Phan Tuấn Vỹ tí nữa rách cả màng tai.

“Chẳng lẽ không phải?”

“Đương nhiên không phải rồi, người kia là một mỹ nam tử siêu cấp a, ba từ đầu đến chân có chỗ nào so với người ta được? Đúng là buồn cười chết đi được!”

Phan Tuấn Vỹ nghe vậy hẳn là nên vui mới đúng, thì ra anh không có bị chụp lén, “gian tình” với người kia không có bị bại lộ. Nhưng lúc này anh một tia vui mừng cũng không có nổi, ngược lại cảm thấy giận sôi gan, cả người run lên đến chút nữa điện thoại cũng cầm không nổi.

Không phải anh, sao lại không phải là anh? Bị chụp cảnh thân thiết với hắn sao lại không phải anh? Siêu cấp mỹ nam tử... Siêu cấp mỹ nam tử...

“Ta muốn giết hắn... Ta muốn giết hắn!”

“Ba, ba đừng kích động a, con biết ba muốn báo thù cho con gái, nhưng nếu mà giết người là bị ngồi tù đó, nếu ba ngồi tù sẽ có tiền án, nếu ba có tiền án thì gia thế của nhà ta không được trong sạch, nếu mà gia thế nhà ta không trong sạch con sẽ bị từ hôn, nếu con bị từ hôn sẽ không câu được con rể vàng. Nếu mà không câu được con rể vàng chẳng phải tiện nghi mấy con hồ ly tinh khác? Vì vậy ông già của con ơi, đừng hại đời con không có lấy chồng nổi như thế có được không?”

“Đúng, Mỹ Mỹ, con nói đúng.”

Hít sâu một hơi, Phan Tuấn Vỹ lạnh lùng cười,

“Chuyện này phải dùng trí chứ không dùng sức được, chuyện của Âu Dương tiên sinh con cứ yên tâm giao cho ba, ba đảm bảo sẽ ‘xử lý’ hắn.”

Xem ra muốn ăn thịt kho tàu mình không thể không cho mỡ, không “xử lý” cái tên sắc ma không tiết tháo ấy từ nay về sau “rủ” trong bát hủ luân thì thôi, sống không bằng chết, anh sẽ đổi họ thành Âu Dương nai con!

33. Chương 33: Đối Mặt Với Tình Địch 1

Bầu trời Đài Trung quang đăng lạ lùng, vàng dương vĩ đại chói chang trên đầu, tuy nhiên người từ Đài Bắc ngàn dặm dặm mưa lên đến đây toàn thân ướt đầm.

Ngồi ở phòng của giám đốc công ty Tam Hân nổi danh toàn quốc, hai mắt Phan Tuấn Vỹ dần ra nhìn chăm chăm bức ảnh anh mới lấy từ tay con gái, mãi mà chẳng thể nào bình tĩnh lại.

Trong bức ảnh hẳn là câu lạc bộ thuộc gia sản mà người ấy thường lui tới, ngồi trên chiếc sofa nhung lụa màu lam là hai người đàn ông dung mạo xuất chúng, ôm chặt lấy nhau dưới ánh nến mờ mờ lung mờ ảo càng thêm mờ ám khó ngờ.

Hai người trong bức ảnh đều là những người đẹp trai hiếm có khó gặp như siêu mẫu, nhưng khí chất lại không hoàn toàn giống nhau.

Một trong hai người đàn ông đôi mắt đen thẫm, đôi mắt hai mí sâu thẳm, ngũ quan tuấn mỹ sắc bén, mang theo mị lực mê người không tả nổi. Chính là Âu Dương Đạo Đức suýt chút nữa bị một con nai con chọc một đồng lỗ nhỏ rồi yểm bùa luôn cho hả giận.

Mà một người nam tử khác bị hấn ôm tướng mạo tuấn tú thoát tục, khí chất cao quý tao nhã, vừa nhìn là biết là một quý công tử xuất thân tốt đẹp.

Quả nhiên là siêu cấp mỹ nam tử khó gặp, Mỹ Mỹ nói đúng, anh từ đầu đến chân có chỗ nào so được với người ta? Nhìn bóng dáng phản chiếu từ chiếc cửa sát mặt đất, Phan Tuấn Vỹ cẩn thận nhìn lại mình.

Gương mặt bình thường chẳng có gì đặc sắc, cái loại tướng mạo nhìn trăm ngàn lần cũng không nhớ được, dáng người gầy yếu, khí chất yếu đuối, tính cách nhu nhược, tài năng bình thường, Phan Tuấn Vỹ anh dựa vào cái gì mà cho rằng cái tên được liệt vào hạng “một trong mười người đàn ông độc thân hoàng kim” sẽ yêu thương chiều chuộng một mình mình? Mà anh sáng sớm hôm nay đã vội vàng vàng chạy đến Đài Trung gặp Mỹ Mỹ, cầm bức ảnh rồi lại đâm sập dạp ngựa chạy đến chất vấn anh họ, rốt cuộc tại sao làm như thế? Đã biết người đàn ông kia là ai chưa? Anh có thể làm gì để giành lại cái người mà anh thích đến mức chẳng biết phải làm sao?

Đầu đau như sắp vỡ ra, dạ dày trống rỗng cũng truyền đến từng trận co giật, nhưng Phan Tuấn Vỹ chẳng thèm để ý, chỉ cố chấp không ngừng lẩm nhẩm lặp đi lặp lại:

“Tôi không quan tâm... không quan tâm... cậu đã hứa với tôi rồi... cậu đã hứa với tôi rồi...”

Dường như bên tai anh vẫn như nghe được giọng nói trầm thấp đau đớn đó: “Nai con, đồng ý với ta, mãi mãi ở bên cạnh ta... đồng ý với ta, mãi mãi không bỏ ta một mình...”

Ánh mắt dịu dàng, vòng tay dịu dàng, nụ hôn dịu dàng, lời hẹn thề dịu dàng, dịu dàng đến không thể nào dịu dàng hơn được... Chủ nhân, chủ nhân, lời hẹn thề trước mộ tôi không quên, cậu cũng đừng quên có được không? Có được không? Để tôi vĩnh viễn bên cạnh cậu, mãi mãi bên cạnh cậu.

Van xin cậu đừng bỏ tôi lại... đừng bỏ rơi tôi...

Trái tim đau đớn đến không thở nổi, chua xót khổ đau mài mòn viền mắt yếu đuối, nước mắt đau khổ áp lực từ tối qua không kiềm được rơi xuống, Phan Tuấn Vỹ hai tay ôm mặt khóc không thành tiếng...

Một người đàn ông đeo kính gọng vàng, dáng người cao cao cứng cỏi, gương mặt nhã nhặn đứng lặng trước cửa phòng của chính mình. Anh nhìn dáng lưng của người đàn ông đôi vai không ngừng run rẩy trên sofa, kinh hoàng trong lòng.

Người này là ai? Cái người đang khóc không thành tiếng này tội cùng là ai thế? Cái người giống hệt đứa em họ mà anh từ nhỏ yêu đến tận xương cốt, rồi lại xa lạ như thế này tội cùng là ai? Tiểu Vỹ của anh sẽ không khóc như thế, người đó của anh từ nhỏ tính cách yếu đuối, nhưng trời sinh lạc quan, Tiểu Vỹ bất kể bị bắt nạt đến đâu cũng sẽ không khóc như thế. Cậu ấy sẽ không khóc như trái tim đang nát ra từng mảnh nhỏ chỉ vì một bức ảnh...

Tiểu Vỹ, Tiểu Vỹ của anh, anh họ không muốn em khóc vì người khác.

“Tiểu Vỹ, anh không cho phép em khóc vì loại người này!”

Giọng nói lạnh lùng, Nhâm Nhã Thiên bước nhanh đến trước mặt người từ nhỏ đã chiếm cả trái tim mình, nhìn Phan Tuấn Vỹ với vẻ có thể nói là oán hận.

Anh họ?! Hoảng loạn dùng tay áo lau nước mắt trên mặt, Phan Tuấn Vỹ vội vàng ngẩng đầu lên nở một nụ cười như chẳng có chuyện gì xảy ra: “Anh họ, anh hiểu lầm rồi, chỉ là mắt em hơi hơi dị ứng thôi, em lớn thế này sao lại còn đi khóc nhè được? Anh đúng là thích nói đùa, ha ha.”

Cười gượng hai tiếng, Phan Tuấn Vỹ chớp chớp đôi mắt đỏ hoe tránh khỏi ánh mắt sáng ngời của anh họ.

“Hôm qua khi anh đưa bức ảnh cho Mỹ Mỹ, anh đã đoán được em sẽ đến tìm anh, chỉ là anh không ngờ... không ngờ nhanh như thế.”

“Anh họ, sao anh lại phớt người theo dõi cậu ấy? Sao anh lại phải sai người chụp lên cậu ấy? Anh... sao anh lại làm như vậy?”

“Bởi vì anh muốn em phải nhìn rõ ràng bộ mặt thật của kẻ đó!”

“Không! Em không cho phép anh mắng cậu ấy như thế!”

Tức giận đến nhảy dựng lên như một con mèo bị dẫm phải đuôi, Phan Tuấn Vỹ dù trong lòng oán hận người kia như thế nào, cũng không cho phép người khác trước mặt anh nói xấu cậu ta một chữ.

“Tiểu Vỹ, em rốt cuộc ngoan cố đến chừng nào? Đồng tính luyến ái chưa tính, nếu hấn ta thực lòng nghiêm túc đối xử với em, anh sẽ chúc phúc cho cả hai. Nhưng hấn là loại lăng nhăng chơi bời bậy bạ đến mức người ngây thơ như em chẳng thể nào mà tưởng tượng nổi, hấn ta đối với em chỉ là tùy tiện chơi đùa mấy thứ mới mẻ mà thôi, em lẽ nào cho rằng hấn sẽ có cảm tình thực lòng gì với em sao?!”

“Anh, em đã nói rồi, em không phải con nít, anh không thể cứ mãi bao bọc em được. Em lớn thế này, lần đầu tiên em thực lòng muốn gì đó, em tuyệt đối không dễ dàng mà quăng đi được. Anh, anh có thể... có thể đừng quấy nhiễu em nữa được không?”

“Quấy nhiễu em...? Thì ra bao nhiêu tâm huyết anh đổ ra làm cho em, trong mắt em chỉ là quấy nhiễu? Tiểu Vỹ... em thay đổi rồi, trước đây em sẽ không nói với anh những lời như thế.”

Nhâm Nhã Thiên lặng lẽ nhìn chăm chăm người em họ lớn lên với mình từ bé, đau thương trong lòng tràn ngập đến chẳng nói thành lời.

“Anh họ, xin lỗi... nhưng em không thể không có cậu ấy... không thể không có cậu ấy... Em biết anh từ nhỏ đã thương em, lần này em van xin anh giúp em, hãy giúp em...”

Chẳng thể che giấu nỗi sợ hãi bất an vì có thể mất người kia bất cứ lúc nào, Phan Tuấn Vỹ cúi đầu vò tóc, thống khổ thở hổn hển.

“Sở Thận Chi, hai mươi lăm tuổi, là người thừa kế đời thứ hai của công ty họ Sở, người tốt nghiệp thủ khoa trường đại học Đài Loan hệ tài chính và kinh tế, là sinh viên được trường đại học Harvard ra sức mời về, nhưng không rõ vì lý do gì mà từ bỏ ý định học thêm bên nước ngoài. Thủ lĩnh loại ưu, tướng mạo tuấn tú, lại thêm gia thế hiển hách, tính cách trầm ổn, là đối tượng được các tiểu thư tranh giành. Tiểu Vỹ, người mà em muốn hỏi chuyện không phải người đơn giản đâu.”

“Sở Thận Chi... Sở Thận Chi...”

“Hai người đó quen biết nhau chẳng phải mới một hai ngày, có điều người ngoài không thể biết quan hệ của họ sâu đến đâu thôi, bây giờ nhìn bức hình thân mật thế này, em muốn tin hay không cũng chẳng có tác dụng gì.”

“Em muốn biết làm thế nào có thể gặp cậu ta?”

“Anh và Sở Thận Chi cũng không quen biết lắm, không thể dẫn em đến gặp, nhưng cậu ta thường đến câu lạc bộ tư nhân mà anh cũng là hội viên, em đi vào đó thử xem.”

“Ý anh là “Hoàng Hi sơn trang”?”

“Em cũng biết chỗ đó?”

“Cậu... cậu ấy đưa em đến rồi...”

“Vây tốt, ở đây có một số tư liệu liên quan đến thời gian biểu của cậu ta, anh chỉ có thể giúp em đến đây thôi. Nhưng Tiểu Vỹ, em nhớ lời anh, cái tên Âu Dương Đạo Đức đó chẳng phải loại người đơn giản như em nghĩ đâu, chuyện này, em sẽ biết nhanh thôi.”

“Anh...?”

“Còn nữa, chuyện của Mỹ Mỹ em tính làm sao đây?”

“Em... em không biết...”

“Bỏ đi, em phiền muộn chuyện hần sẽ là con rể của em cũng chẳng có tác dụng gì, vì hần căn bản chỉ đùa giỡn với Mỹ Mỹ mà thôi, một người đường đường là chủ tịch của tập đoàn khoa học kỹ thuật Hoài Đức mà cả một bữa tiệc tuyên bố đính hôn cũng tiếc chẳng tổ chức, còn muốn Mỹ Mỹ giữ bí mật, không cho phép tuyên bố với bên ngoài chuyện bọn họ đính hôn, quả thực là buồn cười quá mức!”

“Em... em... cậu ấy...”

“Theo anh thấy, để tránh cả hai cha con em khỏi bị tổn thương, phương pháp tốt nhất là từ nay em và hần ta một đao cắt làm hai đoạn, cả đời không bao giờ gặp lại!”

“Không! Em không làm được, em không làm nổi!”

Cầm bức ảnh trên mặt bàn lao nhanh ra ngoài, giờ phút này Phan Tuấn Vỹ không thể không oán hận anh họ mình.

Vì sao lúc nào cũng ép anh phải rời xa cậu ta? Anh làm không nổi, anh làm không nổi! Anh và chủ nhân đã hẹn ước rồi, anh và chủ nhân đã hẹn ước rồi!

Cuộc nói chuyện chẳng thể nào làm anh khá hơn, Phan Tuấn Vỹ không khỏi rơi lệ xót xa.

34. Chương 34: Đối Mặt Với Tình Dịch 2

Buổi chiều ngày hôm ấy.

Dựa theo thời gian biểu mà anh họ đưa cho, Phan Tuấn Vỹ đến sân tennis ở Hoàng Hi sơn trang, cuối cùng có thể gặp mặt được Sở Thận Chi.

“Sở tiên sinh... tôi có thể nói chuyện với ngài vài phút được không?”

“Xin lỗi, có thể trí nhớ của tôi không tốt, nhưng tôi quen anh chứ?”

Nhìn người đàn ông trước mắt có chút quen quen nhưng có thể khẳng định là chưa gặp bao giờ, Sở Thận Chi nghi hoặc khẽ nheo mắt lại.

“Không, cậu không biết tôi, nhưng tôi có chuyện muốn hỏi cậu, mong cậu có thể cho tôi chút thời gian.”

“Ngại quá, người tôi đang đợi có thể đến bất cứ lúc nào, tôi không thể tán chuyện với anh được, hôm nào có cơ hội chúng ta nói sau nhé.”

“Xin lỗi, nhưng chuyện này rất quan trọng, tôi không thể chờ được, chỉ cần một phút thôi cũng được.”

Không nén nổi cảm giác sốt ruột trong lòng, Phan Tuấn Vũ quyết định lấy bức ảnh từ túi ra.

“Có thể thứ này sẽ khiến cậu muốn nói chuyện với tôi.”

“Đây là...?”

Thận trọng nhìn bức ảnh được đưa qua, Sở Thận Chi lặng lẽ cười cười.

“Xem ra chúng ta nên nói chuyện mới được. Đi nào, đến lô riêng của tôi.”

Vừa tiến vào lô, Sở Thận Chi lập tức đến quầy bar rót rượu.

“Muốn uống gì? Ở đây cái gì cũng có, có muốn thử loại rượu vang hàng đầu mà tôi mới lấy về không? Trong nước ta khó mà kiếm được loại rượu này lắm.”

“Không cần, tôi không uống rượu, cảm ơn cậu.”

Ra sức giữ vẻ mặt bình tĩnh, Phan Tuấn Vũ thực ra đã căng thẳng đến lòng bàn tay đầm mồ hôi.

“Vây thử chút Brandy mà một người bạn của tôi tặng nhé, nghe nói là số lượng hạn chế trên cả thế giới đó, tôi còn chưa mở ra đâu.”

“Cảm ơn, không cần.”

“Vây chắc nên thử loại Whisky này, chai này là”

“Tôi đã nói là không cần, xin mời tiên sinh đừng nói sang chuyện khác!”

Quá giáo hoạt, hẳn biết rõ anh đến đây với mục đích gì, nhưng lại toàn nói chuyện đầu đầu, mà anh cũng chẳng ra làm sao, bị cái mưu mẹo nhỏ nhỏ của hắn chọc cho hết cả kiên nhẫn.

“Tiên sinh không nên như thế, được được, anh muốn nói chính sự sao? Nói đi, là ai sai anh đến?”

“Không có... chẳng ai phái tôi đến, là tự tôi muốn đến.”

“Chính anh? Nói vậy những bức ảnh này cũng là anh chụp?”

“Không, không phải. Là... là ai chụp tôi không thể nói cho cậu được.”

“Hừ, giả vờ giả vịt.”

Sở Thận Chi lạnh lùng cười:

“Anh cho là với những bức ảnh này có thể uy hiếp được tôi? Tôi nói cho anh hay, đồng tính luyến ái thời đại này chẳng phải là chuyện gì nghiêm trọng, huống chi tôi và Đạo Đức thật lòng yêu nhau, tôi với cậu ta còn có kế hoạch sang Hà Lan kết hôn cơ. Anh có thể công khai tuyên bố với cả thế giới cũng chẳng sao, tôi và Đạo Đức tuyệt đối không bị anh uy hiếp đâu.”

“Kết hôn... kết hôn...”

Ngực tựa như bị một khối đá nghẹn lại, Phan Tuấn Vỹ khó khăn thở gấp, trước mắt tối sầm.

Vì sao cậu ta lúc nào cũng muốn kết hôn với người khác? Lúc thì muốn kết hôn với Mỹ Mỹ, lúc thì muốn kết hôn với người đàn ông này, còn anh thì sao? Cậu ta sao không kết hôn với anh? Anh là cái gì? Anh rốt cuộc là cái gì?!

Đúng rồi, sao mày quên được nhỉ, mày là thú cưng mà, mày chỉ là con thú cưng hần tùy tiện nuôi chơi mà thôi, mày đã nghe chủ nhân và thú cưng cười nhau bao giờ chưa? Nghe chưa? Mày đã nghe bao giờ chưa? Mày đã nghe chuyện cười hay đến thế bao giờ chưa? A ha, ha ha ha, ha ha ha ha ha....

Sở Thận Chi nhìn người đàn ông cười điên cuồng đến rơi lệ trước mắt, không khỏi ngạc nhiên. Cái cảm giác dường như đã gặp ở đâu lại hiện lên. Cậu đã gặp người này ở đâu nhỉ?

“A! Tôi nhớ ra rồi!”

Trong đầu lóe lên, Sở Thận Chi cảm thấy may mà trí nhớ của mình chưa có bị rỉ sét, cuối cùng trong giây chót cũng nhớ ra người trước mắt, nếu không thì đúng là mình đã gây ra tai họa ngập trời, bị người nào đó chửi đến chết.

“Tôi biết anh là ai rồi, tôi nói anh nghe này”

“Anh hẳn là nên nói với tôi mới đúng, tôi rất có hứng thú nghe kế hoạch kết hôn sắp tới của anh đó.”

Một thiếu niên dáng người thon dài, ngũ quan tuấn lãng đeo sợi xích kêu leng keng tiến đến, cầm lấy bức ảnh nằm trên mặt đất mỉm cười nhìn ngắm.

“Chụp rất tốt a, Âu Dương đại ca và anh đúng là rất xứng đôi.”

“Ngọc Nhi...”

Không hiểu sao Sở Thận Chi vừa nãy mặt mày hớn hở, đắc ý dạt dào vừa nhìn thấy chàng trai trước mặt lại sợ đến mặt trắng nhợt, cả người run lẩy bẩy?

Phan Tuấn Vỹ lau nước mắt, ngậm miệng lại, có chút hả hê quyết định xem kịch vui kiểu sống chết mặc bay.

“Có muốn mời tôi làm phù rể không? Miễn phí đó nha. Chỉ cần anh đưa tiền vé máy bay là được, Hà Lan tôi chưa có đến lần nào đâu.”

“Ngọc Nhi, em đừng thế mà, anh hai xin em, em nghe anh hói, em nghe anh nói đã”

Anh hai? Thì ra người bị gọi là Ngọc Nhi là em trai cậu ta, Sở Thận Chi này nhìn qua có vẻ thông minh tài giỏi, sao vừa nhìn thấy em trai lại như chuột thấy mèo vậy?

“A, xin lỗi, tôi chợt nhớ ra có một cô em lắm tiền đang chờ mình đến hẹn a, lần sau rảnh tôi nghe anh nói vậy, chào.”

Thiếu niên đó mỉm cười với Sở Thận Chi, ném tấm ảnh xuống đất, xoay người tính rời đi.

“Không”

Sở Thận Chi đột nhiên nhào đến ôm chặt cậu ta từ phía sau, lớn tiếng khóc.

“Ô... Ngọc Nhi đừng đi... Ngọc Nhi không được đi... Em đừng giận anh hai mà, là anh hai không tốt, anh hai không nên lừa em... Ô... Em đánh anh mắng anh cũng được, van xin em đừng không để ý đến anh... Ngọc Nhi... Ngọc Nhi...”

Phan Tuấn Vỹ tận mắt nhìn thấy tình anh xã hội đứng đầu thủ lĩnh, tính cách trầm ổn hôm nay khóc đến nước mắt nước mũi đầm đìa, mặt nở cả hoa, không khỏi kinh ngạc đến trợn cả mắt.

“Bây giờ có khóc cũng không còn kịp rồi, tôi đã giận rồi. Tôi mà nổi giận chẳng biết phải tìm mấy cô bé mới hết giận được, anh hai chắc cũng biết.”

“Không được! Ngọc Nhi là của anh, của một mình anh!”

Đẩy mạnh thiếu niên xuống sofa, Sở Thận Chi tựa như phát điên xé rách chiếc áo cậu ta đang mặc, hôn lên ngực cậu ta theo kiểu gần như hung tợn.

“Ngọc Nhi, anh hai sai rồi, anh không dám nữa đâu, đừng trừng phạt anh như thế, anh không cho phép em tìm người đàn bà khác, anh không cho phép!”

Vuốt ve mái tóc của người đang làm bậy làm bạ trên người mình, thiếu niên ngẩng đầu lên cười cười nói với Phan Tuấn Vỹ:

“Anh là nai con bảo bối mà Âu Dương đại ca nuôi phải không? Xin chào, tôi là Sở Thiên Ngọc, anh đừng ngại nhé, anh hai tôi mà nổi cơn ghen là tính cách nó lại ra thế này đây.”

“Tôi không... không ngại...”

Kỳ thực là cực kì ngại chết đi được, trên đời sao lại có loại anh em biến thái thế này a?

“Xin hỏi cậu... Sao cậu lại biết tôi là... là...”

Hai chữ “nai con” Phan Tuấn Vỹ anh không sao nói nổi. Muốn anh trước mặt người lạ thừa nhận mình là thú cưng của người khác, đúng là cần rất nhiều dũng khí a.

“Trong ví của Âu Dương đại ca có ảnh của anh a, anh hai và tôi đã lên nhìn một lần. Anh A... anh hai, anh mà liếm xuống nữa, cẩn thận em thượng anh ngay ở đây đó.”

“Được... cả người của anh hai đều thuộc về Ngọc Nhi, Ngọc Nhi muốn làm gì anh hai cũng được... đều được... A... Ngọc Nhi... mau chơi anh... mau chơi anh...”

Nghe những lời to gan lớn mật kinh khủng đến thế, lại nhìn vẻ *** đáng hoàn toàn tương phản với hình ảnh cao quý thoát tục của Sở Thận Chi, Phan Tuấn Vỹ hoàn toàn đầu hàng.

Tha cho tôi đi, đúng là vật hợp theo loài ngư tử tâm ngư tử mã tâm mã mã mà, bạn bè của cái tên trời đánh vô địch siêu cấp đại sắc ma đúng là cá mè một lứa a.

“Nai con tiên sinh, xin lỗi, mời anh về đi, tôi muốn thanh lý một chút, tôi sẽ không để bất cứ ai thấy thân thể của người này đâu.”

Nắm mớ tóc rối bời, để người có đôi mắt ướt át trong lòng mình ngẩng đầu lên, Sở Thiên Ngọc nhìn chăm chăm vào gương mặt đang thở hổn hển không ngừng, lạnh lùng cười.

“Anh quay về nói cho chủ nhân của mình, muốn bảo vệ anh kiểu gì là chuyện của anh ta, nhưng Sở Thiên Ngọc tôi không cần bất cứ kẻ nào bảo vệ hết, mời anh ta đừng có cùng người này làm trò vớ vẩn gì. Bây giờ nể tình tôi với anh ta từng là huynh đệ, tôi bỏ qua cho anh ta. Lần sau anh ta dám động đến một sợi lông tơ của người này, tôi tuyệt đối không bỏ qua đâu! Anh đi đi, tôi phải tiến hành trừng phạt với người muốn lừa dối mình, anh nhớ đóng cửa lò giùm tôi.”

Nghे tiếng nước nổ rên rĩ từ đằng sau, Phan Tuấn Vỹ có thể nói là vắt chân lên cổ mà chạy, vì anh chợt nhớ tới biểu tình *** đang của mình và người đó khi làm cùng với tiếng rên rĩ lớn tiếng, sợ là cũng chẳng thua bao nhiêu a.

35. Chương 35: Phản Đò

Dòng người đông đúc ồn ào, những hành khách ngược xuôi cùng hành lý, sân bay quốc tế Đào Viên Đài Loan đông đúc đến chật chội, náo nhiệt rộn rịp hết như phiên chợ đêm.

Trước khu vực nhập cảnh chen đầy những người đón tiếp đang ngھn cổ ngóng chờ, ai cũng mở to hai mắt nhìn từng người từng người bước khỏi cổng hải quan, chỉ sợ mình để lạc mất người mình đón. Phan Tuấn Vỹ đã chờ ở đây mấy tiếng đồng hồ cũng không ngọại lệ.

Từ tối hôm qua khi nhận được tin cái tên đó quay về Đài Loan, anh đã phấn khích đến cả đêm không ngủ được. Thứ nhất vì người mình mong nhớ ngày đêm đã quay về, trong lòng đương nhiên vui sướng, thứ hai thì, kế hoạch “nai con là số một” chuẩn bị lâu ngày đã đến lúc hành động, trong lòng không khỏi vừa hồi hộp vừa hưng phấn.

Hừ, dám không gọi điện thoại đúng giờ, còn dám ra bên ngoài chụp ảnh “cấp ba” tầm bậy tầm bạ, hôm nay nếu nai con ta đây không phát oai, cái tên Âu Dương Đạo Đức nhà cậu chắc sẽ coi tôi là con mèo ốm chắc?

Hôm nay nhất định phải cho hắn thấy sự lợi hại của Phan Tuấn Vỹ, để hắn cả đời này không quên, không dám bỏ lời thề hẹn!

Ngay lúc Phan Tuấn Vỹ đang nghĩ mọi chuyện đúng là nuốt nà chả chē vào đâu được, đặc ý vì kế hoạch tình diệu của mình thì xung quanh anh trong tích tắc đột nhiên yên lặng – từ nơi cổng vào có một nam tử phong thái bức người, tuấn mỹ vô song, tư thái ưu nhã chẳng mang chút vẻ chật vật mệt mỏi phong trần nào của người đi xa về, chói mắt tựa như thiên vương siêu sao vừa bước xuống từ sân khấu, trong tích tắc cướp đi ánh mắt của tất cả mọi người, như mọi khi đoạt lấy không biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ.

“Chủ tịch, ngài vất vả rồi, chào mừng ngài trở về.”

Một người đàn ông trung niên mặc bộ đồ tây nghiêm chỉnh nhanh chân ra tiếp đón, cúi người chào thật sâu.

“Tiểu Trương, sao không thấy nai con của ta đâu, không phải ta đã bảo anh ấy nhất định phải đến đón sao? Anh ấy đâu?”

Nhìn thấy đôi chân mày trên gương mặt anh tuấn nhíu chặt, mang theo chút chút tức giận, tài xế Trương theo hắn đã nhiều năm cũng không kiềm nổi run run, cuống quýt vội vàng chỉ sang phía bên phải gần gần đó, cười cười nói với hắn:

“Ồ đó, là ở đó, Phan tiên sinh đang ở đó. Chủ tịch, tôi và Phan tiên sinh cách đây hai tiếng đã đến, tuyệt không đến chậm đâu a.”

“Ừm, vất vả cậu rồi, ở đây không còn việc cho cậu nữa, đi lấy xe đi.”

Về phần con nai con không coi ai ra gì, to gan lớn mật kia... cứ giao cho chủ nhân ta từ từ dạy dỗ nha.

Ánh mắt lóe lên, Âu Dương Đạo Đức đi tới đằng sau nai con túm lấy cổ áo anh, không nói lời nào tha anh đi.

“Á”

Phan Tuấn Vỹ bị tập kích bất ngờ sợ đến thét toáng lên, anh không ngờ rằng giữa thanh thiên bạch nhật có người dám ngang nhiên bắt cóc dân lành vô tội, đang tính chửi ầm lên, quay lại liền nhận ra mình đã rơi vào tay của chủ nhân.

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng không biểu cảm của Âu Dương Đạo Đức, Phan Tuấn Vỹ biết ngay đây là diêm báo cơn phần nộ của hắn, trong lòng lạnh lạnh.... Xong, đi đón mà chủ nhân đến trước mặt còn không nhận ra, cái tên tàn ác hung hăng, kiêu ngạo tự đại này ghét nhất là sơ suất với lại không chú ý đến hắn dù chỉ xiu xiu, mình còn không biết sống chết mà đứng đó mơ mộng hão huyền điên cuồng cái gì, dám nhìn hắn mà không nhận ra, lờ hắn đi.

Phan Tuấn Vỹ, mày... mày quả là sống lâu lắm lắm, muốn chết rồi! Ô... nghĩ đến chuyện chẳng biết mình lại bị trừng trị bằng thứ “gia pháp” gì, Phan Tuấn Vỹ lại hận sao mình không bị thằng bắt cóc nào tóm thiết luôn đi! Nhớ trước đây có lần anh lơ mải coi TV không để ý đến tay ma đầu đó đang nói chuyện với mình, không ngờ vì thế mà ép bị coi phim cấp ba nam nam nguyên đêm, hại anh từ đó cứ đi qua cửa hàng bán tạp xướng là lại thấy mắc ói.

Ô... không được, xem ra anh phải lập tức cứu mình mới được a, kế hoạch “nai con là số một” phải tiến hành càng sớm càng tốt.

“Hắc hắc, chủ nhân, tôi nhớ cậu quá đi, cậu không bên cạnh, tôi ngày chẳng ăn nổi cơm, đêm chẳng ngủ nổi giấc, quả thực một ngày dài như một năm a”

Tuy những lời anh nói là sự thật, nhưng cả đời anh chưa bao giờ phun ra mấy lời tâm tình buồn nôn đến thế làm anh không nhịn nổi mà nổi da gà toàn thân.

“Nga vậy sao? Chủ nhân không bên cạnh, nai con nhớ ta đến thế?”

Vừa bước vào trong xe, tấm kính ngăn trước sau vừa kéo lên, Âu Dương Đạo Đức nắm tóc nai con khiến gương mặt trắng nõn hơi ngẩng lên, lộ ra đôi mắt khiến trái tim hắn đập mạnh lúc gặp nhau lần đầu, đôi mắt bắt hắn từ đó mãi mãi chẳng quên nổi.

A... là đôi mắt này... mỗi lần nhìn thấy đôi mắt to to tròn tròn như đôi mắt bắt lực của một con nai con là Âu Dương Đạo Đức lập tức không kiềm nổi cảm giác muốn ngược đãi, hận không thể ăn tươi nai con, nuốt chửng vào bụng, sau đó dùng nhục bồng vừa to vừa thô cắm thật mạnh vào huyết động vừa nhỏ vừa chặt, khiến người đang khóc lóc cầu xin dưới thân bất kể là thân thể hay trái tim, ngoại trừ chủ nhân hắn ra, sẽ chẳng để bất cứ cái gì tiến vào nữa...

Bị đôi mắt nóng rực như kim cương đen bùng cháy nhìn đăm đăm, Phan Tuấn Vỹ nhận ra mình đã lập tức cương lên, anh xấu hổ đem hai tay che đậy đũng quần đang nhô cao cũng như cố che giấu luôn sự ngượng ngùng của mình.

Ê, cái đồ kém cỏi kia, chú lên cái cơn háo sắc gì thế hả? Dù mấy ngày không được phát tiết cũng không đến mức người ta liếc mắt nhìn một cái, đã hưng phấn đến như cầu động dục thế chứ hả? Anh van chú đứng đắn tí, để lại cho Phan gia nhà chúng ta chút mặt mũi có được không?

Ngay lúc Phan Tuấn Vỹ đang bận nói lí nói lẽ với “tiểu đệ đệ” nhà mình, thì Âu Dương Đạo Đức đã nhanh chóng lấy ra côn thịt của hắn, chậm rãi chà xát.

“Xem ra đệ đệ nhà nai con cũng nhớ chủ nhân ra phết, mau thả cương ấy ra đây để gắp lại bạn cũ nào.”

“Không... không cần... để chú ấy ở nhà đóng cửa suy ngẫm là được rồi...”

Cái tên làm mất hết cả mặt mũi gia đình này, ngoan ngoãn ở đó cho anh, đừng mơ anh thả chú ra để làm mất mặt anh, nếu chú dám phá hỏng kế hoạch vĩ đại của vi huynh ta đây, cẩn thận anh cho chú biết tay!

“Tự suy ngẫm? Chủ nhân không ở nhà chả lẽ đệ đệ của nai làm việc xấu gì sao? Xem ra ta phải tự mình thẳng đường thăm vấn rồi...”

Một loạt hai kéo đã bắt được “nghi phạm” ra công đường, Âu Dương Đạo Đức cầm chú em nhà nai con đang mãi tung tăng vui vẻ không biết sống chết trong tay tùy tiện vuốt ve nắn nắn, nghiêm trang mở miệng hỏi:

“Thật thà thì được khoan hồng, chống cự sẽ bị nghiêm trị, mấy ngày chủ nhân không có nhà cứng rớt cuộc đã làm chuyện gì sai? Nếu cứng dám không thành thật khai ra, coi chừng ta sẽ xử tử cứng tại chỗ.”

Xử tử tại chỗ? Cái này cũng là một điều trong “gia pháp” sao? Tên biến thái kia không phải muốn đem “cái đó” của anh... bẻ gãy đấy chứ? Tuy rằng cậu em già nhà này còn nhiều thiếu sót, trông lại chẳng chút anh “tuấn” hùng “vỹ” như cái tên anh, nhưng chú ấy tốt xấu gì cũng theo anh vài chục năm rồi, tuy không có công lao nhưng cũng có khổ lao, hưởng hồ chú ấy sau khi trải qua nhiều phen dạy dỗ của tên *** ma kia, biểu hiện cũng khá nhiều rồi, khiến người ta phải dùng ánh mắt khác mà nhìn, thiếu điều đi ra nước ngoài thi đấu nữa mà thôi, bây giờ đột nhiên quăng chú ấy đi, anh sợ mình sẽ mắc phải tội “bất nhân bất nghĩa” mất a.

Trong bụng cực kì không yên, nhưng tiểu đệ đệ kia lại ngây ngô chẳng hề biết đại họa sắp lâm đầu còn hồn nhiên chảy nước miếng, khoái chí đến thiếu mỗi nước rung đùi đắc ý, làm cho Phan Tuấn Vỹ anh vừa bực vừa buồn cười.

“Ha ha ha, chủ nhân, nhẹ tay nhẹ tay.”

Cẩn thận nâng niu nhẹ nhàng rút cậu em già vẫn đang lưu lưu luyến luyến ra khỏi ma chưởng kinh khủng đó, Phan Tuấn Vỹ nịnh nọt cười gượng hai tiếng:

“Nai con trên dưới hai người đảm bảo với chủ nhân, chủ nhân không ở nhà tôi đây hoàn toàn an phận thủ thường, ngoan ngoãn chờ người ở nhà, chẳng đi đâu hết a.”

“Nga thật sao? Vậy mấy ngày trước sao ta gọi điện về nhà không ai nhắc máy?”

Thăm rồi, chẳng lẽ anh lại nói đến Hoàng Hi Villa coi anh em nhà biến thái nào đó sao?

“Hắc hắc, kỳ thực hôm đó tôi ở nhà, chỉ là đột nhiên tiêu chảy phải chạy vào WC, vì vậy bỏ lỡ cú điện thoại của chủ nhân, tôi cũng cực kì buồn lòng í, người ta thực lòng muốn nghe giọng nói của chủ nhân nha.”

Ninh nọt cọ cọ trong lòng bàn tay hắc, Phan Tuấn Vỹ thực hy vọng có thể lái câu chuyện sang hướng khác, đừng để cái tên phần tử khủng bố này tiếp tục truy cứu nữa.

“Là như vậy sao, nói vậy là chủ nhân hiểu lầm cứng rồi. Nai con thực đáng thương, bụng chắc đói rồi ha, chỗ kia chắc là vừa đồ vừa sưng nhĩ? Nào, để chủ nhân “thăm thăm hỏi hỏi” nào.”

Vừa mới lời được cậu em bảo bối ra khỏi ma chưởng, không ngờ lơ dềnh một chút, “Cúc Hoa muội muội” yếu đuối nhà mình lại rơi vào tay tên biến thái kia, Phan Tuấn Vỹ quả thực khóc không ra nước mắt.

“Dừng tay dừng tay!”

Đại sư huynh Phan gia còn đang ra sức anh dũng chống cự lại sự tấn công của ma giáo giáo chủ, nhưng sư đệ, sư muội bất quá bị ma trảo vuốt một cái, ma lưỡi liếm một phát, liền hưng phấn mà bầy choáng tám vág, lập tức buông khí giáp đầu hàng, đầu nhập địch doanh. Chẳng mấy chốc đem gia huấn Phan gia “uy vũ bất năng khuất, phú quý bất năng ***” quăng lên tận tám chín tầng mây.

Ô... sư môn thực bất hạnh, Phan gia chúng ta sao lại sinh ra một đôi phần đồ không biết xấu hổ thế này a? Không được, tuyệt không thể để hai đứa bày phá hoại kế hoạch “nai con là số một” của ta, ta nhất định phải vẫn hồi tình thế, lấy thủ làm công!

“Chủ nhân chủ nhân, người đừng vội mà, người ta biết chủ nhân đi đường mệt mỏi, đã tự mình đun thuốc thập toàn đại bổ cho người bồi bổ thân thể, cậu uống đi cho đỡ mệt nha.”

Vội vã mở tủ lạnh bên trong xe, lấy ra “thuốc bổ” mà anh đã chuẩn bị từ sáng sớm, Phan Tuấn Vỹ nở ra nụ cười nịnh nọt buồn nôn, dâng lên “tâm ý” của mình.

“Nai con đúng là càng lúc càng hiểu lòng người nha, nhưng thuốc bổ tốt như thế này chủ nhân sao lại uống một mình được, phải để nai con bảo bối của ta dùng trước chứ?”

“Không không, chủ nhân uống trước đi, cậu cậua”

Chưa kịp nói cho xong đã bị nhét vào mồm một ngụm “thuốc bổ” lớn, Phan Tuấn Vỹ đối với sự “chưa xuất sư đã toi mạng” bị thảm của mình, tức giận đến chút nữa thổ huyết.

Tức chết đi, tức chết đi, mục tiêu chưa tiêu, chẳng lẽ mình tiêu trước? Trên đời sao lại có chuyện mất mặt thế này chứ, không được, ít nhất cũng phải “đồng quy vu tận” với mục tiêu mới được.

“Chủ nhân, vậy cậu uống được chưa?”

Lại đưa cái chai đưa đến bên miệng Âu Dương Đạo Đức, Phan Tuấn Vỹ vô tội chớp mắt một cái.

Âu Dương Đạo Đức nhìn gương mặt hồng hồng của nai con, đột nhiên nở nụ cười nhẹ nhàng. Hắn cầm lấy cái chai không chút do dự ngửa đầu uống hết sạch “thuốc bổ” không chừa một giọt.

Phan Tuấn Vỹ vừa nhìn thấy tên ma đầu cuối cùng uống sạch thứ mà anh tỉ mỉ pha chế, lập tức đắc ý cười lớn tiếng.

“Oa ha ha ha ha...”

Lần này coi cậu có chịu té chưa? Bản Nai Con tuy không cẩn thận nuốt một ngụm, nhưng cũng không uống nhiều bằng mi, thời gian tỉnh lại cũng sớm hơn mi nhiều, đợi lúc ta đây tỉnh lại bắt đầu hảo hảo thực hiện kế hoạch “nai con là số một” cũng chưa muộn, bây giờ tạm thời cho mi thoải mái một chút.

“A, thuốc bổ mà nai con tự mình đun quả là lợi hại, ta bỗng nhiên cảm thấy thân thể sức lực tràn đầy, tinh thần gấp trăm lần, đúng là phải cảm ơn cưng.”

“A? Sức lực tràn đầy, tinh thần gấp trăm lần? Sai a, cậu hẳn phải”

Câu “đầu óc mơ màng, chân tay bải hoải” còn chưa nói xong thì miệng anh đã bị nhét một cây bánh quẩy nóng hổi căng cứng, tiểu đệ bên dưới cũng bị nhét vào một khoang miệng nóng ướt, bị hút đến run rẩy lú lo.

Phan Tuấn Vỹ khoái hoạt đến liên tục rên rỉ, khoái cảm quen thuộc nhanh chóng bao phủ thân trí của anh, dục vọng nhện đã lâu lại chẳng thể cứu chữa, khiến anh cũng bắt đầu tham lam hút liếm bảo bối trong miệng, chỉ chốc lát sau, hai người đã lâu không hoan ái không nhện nổi khe co rút, điên cuồng bắn trong miệng đối phương...

Dịch thể nuốt không hết chảy xuống khoe miệng nai con, Âu Dương Đạo Đức vừa xoay người đã thấy hình ảnh *** đang như thế khiến hắn nhìn không được lại cương lên, hắn xoay người hôn lên đôi môi sưng đỏ, khiến dịch thể nóng hổi đó lưu chuyển giữa hai đôi môi, sinh vật ở nửa dưới cũng ngóc đầu dậy vội vã chạy ào vào vườn hoa mỹ lệ mà nó nhung nhớ đã lâu, tung hoành chiến đấu điên cuồng tàn sát cho đến khi nai con cả người co giật, rơi lệ không ngừng, sướng đến chút nữa nuốt luôn cả lưỡi chủ nhân xuống bụng.

“Ha ha ha, mấy ngày không gặp, nai con càng lúc càng *** đang, vậy mà lại chuẩn bị thuốc tráng dương cho chủ nhân, xem ra hôm nay không làm cho nai con sướng đến ngất trời, cưng không chịu bỏ qua đâu ha?”

“Thuốc tráng dương?... Không... tôi không có...”

Ô... đúng là oan uống tày trời a, người ta chuẩn bị cho cậu là thuốc ngủ, còn thuốc tráng dương là tôi giữ lại để tự uống đối phó với cậu đó! Trời a, để anh chết luôn đi cho rồi, sao anh lại ngu ngốc cầm nhầm chai chứ? Kế hoạch “nai con là số một” đã biến thành “nai con là số không” rồi, đúng là trời hại ta rồi!

“Nai con không phải xấu hổ đâu, chủ nhân không có cười cưng, thỉnh thoảng uống thuốc cũng tăng tình thú nha, chủ nhân đảm bảo sẽ đem mấy ngày nay đền bù đầy đủ, khiến cưng chẳng có thời gian cảm thấy cô đơn.”

Âu Dương Đạo Đức tà tà cười, ẩn bộ đàm.

“Tiểu Trương, đi chậm cho tôi, trong ba tiếng đồng hồ không được phép về đến nhà.”

Ba tiếng đồng hồ? Mẹ ơi, bây giờ ba phút anh còn không chịu nổi, nếu làm ba tiếng thì anh phải sẽ đi đòi nhà ma sao?

Phan Tuấn Vũ thân thể vốn bị dạy dỗ vô cùng miễn cảm, hơn nữa uống thuốc lại càng *** loạn chỉ cần tùy tiện cầm bừa một cái đã khiến anh sướng đến khóc thét lên. Hết lần này đến lần khác hưng khí trong cơ thể anh đánh giết đâm chọc liên tục chỗ trí mạng trong cơ thể, rốt cục làm anh không nhận được rên rỉ *** đang liên tục.

“A a... mạnh nữa mạnh nữa... Ô... chủ nhân... đừng có ngừng... Sâu chút nữa... Đúng, nữa, chui hết vào đi... Ô... như thế như thế... A a... tuyệt quá tuyệt quá... Chủ nhân... chủ nhân... Cậu đừng rời xa tôi... mãi mãi đừng rời xa tôi... Ô... Van xin cậu... van xin cậu... A a...”

Khóc lóc, kêu gào, vút gét cả ý thức, ôm chặt người đang nằm bên trên, Phan Tuấn Vũ thả người nhảy vào địa ngục cấm kị có thể đốt anh thành tro bụi... vĩnh viễn chẳng thể siêu sinh.

36. Chương 36: Mỹ Nhân

Trước mắt là một mỹ cảnh tuyệt sắc, đẹp đến chấn động tâm hồn.

Cái miệng nhỏ tròn tròn mềm mại hồng tươi hơi ướt ươn ướt, theo hơi thở của giấc ngủ say mà khẽ hé ra khép lại, tựa như muốn nói lại thôi, mê hoặc lòng người, mang theo vẻ mỹ miều không nói nổi lên lời.

Một cái miệng anh đào nhỏ xinh đẹp làm sao.

Một bức hải đường xuân thủy đồ mới đẹp làm sao.

Chỉ tiếc là bên cạnh đó truyền đến âm thanh *** ô của tiếng thở dốc ồ ồ cùng tiếng nước miếng rơi lộp bộp chẳng chút lãng mạn phá hủy hình ảnh kiều diễm trăm năm khó gặp nổi một lần.

“Muốn liếm liếm coi sao quá đi na...”

Nằm quỳ gối úp sấp giữa hai chân của “mỹ nhân”, thèm thuồng nhìn “cái miệng nhỏ nhắn” đầy đặn chẳng dễ dàng mà gặp, Phan gia đại sư huynh đã lau nước dãi lần thứ một trăm. Nhưng anh là người mang trong mình huyết hải thâm cừ, hôm nay mạo hiểm liều mình lên vào ma giáo trong cứu tử nhất sinh, hy vọng đánh trúng một đòn, hoàn thành nhiệm vụ vĩ đại quang vinh, bởi vì chưa thể nắm chắc phần thắng đủ vạn phần, anh không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Thèm cắn cắn thử quá đi na...”

Có điều tiểu sư đệ không đầu không óc, không biết trời cao đất rộng nhìn tuyệt sắc trước mắt đã thèm nhỏ dãi từ lâu, hận không thể lập tức bật dậy đè thương xông trận, giết địch không để lại manh giáp.

Mà lúc hai người đều nhìn chòng chọc như hổ đói, rục rà rục rịch thì...

“A”

Một tiếng “sư tử hồng” oanh động vô lâm, kinh động vạn giáo làm hai huynh đệ nhất thời sợ đến tè ra quần, vội vã vận dụng khinh công tổ truyền tuyệt đỉnh, bắn vội về sau ba bước!

“NAI CON! CÙNG ĂN TIM HÙM GAN BẢO CHẮC? Dám biến chủ nhân thành thế này? Còn không mau cởi dây ra!”

Chỉ thấy đang nằm nổi giận đùng đùng trên chiếc giường ga gối trắng tinh, không, phải nói là bị “trói” mới đúng – một thân hình cường tráng hoàn mỹ. Chân tay thon dài mỹ lệ của hắn bị trói chặt trên bốn chân giường, tất cả các bộ vị tư ẩn nhất cũng đều lộ ra dưới ánh dương, hết sức dụ người phạm tội.

Còn một người vốn đã diễn luyện đi luyện lại quá trình phạm tội trong đầu không biết bao nhiêu lần, bây giờ đang bị tiếng gầm thét phần nộ, ánh mắt lạnh liệt rơi vào sợ đến tứ chi nhũn hết cả ra, không dám đứng dậy, làm sao còn gan mon men đến gần cái tên ma đầu vừa tỉnh lại đây tức giận kia.

“Nai con, cứng điếc rồi à? Ta bảo cứng lập tức lăn qua đây cởi trói ra, cứng có nghe không đó?”

“Không... không được... Thả cậu... nhất định cậu sẽ làm thịt tôi...”

“Biết là được rồi, ta”

Nhìn con nai con đang rúc vào trong góc run run không ngừng, Âu Dương Đạo Đức đột nhiên hít một hơi thật sâu, miệng hần khê nhấc lên, lộ ra một nụ cười mê người khiến người khác hoa mắt:

“Không đâu, chủ nhân cứng nai con nhất mà, sao lại nỡ làm tổn thương một sợi lông của nai con đây?”

Ta sẽ không làm tổn thương “một sợi” lông tơ của cứng, ta sẽ vật sạch lông nai toàn thân cứng!

“Cậu đảm bảo?”

“Ta đảm bảo. Nai con ngoan, mau đến đây cởi trói cho chủ nhân, cứng trói chặt thế này, tay chân ta đều đau nhói hết cả lên rồi đây...”

Hai bên lông mày nhú chặt, Âu Dương Đạo Đức nhẹ nhàng cắn cắn môi dưới, lộ ra thần sắc người thấy người thương, có một con nai con đầu óc đơn giản thấy thế quả nhiên lập tức chạy đến.

“Thật sự đau lắm?”

“Đúng vậy, đau lắm í.”

“Trói thật sự là chặt lắm?”

“Đúng vậy, chặt lắm í.”

“OA ha ha ha ha ha...”

Phan Tuấn Vỹ đột nhiên ngửa mặt lên trời cười điên loạn như tiểu nhân thực hiện được gian kế trong phim, vui đến khoa tay múa chân.

Từ ba ngày trước ra tay không thành, anh một mực chờ đợi cơ hội “hạ thủ” lần thứ hai, cho đến hôm qua cái tay ma đầu này đi dự tiệc rượu trở về, uống có chút say, anh mới nhân cơ hội “nạp nhiên liệu” trong “trà giải rượu” của hắn, thành công “bắt cóc” được cái tên ma đầu này.

“Trói hay lắm, trói giỏi lắm, trói tuyệt lắm, ha ha ha ha, cái tên ma đầu nhà ngươi cũng không ngờ có một ngày như thế này đây? Nai con là số một, thành công! Muôn năm! Ứ hứ!”

“Nai con là số một?”

Gương mặt Tuấn Vỹ đột nhiên đen sạm, Âu Dương Đạo Đức bây giờ cuối cùng cũng ý thức được tình hình nguy hiểm.

“Đúng vậy, Phan Tuấn Vỹ tôi đây tốt xấu gì cũng là một nam tử hán đại trượng phu đỉnh thiên lập địa, không những thế mà tuổi còn lớn hơn cậu hai phần ba, vì cái gì mà lần nào tôi cũng phải ở dưới thân cậu như một người phụ nữ đáng thương? Tôi không phục, tôi kháng nghị, tôi phải làm một cú đại phản công nơi đường cùng!”

“Phản công đường cùng? Hừ, có gan làm cho ta coi!”

“Hừ! Hừ hừ hừ hừ!”

Cậu biết hừ, tôi không biết hừ chắc?

“Cậu đừng có mà dọa tôi, tôi thừa nhận là tôi không có gan, nhưng hôm nay tôi có chuẩn bị mới tới, chờ chút nữa đảm bảo khiến cho đại ma đầu nhà cậu khóc lóc cầu xin tha thứ, từ nay về sau không dám không giữ lời thề với tôi, lẳng nhăng xằng bậy ở bên ngoài?”

“Không giữ lời thề? Lãng nhăng xằng bậy? Âu Dương Đạo Đức ta đây lúc nào làm cái chuyện không phù hợp thân phận địa vị như thế a?”

“Còn dám nói không có?!”

Cơn ức mà Phan Tuấn Vỹ nhịn mấy ngày không nén nổi nữa bùng phát khiến anh nhào tới bên cạnh Âu Dương Đạo Đức, bắt đầu một trận quyền cước đấm đá.

“Nai con, mau dừng tay, đừng... đừng điên rồi sao?”

Lồng ngực bị ăn hai cú đấm mạnh, Âu Dương Đạo Đức lần đầu tiên thấy nai con phát điên như thế, không khỏi hô to không ổn trong đầu.

“Đúng, tôi điên rồi, từ cái ngày tôi gặp cậu, tôi đã bị cậu làm cho phát điên rồi!”

Đột nhiên cúi xuống đầu nhũ bên phải của hắn mà cắn mạnh xuống, Âu Dương Đạo Đức đau đến thờ gất một hơi, sắc mặt lập tức trắng bệch

Cưỡng chế cảm giác không nở trong lòng, Phan Tuấn Vỹ nghiêng răng tàn nhẫn, dùng âm thanh tàn bạo nhất mà cả đời chưa xài bao giờ nói:

“Đó mới chỉ là bắt đầu, hôm nay nếu cậu không nói hết mọi việc cho tôi, tôi sẽ còn bắt cậu phải chịu hơn nhiều.”

“Được được, hảo hán phải nhịn được cái nhục trước mắt, hôm nay cương là dao thót, ta là thịt cá, nói đi, nai con cuối cùng muốn nói gì với chủ nhân?”

“Nói cái này này!”

Lôi bức ảnh ra huơ huơ trước mặt hắn, Phan Tuấn Vỹ quan sát thật cẩn thận sắc mặt Âu Dương Đạo Đức, nhưng nét mặt hắn hoàn toàn thờ ơ.

“Hừm, là cái này à.”

“Cái gì gọi là “cái này à”, cậu mau nói thật cho tôi, sao lại chụp bức ảnh thân mật như thế với Sở Thận Chi? Cậu có biết cậu ta thực ra với em trai mình có gì không a, cậu ta... cậu ta đang loạn luân, *** đang lắm, cậu có biết không?”

Mặc dù chữ mắng tình địch trước mặt người mình thích là một trong những chuyện bỉ ổi nhất, nhưng vì ghen tuông đến mất cả lý trí, thậm chí còn dám dùng đến “hình phạt cầu xin” như Phan Tuấn Vỹ thì ba chuyện đó căn bản chẳng đáng quan tâm.

“Biết a, ta biết từ lâu rồi, hai người họ bên nhau chẳng phải chuyện mới một hai ngày đêm đâu, ta vốn chẳng thèm quan tâm mấy, thậm chí còn thấy khá là thú vị, nhưng nếu luận về loạn luân với *** đang, ai mà so với nai con nhà ta được a? Cương nói có đúng không a? Bảo bối.”

Nhìn vẻ mặt cực kì không đứng đắn của Âu Dương Đạo Đức, Phan Tuấn Vỹ thấy vừa giận vừa xấu hổ:

“Hừ, cậu được, còn thích khua môi múa mép nữa, để tôi hôm nay coi cái miệng phía dưới của cậu, có phải cũng dẻo mồm như thế không?!”

Chuyển qua giữa hai chân hắn, vươn một ngón tay dè lên cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng, Phan Tuấn Vỹ thấy vẻ mặt Âu Dương Đạo Đức lập tức xanh lè, không khỏi ha ha cười lớn.

“A, cậu cũng biết sợ sao? Thấy cái gì bên kia không? Tôi sợ không thể có hứng thú với cái tên đại *** mà cậu, đặc biệt dầu thân bôi trơn Ấn Độ tăng cường cường lực, đảm bảo sẽ cho cậu đêm đầu khó quên, khiến cậu dục tiên dục tử, muốn ngừng mà không được.”

“Hắc hắc, nai con, có chuyện gì từ từ thương lượng đã, đừng không nên quá xúc động a.”

“Hừ, tôi cho cậu một cơ hội cuối cùng, cậu có chịu nói không?”

“Ai nếu mà nói được ta đã sớm nói rồi, ta có lý do của ta, một thời gian nữa cương khắc sẽ biết. Nói chung ta và Sở Thận Chi chỉ là bạn bè, giữa ta và hắn hoàn toàn không có gì hết, hắn ta yêu em trai đến phát cuồng, bất kể người ưu tú đến thế nào trong mắt hắn cũng chỉ là một đồng phân, cương khỏi phải lo một

trong “mười thanh niên kiệt xuất nhất toàn quốc” ta đây sẽ bị hấn để ý. Được rồi, ta nói xong rồi đó, đừng thả ta ra được chưa?”

“Thả cậu ra? Hừ, còn sớm lắm. Vậy tôi hỏi cậu, mấy cú điện thoại thần bí mà cậu vẫn thường nhận được trước khi xuất ngoại có phải do Sở Thận Chi gọi đến không?”

“Không phải của hấn ta, còn là ai bây giờ ta không thể nói, một thời gian nữa cũng sẽ biết.”

“Được, bây giờ tôi lại hỏi cậu cậu đã hẹn với tôi sang nước Mỹ sẽ gọi điện thoại cho tôi, vì sao liên tục hai ngày không chịu giữ lời, hại tôi đợi nửa ngày. Cậu nói coi, cuối cùng cậu ở đâu với ai, làm chuyện gì?”

“Ta ở đâu với ai làm chuyện gì, bây giờ ta không thể nói cho cậu được, một thời gian nữa...”

“Một thời gian nữa tôi sẽ biết đúng không? Hừ, cậu cho Phan Tuấn Vỹ tôi là con nít ba tuổi dễ lừa vậy sao? Tùy tiện nói một hai câu là dễ dàng để cậu bịp bợm giỡn chơi? Tôi thấy, cậu đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, Phan Tuấn Vỹ tôi đây hôm nay phải thử coi cái miệng nhỏ phía dưới của cậu cứng đầu đến đâu!”

Đem tính khí đã được bồi trơn từ lâu hướng xuống bên dưới, Phan Tuấn Vỹ vừa mới tính chạm vào cái miệng nhỏ nhắn đó, chợt nghe được một tiếng thở dài yếu ớt...

“Ai... Cũng làm đi, xem ra ta không thể thoát khỏi cơn ác mộng này, từ cái năm ta mười bốn tuổi một mình sang Mỹ cố gắng sinh tồn, chẳng biết có bao nhiêu người thêm khát cái mộng mê người của ta, thậm chí có lần còn có cùng lúc ba thằng đàn ông cao lớn bức ta vào một hẻm nhỏ, sau đó xé rách hết quần áo của ta, sau đó... sau đó... bọn chúng...”

“Cậu... ý cậu là bọn chúng đem cậu...”

“Đúng, bọn chúng có một người cầm dao, một người cầm côn, còn một tên nở nụ cười háo sắc hạ lưu cứ... cứ đi về phía ta... sau đó... sau đó ta đã bị...”

“Không được nói nữa!”

Nhìn gương mặt đau đớn thống khổ vặn vẹo, nghe tiếng nói run rẩy sợ hãi, trái tim Phan Tuấn Vỹ đau như bị dao cắt, nước mắt rơi không ngừng

“Ô... xin lỗi, chủ nhân, xin lỗi, không phải tôi cố ý đâu, tôi không biết cậu đã từng bị... Ô... xin lỗi...”

“Không sao đâu, nai con, nếu thực sự muốn làm, vậy làm đi, ta sẽ cố chịu mà. Đến đây đi, nhanh lên chút nhé.”

Vẻ hy sinh trầm tĩnh của Âu Dương Đạo Đức khiến Phan Tuấn Vỹ càng đau nhói trong lòng:

“Không! Đừng mà! Cả đời này tôi cũng không muốn làm tổn thương cậu, xin lỗi, chủ nhân, đều là tôi không tốt, cậu chờ một chút, tôi sẽ lập tức cõng trời cho cậu.”

“Cảm ơn cưng, nai con, cưng đúng là nai con ngoan của ta...”

“Tôi thấy có mà là một con nai con ngốc thì có.”

Cửa phòng ngủ đột nhiên bị đẩy ra.

“Cái cả cái cậu nói dối mà con nít ba tuổi cũng bóc mẽ được mà anh cũng tin, đúng là không phải ngốc bình thường đâu a. Nghĩ cũng đoán ra được là trước đây tám phần mười anh cũng bị Âu Dương đại ca giỡn đến xoay như đên cù hoài như vậy đúng không?”

Một thiếu niên giọng mang theo chút châm biếm ôm một người chàng trai gương mặt tuấn tú ngọt ngào chậm rãi đi đến.

“Oa ha ha ha...”

Chàng trai trong lòng vừa nhìn thấy Âu Dương Đạo Đức bị trói trên giường, dáng vẻ rất chi là tùy người xâm lược lập tức quảng hết hình tượng ôm bụng cười to.

“Không ngờ cơn ghen của nai con nhà cậu không nhỏ, kết cục của Âu Dương đại thiếu gia còn thảm hơn cả ta, chỉ ít Ngọc Nhi nhà ta cũng không có trói ta lại.”

“Anh hai, em vừa nghĩ rằng trói lại chơi trên giường xem ra kích thích hơn đó, em cũng muốn thử xem. Bất quá trói trên giường thì chẳng sáng tạo gì cả, không bằng lần sau chúng ta tìm một hòn đảo không người, em trói anh vào trên cây chơi, anh thấy sao?”

“Đáng ghét, sao Ngọc Nhi lúc nào cũng thông minh như thế chứ, anh hai thực là muốn đi luôn bây giờ nha.”

“Anh hai thực sự muốn đi bây giờ? Nhìn mắt anh ướt át như thế này rồi, có phải bên dưới cũng ướt đầm rồi không?”

“Ngọc Nhi muốn biết đáp án, liền sờ sờ thử coi chẳng phải biết liền sao?”

Vươn tay kéo tay của thiếu niên hướng về phía đùi quần mình sờ soạng, chàng trai phát ra một tiếng thở dốc khó nhịn, mềm nhũn dựa trên người thiếu niên.

Ngay lúc hai người dính chặt lấy nhau, dây dưa đến tóe lửa, Phan Tuấn Vỹ đã nhanh chóng cởi hết dây trói trên người Âu Dương Đạo Đức, kéo chăn phủ hết thân thể của hai người, khăn trương trốn vào lòng của chủ nhân. Anh vốn với hai anh em biến thái này hã đến trốn còn chẳng kịp, hôm nay lại bị hai người đó thấy mình và chủ nhân lỏa lồ nằm trên giường, càng làm anh mắc cỡ đến chẳng biết làm sao.

“Sở Thận Chi! Sở Thiên Ngọc! Hai người cuối cùng đến đây làm gì thế hả? Tôi không có vùng tiền thuê hai người đến biểu diễn *** a, các người tính dọa hư nai con nhà tôi chắc?”

Dùng chăn bao thật chặt thật kỹ nai con, chỉ để lộ ra đôi mắt tròn tròn to to, Âu Dương Đạo Đức ôm chặt lấy anh, gằm thật lớn với đôi “cẩu nam nam” kia.

“Ai nha, sao Âu Dương đại ca sao lại nói thế chứ? Bọn này vốn tính chờ anh bị chơi xong rồi mới đến an ủi người vừa bị mất trinh, ai dè anh lại dùng cái tiện chiều này, vờ đáng thương cái gì chứ a? Em nhớ không nhầm thì trong cái đêm gió lớn không trăng ấy, kết cục của vụ bị mấy tên bắt cóc xấu xa bức vào hẻm đó, hửn là ba thằng đàn ông cường tráng bị một thằng nhóc vô công đầy mình đánh thành đầu heo mới đúng, sao đến cuối cùng qua miệng anh kể lại, nghe như anh bị người ta chà đạp thế? Người chính trực như em và anh hai sao mà nghe nổi nữa a? Đương nhiên sẽ phải bước ra kháng nghị những lời không đúng với sự thật lịch sử đó rồi.”

Sở Thiên Ngọc nói năng vô cùng đồng dạng đảng hoàng, tựa như đang kháng nghị chính phủ Nhật Bản chẳng biết xấu hổ bóp méo sách giáo khoa Lịch sử.

“Cậu... cậu lại lừa tôi!”

Phan Tuấn Vỹ nghe vậy tức đến nhảy dựng lên túm cổ Âu Dương Đạo Đức lắc tới lắc lui.

“Khục... khục...”

Bị nai con đột nhiên mạnh bắt ngờ bóp đến chút nữa không thở nổi, Âu Dương Đạo Đức vội vã sử “chiêu sát thủ”, vươn tay túm lấy “chỗ hiểm” của nai con

“A ưm”

Kêu lên một tiếng đau đớn, gương mặt lập tức đỏ bừng, thân thể Phan Tuấn Vỹ mềm nhũn, hai tay buông ra, thở dốc hổn hển ngã trở lại lòng Âu Dương Đạo Đức.

“Cậu... cậu là đồ nói dối... còn không... không mau buông ra...”

“Hi ta thấy nai con mới là đồ nói dối í, kỳ thực cương căn bản không muốn chủ nhân buông tay ra đúng không?”

Nói xong liền chà xát hai cái thật mạnh, khiến Phan Tuấn Vỹ ưỡn cong lưng, rên rỉ lớn tiếng.

“Huống hồ chủ nhân không có lừa cương, ta chỉ mới nói là bị xé rách quần áo, chứ chưa có nói bị bọn họ cưỡng hiếp, là tự cương suy bậy suy bạ, đó đâu có liên quan gì đến ta?”

“Cậu... cậu là đồ bại hoại, sao lúc nào cũng ăn hiếp tôi?”

“Bởi vì ”

“Bởi vì thích anh, cho nên mới muốn ăn hiếp anh a, anh chưa từng nghe, “yêu cho roi cho vọt” sao? Anh hai, anh nói có đúng không?”

Sở Thiên Ngọc bên cạnh đã nghe phát chán vội vàng nhảy ra truyền thụ kinh nghiệm tâm đắc nhiều năm qua.

“Đúng thế, Ngọc Nhi nhà ta từ nhỏ đã khiến ta vì em ấy mà lo lắng sợ hãi, ăn đủ khổ đau, kỳ thực đều vì em ấy yêu ta yên đến muốn chết, yêu đến muốn trong mắt ta chỉ có một mình em ấy, ta cuối cùng cũng lĩnh hội được. Phan tiên sinh anh cũng đừng có mà đang sống trong hạnh phúc mà không biết đó nha?”

“Nè, các người nói đủ chưa? Cái gì mà yêu mới chẳng không yêu hả? Ai như mấy người đem cái chuyện buồn nôn đó coi là hay ho a? Chán chết.”

Âu Dương Đạo Đức nét mặt gương gạo, bĩu môi vẻ khinh thường.

“Xời, cái đồ già mồm đến chết!” Anh em họ Sở hai người trăm miệng một lời mắng một câu.

Vì sao bạn bè của tên ma đầu này đều nói anh đang sống trong hạnh phúc mà không biết vậy? Lẽ nào... lẽ nào cậu ta thực sự có chút... có chút thích anh sao?

Nhìn vẻ mặt gương gạo trên gương mặt Âu Dương Đạo Đức, trong lòng Phan Tuấn Vỹ không kiềm được mọc lên một tia hy vọng nho nhỏ.

37. Chương 37: Thủy Tích Bất Lộ

Chiếc Limousine king size vững vàng tiến vào bãi đỗ xe ngầm của một tòa nhà cao cấp nằm trên đường Đôn Hóa Nam.

Tài xế Tiểu Trương đỗ xe lại, lập tức xuống xe vô cùng cung kính mở cửa xe giúp ông chủ.

“Chủ tịch, Phan tiên sinh, đến công ty rồi.”

“Cậu vất vả rồi, Tiểu Trương.”

Cầm tay nai con kéo xuống xe, Âu Dương Đạo Đức mỉm cười với người tài xế trung thành tận tâm, theo mình đã nhiều năm.

“Không có gì, không có gì. Chủ tịch, Phan tiên sinh xin đi thông thả.”

Cúi đầu không dám nhìn thẳng vào gương mặt tuấn mỹ với nụ cười rạng rỡ khiến người khác hồn xiêu phách lạc, Tiểu Trương lần nữa than thở không ngừng vì mị lực không có điểm dừng của ông chủ mình.

Ngay cả đàn ông như mình cũng không nhịn được mà động lòng a, thật không hổ là mỹ nam tử năm nào cũng được bầu là một trong “Mười người đàn ông độc thân hoàng kim” a! Nhưng mà một người siêu cấp đẹp trai mà bầy danh môn thực nữ nghĩ nát óc cũng muốn đoạt về, vì sao lại một mực coi trọng một người không có gì đặc biệt như Phan tiên sinh chớ? Theo chủ tịch đã lâu như vậy, lên xe số mỹ nam mỹ nữ nhiều không đến vô số cũng là hằng hà, chưa từng có ai bất kể là ngoại hình hay tính cách đều không có gì đặc sắc như Phan tiên sinh, thế mà chủ tịch ngày nào cũng coi anh ấy như báu vật, cả ngày “nai con, nai con” gọi không ngừng, hễ lên xe là vừa ôm vừa hôn, khi tắm kính đen ngăn cách với buồng lái mọc lên thì dùng rốn cũng biết là họ đang làm cái hoạt động gì, thường thường nếu không đi tới đi lui hơn một tiếng đồng hồ thì chưa có dừng được xe.

Ai, dù chủ tịch có muốn nuôi thú cưng, tốt xấu gì cũng nên đi tìm một cô em xinh tươi hoặc một mỹ thiếu niên chớ, sao lại đi kiếm một người tuyệt chẳng chút xứng đôi với mình như vậy a? Nhìn hai người đã đi vào thang máy chuyên dụng của chủ tịch, tài xế Tiểu Trương không khỏi lắc đầu thở dài.

“Quản lý Phan, chào buổi sáng.”

“Chào, chào mọi mọi người.”

Phan Tuấn Vỹ cười một cái cứng đơ với đồng nghiệp trong phòng, sau đó làm một tư thế cực kì quái dị, chậm chạp đi đến chỗ ngồi của mình.

“Quản lý Phan, sao dáng đi của cậu lạ thế? Có phải bệnh trĩ lại phát tác rồi không?”

“Ừm... tôi... cái đó...”

Phan Tuấn Vỹ nhìn vẻ mặt quan tâm của trưởng phòng Vương, lập tức chíp chíp ê a nói không ra lời.

Ồ... trưởng phòng thân mến của tôi ơi, ngài có biết tôi hy vọng rằng tôi đang bị trĩ đúng như lời ngài nói biết bao không a, bất kể bệnh gì cũng là tốt hơn cái cảnh bị thẩm mà chẳng thể nói cho ai này nhiều lắm ngài có biết không? Lại dùng lực ấn chặt một chỗ bí mật trên cơ thể để đề phòng có một “thứ gì đó” mất mặt chết người chảy ra ngoài, Phan Tuấn Vỹ khóc không ra nước mắt nghĩ thầm.

“Ai, những người cả ngày ngồi làm việc trên bàn giấy như chúng ta nên vận động nhiều hơn một chút mới được, cậu cũng đã hơn ba mươi rồi, không thể so với mấy cô cậu thanh niên a, nào, để tôi dạy cho cậu mấy động tác đơn giản, đảm bảo rất tốt cho bệnh trĩ của cậu đó, mau đứng dậy làm theo tôi nào.”

Dùng một tay kéo quản lý Phan mặt như khổ qua đang ngồi trên ghế lên, trưởng phòng Vương bắt đầu nhiệt tình làm mẫu.

“Nào, hai chân mở rộng bằng vai, hít sâu một hơi, chậm rãi ngồi xuống, thở ra, rồi lại chậm rãi đứng lên, ngồi xuống, đứng lên, ngồi xuống...”

Ngay lúc trưởng phòng Vương đang tự mình làm mẫu vui kinh lên được thì phát hiện quản lý Phan sắc mặt cực kì khó khăn đứng bên cạnh không nhúc nhích.

“Sao thế? Mau cùng làm đi a, thả lỏng hậu môn rất là tốt cho cơ thể đó nếu ngày nào cũng chăm chỉ luyện tập, không chừng trĩ được trĩ đó.”

Thả lỏng hậu môn? Ô... trưởng phòng thôi, người ta bây giờ chỉ ước có thể kiếm được một cái nút nút vào cái mông mà thôi đó, ông còn muốn tôi thả lỏng hậu môn? Ông muốn hại tôi chết sao?

“Ừm... không cần, không cần, cảm ơn ý tốt của trưởng phòng, về nhà tôi sẽ tự luyện một mình, cảm ơn trưởng phòng, tôi... bây giờ tôi còn rất nhiều công việc chưa có làm xong, xin lỗi không có tiếp được.”

Phan Tuấn Vỹ không chờ trưởng phòng trả lời, liền dùng một tư thế rất quái dị đi về chỗ ngồi của mình.

Nhịn nào, nhịn nào, Phan Tuấn Vỹ, nếu như mày không muốn chết sớm, nếu như mày không muốn từ bỏ tương lai tươi sáng trước mắt, ngàn vạn lần mày, ngàn vạn lần mày phải nhịn xuống a! Trong đầu anh hiện lên một đôi mắt đen thẳm cùng với lời cảnh cáo như chém đinh chặt sắt. Phan Tuấn Vỹ nghĩ đến màn vừa xảy ra mấy phút trước, sắc mặt không khỏi lúc đỏ lúc trắng, đặc sắc như đang diễn Xuyên kịch đổi sắc mặt.

“... Đừng mà... Đừng ở đây... bị người ta thấy mất... bị người ta thấy mất...”

“Yên tâm, ta sao nỡ để nai con bảo bối của ta bị người khác thấy chứ, đây là thang máy chuyên dụng của ta, tuyệt chẳng có ai dám tiến vào đâu, cũng không có trang bị camera, nai con ở đây vừa khóc vừa rên, ta đảm bảo cả thế giới này ngoại trừ chủ nhân ta không ai thấy đâu.”

“Ai vừa khóc vừa rên a? Người đó tuyệt đối không phải tôi!”

“Phải hay không cưng thử coi, chẳng phải biết liền...”

Hai tay bị giữ chặt trên tường thang máy, quần bị cởi ra phân nửa, cái mông căng tròn vênh cao, người đàn ông phía sau đâm mạnh về phía trước, Phan Tuấn Vỹ lập tức không nhịn nổi rên lên

“Không A... sâu quá sâu quá... Ô... cậu là đồ khốn nạn... mấy ngày hôm nay làm nhiều như thế còn chưa đủ à, cậu muốn giết tôi sao? A... dừng lại dừng lại... Ô... chủ nhân tha tôi đi... tha tôi đi...”

“Tha cưng? Có gan bày ra cái trò cái gì mà “nai con là số một” thì phải có gan chịu phạt, cưng chẳng phải nói cưng là một nam tử hán đại trượng phu sao? Vậy phải giống đàn ông chút đi, dám làm dám chịu, đừng cảm chấp nhận hậu quả của việc khiêu khích chủ nhân!”

“Ô... tôi không dám nữa... từ nay không dám nữa... Chủ nhân... Chủ nhân... cậu tha tôi đi... A... không được... tôi muốn bắn... Ô... không được... sẽ làm thang máy bắn mất... A a... không”

Thân thể không chịu được co giật mạnh, may là người đằng sau còn có chút lương tâm, nhanh tay hứng được cái thứ mà anh vừa bắn ra, khiến Phan Tuấn Vỹ không xấu hổ đến mức cúi mặt xuống đất.

“Chà chà, bắn nhiều như vậy, ừm... mỹ vị như xưa a...”

Quay đầu lại thì thấy cái tên biến thái kia vươn đầu lưỡi sỗ sàng liếm liếm dịch thể trắng đục trên tay, Phan Tuấn Vỹ quả thực mắc cỡ đến hận không thể lập tức ngắt xủ đi.

“Ưm a... ném được mùi vị *** loạn của nai con, khiến ta cũng không nhịn được muốn bắn... A a...”

Hung khí trong cơ thể lần thứ hai phát động cuộc tấn công trí mạng khiến Phan Tuấn Vỹ rơi nước mắt a a ưm ưm rên rỉ không ngừng.

“A... tuyệt... bắn... bắn cho cứng! Nai con... nhận lấy... mau nhận lấy này... dùng cái miệng nhỏ nhắn phía dưới của cứng nhận lấy cho ta, một giọt cũng không được rút!”

“Một giờ nữa ta quay lại kiểm tra, nếu như nai con một giọt cũng không rút ra ngoài, thì chuyện lần này cứng phạm thượng sẽ được xóa bỏ. Nếu cứng không làm được... hừ hừ, vậy tội tăng một bậc, xem chủ nhân xử lý cứng thế nào.”

38. Chương 38: Thủy Tích Bất Lậu 2

Nghĩ đến những lời chủ nhân quăng lại trước khi đi, có một con nai con không nhịn được mà thấy sầu hết cả lòng.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Mình sắp không kìm nổi nữa rồi.

Cơ mông đã co lại đến mức tê hết cả đi, sắp mất hết cảm giác đến nơi rồi, ngẩng đầu nhìn cái đồng hồ, anh bị thương nhận ra còn tận ba mươi phút dài lê thê mới đến thời gian hạn định, nếu mà không có một đồng đồng nghiệp ngồi bên cạnh, Phan Tuấn Vỹ đoán chắc mình đã tuyệt vọng khóc thét lên rồi.

“Quản lý Phan, ngoài kia có người tìm anh.”

Thư ký Hoàng bên cạnh nói một câu khiến Phan Tuấn Vỹ hơi hơi giật mình.

“A? Tìm tôi? Là ai thế?”

“Bọn họ nói là bạn của anh, là tuần nam mỹ nữ hiếm gặp đó nha.”

“Tuần nam mỹ nữ? Phan Tuấn Vỹ mình từ lúc nào có cái loại bạn bè thế chứ?”

Vừa lẩm nhẩm một mình, anh vừa dùng “nai con vi bộ” tự chế đi đến phòng khách.

“Phan tiên sinh, ngại quá, làm phiền anh rồi.”

“Hello, Tiểu Phan Phan, lâu không gặp rồi.”

“Lý Sa tiểu thư? Dương Tấn tiên sinh?”

Nhìn hai vị khách quý đến thăm này, Phan Tuấn Vỹ không nén nổi ngạc nhiên.

“Phan tiên sinh, xin lỗi, lạm dụng thời gian làm việc của anh, nhưng Đạo Đức quản anh chặt quá, chúng tôi thực sự không tìm ra cơ hội khác để gặp anh, mong anh bỏ qua cho.”

Nở một nụ cười xinh đẹp như hoa trên mặt, Lý Sa nói đầy vẻ áy náy.

“Ai nha, phụ nữ các cô nói chuyện lúc nào cũng văn văn nhô nhô như thế hết, cái gì mà bỏ qua mới chả không bỏ qua, chuyện của A Đức không phải cũng là chuyện của anh ấy sao? Đôi chỗ nó đã sống chung rồi, còn phân mới biệt cái gì.” Dương Tấn không chịu nổi đảo mắt.

Trái tim bỗng đập cuồng cuồng!

“Chẳng lẽ cậu ấy... có chuyện gì với cậu ấy sao?”

“Phan tiên sinh, anh đừng vội, anh ngồi xuống trước đi, chúng ta từ từ nói chuyện.”

“Được được, tôi không vội không vội, Lý Sa tiểu thư, xin mau nói cho tôi hay, cuối cùng có chuyện gì xảy ra thế?”

“Chuyện thế này, Phan tiên sinh, trước đây chúng tôi có nhận được tin, có người đang âm thầm điều tra những việc Đạo Đức năm xưa đã làm ở Mỹ, hơn nữa e rằng đã tra ra được rồi.”

“Điều tra những việc năm xưa làm ở Mỹ... tra ra rồi... tra ra cái gì? Bọn họ rốt cuộc muốn điều tra cái gì chứ? Bọn họ là ai? Rốt cuộc họ là ai! Có phải họ có âm mưu gì không?? Họ muốn làm gì cậu ấy?! Có phải muốn hại cậu ấy không? Có phải thế không?!”

“Này, Tiểu Phan Phan, anh bình tĩnh chút coi, hôm nay bọn này đến đây tìm anh là muốn nhờ anh giúp đó, nhưng mà chuyện chúng tôi tìm anh ngàn vạn lần anh không được nói cho A Đức nghe, không thì bọn này bị hấn chém chết toi đó. Ai chuyện này nói ra thì cũng phức tạp lắm, anh nghe tôi nói nè...”

“Quản lý Phan, chủ tịch đang chờ anh bên trong, anh mau vào đi.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn cô, thư ký Trần.”

Mở cánh cửa phòng chủ tịch, thấy chủ nhân đang ngồi trên bàn đưa bút không ngừng, nét mặt nghiêm túc, Phan Tuấn Vỹ thấy đầu mũi mình khê cay cay

“Cởi quần, nằm úp lên sofa kia, chủ nhân sẽ qua kiểm tra liền.”

Ấu Dương Đạo Đức ra lệnh mà không ngẩng đầu lên.

Nghe lời cởi hết đồ bên dưới thân, ngoan ngoãn nằm úp sấp quỳ gối trên sofa, nai con nghiêng đầu ngây ngẩn nhìn chủ nhân, chẳng nở chớp mắt.

“Sao hôm nay ngoan ngoãn thế a?”

Ấu Dương Đạo Đức chậm rãi đi đến bên cạnh sofa, vuốt ve làn da mềm mại nõn nà của nai con, cười rất không đứng đắn.

Kì quái, trước đây cái con nai con này chỉ cần hấn vừa chọc ngoáy một câu, đã lập tức phải ngo ngoe giãy giụa giở thói, làm om sòm lên mới chịu thôi, sao hôm nay lạ thế, chẳng lẽ uy nghiêm của chủ nhân ta lại nâng cao một tầng nữa rồi?

“Hử! Sao lại khóc thế? Thiệt tình khó chịu dữ vậy à?”

Thấy nai con im lặng nhìn mình, gương mặt đầy bi ai, trái tim Ấu Dương Đạo Đức nhói lên, lập tức bế nai con đặt lên đùi mình, nhẹ nhàng liếm đi những giọt lệ đang không ngừng rơi xuống.

“Được được, chủ nhân không phạt cứng nữa, ngoan, nai con ngoan, không khóc không khóc na...”

Mình khóc? Sao mình lại khóc? Sao mình lại không hề nhận ra thế? Phan Tuấn Vỹ mày đúng là đồ vô dụng, cứ gặp chuyện là khóc thì có tác dụng rắm gì!

Lắc lắc đầu, ôm thật chặt người trước mặt, Phan Tuấn Vỹ chủ động khê liếm đầu nhũ đang nhô lên qua lớp áo sơ mi, rất thỏa mãn nghe một tiếng hít sâu

“Cứng đúng là một sắc nai con! Chủ nhân đã nói là không phạt cứng nữa, cứng còn đi dụ dỗ chủ nhân?”

Cổ vờ chớp mắt ngây thơ vô tội mấy cái, nai con im lặng xoay người lại, nằm sấp quỳ gối trên bàn trà trước mặt chủ nhân, dùng tay khê tách hai cánh móng, lộ ra tiểu huyết mà đời này chỉ để một người ngắm nhìn,

dòng dịch trắng đục vốn nằm sâu trong cơ thể từ cửa huyết hồng phần chậm rãi chảy ra, *** loạn mê người không tả nổi...

“Cưng... Cưng... Cưng xong, nai con, cưng giác ngộ đi, chủ nhân hôm nay nhất định không khinh địch tha cưng đâu!”

Vồ lấy điện thoại vội vã ra lệnh vài câu: “Thư ký Trần, tôi và quản lý Phan hôm nay có một việc rất quan trọng phải ‘làm’, từ chối tất cả cú điện thoại gọi đến. Cuộc họp nào hôm nay có thể đổi ngày thì cứ đổi, không đổi được thì bảo tổng giám đốc tham gia thay tôi, vậy nhé.”

Cúp mạnh điện thoại, dùng hai ngón tay cầm thẳng vào mặt huyết vẫn đang chảy ra dịch thể của chính mình, thấy cơ thể nai con khê cứng lại, ngửa đầu khóc rên, Âu Dương Đạo Đức quả là thấy mình sắp điên rồi.

Đâm mạnh ngón tay hai lần trong tiểu huyết vừa ướt vừa nóng rồi rút ra, dùng một tay quàng nai con đang không ngừng khóc trên tấm thảm dưới mặt đất, Âu Dương Đạo Đức móc ra tính khí đã cương cứng đến phát đau của mình, lao đến dồn sức đâm vào nơi sâu nhất không chút nể nang

“A”

Bích tràng yếu đuối gần như bị chọc rách, Phan Tuấn Vỹ tựa như phát cuồng khóc gào không ngừng, tay chân quần chặt lấy người bên trên, khiến hắn không rời anh ra dù chỉ một khắc.

Cà vạt và chiếc sơ mi bị lột ra một cách thô bạo, cả người bị cắn đến thâm tím khắp nơi, hai đầu nhũ xinh xắn bị cắn nút đến to gấp đôi, nhưng bất kể bị đối xử tàn nhẫn đến đâu, anh vẫn thấy mình thật hạnh phúc, chỉ cần người này bên cạnh mình, anh có thể hạnh phúc.

Chủ nhân, chủ nhân của tôi, người tôi yêu.

Lần này tôi sẽ bảo vệ cậu, tôi không bao giờ cho phép bất cứ ai làm cậu tổn thương, dù cả thế giới này thành kẻ thù của tôi... tôi cũng không hối hận.

39. Chương 39: Đại Chủ Xuất Chỉnh 1

Cánh cửa vừa mở ra, mùi ẩm thấp của căn nhà đã lâu không có người ở lập tức xộc ra.

Phan Tuấn Vỹ bước vào căn nhà cũ mà mình đã rời đi gần bốn tháng rông, đột nhiên có cảm giác xa lạ lạ lùng.

Căn nhà với ba gian hai phòng mà anh tự mình mua năm hai mươi lăm tuổi, cực nhọc vất vả trả góp hơn chục năm rông, đến tận năm ngoái mới thanh toán xong, hoàn toàn trở thành nhà của mình. Vẫn nhớ lúc đó anh đầy tự hào nhiệt tình yêu thương cái tổ chim của chính mình đến mức nào.

Nhưng vì sao anh rời cái căn nhà mà mình đã ở vài chục năm mới có mấy tháng ngắn ngủi mà lại thấy nó xa lạ thế này, còn ngôi nhà trên núi mới ở chẳng bao lâu lại làm mình thấy vừa quen thuộc lại vừa an tâm?

Anh biết đáp án trong lòng mình tuy có chút sến súa, nhưng cũng đủ để gương mặt vốn bình thường không có gì đặc sắc của Phan Tuấn Vỹ vì nhớ đến một người nào đó mà tỏa ra vàng hào quang rực rỡ hơn người.

“Nghĩ đến cái gì mà em cười hạnh phúc như vậy?”

Đèn trong phòng khách tách một tiếng sáng rực, trên sofa đột nhiên xuất hiện người mà anh hẹn gặp.

Nguy rồi, sao anh lại quên trên tay người đó có chìa khóa nhà mình chứ. Vốn tính trước khi người ta đến dợt lại mấy bước một lần, xem ra phen này kế hoạch đi tong rồi.

“Anh... anh đến rồi...”

“Người kia không phải quản em chặt lắm sao? Sao em đến đây được thế?”

“Cậu ấy đi họp ở Hồng Kông rồi, phải ngày mai mới về được. Em mua loại rượu vang anh thích nhất đây này, uống với em một ly được không?”

“Đương nhiên được, hai anh em mình lâu rồi không uống với nhau. Nhớ ghê... mùi vị đúng là không tồi.”

“Đúng rồi, anh... sao vừa rồi anh không có bật đèn vậy?”

Đôi mắt chớp chớp nghịch nghịch ly rượu trên tay, Phan Tuấn Vỹ không biết mào chuyện thế nào, đành thuận miệng hỏi mấy chuyện quanh quẩn.

“Trong bóng đêm sẽ nhìn thấy nhiều chuyện rõ ràng hơn, cũng có rất nhiều chuyện trước đây nghĩ không ra cũng nghĩ thông được.”

“Nghĩ thông rồi? Anh cho rằng làm như thế là nghĩ thông rồi? Anh biết rõ người đó quan trọng với em đến thế nào, sao anh vẫn trăm phương ngàn kế hại cậu ấy, anh có bao giờ nghĩ đến em không?”

Đặt mạnh ly rượu lên chiếc bàn, ánh mắt phần hận nhìn thẳng vào cặp mắt bình thản kia, Phan Tuấn Vỹ từng từ từng từ đều như nhả từ hàm răng nghiến chặt.

“Nếu anh còn chút lương tâm, còn quý trọng tình cảm anh em bao năm qua, xin anh dừng lại đi, coi như em xin anh, anh họ.”

Lúc nghe được từ Lý Sa và Dương Tấn nói có người đang âm thầm lập mưu hãm hại Âu Dương Đạo Đức, mà một trong số đó chính là anh họ mà anh kính yêu nhất thì Phan Tuấn Vỹ gần như không tin nổi tai mình.

Chắc là nhầm ở đâu rồi? Anh họ không phải là người như thế, anh ấy nhất định không phải là người như thế! Anh ấy lúc nào cũng làm việc đường hoàng đứng đắn, anh ấy sẽ không bao giờ dùng những thủ đoạn đê tiện hại người, huống chi lại là người cực kì quan trọng với em họ mình, anh ấy không làm thế đâu, anh ấy không làm thế đâu...

Nhưng lúc Dương Tấn đưa những tấm hình và cuộn băng ghi âm ra trước mặt thì anh chẳng còn lý do nào để không tin nữa.

Anh họ, anh thực sự làm em thất vọng quá rồi...

“Xin anh? Xin anh cái gì? Xin anh đừng có vạch trần bộ mặt thật xấu xí khó coi của hắc trước mặt em sao? Hay là em chọn làm đà điều rúc đầu vào cát, chấp nhận cả đời này cũng không muốn biết chân tướng?”

“Chân tướng? Cái gì là chân tướng? Anh vốn không hề hiểu gì về cậu ấy, anh nghĩ là tùy tiện sai vài người đi điều tra vớ vẩn một phen là hiểu được chân tướng hay sao?”

“Điều tra vớ vẩn? Nhâm Nhã Nhiên này là người hay làm những trò quấy quá đến thế sao? Em có biết là anh phải tận dụng bao nhiêu mối quan hệ mới điều tra được quá khứ của hắc không? Sao? Tiểu Vỹ, em sợ rồi sao? Em không dám nghe à?”

“Em chẳng có gì mà không dám nghe cả, anh khỏi phải dùng kế khích tướng làm gì. Anh đã muốn nói đến thế, vậy em nghe đây!”

“Được, em nghe đây. Âu Dương Đạo Đức, hai mươi chín tuổi, con trai duy nhất trong nhà, mười hai tuổi sang Mỹ du học, mười bốn tuổi thì cha mẹ cùng em gái qua đời trong tai nạn vì điều khiển xe không cẩn thận rơi xuống khe núi. Sau cảnh sát điều tra thì đây là trường hợp tự sát có chủ đích vì thế công ty bảo hiểm không phải trả tiền bồi thường. Âu Dương Đạo Đức sau khi tham dự tang lễ đã không ở lại Đài Loan mà lựa chọn quay lại New York tiếp tục học. Mười lăm tuổi gia nhập một bang phái người Hoa ở địa phương, hắc vốn chỉ là một tên lưu manh sau một năm đã được ông chủ đề bạt lên làm phụ tá, sau đó ông chủ bị đâm chết, đến bà chủ nắm quyền, hắc càng được trọng dụng. Hai năm sau, hắc mới mười tám tuổi đột nhiên biến mất khỏi New York, sau đó không còn người nào gặp lại hắc. Đương nhiên hắc chỉ cần không chết thì đương nhiên không thể đột nhiên biến mất trong không khí được. Sau đó không lâu, trong trường Đại học Stanford xuất hiện một học sinh châu Á thần bí. Trong hai năm hắc học xong chương trình Đại học với tốc độ kinh người, trong một năm sau thì lấy được bằng thạc sĩ về máy tính và quản trị kinh doanh. Tốt nghiệp xong, hắc với một lượng đầu tư dồi dào quay về Đài Loan thành lập “Tập đoàn khoa học kỹ thuật Hoài Đức”, sau đó trở thành công ty nổi danh toàn quốc của một thanh niên.”

“Thì sao? Hồi còn nhỏ có làm cho một bang phái thì đã làm sao? Đó cũng chẳng phải chuyện mất mặt gì.”

“Hừ, đừng có kết luận sớm quá làm gì, em có biết năm đó ông chủ đó làm sao mà chết không? Hắn làm thế nào mà được trọng dụng? Hắn là một người xuất thân gia thế chẳng còn gì mà sao có nhiều tiền để tự tay mở công ty kỹ thuật máy tính?”

“Đương nhiên là vì cậu ấy có khả năng!”

“A, em nói không sai đâu, nhưng mà cái khả năng này chẳng phải khả năng nghề nghiệp hay ho gì, mà là... khả năng trên giường!”

Nhâm Nhã Nhiên đột nhiên cười điệu đà: “Trước đây hẳn thông đồng với bà chủ, thậm chí cả cái chết của bang chủ cũng có dính líu đến hắn. Thế nhưng, sau khi hắn lợi dụng xong người đàn bà đáng thương kia, vét một mẻ to sau cùng liền lập tức đá bay cô ta, rửa sạch mùi máu toàn thân, nhanh chóng biến thân thành một sinh viên đại học xuất sắc đa tài, bắt đầu cuộc đời đại học ung dung tự tại. Đáng tiếc là chó không đổi được thói ăn phân, ở bờ tây Stanford, San Francisco, Silicon valley LA, diễn lại tuồng cũ, chuyên tìm phụ nữ có tiền có quyền ra tay, bất kể là thiên kim tiểu thư nhà giàu hay quả phụ, chỉ cần có giá trị lợi dụng hắn ta sẽ coi như lợn nái mà cười! Tập đoàn khoa học kỹ thuật Hoài Đức là do dùng máu nước mắt và tiền của bao người đàn bà mà xây nên, nực cười thay khi hắn tuyên bố với thế giới rằng mình dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, ra vẻ mẫu mực khắc khổ vất vả gây dựng sự nghiệp, đúng là khiến người khác thấy buồn nôn!”

“Đủ rồi! Anh họ, anh nói xong chưa?”

Thực sự anh đã giận đến sắp nổ tung, nhưng những lời vừa nói ra lại bình tĩnh đến khác thường, Phan Tuấn Vỹ cuối cùng cũng biết, thì ra một người khi tức giận đến đỉnh điểm thì sẽ không hề phát hỏa.

“Tiểu Vỹ?”

“Anh nói xong, đến lượt em nói! Anh họ, kỳ thực những chuyện anh nói em đã biết từ lâu.”

“Cái gì? Em biết lâu rồi?”

Mở trường trường mắt nhìn chăm chăm vào đứa em họ, Nhâm Nhã Nhiên thấy lạnh buốt trong lòng.

“Không thể nào, không thể nào, em lừa anh, em lừa anh! Nếu em sớm biết chân tướng của hắn, em tuyệt đối không thể nào tiếp tục ở chung với cái tên lừa đảo vô liêm sỉ vô đạo đức này được!”

“Câm mồm! Tôi không cho phép anh mắng cậu ấy như thế! Nam nữ làm tình, vốn là chuyện tôi tình anh nguyện, sao lại có lừa đảo ở đây? Anh có thể không tán thành cách sinh tồn của cậu ấy, nhưng đó là sự lựa chọn của cậu ấy, chỉ cần cậu ấy không tổn thương ai, anh chẳng có quyền gì phê phán cậu ấy!”

“Hừ, em chẳng cần phải nói đỡ hắn. Em chịu được chuyện một mình anh chửi mắng hắn, chẳng lẽ em bị được miệng thiên hạ gièm pha? Đợi đến lúc anh đưa đồng tư liệu này cho toà soạn báo, để cái chuyện bê bối này bùng nổ, em cứ đứng đó mà nhìn hắn thân bại danh liệt, xem xem trong xã hội thượng lưu có chỗ nào có thể khiến hắn bấu víu nữa.”

“Không... em không cho phép anh làm thế! Anh họ, em muốn anh thề sẽ không làm như vậy!”

Nhào đến cầm chặt đôi tay của Nhâm Nhã Nhiên, đôi mắt tròn to của Phan Tuấn Vỹ không giấu nổi hoảng loạn.

“Muốn anh làm thế rất đơn giản, anh có hai điều kiện.”

Nheo mắt nhìn người bắt đầu hoảng loạn trước mặt, Nhâm Nhã Nhiên hiểu mình đã lại nắm quyền chủ động.

“Anh nói đi, em nhất định sẽ làm.”

“Được, Tiểu Vỹ, em nghe đây. Đầu tiên, anh muốn em lập tức sang Pháp cùng anh, công ty của anh đang thành lập chi nhánh bên đó, anh phải sang đó chừng hai năm, anh muốn em không rời anh một khắc, sau đó hứa với anh từ nay vĩnh viễn không gặp lại Âu Dương Đạo Đức. Thứ hai, anh muốn Mỹ Mỹ lập tức kết

hôn cùng tên kia, khiến hấn chính thức trở thành con rể của em, để kết thúc luôn ý định hoà hợp lại với hấn.”

Lạnh toát trong lòng, mấy câu nói của anh họ đơn giản như thế, nhưng với anh là trăm khó ngàn khăn, sự tồn tại của người kia đã sớm hoà vào máu thịt của anh, bảo anh làm sao chia lìa nổi đây?

“Không... em không muốn... em không làm được... Em không làm được! Em đã hứa với cậu ấy rồi... em sẽ không rời khỏi cậu ấy, tuyệt đối mãi mãi không rời khỏi cậu ấy!”

Nhâm Nhã Nhiên nghe vậy đột nhiên lửa giận bùng lên, máu nóng cuộn cuộn, vung tay cho anh một cái bạt tai!

“Phan – Tuấn – Vỹ! Sao em dè tiện thế?”

Tiểu Vỹ, Tiểu Vỹ của anh, Tiểu Vỹ từ nhỏ đáng yêu nhất nghe lời nhất, vì sao bất kể anh nói ngược nói xuôi, bất kể anh làm gì đi nữa em cũng vẫn không muốn rời cái con người đáng sợ kia? Lẽ nào em thực sự muốn chờ cho đến ngày bị hấn làm cho toàn thân đầy đau đớn mới chịu chịu giấc ngộ sao?

“Em rốt cục đang làm trò quỷ gì thế? Em biết thừa đó là người của con gái mình, em biết thừa đó là đồ cầm thú đội lốt người, sao em dù chết vẫn muốn bên cạnh hấn?”

“Đúng, em dù chết cũng muốn bên cạnh cậu ấy, anh không hiểu... anh cái gì cũng không hiểu... anh không có người yêu... anh sẽ không hiểu đâu...”

Cúi đầu dùng tay che gò má sưng đỏ, Phan Tuấn Vỹ ghen ngào nói.

“Không có người yêu? Anh đã yêu một người cả cuộc đời rồi, vậy mà em dám nói anh không có người yêu?”

Dùng tay che mặt, Nhâm Nhã Nhiên tuyệt vọng ngã ngồi xuống sofa, cảm giác như lệ sắp tuôn trào.

“Anh họ, nếu anh có người để yêu, sao anh lại không hiểu cảm giác của em? Buông tha cậu ấy, em van xin anh hãy buông tha cho cậu ấy, cậu ấy và anh chẳng hề có oán thù gì, sao anh lại muốn đuổi tận giết tuyệt?”

“Không có thâm cừu đại hận?”

Nhâm Nhã Nhiên đột ngột đứng dậy, bước một bước lại gần Phan Tuấn Vỹ.

“Hấn cướp em đi, hấn không cho phép anh gặp em, hấn để trái tim em không có anh, không còn có con người đã nâng niu che chở em cả đời, làm sao anh cam tâm đây? Làm sao bảo anh nuốt được mối hận này? Lẽ nào như thế vẫn chưa tính là thâm thù đại hận! Tiểu Vỹ, anh họ bây giờ thề với em, anh sẽ huỷ diệt hấn, anh nhất định sẽ huỷ diệt hấn!”

“Không! Anh họ, anh sai rồi, anh từ nhỏ thương em yêu em, em cũng kính anh mến anh từ nhỏ, trong lòng em tình cảm của chúng ta mãi mãi không mất đi. Nhưng người kia không giống... cậu ấy là mạng của em, em không thể sống thiếu cậu ấy! Nếu hôm nay anh dám làm tổn thương cậu ấy dù chỉ một chút thôi, em thề cả đời này cũng sẽ không tha thứ cho anh, mãi mãi mãi mãi không tha thứ cho anh! Nếu anh còn coi trọng tình anh em của chúng ta bao năm qua, xin anh đừng ép em hận anh!”

“Hận anh? Không đâu, Tiểu Vỹ của anh sẽ không hận anh đâu. Anh sẽ huỷ hấn đi, đến lúc hấn biến mất trong cuộc đời chúng ta rồi, tất cả mọi thứ sẽ quay lại như xưa, Tiểu Vỹ của anh sẽ cảm ơn anh mà.”

“Biết ơn? Anh họ, anh điên rồi, anh có phải điên rồi không? Sao anh lại trở nên phi lý như thế? Em nói chuyện tử tế với anh sao anh lại không nghe? Anh nghĩ em không biết anh câu kết với ban giám đốc của Khoa học kỹ thuật Hoài Đức hãm hại cậu ấy sao? “Khoa học kỹ thuật Hoài Đức” là cậu ấy một thân một mình khổ sở khó khăn lắm mới tự tay thành lập, em sẽ không mở mắt nhìn anh đi giúp người khác đoạt ngai chủ tịch của cậu ấy đâu Anh họ, là anh ép em, anh đừng trách em...”

Đột nhiên bị đẩy mạnh ngã xuống sofa, Nhâm Nhã Nhiên kinh hoàng, xoay người muốn đứng dậy nhưng tay chân bủn rủn, không thể nào dùng sức.

“Anh họ, anh đừng phí sức, rượu vang anh vừa uống đã bị em bỏ thuốc, trước khi ban giám đốc họp xong, phiền anh ngồi yên ở đây.”

“Ha ha ha...”

Nhâm Nhã Nhiên đột nhiên bật cười, cười đến rơi lệ:

“Tiểu Vỹ, thì ra không chỉ mình anh điên, em cũng đã điên mất rồi...”

“Vâng, anh họ, có thể em điên rồi. Nhưng nếu đây đúng là một dạng tâm thần, em tình nguyện điên loạn cả đời, không bao giờ tỉnh lại...”

“Dù cứng cả đời không tỉnh lại, ta cũng sẽ bên cạnh cứng.”

40. Chương 40: Đại Chủ Xuất Chỉnh 2

Nhâm Nhã Nhiên đột nhiên bật cười, cười đến rơi lệ:

“Tiểu Vỹ, thì ra không chỉ mình anh điên, em cũng đã điên mất rồi...”

“Vâng, anh họ, có thể em điên rồi. Nhưng nếu đây đúng là một dạng tâm thần, em tình nguyện điên loạn cả đời, không bao giờ tỉnh lại...”

“Dù cứng cả đời không tỉnh lại, ta cũng sẽ ở bên cạnh cứng.”

Giọng nói ôn nhu trầm thấp làm người nghe không nhận được mà thần phục chậm rãi vang lên từ đằng sau – Phan Tuấn Vỹ vội vã quay người, bất ngờ đến nỗi ngẩn ra nhìn người kia.

“Đến đây.”

Chẳng cần nói thừa một lời, chẳng cần làm thừa một việc, chỉ cần hai từ ngắn ngủi, cũng đủ để gỡ sạch bao nhiêu phòng bị của nai con, vươn người chạy vào vòng tay chủ nhân

“Tôi tôi sợ anh họ anh ấy... anh ấy...”

Tựa như dây đàn căng thẳng đột nhiên đứt phụt, Phan Tuấn Vỹ cả đời chưa bao giờ bày mưu hại người, tính toán thiệt hơn cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, anh không nhận được viên mắt hoe đỏ, trong vòng tay ôm chặt của người nào đó không ngừng run rẩy.

“Suyt... đừng sợ, hấn không thể làm gì ta, ta cũng không để hấn làm tổn thương cứng. Thả hấn đi nhé.”

“Được được...” Vội vàng gật đầu.

Thực ra nếu không phải tình thế bất buộc, Phan Tuấn Vỹ anh sao đủ tàn nhẫn quyết tâm gây tổn thương cho anh họ từ nhỏ đã yêu thương anh rất mực được. Nhưng để bảo vệ người đang đứng bên cạnh mình, có việc gì là anh không làm được chứ?

“Tiểu Trương, tiễn Nhâm tiên sinh về Hyatt Hotels.”

“Vâng, thưa chủ tịch.”

“Thì ra đến việc tôi nghỉ ở khách sạn nào cậu cũng đã điều tra ra rồi...”

Nhâm Nhã Nhiên nghe vậy cười chua chát:

“Vậy thì ngay từ đầu cậu đã có thể ngăn Tiểu Vỹ gặp tôi, sao cậu không làm thế?”

“Sao tôi phải làm như vậy? Anh muốn nói với anh ấy cái gì cứ tự nhiên mà nói, nếu tôi cả chuyện đó mà cũng chẳng có nổi chút chắc chắn, tôi dựa vào cái gì mà thắng nổi anh? Huống hồ chuyện trước đây tôi đến bây giờ cũng chưa từng hối hận, đã là đường tôi chọn để đi, tôi sẽ thẳng đầu ưỡn ngực mà bước, ai cũng đừng hòng can nổi tôi.”

“Tiểu Vỹ, xem ra chúng ta đều quá coi thường người này rồi. Em không cần lo lắng, chẳng ai hãm hại hấn nổi đâu, lần này xem ra việc em ra mặt giùm hấn là thừa rồi.”

“Anh họ... xin lỗi...”

Nhâm Nhã Nhiên nhẹ nhàng lắc đầu, im lặng nhìn anh thật lâu, liền bị Tiểu Trương công ra ngoài.

“Bây giờ có nên tính đến nợ nần của chúng ta không?”

“Chủ... chủ nhân...”

“Chủ nhân đã nói không cho cứng lén lút gặp anh họ chưa?”

“Có.”

“Chủ nhân đã nói mấy hôm nay tan tầm lập tức về nhà, không được chạy lung tung chưa?”

“Có.”

“Chủ nhân đã nói cứng chỉ cần cẩn thận chăm sóc thân thể mình, hàng này chỉ cần ngoan ngoãn ăn rồi ở nhà, việc gì cũng không cần quan tâm chưa?”

“Có... Nhưng tôi không phải heo! Ngày nào cũng hết ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn là xong, có chuyện lớn như thế này người ta cũng lo lắng cho cậu, cũng muốn giúp cậu chứ.”

“Còn dám cãi! Hôm nay nếu không phải ta nhìn qua máy quay an ninh thấy cứng không bình thường, qua máy nghe lén gần trong điện thoại, theo dõi cứng đến đây, cứng lúc này đã sớm bị trói mang đi rồi.”

“Nói dối, tôi đã bỏ thuốc mê vào rượu của anh họ rồi, là tôi trói nhốt anh ấy ở đây mới đúng sao lại lật thành anh ấy trói tôi bắt đi được?”

“Nói cứng ngốc mà cứng còn không chịu nhận, cứng có biết anh họ cứng đã sớm sai người canh ở dưới lầu, đợi lát nữa giúp hần mang cứng đưa ra ngoài, nếu không thì đường đường là tổng giám đốc xí nghiệp Tam Hưng như hần tội gì không ngồi xe limousine, phải đi xe tải làm gì? Thật ra xe của hần cũng đã bị ta cài thiết bị nghe trộm, ta nghe thấy đàn em của hần nói nếu Nhâm Tổng ở trên lầu mãi không xuống, bọn chúng sẽ lên xem sao, nếu lúc đó bọn chúng thấy cứng dám trói người của bọn chúng, chẳng phải cứng nguy to rồi?”

“Vây... vậy bọn họ đâu rồi?”

“Hừ, đã bị ta dùng kế tống cổ đi rồi.”

“Oa, chủ nhân thật là lợi hại, tôi thật là phục cậu quá sức phục na! Biết ngay là chủ nhân của người ta là thiên tài vô địch siêu cấp lợi hại mà, đúng là chẳng ai địch nổi cậu.”

Để đỡ phải chịu phạt, có một con nai con cực kì không có cốt khí đang ra sức trợn mắt thành hai ngọn lửa hồng, biến giọng nói thành nịnh nọt tăng bốc đến cực điểm.

“Hơn nữa tôi nghe Dương Tấn với Lý Sa nói chỉ có tôi mới thuyết phục được anh họ, chỉ có tôi mới có thể cứu cậu, vì vậy... vì vậy tôi mới...”

Thật là ngại quá a, hai vị đồng bào, tôi tuyệt đối không phải cố ý hãm hại hai người đâu, hai người bây giờ tạm chịu ủy khuất cho tôi mượn tên tạm dùng làm bia đỡ đạn na, dùng xong rồi tôi sẽ rửa sạch sẽ trả lại cho hai người mà.

“Hừ, đừng có nhắc đến hai người đó với ta! Cứng cứ chờ coi ta xử bọn họ thế nào, dám to gan đẩy nai con của ta vào hầm lửa, không quan tâm gì đến an toàn của cứng, ta tuyệt đối không tha cho bọn họ!”

“Chủ nhân, cậu... cậu đừng giận, họ cũng vì tốt cho cậu mà...”

Chiếp hai vị đồng bào, tôi xin lỗi hai người, tôi tuyệt đối không cố ý “bán bạn cầu vinh” đâu, bắt hai người chịu tai tiếng giùm người ta, hai người tha thứ cho tôi nhé.

“Thân cứng còn chưa lo xong, còn dám cầu xin giùm người khác? Nai con nói coi, nói một đằng làm một nẻo, vi phạm mệnh lệnh của chủ nhân, là phạm vào điều số mấy trong gia pháp?”

“Điều... điều số ba... Ô... đừng mà... van xin chủ nhân đừng mà... Ô... tôi không dám nữa đâu, không dám nữa đâu! Đừng có phạt tôi kiểu này mà.”

“Hừ, nai con phạm pháp cũng tội như thứ dân, chủ nhân không mềm lòng đâu. Cầm lấy, ta đã sớm chuẩn bị cho cứng rồi, bây giờ phải làm thế nào cũng không cần ta phải bảo nữa chứ?”

Nhận từ tay chủ nhân cái gói nhỏ làm bằng da nai nhân tạo được may tinh xảo, gương mặt Phan Tuấn Vỹ nhăn tít lại, hai mắt nhắm lệ nhìn hình phạt trong tay, làm thế nào cũng không có đủ dũng khí để mở ra nổi.

“Còn không mau mở ra?”

“Chủ nhân...”

Nai con ngẩng đầu lên, cố gắng dùng ánh mắt cực kì thảm hại nhìn chủ nhân đầy van lơn.

“Í? Cái gì đây? Quay mặt qua đây nào.”

Vừa nãy vì chỗ nai con đứng bị sắp bóng, Âu Dương Đạo Đức không chú đến chỗ sưng đỏ trên gương mặt nai con, lúc này nhìn kĩ lập tức bừng cơn phẫn nộ.

“Hắn dám đánh cứng... hắn dám đụng đến nai con của ta... Nhâm Nhã Nhiên... được, được lắm...”

Phan Tuấn Vỹ thực sự rất hiểu người kia, anh biết âm thanh của hắn càng nhẹ nhàng bao nhiêu, càng biểu hiện cơn tức giận của hắn tăng vọt bấy nhiêu, anh không khỏi rung mình ớn lạnh, vội vã cầu xin cho anh họ.

“Cậu đừng trách anh họ, anh ấy... anh ấy không cố ý đâu mà... tôi cũng không biết gần đây có chuyện gì không ổn, cứ gặp tôi là nổi giận, trước đây anh ấy không như thế đâu.”

Nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt bị thương của nai con, Âu Dương Đạo Đức khe khẽ thở dài, thôi bỏ đi, nghĩ kĩ thì thực ra Nhâm Nhã Nhiên cũng thật đáng thương, gặp phải một con nai con chẳng hề có đầu óc gì hết, lại còn chờ mong ngày nào đó anh ấy tự hiểu ra tâm ý của mình, đúng là mơ chuyện viễn vông, quá mức ngây thơ.

“Âu Dương Đạo Đức ta vẫn là thông minh, ai thêm quan tâm, cứ chộp được ăn luôn trước cái đã, rồi sau chậm rãi gặm đến cả xương khớp cũng không còn, khiến cứng toàn bộ cả người lẫn xương đều mãi mãi nằm trong thân thể ta, muốn đi đâu cũng không được.”

“Cậu đang nói cái gì a? Sao tôi nghe chả hiểu gì sất.”

“Không hiểu cũng được, coi như nai gốc có phúc gốc, nai con gốc của ta. Bỏ đi, nể tình cứng hôm nay bị thương, nghiêm phạt hôm khác làm cũng được. Chúng ta về nhà thôi.”

“Thật sao? Cảm ơn chủ nhân, cảm ơn chủ nhân.”

Ôm cổ Âu Dương Đạo Đức, nhanh chóng hôn lên mặt hắn một cái, có một con nai con vui đến chẳng biết đâu là bên phải đâu là bên trái đã sớm quẳng nghi vấn vừa nãy lên chín từng mây, lại còn cực kì hạnh phúc chui vào trong lòng chủ nhân.

Có thể thấy Phan Tuấn Vỹ anh lần này “đại chủ xuất chinh” tuy không có công lao nhưng cũng có khổ lao, cái tên độc tài bạo quân lúc nào cũng nói năng cẩn thận, cái gì cũng len lén giấu kín cho bùng đầu sau khi về đến nhà, cuối cùng cũng đã chịu giải đáp tất cả các nghi vấn trong lòng nai con.

“Từ một tháng trước, ta đã phát hiện hội đồng quản trị có người thêm khát cái ghế chủ tịch của ta, mà anh họ cứng lúc đó cũng lợi dụng các mối quan hệ của mình ở Mỹ để âm thầm điều tra chuyện trước đây, cũng nhân thể mà câu kết với người trong hội đồng quản trị, hy vọng lợi dụng vụ tai tiếng này, dùng lý do hủy hoại uy tín của công ty mà ép ta rời bỏ chức chủ tịch.”

“Còn cú điện thoại thần bí mà lần trước nai con nghe cùng với chuyện ta sang Mỹ cũng là do đi gặp một người phụ nữ lấy lòng uy tín trong giới thương nhân ở cả Đài Loan lẫn Mỹ. Cô ấy là người thừa kế một tập đoàn tài chính lớn, lúc ta còn trẻ đã gặp qua một lần, sau đó cô ta kết hôn với một ông chồng trẻ vừa gian vừa hay ghen, ta và cô nàng đành phải chấm dứt qua lại. Nhà chồng của cô ấy chính là cổ đông lớn thứ hai của tập đoàn Hoài Đức sau ta, nếu như họ có thể kết hợp đứng cùng chiến tuyến với ta, vậy thì các cổ đông khác dù có làm trò quỷ gì cũng chẳng dọa dẫm được ai, vì vậy ta phải tự mình đi tìm cô ấy. May mà chúng ta tuy đã lâu không liên lạc, nhưng cô ấy vừa nghe thấy ta có chuyện phiền phức, không nói hai lời lập tức đồng ý, ta cuối cùng mới nắm chắc mười phần.”

“Vậy sao cậu lại phải chụp cái ảnh này với Sở Thận Chi?”

Nói tới nói lui, Phan Tuấn Vỹ vẫn để bụng chuyện này nhất.

“Nói cứng ăn dấm chua cũng còn không chịu nhận? Ta vì nhận ra có người chụp lén hai chúng ta, mà vừa lúc Sở Thận Chi cũng bị người điều tra chuyện giữa hắn và em trai, vì thế hai người liền phối hợp với nhau, áp dụng phương pháp dương đông kích tây, cố ý để người nhìn thấy, tránh cho cứng và Sở Thiên Ngọc bị lộ. Sau vì Sở Thiên Ngọc cực lực phản đối, mọi chuyện ngừng lại tại đó, hại ta phí công hy sinh hương sắc, chụp một đồng ảnh cấp ba, đúng là lỗ to.”

Nói đến đây thì mọi chuyện thật giả đều rõ ràng, tất cả nguy hiểm cũng có thể tuyên bố giải quyết xong, nai con đã mấy ngày liền chẳng ngủ ngon cuối cùng cũng an tâm nằm trong lòng chủ nhân chìm vào giấc ngủ sâu.

Phiên ngoại một

Sự yên lặng trước cơn bão

v

Một con đường vắng lặng không người.

Một ngọn đèn u tối.

Một nàng thiếu nữ bất lực.

Một tên côn đồ hung ác.

Và một vị anh hùng xuất hiện kịp thời!

Đó chính là lúc “chiến dịch săn nai” được sắp đặt công phu, oanh động vô lâm, kinh động vạn giáo bắt đầu được tiến hành

“Mỹ Mỹ, anh tùy tiện đến nhà thế này, có ổn không?”

Rõ ràng đã đứng sờ sờ trước cửa rồi, Âu Dương Đạo Đức còn cố tình hỏi vờ như khách sáo.

“Không sao, hôm nay ba em đi công tác, ngày mai mới về đến nhà, nếu anh đồng ý... đêm nay ngủ ở nhà em cũng được mà...”

Trong giọng nói nhu mì của cô gái tràn đầy ngưỡng ngáp, hàm ý bên trong lại chứa đầy ẩn ý bóng gió táo gan.

“Ừm, nhà em đúng là gọn gàng sạch sẽ nhỉ.”

Vờ như không hiểu ý mời chào trắng trợn của người ta, Âu Dương Đạo Đức bắt đầu nhìn ngang nhìn dọc.

“A... đúng vậy, mọi việc trong nhà đều là ba... A, không, ý em là một mình em quản hết đó...”

Đúng là nói dối mà không sợ mũi dài, Âu Dương Đạo Đức hừ lạnh trong lòng. Căn cứ theo những báo cáo của thám tử, cô ả Phan Mỹ Mỹ này chính là điển hình của loại phá gia chi nữ giờ tay là trà bưng mà há mồm là cơm đút, thực ra mọi việc lớn nhỏ trong nhà đều cho ba cô nàng một mình ôm hết.

Nai con, yên tâm, chủ nhân đã tới cứu cùng đây, cứng sẽ lập tức thoát khỏi bể khổ, thoát khỏi ma chướng của nữ nhân này!

Càng hiểu cô nàng này, Âu Dương Đạo Đức càng nóng ruột.

“Đạo Đức, anh xem này, đây là ảnh hồi nhỏ của em, rất dễ thương đúng không?”

Vì sao cô gái nào cũng thích cho đàn ông nhìn ảnh hồi còn nhỏ của mình chứ? Đúng, hồi nhỏ cô ta rất dễ thương, nhưng như thế không phải càng thấy rõ rằng sau này cô nàng không hề đáng yêu nữa sao?

“Cái này là...?”

Chỉ vào tấm hình đã hơi ố vàng, ánh mắt Âu Dương Đạo Đức bỗng nhiên bừng sáng.

“A, cái này sao, đây là ảnh chụp ba em hồi hết mẫu giáo đó, xấu lắm đúng không? Mẹ em thường nói may mà em lớn lên không có giống ba đó.”

Đúng vậy, may mà cưng không có giống cô, Âu Dương Đạo Đức vừa nghĩ vừa thấy may mắn trong lòng.

“Đúng rồi, Mỹ Mỹ, phiền em đi mua chai bia lạnh cho anh được không, anh khát quá.”

“Được được, không thành vấn đề, em đi liền.”

Cầm lấy bức ảnh của “nai con bé”, Âu Dương Đạo Đức hôn thật mạnh một cái!

“Cưng đúng là dễ thương đến mức ta hận không thể nuốt cưng vào bụng, nai con của ta.”

Cẩn thận nâng niu đưa tám ảnh để vào trong ví da, Âu Dương Đạo Đức bắt đầu đi tìm “báu vật”.

Đây là phòng của nai con chăng?

Bước vào một căn phòng giản dị, hầu như không có gì bày biện ngoài những vật dụng cần thiết, Âu Dương Đạo Đức mở tủ quần áo lật lật.

Hi, đồ lót của nai con đúng là cực kì nhỏ nhắn dễ thương, y chang người của cưng. Cầm lấy chiếc quần lót màu trắng, Âu Dương Đạo Đức nghịch nghịch trên tay thích đến không rời ra được, lại còn thỉnh thoảng đưa lên mũi ngửi ngửi mùi mà nai con lưu lại, hồn nhiên không phát hiện ra hành động của mình rất giống một tên đại biến thái.

Cái này cũng mang về luôn. Bỏ chiến lợi phẩm vào túi trong, từ cửa truyền đến âm thanh khiến Âu Dương Đạo Đức vội vã rời khỏi căn phòng hướng ra phòng khách.

“Đạo Đức, em về rồi, em không chỉ mua bia, còn mua một ít đồ nhắm cho anh này, anh mau nếm xem.”

“Mỹ Mỹ, em đúng là biết quan tâm, có thể lấy em làm vợ đúng là phúc mà anh đã tu luyện từ kiếp trước.”

Nhẹ nhàng nắm tay Mỹ Mỹ, Âu Dương Đạo Đức nói một cách nồng nàn.

“Có thể gặp anh mới là phúc của em, lần đó nếu không phải anh giúp em đánh đuổi tên khốn nạn đó đi, em e là đã mất mạng rồi.” Tựa như còn sợ hãi, Mỹ Mỹ dựa sát vào lòng hắn.

“Cũng chẳng đáng gì, vì em, nguy hiểm hơn nữa anh cũng chẳng sợ.”

Âu Dương Đạo Đức vừa dỗ ngon dỗ ngọt vừa khẽ khàng đẩy cô nàng ra.

“Phải rồi, Mỹ Mỹ, chúng ta tuy đã hứa trọn đời bên nhau, nhưng dù sao em cũng còn trẻ, anh sợ ba em sẽ không đồng ý.”

“Ba em không đồng ý cũng không được! Đạo Đức, anh yên tâm đi, ba em sợ em nhất đó, a, không, em... em muốn nói là ba em rất hiểu em, chỉ cần em muốn, ba em nhất định sẽ đồng ý mà.”

Đúng thế, nếu không biết nai con nghe lời nữ bạo quân này nhất đời, hắn cũng chẳng việc gì phải hao tâm khổ tứ tiếp cận cô nàng.

“Vậy thì tốt rồi, em mau sắp xếp thời gian để anh gặp ba em nhé, anh đúng là không chờ nổi nữa rồi...”

Đúng là không chờ nổi nữa rồi! Ngày mà hắn mong chờ bao lâu cuối cùng cũng đến.

Hẹn với Mỹ Mỹ sau năm giờ chiều qua nhà cô nàng “cầu hôn”, rõ ràng chỉ còn vài phút nữa là gặp được nai con, Âu Dương Đạo Đức vẫn không nén được mà lấy bức ảnh nai con từ ví da ra hết ngấm lại nhìn, hết hôn lại hít.

“Cưng sẽ là của ta thôi, nai con, cưng sẽ là của ta chứ? Sẽ chứ? ... Không, cưng nhất định phải là của ta... Phải là của ta...”

Chưa bao giờ thấp thỏm lo âu đến thế, Âu Dương Đạo Đức bực bội đi đi lại lại trong phòng.

Mở ngăn kéo lấy “chiến lợi phẩm” quơ về hôm đó ra, Âu Dương Đạo Đức bắt đầu tưởng tượng hình ảnh mình xé nó từ trên người nai con xuống. Cưng nhất định sẽ khóc nhè, sẽ khóc thật lớn nhè, sẽ dùng đôi mắt to to tròn tròn kinh hoàng nhìn ta, dùng âm thanh đáng thương cực điểm cầu xin ta, cầu ta thả cưng, cầu

ta tha cũng, nhưng sau khi hưởng qua sung sướng tột đỉnh, cũng lại cầu xin ta ra sức chiếm lấy cũng, ra sức cắm vào cũng, cho đến khi cũng phải thừa nhận ta là chủ nhân của cũng!

Bị tưởng tượng của mình làm cho cương đến không kiểm được, Âu Dương Đạo Đức kéo khóa quần móc ra đục vụng căng tràn phần chần của mình, đặt đồ lót của nai con ở trên, vội vã lên đạn.

Chất vải không tính là mềm mại ma sát nơi mẫn cảm nếu khiến ta có cảm giác không thoải mái, nhưng tấm vải này thực sự đã từng dính sát vào hạ thể của nai con cũng đủ mang đến khoái cảm khiến người ta muốn ngắt đi, thở gấp dồn dập, Âu Dương Đạo Đức chẳng được mấy phút đã đem nhiệt huyết chứa chan của mình bắn vào chất vải màu trắng.

Bất kể bao nhiêu thân thể mỹ nữ mê người cũng không khơi nổi tính thú trong hấn, mấy hôm nay hấn tự an ủi còn nhiều hơn mười năm cộng lại, nếu không có được nai con, hấn sợ chính mình sẽ phát điên trước mắt!

Nai con, cũng có nhớ chủ nhân như ta nhớ cũng không?

Năm giờ rồi, Âu Dương Đạo Đức mỉm cười bước ra khỏi phòng làm việc.

Một quá thì chạy vào WC là chuyện rất tự nhiên, nhưng từ cái hôm gặp cái tên đại biến thái ở rạp chiếu phim, Phan Tuấn Vỹ có cảm giác phản cảm cực kì mãnh liệt.

Nhưng dù không muốn đi cũng phải đi a, anh sao có thể học con nít lên ba mặc bím đi làm chớ?

Bất đắc dĩ đi ra khỏi phòng làm việc đến toilet, vừa đóng lại cửa vừa móc ra tiểu đệ đệ, Phan Tuấn Vỹ không khỏi cảm thấy khô nóng khắp người. Tựa như có một bàn tay vừa xa lạ lại vừa quen thuộc vuốt ve chơi đùa mình, anh rành rành ngượng ngùng như thế, không muốn như thế, nhưng lại không nhịn được đẩy nhanh tốc độ trên tay, cùng lúc dịch thể màu vàng kim đầy bụng bắn ra ngoài, có một khát vọng mà đánh chết anh cũng chẳng dám nói ra dường như cũng tràn đầy trong ngực.

Điên rồi... mình nhất định là điên rồi!

Sợ đến run người, Phan Tuấn Vỹ hoàn toàn không hiểu tại sao mình lại bất thường như thế. Nhưng chắc ai gặp tay biến thái như thế cũng bất thường hết ha, phải thất thường mới là bình thường mới đúng chứ. Dùng những câu tựa như khẩu lệnh, chỉ nhằm để an ủi chính mình, Phan Tuấn Vỹ nhanh chóng kéo khóa quần, chạy chối chết lao ra khỏi toilet.

Bình tĩnh, bình tĩnh, hết giờ làm còn phải về nhà nữa, sáng nay Mỹ Mỹ nói đi nói lại là anh phải về nhà đúng giờ, nói là có chuyện quan trọng muốn nói với anh, vạn nhất để nó nhận thấy cái gì đó không bình thường, truy hỏi ra, mình nhất định sẽ chết chắc!

Mỉm cười, mỉm cười, Phan Tuấn Vỹ mi tinh táo lại một chút cho ta, dù sao đi chẳng nữa mi cũng không bao giờ đi coi phim rạp nữa, cũng không có khả năng xui xẻo gặp lại cái tên đại biến thái kia nữa, yên tâm đi, ác mộng đã qua, bùa bình an hôm qua anh xin tại Hành Thiên Cung nhất định sẽ phù hộ anh bình an vô sự.

Năm giờ rồi Phan Tuấn Vỹ mỉm cười bước ra khỏi phòng làm việc.

41. Chương 41: Đoàn Viên Ký 1

“Pa pa, con đã về!”

Giọng nói của Mỹ Mỹ ngập tràn vui sướng hừng khởi, rành rọt truyền ra từ ống nghe.

Kỳ nghỉ đông tới cùng với nỗi hoang mang cho Phan Tuấn Vỹ, đó là cô con gái cũng đang học đại học ở Đài Trung của anh đã đến lúc về nhà.

Theo lẽ thường mà nói, người làm ba như anh đương nhiên nên lập tức vui vẻ về nhà cũ đoàn tụ cùng con gái chứ không nên tiếp tục ở nhà con rể thế này, nhưng vấn đề là cái tên bạo quân kia nhất quyết không chịu để anh rời căn nhà này nửa bước, còn anh lại càng chẳng có gan để cãi lý, lúc anh còn chẳng biết làm thế nào thì cái tên chém gió mà không cần nháp ấy ngang nhiên lấy lý do công sự bận rộn cần sự hỗ trợ của anh, dăm thuyết phục Mỹ Mỹ đồng ý để hắn giữ anh ở lại, dù sao Mỹ Mỹ cũng chẳng phải ngọn đèn hết dầu, con bé ra điều kiện ngay – nó muốn thường xuyên đến đây “hỗ trợ”.

Hự sặc, lại còn “hỗ trợ” nữa chứ, con gái của mình làm ăn như thế nào, chẳng nhẽ anh còn không rõ sao? Nó từ bé được nuông chiều, tính trời sinh lười nhác, cả ngày ở nhà chỉ làm hùm làm hỏ mà tác oai tác quái, xưa nay vốn đưa tay trà dâng há miệng cơm đút, hôm nay còn dám tro tráo nói muốn đến “hỗ trợ”, thật đúng là không sợ nổ đến rách cả da bò.

Mỹ Mỹ về nhà được hai ngày, cô nàng liền vội vội vàng vàng chạy đến nhà của... sếp papa.

“Ba, Đạo Đức đâu?”

Vừa nhìn thấy không có người mà mình mong gặp, Mỹ Mỹ lập tức cất ngay vẻ mặt dịu dàng, trông y như hung thần ác sát chất vấn ông bố già: “Anh ấy đi đâu rồi? Người ta lâu lắm rồi không gặp anh ý rồi, ba biết thừa con đã về, sao không giúp con giữ anh ấy ở nhà.”

“Oan uổng quá, thiên kim tiểu thư của tôi ơi, chủ tịch sáng sớm hôm nay đã phải đi với khách hàng của công ty đi đánh golf rồi, người ta đi làm việc a, một người quản lý bé tí teo làm ở phòng hành chính như ba sao mà dám cả gan ngăn cậu ấy?”

“Ba, ba có phải già rồi nên lẩm cẩm không a? Suy nghĩ chẳng tiến bộ tí nào, sao ba không bảo dẫn con đi cùng chứ? Con dù gì cũng là chủ tịch phu nhân tương lai, nhân cơ hội này làm quen với khách hàng của công ty, tăng thêm chút mối quan hệ, cũng là chức trách của người vợ đó.”

Phan Mỹ Mỹ vắt chéo chân ngồi trên sofa, nói với vẻ mặt đầy nghiêm nghị.

Thực ra là hắn ta có muốn đưa ba đi cùng, nhưng mà ba không muốn đi. Phan Tuấn Vũ thực rất muốn nói cho con gái nghe mấy lời này, nhưng anh lại sợ bị con gái mắng chết, vì vậy đành phải lựa chọn tiếp tục im lặng.

Anh chẳng có chút xíu gì hứng thú với golf, trong đầu vẫn nghĩ đó là trò chơi của mấy kẻ nhà giàu, huống gì hôm nay nắng to như thế này, muốn anh ở trên bãi cỏ rộng mênh mông bật ngàn tựa như đi cũng chẳng hết chạy đuổi theo một quả cầu trắng bé tí teo, thà anh ở nhà uống trà coi TV còn hơn.

“Ba, con mặc kệ đó, ba nhất định phải lập công chuộc tội, giúp con hẹn Đạo Đức tối nay đi ăn. Con đang muốn chuẩn bị một bàn ăn thịnh soạn, khiến Đạo Đức phải nhìn con với ánh mắt khác hẳn. Ba chưa từng nghe câu muốn chiếm được trái tim của một người đàn ông, đầu tiên phải chiếm được cái dạ dày của anh ta sao?”

Nhưng mà khả năng nấu nướng của con rất kinh khủng, ba sợ con chưa có kịp chiếm được trái tim cậu ta, đã làm tiêu luôn cái dạ dày của cậu ta rồi!

Giống như vừa nãy, anh biết những lời này nói ra sẽ bị con gái mình mắng chết, vì vậy anh lại lựa chọn im lặng.

Tối hôm đó, đến tận trước giờ ăn đúng một tiếng, tiểu thư vĩ đại lá ngọc cành vàng của anh mới túi lớn túi nhỏ thông thả đến.

“Ba, Đạo Đức chưa có về nhà sao?”

“Cậu ấy chưa về, nhưng sao con đến muộn thế? Sắp đến giờ ba hẹn cậu ấy rồi, sao con kịp làm cơm đây? Huống chi con còn cố ý gọi cho Trần tẩu nghỉ hẳn một ngày, con cũng đừng hại dạ dày của bọn ba đêm nay ca bài không thành kẻ chớ?”

“Hi, ba yên tâm đi, bản sơn nhân tự có diệu kế.”

Mỹ Mỹ nháy mắt ranh mãnh mấy cái với anh, rồi nhanh như chớp chạy vào phòng bếp.

“Yên tâm? Con làm cái gì ba cũng yên tâm, nhưng mà nấu nướng thì ba dứt khoát không yên tâm.”

Phan Tuấn Vỹ theo sau lưng Mỹ Mỹ, trong đầu nhớ đến mấy bài học đau thương thảm thiết trước đây.

Nhớ có một lần anh phát bệnh nằm bẹp trên giường không nhúc nhích nổi, nhờ Mỹ Mỹ nấu giúp anh một bát cháo, cô nàng không những biến cháo thành cơm khô, mà còn biến cơm trắng thành cơm đen, thiếu chút nữa còn đốt luôn cả nhà bếp, đúng là không chết cũng dọa bay nửa cái mạng, kinh khủng vô cùng!

“Hôm nay con chuẩn bị thức ăn gì? Trông con chẳng căng thẳng chút nào, hay là con lên học khóa nấu ăn nào ở Đài Trung sao?”

Phan Tuấn Vỹ thấy Phan Mỹ Mỹ đầy vẻ ung dung tự tại không nén nổi hiếu kỳ mà hỏi.

“Con chơi còn chả kịp, ai lấy đâu ra thời gian rảnh mà đi học khóa nấu ăn chứ? Huồng hồ người là thiếu phu nhân tương lai như con, sao có thể đẩy mấy thứ gạo dầu muối mắm này làm hỏng khí chất cao quý của mình chứ?”

“Vậy hôm nay sao con nhất quyết đòi xuống bếp làm chi?”

Không sợ chính mình lỡ tay dọa chạy mất ông chồng vàng của mình chẳng.

Phan Tuấn Vỹ lén lút bồi thêm một cú trong đầu.

“Ai, ba, ba chẳng biết con gái ba phải tốn sức khổ lòng đến thế nào đâu. Chẳng gạt ba, trước đây lúc Đạo Đức còn theo đuổi con suốt ngày lời đường tiếng mật, giở đủ mọi chiêu dụ con hạnh phúc không thôi. Nhưng từ khi con đồng ý lời cầu hôn của anh ấy, anh ấy từ từ lạnh nhạt với con, lần nào con gọi điện cho anh, anh ấy cũng thuận miệng nói chiều lệ một hai câu, với lại... bọn con tuy đã có hôn ước, nhưng anh ấy chả thèm mặn nồng gì với con, ngoài ra thấy ảnh thân mật của anh ấy với người đàn ông khác, con cũng không nhin nổi bắt đầu nghi anh ấy có phải đồng tính luyến ái hay không nữa đó?”

“Hắn ta từ trước đến giờ chưa hề động vào con?”

Mỹ Mỹ lải lải nhải nhải một đồng, Phan Tuấn Vỹ lại nghe được đúng một câu đó. Tuy hai người là cha con máu mủ ruột rà, nhưng nói trên phương diện ích kỷ của tình yêu thì con gái lại là tình địch lớn nhất của anh, nay lại nghe hai người chưa bao giờ có quan hệ thể xác, sao mà anh không dè tiện lén lút sung sướng không thôi được?

“Đúng thế, ba, ba nói coi con có nên cuống lên không? Con lo cứ như thế này nữa, Đạo Đức cuối cùng chọn một người đàn ông nào đó mà hủy đi hôn ước của chúng con, vậy thì chẳng phải giấc mơ thiếu phu nhân nhà giàu của con tan thành mây khói sao? Vì vậy lần này cố ý để cho anh ấy cảm nhận được sự ấm áp của ga giường cùng sự dịu dàng của đàn bà, để anh ấy ăn bữa cơm con tự mình chuẩn bị chẳng phải là khởi đầu tốt nhất hay sao?”

Mỹ Mỹ đắc ý giương giương tuyên bố kế hoạch tác chiến của mình.

“Ra là vậy sao... vậy để ba giúp con.”

Thấy vẻ hùng hực háng hái của con mình, Phan Tuấn Vỹ không khỏi cảm thấy chột dạ, vội vã chủ động bước qua giúp đỡ.

“Hi, không cần, con đã sớm chuẩn bị xong rồi. Ba, ba coi, con có thông minh không nào?”

Phan Mỹ Mỹ mở mấy cái túi, lôi từ trong ra một đồng hộp, lại lấy từ trong mấy cái hộp một đồng thức ăn, Phan Tuấn Vỹ đúng là thấy hoa cả mắt.

“Những thức ăn này là con làm ở đâu? Con chuẩn bị trước ở nhà à?”

“Con xin ba đó, ba à, ba nghĩ con làm nổi sao? Những thứ thức ăn này cho con luyện mười năm cũng chả làm nổi. Hi, thành thật mà nói cho ba luôn, mấy thứ thức ăn này đầu bếp của khách sạn năm sao làm đó, con chỉ chịu trách nhiệm quét thẻ là được rồi. À phải, đây là hóa đơn, ba cầm đi. Tuy rằng Đạo Đức cũng cho con thẻ, nhưng con cũng chẳng muốn lôi đuôi để anh ấy nhìn hóa đơn là phát hiện ra đồng thức ăn này từ khách sạn nào tới, vì vậy đành quét thẻ của ba. Ba, vì hạnh phúc cả đời của con gái, ba sẽ không để ý đâu nhờ?”

“Ba”

Mấy chữ “không để ý” chưa có nói ra khỏi mồm đã bị Phan Tuấn Vỹ nuốt ngay trở lại sau khi anh liếc mắt đến con số đáng sợ trên hóa đơn: “Bốn mươi lăm ngàn.”

Vừa cầm hóa đơn vừa nhảy chồm lên, Phan Tuấn Vỹ không tin nổi vào mắt của mình.

“Mấy món ăn này bỏ thêm vàng hay nhét kim cương vào thế? Bấy, tám món mà lên đến tận bốn mươi lăm ngàn?”

“Ba, ba đừng có ra cái vẻ bần xỉn nghèo kiết xác đó có được không? Đạo Đức đường đường là chủ tịch của tập đoàn Khoa học kỹ thuật Hoài Đức, địa vị cao như thế, đương nhiên thức ăn cũng phải xứng với ảnh, nên con mới chọn bốn nguyên liệu nấu ăn nức danh là bào ngư, vây cá mập, thịt bò Cô bê và thịt cá ngừ đen, con hao tâm tổn huyết như thế, ba còn mắng con? Chẳng lẽ hạnh phúc cả đời con gái ba chẳng đáng giá mấy chục ngàn đô sao?”

Vỗ mạnh mặt bàn, đôi mắt đẹp rực lửa sáng quắc của Phan Mỹ Mỹ nhìn chằm chằm ông già mình, tựa như anh dám nói một từ “không” thôi thì cô nàng sẽ lập tức cuốn cờ khởi nghĩa, làm một cuộc đại cách mạng gia đình!

“Đáng, rất đáng, rất chi là đáng! Vì hạnh phúc cả đời con thì mấy chục ngàn tuyệt chẳng đáng tính chút nào, ha ha.”

Bất kể trong lòng đầm đìa máu chảy, nhưng sau đây anh khỏi bị nắm trong móng vuốt của nữ sát tinh này, xả thân diễn màn thảm án, Phan Tuấn Vỹ anh đành phải gượng cười hai tiếng, răng rơi cùng máu chảy nuốt hết vào bụng, chấp nhận hết!

“Đạo Đức, anh ăn nhiều một chút, món này em mới làm, tươi lắm đó.”

Ân cần niềm nở gấp thức ăn cho tình nhân lâu lắm mới gặp lại, Phan Mỹ Mỹ cười đến hai mắt híp cả lại.

“Cảm ơn. Ăn nhiều một chút đi, ‘ba’.”

Ái muội nói với người đang trừng mắt nhìn mình đối diện bàn ăn, Âu Dương Đạo Đức cũng cầm đũa giúp nai con gấp thức ăn đầy bát.

“A, đúng rồi, ba, ba cũng ăn nhiều một chút, ném thử tay nghề của con gái xem, ba thấy tiến bộ so với trước đây không?”

Đánh mắt cho ông già mình, Phan Mỹ Mỹ nở một nụ cười thẹn thùng.

“Đúng đúng, đúng là tiến bộ so với trước đây, tay nghề của Mỹ Mỹ đúng là càng ngày càng tuyệt, mấy thứ sơn hào hải vị này đúng là mấy anh đầu bếp của khách sạn năm sao cũng phải chào thua a.”

Đi với bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy, đi theo hai người da mặt siêu dày, nói láo chẳng hề đỏ mặt này lâu công phu nói dối của Phan Tuấn Vỹ đúng là càng lúc càng cao cường. Ồ hợ...

Phan Tuấn Vỹ, mi đúng là thực sự sa đọa rồi!

“Đúng thế, chẳng biết ai có phúc có thể cưới một người hiền đức thông minh như em, quả là khiến người người ngưỡng mộ. Mỹ Mỹ, cảm ơn em, hôm nay em vất vả quá rồi.”

Nhẹ nhàng kéo tay Mỹ Mỹ rồi nhẹ nhàng hôn lên tay cô, Âu Dương Đạo Đức từ khóe mắt thấy vẻ mặt biến sắc của nai con không khỏi lén lút cười lẫn lộn trong lòng.

“Tôi... tôi no rồi, hai người từ từ ăn đi a...”

Vừa trông thấy cảnh hai người thân mật, lại nhận được ánh mắt ản ý đi mau của Mỹ Mỹ, Phan Tuấn Vỹ mắt đỏ hồng tũn thân đi ra khỏi nhà ăn.

Hứ, tôi biết tôi vướng mắt rồi, tôi đi là được chứ gì, hai người cứ đi mà ngọt ngào với nhau đi, tôi chả thèm quan tâm đâu!

Hồn dỗi nên càng đi càng nhanh, nhưng Phan Tuấn Vỹ mới đi lên được một nửa cầu thang lên lầu, đột nhiên thấy bụng quặn đau, đau đến mức mồ hôi ứa ra cong người lại, sắc mặt biến đổi từ trắng sang xanh, xanh rồi lại trắng, cuối cùng không kiềm nổi kêu lên, tay chân nhũn ra ngã từ cầu thang lăn xuống dưới

“Nai con?”

42. Chương 42: Đoàn Viên Ký 2

Hờn dỗi nên càng đi càng nhanh, nhưng Phan Tuấn Vỹ mới đi lên được một nửa cầu thang lên lầu, đột nhiên thấy bụng quặn đau, đau đến mức mồ hôi ứa ra cong người lại, sắc mặt biến đổi từ trắng sang xanh, xanh rồi lại trắng, cuối cùng không kiềm nổi kêu lên, tay chân nhũn ra ngã từ cầu thang lăn xuống dưới

“Nai con?”

Âu Dương Đạo Đức đang ngồi trong nhà ăn đột nhiên nghe thấy tiếng kêu quen thuộc, tim đột nhiên như bị ai dùng chùy đập mạnh một cái, sợ hãi trào dâng, hai chân theo phản xạ vội vàng chạy đi

“Nai con”

Vội vã nâng lấy thân thể mềm nhũn ôm vào trong lòng, nghĩ đến người vừa mới phút trước còn trước mặt mình lộ ra vẻ hờn ghen đáng yêu, nay lại lặng lẽ nằm trong lòng mình không động đậy, Âu Dương Đạo Đức thấy mình sắp điên rồi!

“Nai con, đừng sợ vậy? Đừng làm ta sợ, đừng tỉnh lại nào tỉnh lại đi nào!”

“Chủ nhân... chủ nhân... tôi đau quá... đau quá...”

Nai con ráng mở mắt, hơi thở yếu ớt nhìn chủ nhân cầu cứu.

“Nai con đừng sợ, ta đây, đừng sợ đừng sợ. Mỹ Mỹ, mau đi gọi Tiểu Trương lấy xe ra, mau!”

“Đạo Đức, anh xem chúng ta có nên gọi xe cứu thương có tốt hơn không?”

Thấy dáng vẻ đau đớn yếu ớt của ba mình, thực ra Phan Mỹ Mỹ cũng rất là cuống, nhưng cô cho rằng gọi xe cứu thương có thể vượt qua cả đèn xanh đèn đỏ thì hẳn là sẽ nhanh hơn.

“Cô bị ngớ ngẩn à! Chờ xe cứu thương chạy lên được núi, nai con của ta còn sống sao? Tôi bảo cô đi gọi Tiểu Trương, có nghe thấy không!”

“Được được, anh đừng nóng, em đi ngay, em đi ngay!”

Vừa thấy ánh mắt tựa như sét nhân của Âu Dương Đạo Đức, Phan Mỹ Mỹ sợ đến tí nữa thì tè ra quần, vội vàng vàng chạy đi

“Chủ... chủ nhân... tôi đau quá...”

“Nai con ngoan, nói cho chủ nhân nghe đừng đau ở đâu? Ta sẽ gọi điện thoại bảo bệnh viện trước a.”

Nhìn gương mặt nhỏ của nai con vì đau mà nhăn nhó Âu Dương Đạo Đức thấy tim mình như bị dao cắt, hận không thể lập tức mọc cánh bay đến bệnh viện.

“Bụng, bụng đau lắm.”

“Bụng sao? Chẳng lẽ... mấy thứ Mỹ Mỹ nấu có vấn đề? Đáng hận, con nhỏ chết tiệt, ta tuyệt đối không tha cho ả!”

“Không... không phải... cậu đừng trách nó...”

Mấy món ăn đó không do Mỹ Mỹ tự tay nấu, Phan Tuấn Vỹ sao có thể để Mỹ Mỹ phải gánh nỗi oan này.

“Được được, nai con đừng kích động, ta không nói là được, xe đến rồi, nai con yên tâm, chủ nhân lập tức mang cưng đến bệnh viện, đừng nhất định không sao đâu.”

Vừa nghe tiếng động cơ xe từ cửa vọng vào, Âu Dương Đạo Đức lập tức bế ngang nai con vội vã đưa anh vào trong xe.

“Tiểu Trương, mau đến bệnh viện của nhà Lý Sa, mau!”

“Vâng, chủ tịch!”

Nhấn mạnh chân ga, chiếc xe lao đi như bay. Tiểu Trương theo chủ tịch nhiều năm chưa từng thấy hắn hoảng loạn như thế bao giờ, trong lòng cũng không khỏi căng thẳng theo.

“Đạo Đức... Anh đừng cuống a, thân thể của ba vốn khỏe mà, ba không sao đâu...”

Phan Mỹ Mỹ ngồi đối diện Âu Dương Đạo Đức thấy vẻ nghiêm trọng của hắn không khỏi cất tiếng cố an ủi.

“Câm miệng! Cô đừng có nói gì với tôi! Tiểu Trương, đi nhanh nữa lên!”

Phan Mỹ Mỹ, cô ả chết tiệt, nếu ta mà biết lần này nai con mắc bệnh có dính chút gì do cô, xem xem ta xử lý cô thế nào!

“Đau quá... chủ nhân... tôi đau quá...”

Đột nhiên bị một cơn đau quặn vặn mình, trước mắt Phan Tuấn Vỹ đột ngột tối sầm, thiếu chút nữa ngất xỉu.

“Ngoan... ngoan... nai con đừng sợ, chúng ta sắp đến nơi rồi, sắp đến nơi rồi, ta đã bảo Lý Sa chuẩn bị bác sĩ tốt nhất cho cưng, nai con sẽ không sao đâu, ta nhất định sẽ khiến nai con không sao hết! Tiểu Trương, tôi bảo cậu tăng tốc độ cho tôi, cậu có nghe thấy không?”

Cố gắng siết chặt người đang túa mồ hôi như mưa vào lòng, Âu Dương Đạo Đức đã sớm như ngồi trên đồng lửa, căn bản không đếm xỉa đến sự tồn tại của người khác.

Chủ nhân? Nai con? Phan Mỹ Mỹ vừa nãy liên tục nghe những từ như thế.

Hai người này vừa nói ngôn ngữ ngoài hành tinh sao? Vì sao cô không hiểu nổi một từ? Vì sao bên cạnh hai người gần gũi nhất là ba và vị hôn phu của mình, cô lại có cảm giác như người ngoài cuộc?

Chuyện gì xảy ra thế này? Ruột cuộc chuyện gì xảy ra thế này?

Nhìn Âu Dương Đạo Đức cũng đang căng thẳng đến đổ mồ hôi cùng người cha đang dựa vào lòng hắn không ngừng rên rỉ, Phan Mỹ Mỹ đột nhiên không hiểu sao lại cảm thấy một cảm giác lạnh toát từ đáy lòng dâng lên...

43. Chương 43: Hoàng Tử Bé

.

Ánh đèn huỳnh quang trắng lạnh rơi vào dáng người đang ở bên ngoài phòng phẫu thuật sót ruột âu lo chờ đợi, chiếu lên gương mặt khô ngò thêm vài phần tiều tụy.

“Đạo Đức, bác sĩ nói sao?”

Lý Sa nhận được điện thoại liền vội vàng chạy đến lo lắng hỏi người đàn ông vẻ mặt thần thờ.

“Là viêm ruột thừa cấp tính...”

“Ôi, may quá, vậy không phải lo nữa, cắt ruột thừa chỉ là tiểu phẫu, Phan tiên sinh sẽ nhanh khỏi thôi.”

“Tôi biết... bác sĩ cũng nói thế, nhưng Lý Sa... Tôi sợ... tôi vẫn sợ...”

Gương mặt trắng nhợt cùng đôi mắt vằn tia máu, trong giọng nói của Âu Dương Đạo Đức mang theo một nỗi sợ hãi không che giấu nổi, khiến Lý Sa nghe xong không khỏi cay cay sống mũi.

“Đạo Đức, anh đừng lo, còn em ở đây mà. Mổ cho Phan tiên sinh là bác sĩ khoa ngoại hàng đầu bệnh viện này, nai con của anh chắc chắn sẽ không sao đâu.”

Giọng nói an ủi Âu Dương Đạo Đức của Lý Sa mang theo sự đảm bảo chắc chắn.

“Nai con... nai con của ta...”

Vùi mặt vào lòng bàn tay, Âu Dương Đạo Đức chỉ cần nghĩ đến chuyện có con dao phẫu thuật sắc lẹm cắt vào thân thể yếu đuối của nai con, trái tim lập tức sẽ thấy đau nhói tựa như bị cắt nát thành muôn mảnh.

“Đạo Đức, anh đừng như thế mà...”

Thấy con người thanh mai trúc mã từ nhỏ đã chiếm trọn một góc mềm mại nhất trong trái tim mình, người luôn luôn nhiệt tình, người đàn ông chẳng bao giờ biết sợ hãi lùi bước nay lại hoàn toàn thống khổ bất lực, Lý Sa không kiềm được viên mắt hoe đỏ.

“Đạo Đức, anh uống một ly café cho ấm nhé? Em sang tận Starbucks bên cạnh mua đó anh.”

Phan Mỹ Mỹ cầm một ly café nóng bước ra từ thang máy đi đến trước mặt Âu Dương Đạo Đức, nhưng hẳn không những không ngẩng đầu lên mà còn không thém ừ hừ lại một câu, khiến Phan Mỹ Mỹ không khỏi cảm thấy ngượng ngùng.

Lúc cô ngồi chẳng được đứng chẳng xong, lúng ta lúng túng thì chợt phát hiện bên cạnh vị hôn phu của mình ngồi một mỹ nhân dung mạo xuất chúng, tuy chỉ trang điểm nhẹ nhưng ánh hào quang xinh đẹp vẫn tỏa ra xung quanh, một cảm giác phòng ngự mãnh liệt theo bản năng phụ nữ cuộn cuộn dâng lên trong cô.

“Chị là?”

“Xin chào, tôi là bạn của Đạo Đức, em cứ gọi tôi Lý Sa là được. Em chắc là con gái của Phan tiên sinh, tiểu thư Phan Mỹ Mỹ có phải không?”

“Vâng, tôi là Mỹ Mỹ, nhưng mà chỉ chị cần gọi Mỹ Mỹ là được, nếu chị là bạn thân của Đạo Đức, vậy cũng là bạn của tôi, lúc tôi kết hôn với Đạo Đức rồi, có gì không hiểu, mong chị chỉ dạy cho.”

Lời nói của Phan Mỹ Mỹ mang theo vẻ ra uy mạnh mẽ, đương nhiên cũng tiện tiết lộ cho đối phương biết thân phận của mình.

“Nào có, em khách sáo rồi.”

Mỉm cười, Lý Sa không khỏi khẽ thở dài trong lòng.

Phan Mỹ Mỹ a Phan Mỹ Mỹ, em thông minh cả đời, hồ đồ chốc lát, em nào có biết rằng tình địch lớn nhất của em không phải là tôi, mà là một người mà dù nằm mơ em cũng không bao giờ nghĩ đến...

“Đạo Đức, anh về nghỉ ngơi đi, ba để em chăm sóc là được mà, ngày mai anh phải đi làm nữa đó.”

“Không được, bây giờ cô lên xe về nhà ngay cho tôi, anh ấy không cần sự chăm sóc của cô, tốt nhất là cô tránh xa anh ấy ra cho tôi, đừng có mang họa gì cho anh ấy nữa!”

Ngồi bên giường cầm tay nai con, Âu Dương Đạo Đức giọng nói không chỉ lạnh lùng, hẳn thậm chí còn không buồn liếc mắt nhìn Phan Mỹ Mỹ.

“Đạo Đức, sao anh nói thế được? Bệnh của ba thì liên quan gì đến em chứ? Sao anh nói cứ như là ba đổ bệnh là do lỗi của em vậy?”

Phan Mỹ Mỹ không hiểu tại sao vị hôn phu của mình vốn chỉ ơ hờ với mình nay lại không ngừng chỉ trích, người nằm trên giường là cha ruột của cô, lẽ nào cô có thể hại ông sao?

“Vốn là lỗi của cô! Suốt mấy tháng nay, tôi và Trần tẩu cẩn thận vì anh ấy chăm lo ba bữa, đến bây giờ chưa hề khiến anh ấy đổ bệnh, mà cô chỉ vừa về nhà làm có một bữa ăn đã khiến anh ấy phải vào viện phẫu thuật, nguyên khí đại thương, nếu cô không phải sao chổi, thì cô là cái gì?”

“Không phải mà... em không phải sao chổi, em không phải!”

Bật khóc, Phan Mỹ Mỹ uất ức ngã ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, không ngừng lau nước mắt.

“Đạo Đức, anh nói như thế chẳng phải quá bất công sao, anh biết thừa viêm ruột thừa cấp tính không liên quan trực tiếp đến thức ăn mà, tất cả chỉ là trùng hợp mà thôi, anh đừng trách Mỹ Mỹ nữa. Mỹ Mỹ, em

đừng đau lòng nữa, Đạo Đức không cố ý nói thế đâu, bây giờ anh ấy tâm tình không ổn định, em đừng để bụng nhé.”

Nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Mỹ Mỹ, Lý Sa dịu dàng an ủi cô gái.

“Chị Lý Sa...”

Tựa như túm được cây rơm cứu mạng, Phan Mỹ Mỹ vừa thấy Lý Sa chịu nói đỡ cho mình, lập tức tiến tới nắm chặt tay cô không buông.

“Phiền chết đi, tất cả rút ra ngoài cho tôi! Lý Sa, em nói tất cả mọi chuyện cho cô ta, tôi chán phải lằng nhằng với cô ả rồi, cô ta có điều kiện gì cứ việc nói ra, chỉ cần cô ta đừng quấy rối cuộc sống của tôi và nai con thì gì cũng được.”

Âu Dương Đạo Đức trừng mắt, không nhịn được gầm lên.

“Bảo em nói hết sao? Đạo Đức, chuyện này...”

Lý Sa dù gì cũng gặp Mỹ Mỹ lần đầu, Đạo Đức lại bảo cô nói sự thực cho cô bé ấy cũng không khỏi hơi thái quá.

“Em không muốn nói? Được, cũng không sao, tôi nói cũng được, Phan Mỹ Mỹ, cô nghe đây, tôi”

“Đạo Đức! Anh đừng tàn nhẫn như thế, nếu Phan tiên sinh tỉnh lại biết anh nói việc này cho con gái anh ấy nghe trước mặt anh ấy, anh nói xem anh ấy làm sao chịu nổi đây?”

Lý Sa sợ mọi việc không thể cứu vãn nổi, vội vàng ngăn cản.

Âu Dương Đạo Đức nghe vậy bàng hoàng, cúi đầu nhìn người vừa phẫu thuật xong vẫn đang nằm trên giường bệnh, lập tức im lặng.

“Bỏ đi, để em nói, ai... Đúng là kiếp trước em nợ anh mà.”

Nhức đầu day day thái dương, Lý Sa quay đầu nhìn cô bé nét mặt căng thẳng.

“Mỹ Mỹ, đi theo chị, bây giờ là lúc để em biết tất cả mọi chuyện.”

Dẫn Mỹ Mỹ vào văn phòng của chủ tịch, Lý Sa rót cho Mỹ Mỹ một ly trà nóng, trong lòng thầm nghĩ làm sao nói mọi chuyện cho Mỹ Mỹ.

“Chuyện chị muốn nói có phải liên quan đến ba em không?”

Uống vài ngụm trà nóng khiến thân thể từ từ ấm lại, nhưng trái tim Phan Mỹ Mỹ vẫn cứ có cảm giác thấp thỏm bất an không chút nào ấm lên được.

Hơi có chút kinh hãi, xem ra cô bé này cũng không hồ đồ như mình tưởng.

“Mỹ Mỹ, em rất thông minh, thì ra em cũng đoán được chút ít rồi.”

“Không... em ngốc lắm, ngốc lắm...”

Vừa nghe Lý Sa gián tiếp thừa nhận những suy đoán trong lòng, trái tim Phan Mỹ Mỹ lập tức như rơi xuống vực sâu, thấy cả người lạnh buốt, tựa như có cơn gió lạnh thổi vào ngực mình...

“Trước đêm hôm nay, em chẳng biết gì hết... chẳng biết cái gì hết... Đạo Đức anh ấy...”

“Thái độ của Đạo Đức quá khác thường đúng không? Thực ra chuyện anh ấy không khống chế nổi mình cũng chẳng phải lần đầu, chỉ cần có chuyện liên quan đến cha em, anh ấy lúc nào cũng thế.”

“Có phải vì Đạo Đức mất cha từ nhỏ, nên mới đối xử với ba em tốt như thế không? Bé trai có mắc chút chứng ‘yêu cha’ cũng dễ hiểu mà.”

Chỉ cần là một phần vận khả năng cũng được, Phan Mỹ Mỹ hy vọng tất cả chỉ là một chuyện hiểu nhầm hoang đường nực cười mà thôi.

“Mỹ Mỹ, em là một người thông minh, lừa mình lừa người chẳng giúp gì cho em được đâu, tuy rằng tất cả mọi chuyện với em có thể nói là rất khó chấp nhận, nhưng bất kể em phủ nhận thế nào, hai người đó thực sự bên nhau, em nên học chấp nhận sự thực mới được.”

“Chấp nhận sự thực? Không... em không tin! Sao lại thế được... sao lại thế được? Hai người đó sao có thể có cái thứ quan hệ đó được? Nếu Đạo Đức đúng là đồng tính luyến ái, anh ấy chắc chắn không đời nào quan tâm đến ba em đâu! Ba em hơn anh ấy từng ấy tuổi, trông lại chẳng có gì đặc biệt, Đạo Đức sao lại để ý đến ba em làm gì? Em không tin, em không tin, chị nói dối, chị nói dối!”

Phan Mỹ Mỹ thét lên như điên: “Em phải đi tìm Đạo Đức, em phải đi tìm ba em, em muốn họ tự nói cho em nghe, rằng mọi thứ chị nói đều là dối trá!”

“Được, nếu em không tin, vậy em đi theo chị.”

Kiên định nhìn Mỹ Mỹ, Lý Sa kéo tay cô đến cửa phòng bệnh mà hai người vừa rời khỏi.

“Tai nghe mất thấy, để em tận mắt xem xem có phải chị lừa em không. Em thử lên nhìn hai người đó xem, tự em sẽ hiểu.”

Sau một thoáng do dự, Phan Mỹ Mỹ quyết định khê hé mở cửa phòng.

Phòng bệnh tư nhân rộng rãi, bố trí lịch sự tao nhã, một người đàn ông cao lớn ngồi cạnh giường hai tay ôm lấy gương mặt của người nam nhân đang say ngủ, cúi người hôn lên môi người kia.

“Cứng là đồ hư hỏng, suốt ngày chỉ biết dọa ta, đợi cứng khỏi hẳn ta nhất định không tha cho cứng, cứng cả đời này đừng hòng rời khỏi ta, nghĩ cũng không được, không, thậm chí cả kiếp sau cũng không được phép nghĩ đến chuyện đó, nai con của ta...”

Sao có thể không nhận ra trong giọng nói ấy nồng nàn cứng chiều yêu thương đến thế nào, tia lửa hy vọng mỏng manh bị dập tắt trong chớp mắt, Phan Mỹ Mỹ không nói một lời xoay bước ra khỏi cửa phòng, nước mắt như những viên trân châu đứt tung khỏi vòng dây từng giọt từng giọt rơi rơi...

“Mỹ Mỹ, em nghe chị kể một câu chuyện xưa nhé?”

Một lần nữa đưa Mỹ Mỹ về phòng làm việc của mình, nhẹ nhàng kéo vai cô ngồi xuống sofa, Lý Sa cũng không để Mỹ Mỹ trả lời mà bắt đầu nhẹ nhàng cất lời kể câu chuyện...

“Đã lâu lắm rồi, có một Hoàng tử bé, cậu từ nhỏ thông minh hoạt bát, lại rất xinh xắn, vì vậy cha mẹ và mọi người đều vô cùng yêu quý, có thể nói là một thiên chi kiêu tử được mọi người hết lòng yêu thương chiều chuộng. Nhưng gió mưa biến đổi chẳng ai lường, đêm đó, cha mẹ cậu cùng qua đời, cô em gái duy nhất cũng theo chân họ mà đi, từ ngày đó bức tường thành đổ nát, những thần dân đã từng vây xung quanh cậu cũng từ từ vứt bỏ cậu.

Từ ngày đó trở đi, Hoàng tử bé bỏ xứ tha hương, hoàn toàn biến đổi. Cậu trở nên hoàn toàn vô tâm. Bất kể sống cùng với ai trái tim cậu, đều treo ở trên cao thật cao, lạnh lùng ngạo mạn nhìn xuống nam nữ trên thế gian này vì cậu mà điên cuồng, không ngừng tiếp nối hết người này đến người khác. Bất kể cậu đã từng nói những lời ngọt ngào đến đâu với bất kì ai trong số họ, một khi người đó đã hết giá trị lợi dụng, cậu lập tức không thèm liếc mắt nhìn đến kẻ đó dù chỉ một lần. Chị đã từng nghĩ, Hoàng tử bé cả đời này mãi mãi không bao giờ hạnh phúc được nữa.

Nhưng đến một ngày, Hoàng tử bé gặp một chú nai con. Nai con nhìn gầy gò nhỏ bé, chẳng chút hấp dẫn, nhưng chỉ cần Hoàng tử bé ở bên cạnh nai con, cậu sẽ cảm thấy hạnh phúc mà chẳng cần lý do. Vì thế Hoàng tử bé quyết tâm bắt nai con về, để nai con cả đời làm bạn với mình.

Nhưng phải làm thế nào để nai con có thể ngoan ngoãn ở bên cạnh cậu? Mãi mãi chẳng bao giờ chạy trốn khỏi cậu đây? Hoàng tử bé đắn đo suy nghĩ, quyết định tìm cho được nhược điểm của nai con. Rồi thì, con gái của nai con đã xuất hiện, cô bé trở thành một quân cờ, một quân cờ bên cạnh nai con. Nhưng còn thiếu nhiều lắm, Hoàng tử bé càng ở bên cạnh nai con, cậu càng tham lam, cậu muốn tiến thêm một bước nữa khiến cuộc đời nai con hoàn toàn nằm trong tay mình, vì vậy đưa nai con vào công ty của mình, đưa con gái của nai con gặt đến một vùng đất xa xôi học đại học, đến cuối cùng, mục đích của cậu là biến nai con hoàn toàn thuộc về mình, mãi mãi sống bên cậu...”

“Chị nói dối... em không tin... em không tin!”

Phan Mỹ Mỹ ôm mặt cất tiếng khóc nức nở, không thể tin được thì ra từ đầu tất cả đều là một âm mưu.

“Mỹ Mỹ, em tha thứ cho anh ấy nhé, cái chàng ngốc đó, cái chàng ngốc đến mức chính mình đang yêu cũng không hề biết ấy chỉ biết dùng thủ đoạn để chiếm lấy đối phương, kỳ thực đó mới là người đáng thương nhất thế gian này. Nếu em cũng như chị, yêu anh ấy, mong em có thể tha thứ cho anh ấy, vì anh ấy mà chúc phúc có được không?”

Vuốt ve những sợi tóc mềm mại của Mỹ Mỹ, Lý Sa khe khẽ thở dài.

“Chị Lý Sa... chị cũng...”

Vội vàng ngẩng đầu lên, Mỹ Mỹ ngạc nhiên nhìn Lý Sa.

“Chị yêu người đó nhiều năm lắm rồi, nhưng không làm sao có thể lấy được trái tim mà anh ấy treo lên tận trời cao đó. Vậy xung quanh anh ấy tuần nam mỹ nữ cũng nhiều như sao, nhưng khi chị nhận ra anh ấy chẳng cần ai cả, chỉ nhất tâm cần một mình cha của em, tin chị đi, chị kinh hãi cùng chẳng cam lòng quyết chẳng thua em. Chị đã vô số lần tự hỏi mình, vì sao? Vì sao? Vì sao là người đó? Vì sao lại không phải chị? Nhưng tình yêu vốn chẳng có lý do nào cả, hướng chỉ những kẻ phạm phu tục tử như chúng ta đây sao có thể lý giải cho được? Vì thế, Mỹ Mỹ à, xin em ngàn vạn lần đừng trách anh ấy, cũng đừng trách ba em, vì Phan tiên sinh từ đầu vốn là vô tội, tuy rằng sau đó anh ấy cũng... Ai... Em hứa với chị đừng trách bọn họ có được không?”

“Chị Lý Sa... Vậy là ba em... ba em cũng thích anh ấy sao?”

“Em nghĩ thử xem? Chị tin là em hiểu ba em hơn chị.”

Cười khổ, Lý Sa hỏi ngược lại Mỹ Mỹ.

“Em nghĩ... em nghĩ...”

Trong đầu cô hiện hên hình ảnh ba mình kêu lên đau đớn rúc vào lòng người ấy, nước mắt Phan Mỹ Mỹ lại không nén nổi rơi xuống.

“Em chưa bao giờ thấy... chưa bao giờ thấy ba em lộ ra biểu tình ấy trước mặt bất cứ một ai.”

Cái sự dựa dẫm tựa như làm nũng của người cha đã sống với mình cả cuộc đời ấy xa lạ với Mỹ Mỹ đến lạ lùng...

“Mỹ Mỹ, em là một cô bé thông minh, em còn trẻ, em có một tương lai vô hạn, quên tất cả đi em, đừng nhớ lại những gì mình đã mất, nếu em muốn bất cứ thứ gì mà thấy mình đáng được nhận. Đạo Đức không phải là người keo kiệt đâu, chị biết có thể nói tiền là một thứ rất thô tục tầm thường, có thể nói là rất vô đạo đức với em, nhưng chị tin rằng bây giờ thứ đó bây giờ là thực tế nhất cho em. Em nên suy nghĩ cẩn thận một chút, ngày mai hãy nói lại cho chị quyết định của em, bây giờ để chị đưa em về nhà nghỉ ngơi được có được không?”

Im lặng ngây ngẩn trong chốc lát, Phan Mỹ Mỹ cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu, buồn bã theo Lý Sa bước ra khỏi bệnh viện, cũng bước ra khỏi giấc mộng đẹp nhất tuổi thanh xuân cuộc đời mình...

44. Chương 44: Bộ Đồ Mới Của Nai Con

Âm thanh nức nở nghẹn ngào cùng tiếng thở dốc hỗn loạn quanh quẩn trong căn phòng đầy những tấm gương lớn...

“Ngẩng đầu lên.”

“Ô... không muốn... tôi không muốn nhìn... không muốn nhìn đâu...”

“Muốn hay không chẳng phải do cứng quyết, chủ nhân cố ý đưa cứng đến căn phòng này là để cứng ngấm mình cho rõ mà, hơn nữa bộ đồ mà cứng đang mặc là do ta nhờ chuyên gia người Pháp đặc biệt thiết kế cho riêng cứng đó, cả thế giới này chỉ có một bộ thôi nha, chủ nhân thấy nai con cứng như thế này quả là đáng yêu đến tóe lửa nha!”

“Tóe cái đầu cậu í! Cậu thích sao không đi mà mặc a? Tôi vừa xuất viện có mấy ngày cậu đã bắt nạt tôi thế này, đúng là chó thì không sửa nổi tật ăn phân mà!”

Cái tên đại biến thái này, lúc ở bệnh viện thì ra sức chăm sóc, hầu hạ tận tình, không ngờ anh vừa mới xuất viện hẳn đã chứng nào tật nấy, giờ đủ chiêu trò mãnh khỏe này kia, vậy không phải là chó không sửa nổi tật ăn phân thì là cái gì?

“Hừ hừm, cứng muốn chửi thế nào mặc cứng, dù sao chủ nhân hôm nay mới tính sổ với cứng, cứng đừng có quên lần trước phạm vào gia pháp điều thứ ba, ta chưa có phạt cứng, không ngờ cứng lại dám chưa được sự cho phép của chủ nhân đã đổ bệnh, cả hai tội đều phải phạt, tội càng thêm tội, cứng còn muốn nói gì nữa không?”

“Cậu thần kinh à! Đổ bệnh còn phải được cậu cho phép nữa sao, lẽ nào cậu không phê chuẩn tôi sẽ không ngã bệnh chắc? Cậu nghĩ mình là Thượng Đế à?”

“Đúng, chủ nhân ta chính là Thượng Đế của nai con, cứng đến bây giờ còn chưa giác ngộ điều này sao? Xem ra chủ nhân ta chưa có thành công về cái vụ này rồi, nhưng mà cũng chẳng sao, hôm nay chúng ta sẽ tăng cường đặc huấn thú cứng vậy.”

“Đặc huấn thú cứng? Đó là trò mèo gì thế hả? Tôi bị cậu hành hạ thế này còn chưa đủ thảm hay sao? Cậu tính giày vò tôi đến chết cậu mới vừa lòng chắc?”

Trùng mắt ngẩng phắt đầu lườm cái tên khốn trong gương, nhưng anh lại bất đắc dĩ phải ngấm luôn cả dáng vẻ bi thảm của chính mình, gương mặt Phan Tuấn Vỹ lập tức xanh lét, trước mắt tối sầm hình ảnh xa lạ phản chiếu từ chiếc gương khiến anh kinh hãi. Một người đàn ông trắng nõn gầy nhỏ trên đầu đội một đôi tai nai giả, nửa thân trên để trần lộ ra hai cái núm hồng hồng, thân dưới mặc một chiếc quần chữ T nhỏ đến mức chẳng che nổi cái gì, bộ “quần áo” này (nếu mà có thể gọi là quần áo) đều dùng chất vải trong suốt màu nâu nhạt lấm tấm điểm trắng đặc trưng của nai con, mặc tuy mềm mại thoải mái, nhưng nhìn thì quả thật là *** loạn chẳng lời nào tả được, khiến Phan Tuấn Vỹ vừa xấu hổ vừa phẫn nộ đến tí nữa thì ngất xỉu.

“Ồ biến thái nhà cậu! Mau thả tôi ra, tôi không muốn mặc cái thứ biến thái này.”

Hai tay bị trói chặt sau lưng khiến Phan Tuấn Vỹ chỉ có thể giãy giụa ngo ngoảy lớn tiếng kháng nghị với thảm cảnh tàn ác cực kỳ mà mình phải chịu.

“Biến thái? Sao thế được, thứ này chỉ khôi phục hình dáng vốn có của nai con cứng thôi a, cứng đúng là chẳng biết tận hưởng gì hết. A, phải phải, tí nữa thì ta quên một phần quan trọng nhất, nếu không có cái này thì không gọi là một bộ trang phục hoàn chỉnh nha. Nai con, cứng coi nè!”

Cực kì kích động lôi từ trong cái túi ra một “báu vật giấu đáy ruộng”, Âu Dương Đạo Đức vô cùng đắc ý khoe khoang.

“Đó... đó là cái gì?”

Phan Tuấn Vỹ thấy một cái que dài chừng 15cm, rộng chừng hai ngón tay, đoạn cuối may vào một cục lông tròn tròn, trong bụng chọt gờn gợn cảm giác bất an.

“Cái này mờ cũng hông nhận ra sao, trí nhớ của nai con kém quá rồi đó nha?”

Cười ha ha, Âu Dương Đạo Đức không đếm xỉa gì đến sự giãy giụa của nai con, mở rộng cánh mông của anh, đem cái gậy đó đâm thẳng vào tiểu huyết đang hơi hé mở, cho đến khi toàn bộ thứ đó chui hết vào trong, chỉ còn chừa một cục lông tròn tròn mềm mại ở bên ngoài.

“A, cuối cùng thì hoàn thành rồi, cái đuôi đáng yêu chết đi được í.”

“Đuôi? Ô... tôi không muốn mọc đuôi đâu, tôi không muốn! Lấy ra, cậu lấy nó ra ngay!”

Cảm giác khác thường từ chỗ kín khiến Phan Tuấn Vỹ khóc mờ cả mắt, vừa quay đầu lại bắt gặp dáng vẻ mọc đuôi kì quái của chính mình khiến anh càng xấu hổ đến thẹn đỏ toàn thân, tức giận đến gào loạn từng bầy.

“Cứng khẳng định muốn ta lấy nó ra?”

Cầm cái đuôi lông tơ xoay nhẹ một cái, bộ phận nằm bên trong của cây gậy cắm sâu lập tức khởi động, bật ra hơn mười viên ngọc trai nằm ẩn, Âu Dương Đạo Đức đột nhiên rút mạnh cả cái “đuôi” ra cửa động rồi lại xuyên thật sâu trở lại

“A! Đó là cái gì? Đó là cái gì? Đừng mà, chủ nhân tha cho tôi đi, đừng mà, đừng”

Mỗi viên ngọc trai như tia chớp chạy qua bích tràng, mỗi viên đều cực kì tàn nhẫn tấn công đúng vào điểm mẫn cảm nhất của nai con, nỗi sợ hãi tột độ và sung sướng tột đỉnh như dòng điện cùng lúc tập kích toàn thân, Phan Tuấn Vỹ làm sao chịu nổi kích thích đến mức này, thân thể không kiềm nổi mà co giật liên hồi, cuối cùng anh hét lớn một tiếng, bắn ra thật mạnh

“Chắc chắc, nai con *** đáng quá nha, chủ nhân mới chỉ cắm bừa có hai ba cái, cứng đã bắn loạn hết cả lên thế này rồi, làm bắn cả cái gương thế kia, cứng sướng đến thế thật sao?”

Nhìn nai con nửa thân trên mềm nhũn xuôi lơ nằm trên mặt đất, chỉ còn cái mông với chiếc đuôi mọc ra vẫn còn nhổng cao, lửa dục của Âu Dương Đạo Đức lập tức thiêu cháy trái tim đen tối, không thể cứu vãn.

“Ta chưa có làm với nai con mọc đuôi bao giờ nha, chủ nhân ta hôm nay nhất định phải làm đến sáng khoải mới thôi!”

“Ô... chủ nhân... tha cho tôi đi... Tôi không chịu được đâu... A... Cậu định làm gì? Đừng mà, tôi sẽ chết mất, tôi chắc chắn sẽ chết mất, đừng mà, van xin cậu đừng”

Nhận ra tên ác ma kia muốn đem hung khí vĩ đại của hắn chen vào tiểu huyết đã cắm sẵn một “cái đuôi” của mình, Phan Tuấn Vỹ quả thực sợ đến cứng người.

“Bây giờ nói đừng đừng đừng như thế này thì ta nhất định phải cho cứng sướng đến cầu ta làm thêm mấy lần nữa, thả lỏng!”

Ráng mở rộng cánh mông do sợ hãi mà khít chặt lại của nai con, Âu Dương Đạo Đức chẳng chút lưu tình đem nhục bồng đã sớm cương cứng đến chuyển sang màu xanh tím của mình cắm thật mạnh vào

“A”

Huyết khẩu bị mở rộng đến cực hạn, toàn bộ bích tràng bị khuếch trương hết cỡ, nhưng cảm giác đau đớn mà anh dự định lại không đến, ngược lại một thứ khoái cảm cuộn trào ập lên khiến Phan Tuấn Vỹ nhận không được khóc nức lên lắc lắc eo nâng cao mông về phía sau nghiêng đón những cú đánh mãnh liệt từ cây gậy lớn phía sau, tiểu huyết ướt đầm cũng không nhận nổi mà siết chặt lại.

“A... chủ nhân biết ngay nai con sẽ thích chết đi được mà... A a... đáng giận, đừng hút chặt như thế cứng muốn hại ta bắn ra luôn chắc... A a ha ha... tiểu yêu tinh... cứng đúng là tiểu yêu tinh sinh ra để khắc ta mà... Cứng nhìn coi cứng đã trở nên như thế nào chưa?”

Nắm tóc nai con ép anh ngẩng đầu lên nhìn chính mình. Từ cái gương lớn một nam tử với tôi mắt to tròn xoe đã thất thần, nhưng nước mắt vẫn không ngừng chảy ra, cái miệng hồng tươi nhỏ nhắn lơ đãng khẽ mở, từng sợi chỉ bằng bạc từ khóe miệng rớt ra không kiểm soát, bộ ngực lộ ra hai đầu nhũ mặc dù chưa được chạm vào nhưng lại vừa hồng vừa cứng tựa như cầu xin người đến chà đạp, bên dưới tính khí ngẩng cao đầu hưng phấn đến không ngừng tiết ra chất dịch trong suốt, lúc này nai con nhìn như một con thú cái cơ khát *** đang khát khao mong đợi bị giổng đực chơi bởi một trận.

Nếu như còn chút lý trí nào, nhìn dáng dấp của mình *** đáng đến như thế ắt hẳn là Phan Tuấn Vỹ phải cảm thấy hổ thẹn nhục nhã, nhưng eo của anh đang bị nắm chắc đến không thể nhúc nhích, thân thể ngứa ngáy lại chẳng có chút cảm giác gì an ủi khiến anh chỉ có thể khóc lóc cầu xin người đàn ông phía sau. Ô... biến thành cái dạng gì cũng chẳng sao... Chủ nhân... Cầu xin cậu cầm tôi đi, mau mau cầm tôi đi, vì sao cậu không cầm tôi? Ô... tôi khó chịu lắm khó chịu lắm, van cầu cậu động đậy khẽ một cái có được không? Tôi van xin cậu van xin cậu...

Hai thứ cứng cứng ở trong cơ thể nhưng không hề động đây không hề nhúc nhích một ly nào, bị sự thèm khát biến thành điên loạn nhưng lại không được thỏa mãn khiến nai con sắp cuồng lên rồi!

Nhìn người bên dưới mình càng lúc càng không kiềm chế nổi, Âu Dương Đạo Đức nhìn đã lâu mới thỏa mãn cười tà ác, lập tức bắt đầu đẩy mạnh không hề báo trước.

“A đúng, như thế như thế. Á a a... tuyệt quá... chủ nhân.. cầu xin cậu đừng bỏ mặc tôi... cậu muốn làm gì tôi cũng được... tôi yêu cậu... tôi rất yêu cậu... Ô... van cầu cậu... đừng rời bỏ tôi... đừng rời bỏ tôi... Tôi sẽ làm tất cả... tôi sẽ làm tất cả...”

Tất cả lý trí còn lại đều bị những cú đánh mạnh mẽ càn quấy trong cơ thể làm cho tan thành mây khói, nai con sung sướng đến mức gần ngất đi chẳng thể giấu nổi những bí mật trong lòng, khóc lóc điên cuồng gào to tình ý tâm thường của mình.

Âu Dương Đạo Đức biết rõ nai con yêu mình đã lâu, nhưng lần đầu tiên nghe anh tự bày tỏ khiến hắn kích động đến căng cứng toàn thân, không kịp đề phòng mà gằm lớn rồi bắn ra

“A! Chủ nhân, cho tôi cho tôi, cho tôi hết đi!”

Người cùng lúc đạt được cao trào với hắn tham lam dùng cái miệng nhỏ nhắn phía sau nuốt hết bảo vật mà người yêu lưu tặng cho mình, một giọt cũng chẳng muốn nhả ra.

“Học học... nai con... bảo bối... bảo bối của ta...”

Thở hổn hển đem tính khí đã mềm lại một nửa cùng cái đuôi đang yêu rút ra khỏi tiểu huyết vừa đỏ vừa sưng, rồi ôm thật chặt cái con người đầu óc đã mơ hồ vào lòng, Âu Dương Đạo Đức yêu thương hôn lên cái trán đầm mồ hôi của nai con.

“Chủ nhân... là cậu biến tôi thành như vậy đó, cậu phải chịu trách nhiệm với tôi... phải chịu trách nhiệm với tôi cả đời này...”

Nai con đáng thương ngay cả trong lúc hôn mê cũng không ngừng thì thào cầu xin.

“Ta sẽ chịu trách nhiệm, cả đời này sẽ chịu trách nhiệm với cưng, nai con của ta...”

Sinh mệnh mong manh xiết bao, cuối cùng cũng đến lúc phải thức tỉnh rồi.

Trải qua chuyện nai con phải nằm viện, Âu Dương Đạo Đức cuối cùng cũng hiểu được điều đó.

45. Chương 45: Võ Thanh : Pháo Hoa Cuộc Đời

“Bùm”

Một tiếng nổ lớn thoáng qua tai, thân thể có cảm giác như đang không ngừng chao đảo, Phan Tuấn Võ mơ màng ngủ cố gắng mở mắt, nhưng anh không thể nhận ra mình đang ở đâu.

“Chủ nhân?”

Chống thân thể mềm nhũn gượng xuống giường, Phan Tuấn Võ mở cửa phòng, đi qua một hành lang dài hun hút rồi nhìn thấy mặt biển đen sẫm mênh mông mới giật mình nhận ra mình đang ở trên một con thuyền.

Đầu anh chỉ nhớ được đoạn hai người đang nóng bỏng dây dưa, kể tiếp đó anh lả đi như thế nào rồi làm sao lại đến đây thì trong đầu Phan Tuấn Võ anh lại chẳng còn chút ấn tượng nào hết.

“Kệ luôn, cứ đi tới coi sao.”

Kỳ thực Phan Tuấn Võ cũng chẳng lấy gì làm lo lắng đến hoàn cảnh của mình là mấy. Cái tên lúc nào cũng làm đủ trò tai quái kia tuy hơi có bị biến thái, nhưng từ xưa đến nay cũng chưa từng làm hại anh thực sự bao giờ, phen này tám phần mười lại là trò đùa dai quái đản nào của hắn cho coi, hay là muốn coi anh trông ngổ như thế nào vì tìm không ra hắn đây.

Hứ, ta mà bị nhà mi dọa à, ai sợ ai chứ?

Cũng cố lá gan, mò mò từ boong tàu tối như mực bước ra ngoài, ngay lúc Phan Tuấn Vỹ đang thận trọng quan sát động tĩnh xung quanh thì “bùm” một tiếng, một quả pháo hoa mỹ lệ đột nhiên phóng vút lên bầu trời đêm cao xa, những tia lửa đủ màu chiếu sáng cả con thuyền khiến Phan Tuấn Vỹ không khỏi ngẩn người:

“Thì ra tiếng nổ vừa rồi là cái này...”

Bất ngờ có một tiếng kêu lớn làm Phan Tuấn Vỹ đang say mê ngắm pháo hoa sợ đến tí nữa té nhào

“Hai, xin lỗi a, Tiểu Phan Phan, làm anh sợ rồi à?”

“Dương Tấn? Sao cậu lại ở đây?”

Thấy người đàn ông cao lớn với gương mặt lưu manh, Phan Tuấn Vỹ vô cùng kinh ngạc.

“Gi, sao anh lại không biết? Chứ không phải anh đến đây để tham dự đám cưới sao?”

“Đám... cưới?”

Chẳng hiểu sao trái tim anh thót lại.

“Đúng mà, đám cưới của A Đức a, cậu ta bao nguyên con tàu biển này đó, lại còn phát cho mấy thằng bạn này giấy mời, bắt nhất định phải tham gia vào hôn lễ của mình nữa, Lý Sa và anh em họ Sở cũng đến rồi đó. Đi thôi, chúng ta mau đến đại sảnh đường nào.”

Dương Tấn cầm cánh tay Phan Tuấn Vỹ định kéo anh vào.

“Đừng mà... tôi không đi... tôi chết cũng không đi!”

Giật mạnh tay ra khỏi Dương Tấn, Phan Tuấn Vỹ ngồi sụp xuống, vùi mặt vào đầu gối, ôm đầu không ngừng run rẩy...

“Không thể nào... cậu ấy không kết hôn với người khác đâu... chủ nhân không mặc kệ nai con của mình đâu... Chủ nhân... người ở đâu? Cậu mau đến đây, van xin cậu mau đến đây... Ô ô...”

“Tên Dương Tấn chết tiệt kia! Tôi bảo ông đi đón nai con của tôi, sao lại chọc anh ấy khóc?”

Một mỹ nam tử quần áo bảnh bao, toàn thân mặc bộ áo đuôi tôm màu trắng sát khí đằng đằng lao về phía hai người.

“Chủ nhân!”

Phan Tuấn Vỹ vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc, lập tức đứng dậy lao vào lòng Âu Dương Đạo Đức

“Nai con ngoan, sao thế? Có phải tên khốn đó bắt nạt cưng không?”

“Đúng, cậu ấy lừa tôi... cậu ấy lừa tôi nói cậu sắp làm lễ cưới...”

“Đúng là ta muốn làm lễ cưới a, nhưng mà đối tượng không phải như cưng nghĩ đâu, là”

“Tôi không thích nghe! Cậu là đồ lừa đảo!”

Giữa giụa chạy ra khỏi vòng tay hắn, một cái tát thật mạnh vung ra, tiếng bạt tai chất chứa vang dội xung quanh, khiến người bị đòn lẫn người đứng ngó đều sợ đến ngẩn cả người.

“Cậu không phải đã hứa mãi mãi không rời bỏ tôi sao? Không phải cậu đã hứa mãi mãi bên nhau sao? Vì sao cậu còn muốn lừa tôi? Vì sao? Tôi hận cậu chết đi, tôi hận cậu chết đi!”

Rút chiếc giày da dưới chân ra hướng cái tên củ cải bự lẳng nhăng kia mà đập một cái thật mạnh, Âu Dương Đạo Đức vẫn đờ người trong trạng thái kinh hoàng vì tiếng bạt tai không kịp đề phòng đã bị cái giày da đập trúng gương mặt mà từ xưa đến nay hắn vẫn kiêu ngạo cho rằng anh tuấn

“Wa ha ha ha ha ha...”

Dương Tấn ở bên cạnh hăng say coi trò đã lăn lăn ra mặt đất mà cười từ lúc nào.

“Đủ rồi! Cưng đúng là nai bát con2!”

Cái này thì nhin được, nhưng mà cái này mà nhin được thì còn cái gì không nhin được3, Âu Dương Đạo Đức không thèm phân bua gì nữa mà vác ngay nai con lên vai, đầu bên dưới chân bên trên khiêng vào trong sảnh – Tại đại sảnh, mọi người đang chờ đợi hôn lễ bắt đầu thấy Âu Dương Đạo Đức luôn luôn anh tuấn kiệt xuất, phong độ hơn người nay trên mặt có năm ngón tay đỏ hồng, từ cái trán thẳng đến chóp mũi có một vết sẹo da đen thui còn Phan Tuấn Vỹ tính vốn nhu nhược, trời sinh hiền lành bây giờ y chang một người đàn bà đánh đá chua ngoa xốn xác không ngừng tay đấm chân đá giầy giữa không thôi, khiến tất cả mọi người đều ôm bụng cười to, cười đến mức quăng luôn cả hình tượng cười nghiêng cười ngả.

“Câm miệng! Câm miệng hết lại cho tôi!”

Đôi mắt ưng tàn bạo quét qua bề lũ gian ác khoái nhất nhẩn nhở khi người khác gặp họa, Âu Dương Đạo Đức đem nai con đang gào khóc không ngừng thả xuống, gầm lên với cha sứ đang đứng trên lễ đường.

“Còn cậu nữa, cũng ngậm miệng lại cho tôi!”

“Ày, A Đức, nếu mà tôi ngậm miệng lại thì làm sao mà chủ trì hôn lễ cho cậu được đây a?”

Chàng trai mặc bộ lễ bào trang nghiêm của linh mục nhưng gương mặt lại rất là cà lơ phất phơ trừng mắt nhìn Âu Dương Đạo Đức.

“Hừ, nếu không phải cái thứ hàng mã bị tu viện đuổi cổ như cậu mà không khóc lóc cầu xin tôi cho chủ trì hôn lễ để đỡ cơn thèm thì cậu nghĩ tôi sẽ cho cậu lên đài sao?”

Âu Dương Đạo Đức nhìn tay bạn tốt đang vênh vênh vang vang trước mắt, cười lạnh, chẳng chút lưu tình hất thẳng một chậu nước lạnh.

“Ô... A Đức chết toi, mắc gì moi vết sẹo của người ta ra hả? Người ta từ tận nước Mỹ xa xôi chạy đến, thế mà cậu đối xử với người ta như thế hả? Cô dâu à, đừng có mà nghe hấn nha, ngàn vạn lần không có được đổi tôi a, tôi chính là phụng mệnh Chúa đến chủ trì hôn lễ cho hai người đó, A Men.”

Vẽ nhanh một chữ thập trước ngực để thể hiện sự “chuyên nghiệp” của mình, chàng trai dùng ánh mắt lấy lòng nhìn Phan Tuấn Vỹ.

“Cô dâu? Cậu... cậu nói tôi sao?”

Trên mặt vẫn đầy nước mắt nước mũi, Phan Tuấn Vỹ vẫn đang cho rằng mình nằm mơ ngớ ngẩn hỏi vị linh mục hoàn toàn chẳng giống linh mục trước mặt.

“Đúng thế, lẽ nào anh không phải cô dâu, mà là Đạo Đức?”

Mắt tròn to như chuông đồng, chàng trai tấm tắc than thở không ngừng:

“Oa, ‘Hán thảo’4 như anh thế mà bắt ngoéo được Âu Dương đại thiếu làm cô dâu, anh đúng là thâm tàng bất lộ a.”

Mọi người nghe vậy lại được một mẻ cười to.

“Ha ha ha ha... Anh không chịu nổi nữa rồi, Ngọc Nhi, em mau bảo bọn họ cưới lẹ đi, nếu không anh mà chờ đến lúc hôn lễ bắt đầu chắc cười bể bụng phải đi cấp cứu mất.”

Sở Thận Chi cười đến không thở nổi ngã vào lòng Sở Thiên Ngọc, nũng nịu nói.

“Nè, mấy người có nghe thấy không? Anh hai tôi nói là không chịu được nữa rồi đó, lễ cưới rồi cuộc có chịu tiến hành không vậy a?”

Sở Thiên Ngọc nhìn vị linh mục như chộp đại ven đường vác về, chú rể thì nghiêng răng nghiêng lợi cùng với cô dâu mất một chiếc giày, chân thấp chân cao không khỏi âm thầm tự cảnh cáo chính mình: đến lễ cưới của cậu với anh trai tuyệt đối không được phép dẫm lên vết xe đổ này, tự dưng tự lành rước về một đồng trò cười ngớ ngẩn.

“Khụ khụ, rồi, thế theo yêu cầu của khán giả, hôn lễ lập tức được tiến hành. Chủ rể, cô dâu, mời vào chỗ.”

Vị “linh mục” vốn đang giỡn chơi nghe vậy lập tức trở nên đứng đắn, cậu rút ra tờ nháp việc công mà chú rể đưa cho mình từ trước, bắt đầu lớn tiếng chậm rãi đọc.

“Chủ nhân Âu Dương Đạo Đức tiên sinh, con có nguyện ý lấy nai con Phan Tuấn Vỹ tiên sinh làm vợ bất kể giàu sang hay nghèo hèn, bất kể khỏe mạnh hay ốm đau: đều thật lòng chiều chuộng, che chở cũng chăm sóc anh ấy, cho đến đời đời kiếp kiếp, thậm chí cái chết cũng không thể chia lìa các con?”

“Con đồng ý.”

Nông nân yêu thương nhìn thẳng đôi mắt to tròn ngây ngốc của nai con, Âu Dương Đạo Đức kiên định trả lời.

“Nai con Phan Tuấn Vỹ tiên sinh, con có đồng ý lấy chủ nhân Âu Dương Đạo Đức làm chồng bất kể giàu sang hay nghèo hèn, bất kể khỏe mạnh hay ốm đau: đều thật lòng yêu thương, phục tùng cũng như chấp nhận sự huấn luyện vô điều kiện của anh ấy, cho đến đời đời kiếp kiếp, thậm chí cái chết cũng không thể chia lìa các con?”

“Con đồng ý...”

Phan Tuấn Vỹ thất thần đáp ứng, vẫn cảm thấy như mình như đang bước trên mây, mắt anh chỉ thấy đôi mắt thôi miên của chủ nhân, dịu dàng như nước, căn bản cũng chẳng nghe linh mục cuối cùng thì đang đọc ra cái hiệp ước không bình đẳng gì.

Ngược lại bấy người nghe lời thề nguyện hôn ước độc nhất vô nhị đều té chống kên, nhin cười đến mức chuột rút cả cơ mặt.

“Được, ai có ý dị nghị giờ xin mời đưa ra, nếu không bản linh mục sẽ theo lệnh Chúa tuyên bố họ chính thức trở thành vợ chồng.”

Linh mục nhìn bốn phía xung quanh, thỏa mãn vì thấy không có ai đưa ra lời dị nghị, đang định tiến hành bước tiếp theo thì

“Tôi có dị nghị.”

Mọi người nghe cái là biết ngay có kịch vui để xem, vội vã liếc mắt chung quanh để xem ai là người có gan dám đến đây phá hôn lễ của Âu Dương đại thiếu.

“Cô dâu? Là anh có dị nghị hả?”

Đến lúc phát hiện ra người có dị nghị là cô dâu thì cả linh mục lẫn đám đông hai mắt đều sáng quắc như đèn pha, ai cũng hét thầm dưới đáy lòng rằng sướng vãi, hôn lễ hôm nay quả nhiên là cao trào liên tiếp, đặc sắc tuyệt luân, quả đúng xứng đáng để truyền tụng thiên cổ, dư vị cả đời a.

“Đúng, tôi có dị nghị. Tôi muốn biết rằng nếu tôi và cậu kết hôn, vậy thì Mỹ Mỹ làm sao đây?”

Khó khăn lắm mới tỉnh táo lại, Phan Tuấn Vỹ tuy ngàn lần không muốn, nhưng không thể thay đổi được lương tâm của mình, cuối cùng đào ra dũng khí tạm ngừng đám cưới trong mộng của mình.

“Ta đã giải thích cho Mỹ Mỹ rồi, hôn ước cũng đã hủy bỏ, Mỹ Mỹ quyết định đến Nhật Bản lưu học, ta đã đưa cô ấy đi.”

“Giải thích rồi sao... đi Nhật Bản rồi sao? Thảo nào, thảo nào ngay cả lúc tôi xuất viện cũng không đến thăm tôi, nó nhất định... nhất định không thể nào tha thứ cho tôi phải không?”

Thấy đến hạnh phúc của mình xây dựng trên nỗi khổ đau của con gái, Phan Tuấn Vỹ nghĩ rằng – cả đời này con anh không chịu tha thứ cho anh cũng là do anh gieo gió gặt bão, làm sao mà oán trách được ai?

“Không, cô ấy không trách cứ, Mỹ Mỹ không hề trách cứ, cô ấy biết tất cả đều là lỗi của ta, đều là ta sai, tiếc rằng cô ấy bây giờ chưa thể đối mặt với cứ, cứ cho cô ấy thêm một chút thời gian, để cô ấy quên đi tất cả, có được không? Xin lỗi, nai con, ta không thể miễn cưỡng sống chung với cô ấy, cả đời này ta chỉ cần một mình cứ.”

“Tôi cũng vậy... tôi cũng chỉ cần mình cậu mà thôi, tôi chẳng cần gì khác, tôi chẳng cần gì khác...”

Phan Tuấn Vỹ nghẹn ngào vào lòng Âu Dương Đạo Đức, siết thật chặt, siết thật chặt tình yêu của mình.

“Xem ra vấn đề được giải quyết rồi, vậy bản linh mục tuyên bố các con đã chính thức thành vợ thành chồng. Chú rể, con có thể hôn cô dâu rồi.”

Hai người ánh mắt giao nhau, nhưng chậm chạp chưa để đôi môi gặp gỡ, chuyện đã qua như ngay trước mắt, hai người đi qua bao khó khăn vấp vấp, cũng đã tàn nhẫn làm tổn thương những người thân kề cận nhất của mình, thế nhưng đến giờ khắc này còn có thể có được hạnh phúc ngay trước mắt, làm sao có thể không cảm kích?

“Ta yêu cưng, nai con của ta.”

Cuối cùng cũng nói ra ba chữ ấy, trăm xoay ngàn chuyển cũng không thay đổi.

“Tôi cũng yêu cậu, mãi mãi yêu cậu, chủ nhân của tôi.”

Hai đôi môi cuối cùng cũng quần quýt lấy nhau, hai người lại không hiểu sao mà cùng rơi nước mắt, lặng lẽ ôm chặt lấy nhau.

Pháo hoa chói lóa lần thứ hai chiếu sáng rực cả bầu trời đêm, như cùng lúc chiếu sáng cả sinh mệnh khô cằn.

Pháo hoa của cuộc đời người cũng có lúc sáng bừng, có lúc lu mờ, dường như chúng ta có lúc dũng cảm, có lúc yếu đuối, nhưng bởi vì ta có người, người có ta, chúng ta bên nhau sẽ không còn sợ hãi đau buồn, hơn nữa để chủ nhân và nai con nắm chặt tay nhau, bên nhau giữ lấy – Nhu nhược vui sướng của chúng ta.

— Quyển hai hoàn —

Chính văn hoàn

Phiên ngoại hai

Tình yêu của sữa đậu nành và bánh quẩy

v

Xí xa xí xô thì thà thì thào

Phan Tuấn Vỹ vừa gõ bàn phím vừa cố chịu đựng đồng âm thanh nhốn nháo bên tai, bực bội không hiểu vì sao mấy bà tám trong phòng mình chỉ vì một cái thông báo mà hí ha hí hửng đến mức buồn dưa lê suốt từ sáng đến tận bây giờ chưa thôi.

“Đến bây giờ em vẫn không thể tin nổi, siêu cấp thần tượng của chị em mình lại tổ chức vũ hội linh đình, hơn nữa muốn tìm một bạn nhảy cùng công ty, còn đích thân nhảy mở màn nữa. Trời ơi, em sợ chủ tịch mà chọn em, chắc lúc ấy em xỉu tại chỗ vì hạnh phúc luôn!”

Cô gái vừa nói mặt mũi cũng không đến nỗi nào nhưng lại đầy vẻ hám giai, hai mắt sáng như đèn pha.

“Hắc hắc, cô tưởng mình cô mơ cái cơ hội đó chắc? Cả công ty mình mấy trăm chị em gái ai mà không nhắm nhe cầu được khiêu vũ cùng chủ tịch.”

“Nhưng cơ mà em nghe được một thông tin siêu khủng về vũ hội lần này nha.”

“Tin gì? Nói mau đi, mấy tin tức mật thám của em là số một mà, nói mau.”

“Hắc hắc, em nghe đồn là bà vợ bí ẩn của chủ tịch lần này cũng sẽ tham gia vũ hội đó nha.”

“Cái gì?! Em nói thật á?”

“Cực kì chuẩn luôn! Thư ký Trần lén nói em biết đó, cô ấy nghe chủ tịch gọi điện nói chuyện với bạn mình, vợ anh ấy cũng muốn tham gia vũ hội mà.”

“Trời ơi là trời, vậy thì chúng ta còn cơ hội chỗ nào nữa? Chủ tịch chắc chắn sẽ khiêu vũ với vợ rồi, hơi đâu mà để ý đến mấy đứa nhân viên quèn như mình chứ?”

“Hắc hắc, chị nhầm to rồi. Bạn nhảy của chủ tịch lần này chắc chắn phải là nhân viên của công ty ta. Quy tắc trò chơi là vậy đó. Có hai mã số, nam chọn một nữ chọn một, ai trong công ty mình cũng sẽ có được một mã số riêng, đến đêm vũ hội phải đeo trước ngực, sau đó người có cùng số với mình sẽ là bạn nhảy, ai mà đeo cùng số với chủ tịch, đêm đó nhất định biến thành Cô bé Lọ Lem!”

“Liệu vợ chủ tịch có lấy được số không? Cô ả không chừng đã động tay động chân để cho số của mình với số của chủ tịch thành cặp rồi ấy chứ, nếu thế thì chị em mình phí cả công ngồi mơ mộng à?”

“Hắc hắc, yên tâm, quy tắc của trò chơi không phải ghi rất rõ ràng rồi sao, chỉ có nhân viên công ty mới lấy được số thôi. Bà vợ thần bí của chủ tịch không phải quanh cư trú ở nước ngoài sao, ả đó làm sao mà là nhân viên công ty mình được.”

“Hay quá đi! Vậy chị em mình có hy vọng rồi, dù không thành vợ chủ tịch được, chỉ cần có thể khiêu vũ với một anh chàng đẹp trai siêu cấp như thế, có chết chị cũng cam lòng a!”

“Hừ, em nghĩ tình cảm của chủ tịch với vợ nhất định có vấn đề rồi, chứ khi không sao anh ấy lại không nhảy với vợ mình, mà lại tìm bạn nhảy trong công ty? Em nghĩ là lần vũ hội này chính là đại hội tuyển phi đó à nha. Nếu chủ tịch mà có cơ hội khiêu vũ với bản tiểu thư, khẳng định anh ấy sẽ “chết” tại chỗ vì em luôn, không chừng em sẽ là phu nhân chủ tịch đời tiếp theo cũng nên, hớ hớ hớ hớ hớ...”

Chất giọng chói tai, tiếng cười the thé làm Phan đại quản lý tính tình luôn hiền lành cũng không nhịn nổi nữa mà phát khùng lên!

“Mấy cô có chịu thôi đi không?! Từ sáng đến giờ lú ra lú rú, rốt cuộc biến văn phòng thành cái gì hả? Về chỗ làm việc ngay cho tôi!”

Một đám các chị các em hiếm lắm mới thấy người lành như đất sừng sừng sộ sộ, lập tức vội vàng chạy mất!

“Đáng hận! Tên sắc ma vô sỉ kia, dám bày cái vũ hội *** tà gì hả, mình chắc chắn sẽ không nhẹ nhàng bỏ qua cho hắn!”

Vũ hội lãng mạn như thế mà Phan Tuấn Vỹ nói chẳng khác gì lễ hội lai giống của bè lũ hạ lưu, anh dùng hết sức bình sinh gõ mạnh bàn phím, tức đến mức tóc tai đều dựng đứng hết cả lên!

Bóng đêm yên ả, những ngôi sao nhấp nháy trên bầu trời như đôi mắt chớp chớp nhìn xuống nhân gian, đợi chờ một trò vui ngoạn mục sắp sửa được diễn ra.

Trong phòng ngủ được thiết kế nổi bật độc đáo, cao cấp xa xỉ, có một con nai con trên người mặc bảy tám bộ quần áo, bọc toàn thân kín mít như bưng, không thừa tí da tí thịt, ngồi ở trên giường đợi chủ nhân về nhà.

“Ghét thật, giờ này mà còn chưa mò về, hay là lại lêu lổng ăn chơi đâu rồi? Người ta nói bảy năm là ngựa ngáy, cái tên *** ô kia mới lấy mình có ba năm đã bắt đầu sồn sột rồi sao? Hừ, hãy đợi đấy, đêm nay dù cậu có dục hỏa đốt người, muốn rờ rẫm tôi thế nào cũng đừng hòng đụng đến một sợi lông tơ!”

Nghĩ đến cái thông báo ở công ty sáng nay là Phan Tuấn Vỹ lại thấy cảm gan ứa tiết.

“Nai con! Nai con!”

Vừa nghe tiếng gọi quen thuộc từ phòng khách, trái tim Phan Tuấn Vỹ liền đập cái thịch, nhưng anh lập tức kiềm chế bản thân, tiếp tục giả như hờ hững hững ngồi im tại chỗ.

“Hừ, rỗng cái gì mà rỗng, ai thèm quan tâm?”

“Nai con, cưng có nghe ta gọi cưng không? Hôm nay sao cưng không ra cửa đón chủ nhân?”

Âu Dương Đạo Đức không vừa lòng mở cửa phòng bước vào, vừa nhìn thấy trang phục buồn cười của nai con lập tức phá ra cười.

“Oa ha ha ha ha, nai con, đầu óc cưng có làm sao không thế? Ở nhà mà còn bọc mình kín mít như bánh chưng vậy không sợ ngộp chết hả? Nào, để chủ nhân giúp cưng cởi đồ nha.”

“Cậu đừng có động vào tôi!”

Phẩy phẩy tay như đuổi chú nhặng vo ve, có một con nai con hát hàm, cổ bắt trước vẻ cao quý của mèo Ba Tư cao ngạo.

“Hi, nai con, cái dáng này chẳng hợp với cương tộ nào nha.”

“Hừ, ai cần cậu lo, đằng nào đi nữa hôm nay đừng hòng động vào tôi!”

“Vậy sao...”

Hừ, sao rồi? Khó chịu chứ gì? Nếu cậu ngoan ngoãn xin lỗi, hứa rằng mai tuyệt đối không tìm người khác khiêu vũ cùng, tôi sẽ độ lượng chút chút, lột sạch quần áo, lăn lên giường sung sướng với cậu luôn, hi.

Phan Tuấn Vỹ mư mư cười trộm liên tục.

“Bỏ đi bỏ đi, nai con vui là được rồi, cương không muốn ta động vào cương thì ta ngoan ngoãn nghe lời đi ngủ vậy, ngủ ngon nha, nai con thân yêu.”

Dứt lời, chủ nhân chả mấy khi nhe nấp trên giường liền ngoan ngoãn nằm xuống ngáy pho pho.

Kinh ngạc trợn trừng nhìn tay sắc ma gần như đêm nào cũng vằn anh đến khi anh phải cầu xin hân tha cho, Phan Tuấn Vỹ không dám tin hôm nay hân lại nghĩa khí mà buông tha cho mình, nghi ngờ và tức giận trong bụng trào dâng lên đỉnh điểm.

“Ô... đáng ghét, bảo không được đụng thì cậu không đụng thật sao? Cái tên sét đánh xấu xa siêu cấp *** ma vô địch vũ trụ nhà mi từ lúc quái nào lại biết nghe lời hả? Đáng ghét! Húúúúú ú ú ú ”

Nai con vừa mới tập tành làm bộ như mèo Ba Tư lại bắt đầu rất không đứng đắn mà học đòi sói vào lúc trăng tròn – ngứa mặt lên trời hú thật dài!

Hôm nay không phải ngày thành lập công ty, cũng không phải chúc mừng công to việc lớn mới kí kết gì, nhân lúc cả người ngoài lẫn nhân viên công ty đều chẳng hiểu gì, “Khoa học kỹ thuật Hoài Đức” lại phô trương xa xỉ bao luôn cả một khách sạn năm sao để tổ chức lễ hội, tiêu tốn cực nhiều, dùng mấy nghìn đóa hoa tươi để trang trí hội trường, đẹp lãng mạn mà lộng lẫy như một giấc mơ màu tím.

“A, đẹp quá đi, thật là đẹp quá đi!”

Các cô gái trang điểm mỹ miều, ăn mặc xinh tươi vừa bước vào hội trường đều thét lên đầy cảm thán như thế!

Thậm chí luôn coi “lãng mạn” là “lãng xẹt” như Phan Tuấn Vỹ lúc nhìn thấy hội trường này cũng không nhận được trọn mắt, tấm tắc khen trộm suốt.

“Hừ, đúng là ngớ ngẩn, bối đâu ra lăm hoa thế làm gì không biết? Thừa tiền không biết để vào đâu chắc?”

Nai con tuy mở miệng ra là chê bai không ngừng, nhưng mắt lại thau tháu ngắm nhìn không dứt mắt ra nổi.

“Chú ý chú ý, mọi người xin chú ý, vũ hội sắp bắt đầu! Các quý ông lúc tôi bắt đầu nổ súng thì xin mời mau trợn to đôi mắt ti hí của các vị ra mà tìm một nửa của mình nhé! Phiền các quý cô cũng đeo sổ của mình ở trước ngực, đợi người có duyên với mình đến mời khiêu vũ nha! Một, hai, ba”

“Đoàng”

Tiếng súng dội vang, mấy cậu choai choai như quân đoàn cướp dâu lập tức nhào lên. Riêng Phan Tuấn Vỹ vẫn đứng trong góc chẳng thèm nhúc nhích.

“Ấy? Quản lý Phan, sao cậu không đi tìm một nửa của mình a? Các em gái đang chờ cậu đó?”

“A, tôi... tôi...”

Chết cha, cái tên trưởng phòng mê làm mai làm mối ấy sao lại còn mê cả luôn cả trò dây dưa dùng dằng thế này!

“Hắc hắc, trưởng phòng, vậy sao anh cũng ở đây mà không tìm bạn nhảy thế?”

“Ai da, quản lý Phan, cậu cũng biết cái mặt mày nám nhà anh nức tiếng là bình giấm chua mà, chưa chi đã cảnh cáo anh là nếu dám đụng đến một sợi tóc của cô nào, về nhà là anh biết tay ngay. Anh có chết cũng đành thôi, nhưng mà cậu khác anh, đàn ông độc thân hảo hạng như cậu nên đừng mãi tiến tới, mau tranh thủ cơ hội làm quen với mấy cô em trẻ trung xinh đẹp mới phải chứ.”

“Không, không cần không cần, em không biết nhảy, em đứng đây được rồi.”

“Không được, vậy thì cô em nào cùng số với cậu tội nghiệp lắm, nào, để anh giúp cậu tìm nhé.”

“Đừng mà, trưởng phòng!”

Gào cũng không kéo được cái lão ưa lo chuyện đầu đầu kia về, Phan Tuấn Vũ lập tức thấy đầu rưng rức. Ai muốn cùng với một cô nàng chẳng quen chẳng biết khiêu vũ chứ? Ngán luôn!

“Lạ nha, sao lại không tìm được người cùng số với cậu nhỉ?”

Trưởng phòng Vương đi vòng quanh hội trường một vòng nhưng không tìm được mục tiêu, ông lắc đầu ngơ vực quay về.

“Không được, thế thì sao mà tôi ăn nói với cậu được, sao tôi có thể trở nên một thanh niên tử tế của phòng hành chính tổng hợp của chúng ta cô đơn lạc lõng đây? Nào, cậu theo tôi!”

Phan Tuấn Vũ chưa kịp nói gì đã bị lôi tuột lên sân khấu.

“Khụ khụ, mọi người chú ý nào!”

Trưởng phòng Vương hắng giọng, nhìn đám khán giả đông lúc nhúc bên dưới nói.

“Mã số của quản lý Phan Tuấn Vũ của phòng hành chính tổng hợp chúng tôi là 409, ai có mã số này không? Mọi người đừng có ngại, mau ra đây làm quen nào! Quản lý Phan của chúng tôi đã chờ đến xuân tâm phơi phới, cuống lắm rồi! Mau nhìn Phan quản lý của chúng tôi mà xem, thân chắc đáng khỏe, khả năng chịu đựng tốt, là một đối tượng tuyệt đến có đốt đèn ***g cũng không tìm được đâu à nha. Tôi lặp lại lần nữa, 409, 409, có ai cần không?”

Đứng trên sân khấu bị mấy trăm cặp mắt soi tới soi lui, Phan Tuấn Vũ ngượng đến mặt đỏ lựng, hận không thể đào ra một cái hố mà chui vào. Cái ông trưởng phòng chết toi này, cái gì mà thân chắc đáng khỏe, khả năng chịu đựng tốt, bộ coi tôi là ngựa giống bán đấu giá chắc?

Phan Tuấn Vũ khốn khổ mấy lần tính chuẩn đều bị trưởng phòng lôi tuột trở về, động tác khôi hài của hai người khiến bên dưới được một mẻ cười to.

“Rồi rồi, mọi người đừng có cười mà. Tôi không định chiếm dụng sân khấu lâu đâu, tôi hỏi lần cuối, 409, 409, ai có mã số này?”

Trưởng phòng Vương chưa nhụt chí tiếp lại lớn tiếng rao hàng.

“Là tôi!”

Chờ mãi mới có hồi âm, trưởng phòng Vương và đám đông nghe thấy lập tức hưng phấn nhìn về hướng giọng nói phát ra!

Không ai ngờ, nhìn một cái tất cả đều trợn trừng mắt

“Chủ... chủ tịch!”

Tất cả đều hét toáng lên!

Lãnh đạo tối cao của tập đoàn Khoa học kỹ thuật Hoài Đức, người tình trong mơ của biết bao thiếu nữ Đài Loan – Âu Dương Đạo Đức phớt lờ ánh mắt kinh ngạc xung quanh, mỉm cười, dáng vẻ tự nhiên bước lên sân khấu.

Rút mã số từ túi áo giơ lên cho mọi người xem, đúng là “409”!

Các thiếu nữ dưới sân khấu đã té xỉu quá nửa, nửa còn lại đã lâm vào tình trạng hóa đá.

Nhẹ nhàng cất tiếng: “Vũ hội bắt đầu!”

Tiếng nhạc du dương tuyệt mỹ chậm rãi ngân lên, Âu Dương Đạo Đức ôm lấy nai con vẫn đang chưa hiểu mô tê gì bắt đầu khiêu vũ.

“Hi, hoàn hồn nào, nai con gốc của ta.”

Nét mặt vẫn ngẩn ngơ, nai con tròn tròn nhìn người đàn ông tuấn mỹ như ma quỷ, hoàn toàn không biết nói gì.

“Thích bắt ngờ này không? Ta tốn nhiều thời gian tâm huyết để tổ chức vũ hội này lắm đó, nai con thích chứ? Hôm qua cũng nghe tin này hân tít kinh lên được nhỉ? Lại còn mặc đồ kín như bưng hờn dỗi với ta, quả rất dễ thương nha. Ta phải dùng hết khí lực toàn thân mới khống chế được mình không dè chừng xuống yêu một phen nha.”

Nhớ đến nai con tối qua, Âu Dương Đạo Đức cười đến híp cả mắt.

“Cậu... cậu...”

Nhận ra tất cả đều do cái gã luôn hại mình đau lòng bày ra, Phan Tuấn Vỹ vừa cảm động, vừa ầm ỨC đến đỏ mắt.

“Ghét thật, cũng sao lại khóc nữa?”

Vừa nhìn thấy nước mắt của nai con, Âu Dương Đạo Đức như bị điểm vào tử huyệt, toàn thân tê dại rã rời.

“Ai bảo cậu lừa tôi? Trước mặt bao nhiêu người thế này khiêu vũ mất mặt lắm, cậu có biết không hả?”

“Hừ, ta vốn muốn khiêu vũ trước mặt đám đông đó, ai bảo nai con không để chủ nhân công khai quan hệ của chúng ta.”

“Đồ ngốc, như thế là tốt cho chúng ta, cậu chẳng lẽ không biết vừa công khai một cái, chúng ta sẽ không thể sống yên ổn nữa, cả ngày bị đám paparazzi đuổi theo sao?”

“Đúng đúng, nai con anh minh, nai con nói rất phải. Lễ hội này là chủ nhân chuẩn bị cho cũng đó, cũng có thích không?”

“Không thích.”

Tuy trong lòng xúc động mênh mông, nhưng chỉ cần nghĩ đến hành vi ngu xuẩn của mình tối qua đều do cái tên đáng ghét này hại, Phan Tuấn Vỹ bĩu môi nói ngược.

“Cũng nói gì?”

Âu Dương Đạo Đức dùng thân dưới đẩy mạnh, hỏi rất không đàng hoàng.

“Cậu”

Hít sâu một hơi, hạ thể bị đụng phải nóng rực, Phan Tuấn Vỹ bị động tác táo gan này dọa đến tim nhảy loạn xạ, nói cũng không thành lời.

Cái tên đại sắc ma này! Ngay trong chốn công cộng cũng không quên động dục, đúng là chó thì không bỏ được thói ăn phân mà! Phan Tuấn Vỹ vừa bị mấy hành động lăng mạn làm cho xúc động bồi hồi lập tức nổi nóng.

“A, về trường mắt của nai con cực kì *** đáng nga, chẳng lẽ cũng tính liếc mắt đưa tình dụ dỗ chủ nhân? Ai nha, ta biết rồi, tối hôm qua ta không để ý đến cũng, giờ cũng bức bối lắm hả? Chủ nhân rất xin lỗi cũng nha. Không sao, giờ ta sẽ bồi thường thỏa đáng cho cũng, luôn và ngay, đảm bảo nai con thỏa mãn.”

Âu Dương Đạo Đức phất tay ra hiệu cho chỉ huy dàn nhạc, chỉ huy kinh nghiệm đầy mình lập tức hiểu ý làm một động tác Ending.

Nai con đáng thương còn chưa kịp hiểu gì đã bị ép quay về đám đông làm động tác cúi chào, tựa như lúc bị lôi lên sân khấu, chưa kịp thanh minh gì đã nhanh như chớp bị lôi tuột xuống.

“Đừng mà! Cứu mạng ạ! Đừng có làm ở đây mà, về nhà hãy làm!”

Ồ... cái tên siêu cấp đại *** thú vô sỉ hạ lưu đê tiện này! Ở hậu trường cách sàn nhảy có một lớp màn mỏng tang mà dám lột nửa người dưới của anh trần như nhộng, lộ như bị ai phát hiện, hắn có muốn anh sống nữa không đây? Phan Tuấn Vỹ mặt xanh lét nghĩ.

“Cưng nói dối, coi cái mông cưng xoay *** đang thế này còn dám gạt ta?”

“Ai xoay đến *** đang, đây là tôi đang cố gắng, nỗ lực chiến đấu biết không hả?”

“Cái miệng bên dưới của cưng cứ mở ra khép vào thế này còn nói không dụ dỗ ta?”

“Tôi xin cậu đó, cái gì mà mở ra khép vào chứ, cậu cho tôi là con sò chắc?”

Phan Tuấn Vỹ nghe sự miêu tả của hắn thì sắp phát khùng luôn!

“Ta không quan tâm, ‘bánh quẩy’ của ta đã cứng lên rồi, cưng phải có trách nhiệm giải quyết.”

Âu Dương Đạo Đức phớt tỉnh cầm hai chân nai con quần quanh eo, đẩy anh dựa vào tường, đem bánh quẩy vừa nóng vừa sốt nhăm vào miệng nhỏ bên dưới của nai con mà cắn thẳng vào

“A”

Phan Tuấn Vỹ thét lên một tiếng, rồi lập tức cúi đầu che miệng rên rỉ khe khẽ, anh bị cự bồng nóng rực cắn thẳng vào bích tràng yếu đuối, cảm giác đỉnh điểm của đau đớn và sướng khoái khiến anh không nén được mà bật khóc.

“Ồ... đồ bại hoại, cậu muốn giết tôi sao?”

Càng ra sức đâm qua nhục huyết mềm mại như tơ lụa, vừa trơn lại vừa mềm, Âu Dương Đạo Đức mồ hôi đầm đìa, thở dốc, hai mắt mê đắm nhìn dáng người bé nhỏ đáng yêu trong lòng, rên rỉ say mê:

“A... A... ha... nai con của ta, sao taỡ giết cưng? Cưng là nai con của ta, ta saoỡ giết cưng đây? Cưng là bảo bối của ta, nai con... nai con của ta...”

“Hanh a hanh a... sâu quá... nhẹ một chút a... Ô... A... sướng quá... sướng... chủ nhân... mạnh nữa mạnh nữa... sướng chết mất... sướng quá sướng quá... chủ nhân a...”

“Nai con ngọc của ta, rốt cục cưng muốn ta nhẹ một chút hay mạnh nữa đây? Cưng như thế chủ nhân ta chẳng biết làm sao nha.”

Đột nhiên vờ như không hiểu gì, Âu Dương Đạo Đức nhìn nai con thần sắc mê loạn, cười xấu xa.

“Ồ... mau động mau động! Cái đồ khốn nạn nhà cậu! Lại bắt nạt tôi!”

Phan Tuấn Vỹ tức giận cắn vào ngực chủ nhân một cái thật mạnh, anh ôm lấy cổ hắn, hai chân quần chặt thắt lưng, siết chặt cõn thịt đang cắm trong huyết khẩu, tự mình đưa đẩy.

“A... trời ơi... trời ơi.. chủ nhân, cậu cắn chết tôi mất!”

Điểm khát vọng mãnh cảm nhất trong bích tràng cuối cùng cũng bị cây cõn thịt chết tiệt, vừa dài vừa lớn đó chọc thật mạnh, Phan Tuấn Vỹ đã sướng đến ngất ngây trời đất, chỉ có thể ngửa đầu a a khóc lớn.

“A... a ha... nai con *** đang, cưng mới là người đoạt huy chương leo lải người sướng chết mới đúng... nào, đến đây, bắn hết sức cho ta”

Âu Dương Đạo Đức đâm mạnh lên trên, ôm chặt vòng eo mảnh mai của nai con kéo xuống, Phan Tuấn Vỹ lập tức thét lớn co giật toàn thân, bắn mạnh trong lòng chủ nhân, văng dịch thể lên khắp mặt của Âu Dương Đạo Đức

“Ừm, đúng là sữa đậu vừa nồng vừa thơm nha.”

Lấy ngón tay quẹt chất lỏng trên mặt bỏ vào miệng, Âu Dương Đạo Đức nhắm mắt nhắm nháp:

“Nào, vươn lưỡi ra, cưng nếm thử mùi vị của mình nào.”

Nắm tóc nai con đưa anh kéo lại gần má mình, Âu Dương Đạo Đức vươn đầu lưỡi dính đầy dịch thể của mình ra, khao khát quần lấy đầu lưỡi của nai con trong không khí, trao nhau chất lỏng *** tà trong miệng.

“Trời ạ, nai con của ta, cứng đúng là *** đến mức làm ta sắp điên rồi!”

Không nhịn nổi vẻ mặt tự nhăm nháp dịch thể của nai con, Âu Dương Đạo Đức một tay đè nai con xuống đất, nhào đến cầm xuyên một trận điên cuồng!

“Ô a a Chủ nhân chủ nhân, không được... tôi không chịu nổi nữa rồi! Cậu tha cho tôi đi! A a...”

Thân thể vừa phát tiết mẫn cảm vốn không thể chịu nổi quá nhiều khoái cảm, Phan Tuấn Vỹ thấy mình như chìm vào địa ngục *** lạc, cảm giác toàn thân đều mất, chỉ còn cảm thấy sung sướng chết người ở trong nhục huyết do một cây côn thịt vĩ đại đang không ngừng đưa đẩy.

“A ha ha ha a, đến đây, đến đây, nai con *** dâng số một của ta, chúng ta cùng nhau bắn đi”

Khi Phan Tuấn Vỹ không chịu nổi mà bắn ra lần thứ hai, Âu Dương Đạo Đức cũng rút ra dục vọng gần nổ tung, quỳ gối trước người nai con, nhăm thẳng vào khuôn mặt đáng yêu, bắn khắp mặt anh dịch thể vừa đặc vừa nhiều...

“Đúng là sướng chết đi được, để đền ơn nai con lấy thân báo đáp, chủ nhân chuẩn bị một món quà đặc biệt tặng cứng, cứng ngoan ngoan chờ ở đây nha.”

Giúp nai con thu dọn sạch sẽ, mặc lại quần áo này nọ đầy đủ tử tế, Âu Dương Đạo Đức nhẹ nhàng hôn anh một cái rồi xoay người cất bước.

Phan Tuấn Vỹ mệt đến không nhúc nhích một ngón tay cả người mềm nhũn dựa vào tường, đột nhiên nghe giọng nói quen thuộc qua micro chậm rãi cất lên...

“Chào mọi người, chào mừng tất cả các thành viên của Khoa học kỹ thuật Hoài Đức đến tham gia vũ hội đêm nay. Có lẽ mọi người đều tò mò, vì sao tôi lại chọn ngày hôm nay để tổ chức vũ hội long trọng thế này phải không? Thật ra hôm nay là một ngày kỉ niệm vô cùng quý giá đối với tôi. Ngày này nhiều năm trước, tôi đã gặp người mà mình yêu nhất, người đó là người bạn duy nhất suốt cuộc đời này, mãi mãi và duy nhất. Có thể mọi người đã biết, vợ tôi hôm nay cũng có mặt ở đây. Người đó cho tôi tình yêu, cho tôi hơi ấm, cho tôi hạnh phúc mà trước giờ mình chưa từng có... Nai con, ta yêu cứng.”

Khán giả trước sân khấu đều ngất ngây hết loạt, nam phân nửa là cảm động, nữ phân nửa là đau lòng.

Phan Tuấn Vỹ ở hậu trường cảm động đến siết chặt hai tay, giọt lệ tình yêu rơi xuống...

“Nai con, để ta dâng tặng cứng bài hát này, thể hiện tình yêu vô tận ta dành cho cứng...”

‘Uống sữa đậu nành trắng trong là tình yêu trong trắng

Ngắm mặt cứng yêu yêu và dáng cứng ngô ngố

Thuốc giải sầu cho cứng là nụ cười đẹp trai này

Cứng bảo bánh quẩy của ta vừa cực thô lại vừa cực đẹp

Biết đôi ta như đậu nành bánh quẩy

Phải ăn cùng mới ngon nhất trên đời

Cứng cần nụ cười ta cần vòng tay

Ái tình thể mới không đơn điệu

Ta cũng biết đôi khi cần cái lộn

Nhưng đến cùng mình cứng tốt với ta

Sữa đậu nành chẳng rời xa bánh quẩy để ta yêu cứng yêu đến bạc đầu

Tình yêu thể mới hoàn toàn hạnh phúc

Ta cũng biết rằng cứng hiểu tất

Chớ trộm cười nói ta biết nghe cứng

Chớ trộm cười nói ta hiểu nghe chừng

Cưng uống hết sữa đậu nóng vẫn thèm muốn uống thêm

Cưng ăn hết bánh quẩy óng vàng tình yêu sẽ lên men'

‘La la la... Nai con, sữa đậu nành bánh quẩy của ta mãi mãi đều thuộc về cưng!’

Âu Dương Đạo Đức phần khởi hăng hái gào lên tuyên ngôn tình ái, nhưng không biết trong hậu trường có một con nai con miệng sùi bọt mép, vừa ngượng vừa tức mà lặn ra bất tỉnh!

Phiên ngoại ba

Vị khách không mời mà đến

v

Chuyện kể rằng, đã ba năm trôi qua từ khi nai con kết hôn với chủ nhân yêu thương, ngày ngày đều sống trong hạnh phúc và vui sướng. Thế nhưng, đêm đó, trời cao ***g lộng không trăng không sao, nơi nơi là tiếng chó sủa sói tru vô cùng rùng rợn...

Cộp – Cộp —

Tiếng bước chân nặng nề nện trên cầu thang gỗ, trong bóng đêm tĩnh lặng lại càng thêm rõ ràng. Phan Tuấn Vỹ chẳng hiểu sao từ buổi sáng đã thấy thấp thỏm trong lòng, mí mắt giật giật. Anh vốn đang ngủ rất say sưa, bỗng nghe thấy âm thanh kinh khủng này sợ đến nhảy dựng trên giường

“Chủ nhân, dậy dậy, mau dậy đi ”

Nai con cuống quýt kéo kéo đẩy đẩy cái đồng đang đè cả nửa người bên trên mình.

“Ừm...”

Người đàn ông gương mặt tuấn mỹ phi thường nửa tỉnh nửa mê lầm bầm lẩm nhẩm: “Gì đó? Nai con, cái móng bé bé cắn vẫn chưa đủ sướng hử?”

“Sướng cái rắm í!” Phan Tuấn Vỹ nổi cáu nhéo hấn một cái: “Mau dậy đi, hình như có người đến ấy.”

“Nửa đêm nửa hôm sao có người đến được? Yên tâm, cái tên sao chổi Diệp Phương Diêu đó bị ông chủ Tần quản sống quản chết rồi, không có thời gian đến làm phiền đôi mình đâu.”

“Nhưng mà đúng là có người đến mà, cậu nghe coi.” Phan Tuấn Vỹ sợ sệt chỉ hướng cửa

Chàng trai nghiêng đầu lắng nghe, nhưng không hề thấy bất cứ âm thanh gì.

“Làm gì có gì đâu, nai con cưng đừng có quá nhạy ”

Chữ “cảm” Âu Dương Đạo Đức chưa có nói ra miệng, cửa phòng đã ầm một tiếng bị mở tung ra – trong căn phòng tối đen chỉ có ánh trăng chiếu vào từ cửa sổ, rọi lên thân hình của một người phụ nữ tóc dài

“Á á á á ma”

Nai con nhát gan sợ đến thét rầm rĩ, lập tức trốn ngay vào vòng tay của chủ nhân

Âu Dương Đạo Đức theo phản xạ ôm chặt bảo bối tâm can của mình vào lòng để bảo vệ, xót ruột nói: “Đừng sợ, nai con, có chủ nhân đây mà.”

An ủi xong con nai con trong vòng tay, hấn lập tức ngẩng đầu chửi mắng:

“Yêu quái phương nào, dám dọa nạt bảo bối của ta, ngươi chán sống rồi sao?”

“Yêu quái cái gì? Là tôi!”

Bóng đèn trên đầu tách một cái được bật lên, khắp phòng lập tức sáng lòa – Âu Dương Đạo Đức nhìn vị “khách không mời mà đến” trước mặt khẽ nhú mày.

“Phan Mỹ Mỹ! Tự nhiên cô lại chạy từ Nhật Bản về đây làm gì?”

Mỹ Mỹ? Phan Tuấn Vũ vừa nghe giọng nói của con gái, sợ giật cả mình, lập tức thò đầu ra từ vòng tay chủ nhân.

“Trời ơi, Mỹ Mỹ, là con thật ”

Phan Tuấn Vũ lập tức đỏ mắt, lách ra khỏi vòng tay chủ nhân tính bước xuống giường. Con gái anh cách đây ba năm sang Nhật Bản du học, ba năm qua anh chỉ nghe giọng con gái qua điện thoại, trong lòng rất nhớ nhung đứa con duy nhất của mình.

“Ba à, trước tiên ba coi mình có mặc quần không rồi hẵng xuống giường nha.”

Phan Mỹ Mỹ nhìn quần áo nằm la liệt trên mặt đất, giọng nói đầy châm chọc. Phan Tuấn Vũ hai má ửng hồng, vội vàng vàng vờ lấy đồ ngủ dưới đất trông vào người.

“Ngại quá, quấy rối mộng đẹp của hai người.” Trên gương mặt Mỹ Mỹ không có một tí ti áy náy nào sất.

“Ba, con có chuyện muốn nói với ba, con chờ ba ở phòng khách dưới nhà nha.”

Thấy con gái xoay người bước đi, Phan Tuấn Vũ vội vàng xuống giường đi theo.

“Tôi xuống dưới nhà một chút nha, cậu ngủ trước đi.”

Âu Dương Đạo Đức cũng muốn biết cô ả này đột nhiên quay về định làm trỏ quỷ gì. Hắn khẽ cân nhắc trong lòng, nhẹ nhàng gạt đầu.

“Ừm, cứng đi đi, nhưng không được nói nhiều nói lâu, mau mau về đó, chủ nhân không có nai con của mình sao ngủ được đây?”

Âu Dương Đạo Đức kéo tay anh, yêu chiều cẩn nhẹ một cái trên đầu ngón tay đáng yêu của nai con.

Phan Tuấn Vũ tê dại trong lòng, cúi người hôn một cái trên gương mặt người mình yêu.

“Biết rồi mà, tôi sẽ về ngay.”

Phan Tuấn Vũ xuống lầu thấy con gái đang ngược ngạo ngồi trên sofa. Quản gia Trần tẩu bên cạnh cười tươi rồi nói:

“Phan tiên sinh, thấy con gái về chắc anh vui lắm hả, Phan tiểu thư nói muốn tặng hai người một sự bất ngờ nên không để tôi lên thông báo đó.”

Bất ngờ? Thiếu tí nữa dọa anh bay nửa cái mạng thì có. Phan Tuấn Vũ cười gượng: “Chị Trần, cảm ơn chị nhiều, đêm khuya rồi, chị đi nghỉ đi.”

“Có cần tôi chuẩn bị chút gì ăn khuya không?” Trần tẩu ân cần hỏi. Phan Tuấn Vũ dùng ánh mắt dò hỏi liếc liếc con gái.

“Con không ăn.”

Phan Mỹ Mỹ lạnh lùng từ chối. Phan Tuấn Vũ cảm thấy cực kì ngượng với thái độ phi lý ngang ngược của con mình: “Xin lỗi chị, chị Trần, Mỹ Mỹ chắc là đang mệt, chị đi nghỉ trước đi.”

“À, vâng, vậy tôi đi trước nhé.”

Đợi chị Trần đi khuất, Phan Tuấn Vũ lập tức ngồi bên cạnh con gái ngắm nhìn cẩn thận. Cũng may, Mỹ Mỹ xem ra không hề gầy đi, mà còn tròn trịa hơn một chút.

Phan Tuấn Vũ quan tâm hỏi: “Mỹ Mỹ, con về sao không thông báo cho ba một tiếng, ba có thể đến sân bay đón con a.”

Phan Mỹ Mỹ lạnh lùng hừ một tiếng:

“Ba còn bận cùng Đạo Đức quần chăn ân ái, thời gian đâu ra mà đón con? Khỏi cần.”

Phan Tuấn Vũ vốn không giỏi ăn nói, bị con gái chọc ngoáy một câu, lập tức bắt đầu lắp bắp: “Con... con có phải... vẫn... vẫn chưa tha thứ cho ba?”

Phan Mỹ Mỹ liếc mắt lườm ba: “Ba còn quan tâm con có tha thứ với không tha thứ cho ba sao?”

“Đương nhiên rồi!” Phan Tuấn Vũ cắn môi dưới: “Nói gì thì nói, con cũng là con gái duy nhất của ba mà.”

“Được, ba, ba muốn con tha thứ thì cũng được thôi.”

“Thật sao?”

Phan Tuấn Vũ vui sướng mở to mắt: “Mỹ Mỹ, cảm ơn con.”

“Chờ chút đã, con có điều kiện đó.” Phan Mỹ Mỹ bắt chéo chân: “Ba có biết lần này vì sao con về không?”

“Vì sao?” Phan Tuấn Vũ vốn muốn hỏi từ lâu, nhưng không dám mở mồm mà thôi.

“Con...” Phan Mỹ Mỹ đột nhiên mỉm cười: “Có thai rồi.”

“Cái gì?!”

Cô con gái quăng cho anh cả một quả bom nguyên tử siêu khủng làm Phan Tuấn Vũ nổ tung bắn lên ba thước!

“CON NÓI CÁI GÌ?!”

“Con nói” Phan Mỹ Mỹ mặt rất chi là phớt tỉnh lặp lại: “Con-có-thai-rồi!”

Phan Tuấn Vũ nghe đến đó thiếu chút nữa lặn đùng ra ngất! Thân làm ba, chắc chắn không có ai nghe nói con gái mình chưa kết hôn mà đã có thai lại bình tĩnh được.

“Phan Mỹ Mỹ! Con bao nhiêu tuổi rồi, sao lại còn hư hỏng như thế hả?”

“Con hư hỏng?” Câu nói này làm Phan Mỹ Mỹ nổi giận đùng đùng!

“Đúng, con hư hỏng đấy thì sao? Con làm thế vì ai hại nào? Nếu không phải có người cướp hôn phu của con, vì sao con phải đến nông nổi này?”

Phan Tuấn Vũ ghen hòng không nói nổi lên lời. Đối với việc mình cướp người yêu của con, anh vẫn cảm thấy thực hổ thẹn. Thấy gương mặt ông già mình đầy ngượng ngùng, Phan Mỹ Mỹ lập tức thừa thắng xông lên.

“Ba à, nói gì thì nói, đứa trẻ trong bụng con cũng là cháu ngoại của ba, chẳng lẽ ba không muốn làm ông ngoại sao?”

Ông ngoại? Phan Tuấn Vũ toát mồ hôi lạnh. Ô... người ta mới có gần bốn mươi tuổi thôi mà, người ta không muốn trẻ như thế đã phải đi làm ông ngoại đâu. Mặc dù rên rỉ không thôi trong bụng, nhưng Phan Tuấn Vũ vẫn phải vờ như chí khí bừng bừng nói:

“Mỹ Mỹ, con nói cho ba biết cha đứa trẻ là ai? Cha già này nhất định sẽ gọi hắn đến nói chuyện với con!”

“Con chả thèm cái đồ nghèo rớt đố nói năng gì sất!”

Phan Mỹ Mỹ khinh bỉ kiến nghị của ba mình: “Bất quá trẻ con đúng là không thể không có cha...”

“Đúng đúng, Mỹ Mỹ, cuối cùng con cũng có tí lý trí rồi đó.”

Phan Tuấn Vũ thở phào nhẹ nhõm: “Trẻ con sao lại không có ba được? Trẻ con nhất định phải có ba.”

“Ba nói rất đúng.”

“Còn nữa, con mau kết hôn đi, không thể để đứa trẻ này thành con ngoài giá thú được.”

“Ba nói quá là đúng...!” Phan Mỹ Mỹ hiềm hoi lắm mới nhiệt liệt tán thành, ra sức vỗ tay!

“Vì thế... để Đạo Đức kết hôn với con nha!”

Phan Tuấn Vũ lập tức dờ người. Anh dùng ánh mắt nhìn quái vật ngoài hành tinh ngắm con mình: “Mỹ Mỹ, con... con nói gì?”

“Con nói.” Phan Mỹ Mỹ hai tay chống nạnh, bình thản nhìn cha già: “Con muốn Đạo Đức lấy con! Con muốn anh ấy làm cha đứa nhỏ này!”

“Chuyện... chuyện này làm sao được?!” Giọng nói của Phan Tuấn Vỹ run rẩy: “Cậu ấy đã kết hôn với ba rồi, sao lại cưới con được?”

“Sao lại không được? Hôn nhân của hai người đàn ông pháp luật vốn không chấp nhận, Đạo Đức đương nhiên có thể lấy con rồi.”

“Không được... ba không muốn... ba không muốn!”

Phan Tuấn Vỹ từ chối, lắc đầu thật mạnh! Người đó là của anh, chủ nhân yêu thương là của một mình anh!

“Ba à, đây là ba nợ con mà! Nếu ba không để Đạo Đức lấy con, cho đứa nhỏ này một thân phận, con sẽ cùng với đứa bé này nhảy lầu! Chẳng lẽ ba muốn con mình xảy ra chuyện thê thảm một người hai mạng sao?”

Phan Mỹ Mỹ biết chắc ba mình mềm lòng, chắc chắn sẽ không thấy chết mà không cứu.

“Không được! Mỹ Mỹ!”

Phan Tuấn Vỹ vừa nghe quả nhiên đã sợ đến nắm chặt tay con: “Con không được phép làm chuyện ngu ngốc như thế!”

“Con mặc kệ! Dù sao từ giờ đến khi sinh còn năm tháng nữa, thời gian này ba chịu trách nhiệm thuyết phục Đạo Đức lấy con, nếu không thì việc ngu ngốc đến đâu con cũng đều làm được hết!”

Phan Mỹ Mỹ sau thi quăng lại một câu tàn nhẫn đó, liền nghênh ngang đi thẳng về phía phòng dành cho khách, để lại đằng sau lưng một con nai con tội nghiệp râu bạc tóc...

Phan Mỹ Mỹ cứ như thế ở “nhà mẹ đẻ” dưỡng thai.

Theo cái bụng của cô càng lúc lớn lên, có một con nai con cũng ngày càng râu rĩ. Ban ngày còn có thể cố gắng miễn cưỡng che giấu nỗi lòng trước mặt chủ nhân yêu thương, đến đêm, tất cả biến thành cơn khát vọng điên cuồng không kiềm chế được

“A ha a... sướng quá... thật sướng quá... chủ nhân... tôi muốn... tôi muốn nữa...”

Nam nhân thân hình mảnh khảnh tựa, dùng cả tay lẫn chân quần chặt lấy người nam nhân nằm trên như con bạch tuộc, ra sức van xin. Nam nhân thân hình cao lớn cúi người xót ruột liếm những giọt mồ hôi đọng trên mũi anh:

“Không được, chủ nhân đêm nay đã làm cương hết sức hai lần rồi, nếu còn tiếp nữa cương sẽ mệt chết mất.”

“Tôi không mệt! Không mệt! Ô... tôi muốn nữa, chủ nhân, cho tôi, cho tôi!”

Phan Tuấn Vỹ càng khóc lớn hơn, ra sức ôm lấy chủ nhân.

Bị tâm can bảo bối của mình cầu xin khao khát như thế, nhưng Âu Dương Đạo Đức không cao hứng nổi chút nào.

“Trung thực nói cho chủ nhân nghe, nai con đang giấu chủ nhân chuyện gì?”

Bị đôi mắt sâu thẳm của chủ nhân nhìn chăm chú, Phan Tuấn Vỹ rụt rè cụp mắt.

“Không... không có a...”

“Còn dám gạt chủ nhân!” Âu Dương Đạo Đức đột nhiên thay đổi vị trí, bế nai con ngồi trên người mình.

“A a a”

Côn thịt vừa to vừa dài đâm thẳng từ dưới lên khiến Phan Tuấn Vỹ vừa đau vừa sướng đến thét một tiếng dài

“Nai con biết chủ nhân ghét nhất cương có chuyện giấu ta, chủ nhân cho cương một cơ hội cuối cùng, trung thực khai ra! Nếu không đêm nay chủ nhân không tha cho cương đâu!”

“Ô... tôi không nói... tôi không nói...”

Muốn anh cất lời bảo chủ nhân đi cưới người đàn bà khác, anh không làm nổi! Anh thực sự không làm nổi! Dù người đàn bà đó là con gái của mình đi nữa, anh vẫn không thể làm thế được!

“Ồ... chủ nhân là của tôi... là của tôi...”

Nai con khóc nức nở ôm chặt lấy người mình yêu:

“Nó không biết tôi yêu cậu đến đâu... tôi thực sự rất yêu cậu... tôi không thể sống thiếu cậu a...”

Dù trong lòng có giận dữ đến đâu đến giờ phút này cũng tan thành mây khói. Nai con hay ngượng ngùng hiềm hoi lắm mới nói thực lòng mình, làm Âu Dương Đạo Đức xót ruột yêu thương xiết chặt lấy anh.

“Được rồi, được rồi, bảo bối của ta, chủ nhân không trách chừng nữa mà.”

Rút tính khí ra, đem nai con đang khóc đến đầm đìa nước mắt vào phòng tắm, Âu Dương Đạo Đức cẩn thận tắm rửa sạch thân thể anh rồi bế về giường.

“Đừng nghĩ gì hết, ngủ đi, nai con của ta...”

Âu Dương Đạo Đức để nai con gối lên cánh tay mình, dịu dàng dỗ dành.

Bất kể chuyện lớn bằng trời, có chủ nhân ở đây, chủ nhân sẽ không để bất cứ ai ức hiếp chừng... Dù người đó có là con ruột của chừng ta cũng không cho phép! Ánh mắt Âu Dương Đạo Đức lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

Vài ngày trôi qua, dưới sự sắp xếp của “ai đó”, trong nhà họ đột nhiên có một vị khách.

Một chàng trai trẻ mình đây gió bụi xách một túi hành lý cũ mèm xuất hiện trước mặt Phan Tuấn Vỹ.

“Xin hỏi cậu là?” Phan Tuấn Vỹ nghi hoặc nhìn chàng trai.

“Bác trai!”

Chàng trai trẻ đột nhiên bịch một tiếng quỳ xuống trước mặt anh. Phan Tuấn Vỹ sợ đến lùi liên tiếp ba bước!

“Tiên sinh, cậu làm cái gì thế!?”

Chàng trai vừa khóc vừa nhồm người lên.

“Ồ... bác trai, xin bác tính giùm cháu! Con gái bác bỏ cháu rồi bỏ đi, làm cháu tìm cô ấy bao lâu nay, ăn không được ngủ chẳng xong, cháu sắp điên lên rồi!”

“Con gái tôi? Chẳng lẽ cậu là...” Phan Tuấn Vỹ vội vàng nâng chàng trai đó dậy.

“Cậu là cha của đứa trẻ?”

“Vâng vâng! Cháu là cha của đứa trẻ!”

Chàng trai tướng mạo bình thường, gương mặt thực thà gật đầu như trống bỏi.

“Bác trai, Mỹ Mỹ đâu rồi? Mau gọi cô ấy cho cháu gặp đi ạ!”

“Được được, cậu chờ một chút, tôi gọi nó!”

Phan Tuấn Vỹ quay đầu hướng về phòng dành cho khách gọi thật lớn:

“Mỹ Mỹ, mau ra đây, có người tìm con này! Mỹ Mỹ!”

“Ra thì ra, rú cái gì mà rú. Ai tìm con?”

Phan Mỹ Mỹ bước ra phòng khách, vừa nhìn thấy chàng trai đó lập tức thét toáng lên!

“A a a Nhạc chết toi! Anh chạy đến đây làm trò gì hả?”

“Mỹ Mỹ!”

Lâm Nhạc thấy người yêu mình nhưng nhớ đêm ngày lập tức nhào đến, vùi đầu trong ngực cô, òa khóc:

“Oa, oa... Mỹ Mỹ, anh nhớ em quá!”

Chàng trai khóc tức tưởi đem bao nhiêu nước mắt nước mũi quệt hết lên người Mỹ Mỹ.

“Á á xê ra xê ra! Làm hỏng bộ đồ hàng hiệu này anh có đền nổi không hả?”

Phan Mỹ Mỹ tỏ vẻ ghê tởm đẩy mạnh gã ra.

“Anh sẽ cố gắng kiếm tiền mà!”

Lâm Nhạc ngẩng đầu dùng ánh mắt vô cùng tội nghiệp nhìn cô.

“Anh sẽ sống chết làm việc kiếm tiền mà, anh sẽ không để em và con phải chịu đói đâu, Mỹ Mỹ, anh xin em về với anh đi!”

Phan Mỹ Mỹ sợ nhất là ánh mắt như chó con này. Nếu không lúc đó cô đã không ngớ ngẩn đến nỗi lên giường cùng gã, lại còn để ễnh bụng lên nữa.

“Tôi không đi!”

Phan Mỹ Mỹ ráng ép mình quay đầu đi không nhìn gã.

“Tôi sắp hết hôn với người khác rồi, anh mau dứt cho tôi!”

“Kết hôn với người khác?” Lâm Nhạc lập tức cứng người!

“Đúng, anh ấy là mối tình đầu của tôi, vừa đẹp trai lại vừa nhiều tiền, anh có chỗ nào so được với anh ấy? Anh thôi ngay cái ý định ấy đi! Ba em đã đồng ý giúp để anh ấy lấy em rồi!”

“Ai có gan để tôi lấy cô?”

Âu Dương Đạo Đức đột nhiên từ tầng trên đi xuống, trên gương mặt còn mang một nụ cười vô cùng “dịu dàng”:

“Là cưng sao? Nai con?”

Phan Tuấn Vỹ vừa liếc mắt thấy nụ cười ‘khủng bố’ của chủ nhân, đã sợ đến nhũn cả người.

“Không... không, không phải tôi! Tôi nào có cái gan đó, tôi cực kì không có gan luôn!”

Có một con nai con rất chi là hèn lập tức vội vàng xua tay!

“Tốt.” Âu Dương Đạo Đức hài lòng gật đầu.

“Ông già! Sao ba lại đổi ý hả? Rõ ràng ba đồng ý với con rồi!”

Phan Mỹ Mỹ tức đến nhảy dựng cả lên!

“Cô im ngay cho tôi!”

Âu Dương Đạo Đức nhìn cô nàng đầy chán ghét: “Đừng tưởng tôi không biết cô âm mưu gì, Phan Mỹ Mỹ, tôi nói cho cô hay, cả đời Âu Dương Đạo Đức này chỉ yêu một mình nai con nhà ta, cũng chỉ cưới mình anh ấy! Cô từ nay về sau dám bày trò phiền toái, quấy nhiễu cuộc sống của chúng tôi, tôi sẽ chặt đứt quan hệ cha con của hai người, từ nay về sau cô đừng mơ nhìn thấy cha mình lần nào nữa! Bây giờ, cô lập tức biến cho tôi!”

“Đạo Đức, anh quá đáng lắm!”

Phan Mỹ Mỹ bật khóc: “Đi thì đi! Ai thèm chứ? Anh tưởng Phan Mỹ Mỹ này không ai cần sao? Hừ, Lâm Nhạc, đi! Chúng mình đi kết hôn luôn!”

“Thật à?” Lâm Nhạc nghe thế mừng như điên:

“Được được, chúng mình về thẳng Nhật Bản rồi kết hôn luôn! Ba, con đi trước đây! Mọi người chờ tin vui nhé!”

Phan Tuấn Vỹ chưa kịp phản ứng gì, Phan Mỹ Mỹ đã đi rồi. Cô con gái bốc đồng này đến hay đi đều như một trận gió, đập cho ông bố già tối tăm mặt mũi. Bất quá may mà mọi việc kết thúc cũng tốt đẹp, không những không ai ép anh nhường chủ nhân mình yêu, con gái anh cũng có chốn đi về tử tế.

Hai năm sau, lúc Phan Mỹ Mỹ lần thứ hai xuất hiện ở cửa nhà họ Âu Dương thì đã là một thiếu phụ đến cùng chồng cùng con.

“Mỹ Mỹ, ba chờ con lâu rồi, mau vào nhà nghỉ ngơi một chút.”

Phan Tuấn Vỹ đã ở nhà đợi một ngày một đêm vội vàng ra cửa đón cả nhà con gái.

“Không có thời gian đâu, đỡ lấy này, ba à, con gửi Tiểu Ngọc cho ba đó.”

Phan Mỹ Mỹ đưa con cho ba rồi liền nhét một đồng tã bím hộp sữa bình sữa các loại vào tay ba.

“Mỹ Mỹ, con làm gì thế?” Phan Tuấn Vỹ hoa hết cả mắt.

“Để ba chăm con giùm, con với A Nhạc phải đi tuần trăng mật bù. Con cún này không gửi ba thì sao chúng con đi được a?”

Phan Mỹ Mỹ da mặt rất chi là dày, đáng vẽ vô cùng đương nhiên sự đời.

“Ba, Mỹ Mỹ không có nhần trước cho ba sao? Thật ngại quá, đột nhiên làm phiền ba.”

Lâm Nhạc rất hiểu tính cách bà vợ mình, vội vàng xin lỗi bố vợ.

“Không sao không sao, lâu rồi ba không gặp Tiểu Ngọc, các con cứ đi chơi đi, ba sẽ chăm con bé cẩn thận.”

Phan Tuấn Vỹ dịu dàng nhìn cô nương bé đang ngủ say trên tay.

“Vây gửi hết cho ba đó, ông già.” Phan Mỹ Mỹ vẫy vẫy tay lập tức túm ông xã bước đi thẳng.

Lúc Lâm Tiểu Ngọc một tuổi mơ màng tỉnh dậy, thấy mình đang ở một chỗ xa lạ, cha mẹ không ở bên cạnh lập tức gào khóc.

“Oa... ba... mẹ...”

“Ngoan, Tiểu Ngọc ngoan.” Phan Tuấn Vỹ vội vàng ôm lấy cô bé dỗ dành.

“Ba mẹ đi ra ngoài, tí nữa là về mà, cháu đói rồi hả? Để ông ngoại pha sữa cho cháu uống na?”

“Oa... không thèm... muốn ba mẹ cơ... Oa oa...”

Bất kể Phan Tuấn Vỹ dỗ thế nào, bạn trẻ Lâm Tiểu Ngọc đều lờ đi khóc nguyên đêm.

Âu Dương Đạo Đức đẩy cửa không nhìn thấy bảo bối nài con đứng đón mình đã rất chi là không vui, bước lên lầu lại thấy trong phòng mình mọc ra một đứa nhãi ranh ồn kinh người lại càng thêm phát hỏa!

“Ồn chết được, ranh con này đâu ra thế?”

Âu Dương Đạo Đức xách cổ Lâm Tiểu Ngọc như xách chó con. Lâm Tiểu Ngọc đảo đảo đôi mắt tròn xoe nhìn chăm chăm hắn, đột nhiên ngừng khóc. Không những không khóc mà còn nhều nước miếng với Âu Dương Đạo Đức, bắt đầu cười a a rất ngớ ngẩn.

Mẹ ôi, có kỳ mẫu tất có kỳ nữ, thấy chủ nhân đẹp trai đệ nhất thiên hạ của mình, tất tẩn tật đều thành lũ hám giai đàn độn hết! Phan Tuấn Vỹ bất đắc dĩ đảo mắt.

“Nai con, cưng chưa trả lời ta, cái đứa nhãi ranh đang nhều nước miếng đến kinh này là ai?”

Âu Dương Đạo Đức ghé tởm nhíu mày, quăng cô nương bé này lên sofa không chút thương hương tiếc ngọc.

“Là Tiểu Ngọc con gái của Mỹ Mỹ a, cậu không nhận ra sao? Cũng không trách được, con gái lớn thay đổi mười tám lần, lần trước chúng ta gặp nó đã nửa năm rồi. Cậu xem nó có đáng yêu không này.”

“Ta chẳng thấy đáng yêu chỗ nào sất.”

Trong suy nghĩ của Âu Dương Đạo Đức, trên thế giới này chẳng có ai đáng yêu hơn nai con của hắn.

“Phan Mỹ Mỹ đâu? Sao con mình không chăm lại quăng cho cưng?”

“Nó cùng A Nhạc đi hưởng tuần trăng mật rồi. Tôi bảo nó cứ để tôi chăm con cún mấy ngày.”

“Có nhầm không thể? Không hề thương lượng bàn bạc gì với chúng ta mà tùy tiện đem trẻ con gửi ở đây, cô ta coi đây là nhà trẻ miễn phí sao?”

Âu Dương Đạo Đức lửa giận phùng phùng nói.

“Chỉ vài ngày thôi mà, cậu đừng giận.”

“Nai con ngốc, cưng còn chưa hiểu con gái mình sao?”

Âu Dương Đạo Đức cực kì hiểu tính cách xấu xa đánh rần lựa gậy của cô ả.

“Lần này là vài ngày, lần sau có thể là vài tháng đó, cưng có hiểu không?”

“Không đâu mà, cậu nghĩ nhiều quá đó.” Phan Tuấn Vỹ bước tới tính bế cô bé con lên.

“Không được ôm!”

Âu Dương Đạo Đức kéo mạnh nai con vào lòng.

“Nai con chỉ được ôm mình chủ nhân thôi.”

“Đến cả con nít mà cậu cũng ăn dấm chua sao?” Phan Tuấn Vỹ vừa cười vừa lườm lườm: “Đồ bunn xin!”

“Đồ bunn xin!”

Không ngờ Lâm Tiểu Ngọc bên cạnh lại bắt chước học nói.

Phan Tuấn Vỹ bật cười ha ha.

Âu Dương Đạo Đức thấy thế lóe lên một sáng kiến. Nở một nụ cười *** tà, hắn đột ngột ôm ngang lấy nai con, kéo thẳng lên giường.

“Chủ nhân vốn bunn xin như thế đó, hôm nay nai con mới biết sao?”

“Đừng mà! Cậu... cậu tính làm gì?”

Nhìn thấy chủ nhân bắt đầu tháo cả vạt, có một con nai con bắt đầu thấy không ổn.

“Cưng nói coi, bảo bố nai con của ta.” Âu Dương Đạo Đức nở một nụ cười quyến rũ, chớp mắt đã cởi hết quần áo của mình.

“Mẹ ơi, cậu mặc quần áo lại ngay cho tôi, Tiểu Ngọc đang nhìn a!” Phan Tuấn Vỹ vừa ngượng vừa quỳnh.

“Nhìn thì nhìn, dù sao sớm muộn gì một ngày nào đó nhóc con đó cũng phải nhìn đàn ông *** thôi, coi như giáo dục sớm một chút cũng tốt chứ sao.”

Âu Dương Đạo Đức cực kì phớt tỉnh nhún nhún vai.

Cái này cũng ít nhất sớm chừng hai chục năm đó. Phan Tuấn Vỹ đúng là khóc không ra nước mắt. Nhưng mà anh cũng chẳng có thời gian quan tâm đến quần áo của người khác. Vì ngay sau đó đến lượt quần áo của anh bị lột ra!

“A a a đừng mà! Chủ nhân xin cậu đừng có làm như thế!”

Nghĩ đến chuyện cháu gái mình đang ở bên cạnh mở tròn mắt nhìn, Phan Tuấn Vỹ cuống cuống đến mức sắp khóc đến nơi.

“Yên tâm, chủ nhân không để bất cứ ai nhìn nai con của mình trần trụi đâu.”

Âu Dương Đạo Đức quay người, kéo quần lót của anh xuống, lộ ra cái mông đáng yêu.

“Đừng mà, chủ nhân van xin cậu đừng ”

Phan Tuấn Vỹ ra sức vẫy vùng, vì anh biết màn tiếp theo không những chỉ là 18+, mà là 25+ siêu cấp vô địch manhua *** a a a a!

Nhưng gã nam nhân tà ác kia sao mà dễ dàng khinh địch tha cho anh dễ thế được. Với bảo bối mà mỗi một địa phương X bất kì nếu rõ như lòng bàn tay, chủ nhân một khi đã ra chiêu, liền có một con nai con rơi luôn vào biển dục *** loạn.

“A a... đừng mà... đừng mà... van xin cậu... chủ nhân...”

“Tha cho tôi đi... A a... đừng mà... chủ nhân... đừng... đừng mà... đừng...”

“Ô... sướng quá... chủ nhân... mạnh nữa... mạnh chút nữa...”

“Sướng quá... sướng chết mất... chủ nhân ”

Hoàn toàn quên tiết chuyện “có người” đang ở bên xem trò vui, Phan Tuấn Vũ nằm trong vòng tay của chủ nhân thân yêu mà *** khiêu liên miên...

Vài ngày trôi qua, Phan Mỹ Mỹ tự cho mình khôn ngoan tung tăng hơn hở trở về, nhưng lại phải nhìn màn biểu diễn vui vẻ của cô con gái cứng trước mặt.

“Mẹ, mẹ, mẹ xem”

Lâm Tiểu Ngọc quỳ xuống đất ra sức xoay xoay mông

“Ưn ưn... chủ nhân...”

“A a... sướng sướng...”

“Ô ô... mạnh lên...”

Một đồng người lớn hoàn toàn câm nín. Dường như vài thế kỷ trôi qua.

“A a a chúng con có chết cũng không đến nữa!”

Phan Mỹ Mỹ cất tiếng thét chói tai, ôm lấy con gái như chạy giặc, dùng tốc độ kinh người đập cửa lớn mà chạy! Lâm Nhạc hướng về bố vợ gật đầu ngưỡng chừng rồi cũng vội vàng chạy theo.

Có một con nai con tội nghiệp đã hoàn toàn hóa đá. Âu Dương Đạo Đức thấy gian kế thành công cười ha hả ôm lấy tâm can bảo bối, lên lầu chuẩn bị tổ chức “Tiệc mừng công”!

Đêm đó, nai con và chủ nhân lần thứ hai quay trở lại thế giới riêng ngọt ngào lại tha hồ quấn lấy nhau hưởng thụ cái sự “Nọa nhục sung sướng” của mình!

Phiên ngoại ba

Tất cả bắt đầu từ một nếp nhăn

v

Tất cả đơn giản bắt đầu từ một nếp nhăn.

Nho nhỏ, manh mãnh, một nếp nhăn bé bé xuất hiện nơi khóe mắt.

“A a... chủ nhân... chủ nhân...”

“Sướng không? Sướng đến vậy sao? Nai con đã bắn mấy lần rồi, mà chỗ này còn kẹp chặt vậy a, nữa chứ? Muốn nữa không?”

“Sướng... sướng quá... nai con muốn nữa... nữa... van xin chủ nhân cho tôi... cho tôi... Aaa”

Tiếng thét chen lẫn tiếng nức nở quanh quẩn trong căn phòng, hai người vừa quay lại từ thiên đường, mặc dù ướt đầm mồ hôi, toàn thân xuội lơ, nhưng vẫn ôm thật chặt lấy nhau.

Âu Dương Đạo Đức vươn tay lau đi những giọt mồ hôi đang rơi từ khóe mi của nai con, nhưng bất ngờ phát hiện ra một nếp nhăn mờ mờ ở khóe mắt.

“Thì ra... thì ra nai con của ta cũng sẽ già...”

Người đang nằm bên dưới vừa trải qua một phen yêu đương kịch liệt, vẫn đang thở hổn hển, chợt bị câu nói từ phía trên truyền xuống xuyên thẳng qua tim

Mở to mắt nhìn gương mặt tuấn mỹ đang nhú chặt đôi mày vì phát hiện kia, gương mặt càng ngày càng anh tuấn sau bao năm tháng đó, bỗng nhiên có một con nai con chột cảm thấy hạnh phúc sắp bay xa... rất xa...

Thế nhưng, ngày anh bị ghét bỏ ắt chẳng còn bao xa nữa.

“Là người thì ai mà chẳng già chứ, cậu cũng biết tôi bốn mươi mấy rồi, sao lại không già cho được? Kết hôn gần mười năm rồi, sao lại không già cho được? Con gái của Mỹ Mỹ đã đi học tiểu học rồi, sao tôi không già cho được? Có phải tôi muốn già đâu, cậu biết thừa mà, cậu biết thừa mà...”

Gương mặt đầm đìa nước mắt nước mũi, Phan Tuấn Vỹ ngơ ngẩn nhìn album ảnh cưới lẩm nhẩm một mình, nhưng người trong bức ảnh đang nhìn mình nồng nàn chẳng trả lời anh.

Vì người đó đã không muốn nhìn thấy anh đến mức nhắm mắt vài ngày rồi.

Chỉ nói một câu có chuyện quan trọng phải làm liền đi.

Không mang anh đi cùng... không mang anh đi cùng! Sau khi kết hôn, rõ ràng người đó bắt kể đi đâu đều đưa anh theo mà! Bất kể phải đi tận đâu tận đâu xa tít tắp trên thế giới, hay là chỉ là đi họp ở Hồng Công cách có một biển, sáng sớm đi, tối sẽ lại về, lần nào người đó đều như chẳng nhớ rời xa nai con đến mức nhất định phải mang anh theo a!

Nhưng vì sao lần này...?

“Chủ nhân... chủ nhân... cậu không cần tôi nữa sao? Cậu không cần nai con của mình nữa sao?”

Nước mắt lại lăn rơi xuống, mặc dù anh biết rằng có khóc cũng chẳng ích gì, nhưng con người đôi khi khóc không phải để cầu mong đòi hỏi.

Một con nai con lần thứ hai khẳng định mình đã bị vứt bỏ, chỉ có thể ngồi trong nhà khóc sưng vù hai mắt, chẳng thể làm gì khác.

“Mỹ Mỹ, mở cửa mau, con mau mở cửa cho ba!”

Nửa đêm cả nhà bị một tràng gõ cửa dồn dập móc dây khóa chặn, Phan Mỹ Mỹ vừa mở cửa liền thấy ba mình khóc đến hai mắt biến hình, lập tức bốc hỏa:

“Ba già, ba có biết giờ là mấy giờ rồi không? Dù ba có muốn coi chỗ này thành nhà mẹ đẻ tính trú nhờ thì cũng phải lựa thời gian chứ?”

“Xin lỗi, Mỹ Mỹ, Đạo Đức có đến đây không? Ba... ba không tìm được cậu ấy... chỗ nào... cũng tìm... không được... cậu...” nghẹn nghẹn ngào ngào nói chẳng nên câu, Phan Tuấn Vỹ chỉ có thể cuống cuồng không ngừng lau nước mắt.

“Ai, con đúng là thua ba đó, vào nhà rồi hãy nói.”

Dùng một tay lôi ba vào phòng khách, Phan Mỹ Mỹ bắt đắc dĩ thở dài: “Ba, thế này là thế nào? Ba đã lớn thế này chỉ biết mỗi khóc thôi hử, khó coi chết đi được. Thế giới này chắc cũng chỉ có mỗi người đó thấy ba khóc là đẹp thôi, nhưng con không phải là anh ấy, xin ba thôi khóc đi có được không? Đúng rồi, Đạo Đức đâu? Không phải anh ấy quản ba nghiêm lắm sao? Sao lại thả cho ba một mình ra ngoài làm phiền người khác giữa đêm hôm khuya khoắt thế này?”

“Cậu ấy... cậu ấy biến mất rồi, cậu ấy chê ba già, không cần ba nữa!” Òa khóc, Phan Tuấn Vỹ rũ ra trên sofa khóc càng thảm thiết.

“Ông ngoại, có phải ông cãi nhau với hoàng tử của cháu rồi không? Yêm tâm đi, còn có cháu na, trong nhà mình cháu là trẻ nhất, chắc chắn sẽ không bị chê già đâu na, ông cứ yên tâm giao hoàng tử cho cháu, nhất định cháu sẽ chăm sóc chàng thật là chu đáo na.”

Một cô bé con chừng bảy, tám tuổi phấn khởi nói lanh chanh không ngừng, hai mắt lóe sáng chạy ào đến.

“Lâm Hiểu Ngọc! Con cho rằng Đạo Đức sẽ để ý đến đứa ranh con miệng còn hôi sữa bé teo bé teo như con sao? Đừng có mơ!” Phan Mỹ Mỹ lần nào thấy con gái nồng nàn thân thiết với “mối tình đầu” của mình, đều lập tức nổi trận lôi đình.

“Hứ, chàng không thích con, chẳng lẽ lại đi thích cái mụ già như mẹ?”

“Cái con ranh con này, bấy bảo ai là mụ già?”

“Con nói mẹ đó, bà già, mẹ tính cướp hoàng tử của con, mẹ đã có chồng rồi, dù mẹ chưa kết hôn đi chăng nữa, tính nguyên cái vụ ngày xưa mẹ từng bị hoàng tử đá bay thì mẹ cũng đã không có cửa thắng rồi na, hắc hắc...”

“Con... bây nói gì? Bây nói ai... ai bị đá hả? Cái con ranh con này, mẹ bây hôm nay không thể để yên cho bây được!”

Phan Mỹ Mỹ xông tới tung một chiêu “Cửu âm bạch cốt trảo”, nữ hiệp Lâm Tiểu Ngọc lập tức không yếu thế sử ra tuyệt chiêu gia truyền.

Lúc hai người đang quần nhau đến mù mịt cả đất trời thì

“OA”

Phan Tuấn Vỹ thấy con gái và cháu ngoại vì cái kẻ đã tàn nhẫn bỏ anh đi mà quần nhau trên đất bất chấp mặt mũi, khóc lại càng thêm ai oán.

Ô... sao số anh khổ thế này? Trước đây thì phải tranh tình nhân với con gái, không ngờ bây giờ đến từng này tuổi đầu rồi, đến cháu gái cũng muốn đến cướp chồng anh sao?

Hừ, đừng có mà hòng!

“Hai đứa tụi bây đừng mơ hão mà hao mớ! Cậu ấy là của ta, của ta!”

Có một con nai con kiên quyết đứng cảm đứng lên bảo vệ “chủ” quyền đưa tay quệt mắt một cái, nghiêng rằng xông vào chiến cuộc.

Uỳnh uỳnh oàng oàng

Bịch bịch bốp bốp

“Sao lại ồn thế này?”

Một người đàn ông ngái ngủ bước ra từ phòng trong, lại bị cảnh tổ tôn ba đời đang quần nhau thành một đám trên mặt đất dọa đến ngã ngửa ra.

“Đạo Đức là của ta!”

“Hoàng tử là của ta!”

“Chủ nhân là của ta!”

Ấu Dương Đạo Đức, đồ hồ ly tinh! Khi không đẹp trai như thế làm gì hả? Lại còn phóng điện bậy bạ khắp nơi, nam nữ đều ăn, già trẻ đều nhắm? Lần sau nếu để bản đại gia gặp mặt, nhất định sẽ bắt mi đi lột da!

Một kẻ “chủ gia đình” bị quăng một bên đang siết chặt nắm tay, nghiêng rằng thề độc.

Tối quá... lạnh quá...

Ở căn nhà của chủ nhân đã gần mười năm rồi, sao bây giờ anh mới nhận ra căn nhà này lại to lớn đến đáng sợ thế này?

Cuộn mình ở góc cửa, Phan Tuấn Vỹ dựa lưng vào tường, ngồi bệt dưới đất mở to hai mắt trừng trừng nhìn ra cửa, ngẩn ngơ nghĩ rằng thiếu ai đó mọi thứ đều thay đổi.

Không có cậu mọi thứ đều thay đổi.

Tôi phải làm sao cậu mới chịu quay về? Phải đi phẫu thuật? Căng da? Hay là bôi SKII?

Làm gì cũng được... làm gì cũng được, miễn là cậu chịu trở về, cậu muốn tôi làm gì cũng được.

Chỉ cần cậu chịu quay trở về... bằng không tôi sẽ không sống nổi... không sống nổi...

Nước mắt đã chảy đến cạn khô, sinh mệnh cũng dần dần tan biến theo từng khắc thời gian trôi chảy.

Có một con nai con đã vài ngày ăn uống gì, cả đêm không ngủ, suốt ngày đứng canh cửa nhà, chờ đợi chủ nhân quay về.

Ngoài cánh cửa tối thui bỗng nhá lên một tia sáng, mà trong bóng đêm yên ắng cũng vang lên tiếng động cơ ô tô.

Có phải... có phải cậu ấy đã về? Có phải chủ nhân của mình đã trở về?

Hai chân cứng đờ gần như không đứng dậy nổi, Phan Tuấn Vỹ đang cuống cuống cũng chẳng thêm để ý, vội vã dùng cả hai chân hai tay bò ra cửa

Cửa lớn bị đập tung ra! Một người đàn ông đang công một thân thể nặng trĩu trên vai, thở hồng hộc bước vào.

“Trời ơi là trời, nặng chết cha đi được, có ai không, có ai ở đây không? Đến đây giúp với! Trời ạ, tối thui thế này, cái quỷ gì thế, cái con nai con chết tiệt của cậu chạy đâu rồi? Sao lại không chờ cậu ở nhà?”

“Tôi... tôi đang ở đây...”

“Ồi ”

Chàng trai bị một sinh vật bí hiểm ngo ngoe trên mặt đất đột nhiên cất tiếng sợ đến thét toáng lên, hai tay rời ra, cái thân xác đang cồng trên lưng cũng lập tức nặng nề rớt bịch xuống đất.

“A...” Người đàn ông bị ngã xuống đất dù đang ngất xỉu vẫn khe khẽ rên lên đau đớn.

Phan Tuấn Vỹ nghe âm thanh đó, trái tim nhói lại, lập tức lao tới

“Chủ nhân, chủ nhân, cậu sao thế? Cậu có sao không? Cậu tỉnh lại đi, tỉnh lại đi?”

“Yên tâm đi, hấn không chết được đâu.”

“Dương Tấn chết tiệt! Cậu còn dám nói thế nữa à!”

Chẳng biết sức mạnh từ đâu đến, có một con nai con đang nóng lòng bảo vệ chủ búng mình nhảy lên, tung một đám tảng cho cái tên chết tiệt kia một con mắt thâm quầng như gấu mèo.

“Ái ui! Sao anh lại đánh tôi?”

“Không đánh cậu thì đánh ai? Dám thả chủ nhân của tôi ngã ra đất, nếu như cậu ấy ngã xuống mà bị thương ở đâu, tôi tính sổ với cậu!”

Cắm phẫn trùng mắt gườm xong, nai con lờ thằng cha kia đi, dùng hết sức lực bình sinh nâng chủ nhân đang bất tỉnh nhân sự hướng về phía phòng ngủ.

“Nè nè, mẹ nó đúng là làm ơn mắc oán nghe, hôm nay mà không có Dương Tấn này, tên chủ nhân đàn nhà anh đã toi mạng sớm rồi đó!”

Dương Tấn vừa xoa xoa bên mắt đang đau nhức nhối vừa bước vào phòng ngủ, nhưng bao nhiêu câu cảm râm than thở lập tức im bặt khi nhìn thấy gương mặt khóc đến tèm lem nhoe nhoẹt đang nằm úp sấp cạnh giường.

“Ai, anh đừng khóc nữa, tôi bảo rồi, A Đức không chết được đâu, cậu ta chết làm sao được, trên máy bay rồi đã mang bác sĩ đi cùng để kiểm tra rồi, cậu ta chỉ mệt mỏi quá mức, dinh dưỡng không đủ, chỉ cần được nghỉ ngơi và ăn uống đầy đủ sẽ khỏe mạnh lại ngay.”

“Sao cậu ấy lại... lại đến nông nổi này? Cậu ấy đã đi đâu? Chuyện gì đã xảy ra? Dương Tấn, cậu nói cho tôi nghe mau.”

“Ai, còn không phải vì anh.”

Trùng mắt hết nhìn trái đến nhìn phải, hết ngó trên lại ngó dưới, ngấm tới ngấm lui người đàn ông gầy gầy trước mắt, bao nhiêu năm rồi, đến giờ Dương Tấn nghĩ nát đầu cũng không hiểu tại sao một đời mỹ nam tử như A Đức lại mê một con nai con chẳng có gì đặc biệt này đến vậy, vì anh ấy, thậm chí cái chuyện ngu

xuẩn đến thế mà cũng làm được. Ai, trong cái thời đại mà càng đặc biệt thì càng tốt này, có lẽ là con nai con chẳng có gì đặc biệt này mới là đặc biệt nha.

“Vì tôi?” Kinh ngạc nhìn Dương Tấn, Phan Tuấn Vũ ngơ ngác hỏi lại.

“Đúng thế, khoảng chừng mười ngày trước thì phải, A Đức đột nhiên chạy đến nhà tôi uống say khướt, lắm nhảm rằng cậu ta quyết không chia tay với anh, chết cũng không chia tay, nếu anh dám sống cùng người khác chắc chắn cậu ta sẽ giết người đó. Diệp Phương Diêu, ài, chính là cái tên cha sứ giả chủ trì hôn lễ của hai người ý mà, cậu ta cũng vừa hay mới từ Mỹ về đến ở nhờ nhà tôi, hai đứa nghe vậy thấy siêu vui, khụ khụ không không, là siêu bực mình, ý tôi là người nhân cách thanh cao như Tiểu Phan Phan anh đây sao lại làm ba cái trò vượt rào ngoại tình với người khác được chứ?

“Không mà! Tôi không có!”

Phan Tuấn Vũ nghe thấy thế cuống cuống như kiến bò trên chảo nóng, trong đầu anh giờ phút nào chẳng nhớ nhung người kia, nghĩ đến người kia, anh có bao giờ thêm liếc mắt nhìn người khác đâu, sao cậu ấy lại nghi oan cho anh như thế chứ? Sao cậu ấy nhớ?!

“Ai anh đừng cuống a, anh nghe tôi nói hết đã. Sau đó bọn này nghe được mấy câu rượu vào lời ra của A Đức mới hiểu, té ra là tên đó lo một ngày nào đó anh già rồi, chết mất, cuối cùng sẽ bỏ hắt mà đi, nghĩ đến chuyện kiếp sau anh chuyển thể đầu thai chẳng biết đến nơi nào, ở bên ai là hắt liền vừa ghen tuông vừa lo lắng đến điên lên luôn.”

“Ồng ngốc... ồng ngu ngốc này...” Nai con vừa khóc vừa cười vuốt ve gương mặt tiêu tụy của chủ nhân.

“Sau đó mới là ngu kìa. Diệp Phương Diêu là cái loại sợ gì thiên hạ không loạn, vừa nghe A Đức nói thể diện nhiệt tình chém láo bảo với A Đức rằng cậu ta biết một bí mật làm cho kiếp sau hai người có thể ở bên nhau, mọi người lúc ấy đều say cả, nói vung nói vút ai mà thêm tính.

Không ngờ ngày hôm sau tỉnh lại, A Đức túm lấy Diệp Phương Diêu ép cậu ta phun ra cái “bí mật” kia, Diệp Phương Diêu thấy vẻ nóng ruột của A Đức, sợ nếu nói thật rằng hôm qua cậu ta thuận miệng đùa cho vui thì chắc chắn sẽ bị A Đức bóp phát chết luôn, tình thế cấp bách, cậu ta đành nói với A Đức rằng từng nghe ai đó nói ở Châu Phi có một bộ tộc có tập tục chuyển thể.

Bộ lạc đó rất bí ẩn, người ngoài khó mà tìm được, Diệp Phương Diêu tưởng A Đức không tìm được chỗ đó thì sẽ bỏ cuộc thôi. Nhưng không ngờ A Đức nghiêm túc vậy, cậu ấy dùng tất cả mối quan hệ có thể, trong hai ngày liền kiếm được tin tức của bộ lạc ấy, ngay hôm đó liền lên đường, đến lúc chúng tôi phát hiện hỏng chuyện rồi vội vàng đến cứu thì cậu ấy đã sắp hấp hối đến nơi, chỉ còn có nửa cái mạng thôi.”

“Sao lại.... sao lại thế?” Xót xa rơi lệ, nai con nắm chặt tay chủ nhân, không tìm được đặt xuống một nụ hôn.

“Bộ lạc đó quả đúng là có một phép phù thủy. Tương truyền chỉ cần trong lòng thành khẩn cầu xin kiếp sau có thể cùng người yêu bên nhau, vừa quỳ trong thánh địa của họ năm ngày năm đêm, không ăn không uống, chịu nắng chịu mưa, lại tránh được sự tấn công của dã thú, sự nguy hiểm của rắn độc, những người may mắn vượt qua được sự khảo nghiệm này của thầy phù thủy, sẽ nhận được một cỗ quan tài đá.”

“Quan tài đá?”

“Vâng, bọn này đáng lẽ về từ lâu rồi, nhưng A Đức kiên quyết đòi chờ cho được cái cỗ quan tài đó chế tạo xong kìa, cậu ta muốn tự tay đưa nó về Đài Loan, vì thế chúng tôi mới lãng phí mất từng đó ngày. Tiểu Phan Phan, A Đức vì anh mà cả cái mạng cũng chẳng cần đó. Ai, chuyện đến nước này, chúng tôi sao nói với A Đức rằng đó chỉ là một truyền thuyết không có căn cứ, không thể coi là thật được đây?”

“Không, đừng nói, xin mấy người đừng bao giờ nói.”

Vì tôi tin đó là sự thật.

Vì đó là chủ nhân của tôi đã liều cả mạng sống, cầu xin kiếp sau chúng tôi có thể bên nhau, nên nhất định là thật.

Với tôi, đó chính là sự thật.

“Nai con, mau qua đây, cái quan tài đá này là do phù thủy Wa-Na-Lu-Lu làm theo số đo riêng của chúng ta đó nha, cứng qua đây nằm cùng ta thử coi, hi hi, dễ chịu đúng không?”

“Ừm, đúng là dễ chịu.”

“Cứng coi nè, mấy cái chữ viết khắc bên trên này là thần chú mà thầy phù thủy viết riêng cho đôi ta đó, chỉ cần sau này hai chúng ta táng chung trong quan tài đá này, kiếp sau nhất định sẽ bên nhau, mãi mãi bên nhau đó.”

“Thật sao? Thần kì ghê nha, chắc là chủ nhân vất vả lắm mới lấy được hả?”

“Không... làm gì có, ta chỉ nói đùa mấy câu, ông thầy phù thủy kia liền đưa cho ta ngay ấy mà. Ày, nai con biết đó, chủ nhân cứng đẹp trai thế này mà, bao nhiêu người đều xếp hàng mong nịnh nọt ta đó.”

“Vâng vâng, chủ nhân ta là siêu nhất.”

“Hí, nai con, mình làm đi. Ăn mừng chúng ta lấy được món quà thần kì như này, ngay trong cái quan tài đá này, ta muốn cùng nai con bắn một cú yêu thương đến kiếp sau nha!”

“Phi! Cái gì mà bắn một cú yêu thương, buồn cười chết đi được, há há há, chủ nhân mắc cười quá đi.”

“Cái gì? Cứng dám nói chủ nhân mắc cười, nai con cứng xong rồi, hôm nay ta không chỉ bắn một cú, mà còn bắn hai cú, ba cú...”

“Được, tới luôn, ai sợ ai nào? Ừm... A a... sướng quá... sướng quá.... chủ nhân... nữa đi nữa đi...”

“Nai con... nai con của ta... bảo bối... ta yêu cứng... vì sao vì sao ta lại yêu cứng đến mức này...”

“Chủ nhân... chủ nhân của tôi... tôi cũng yêu cậu... rất rất yêu cậu... không có cậu tôi không sống nổi... không sống nổi...”

“Vậy hãy là của ta mãi mãi, dù kiếp sau cũng là của ta, được không? Được không nai con?”

“Được được...”

Đồng ý ngàn lần, đồng ý tỉ lần.

Kiếp này, kiếp sau.

Vòng tay của cậu, thân thể của tôi.

Tình yêu của chúng ta là bất diệt, với tôi, nó tồn tại vĩnh hằng.

=PHIÊN NGOẠI HOÀN=

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noa-nhuoc-vui-suong-noa-nhuoc-dich-khoai-nhac>